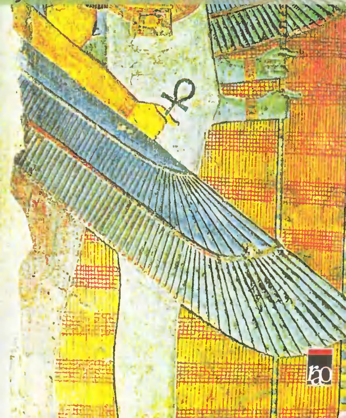
Al patrulea volum din seria *PIATRA LUMINII*

CHRISTIAN JACQ

LOCAȘUL ADEVĂRULUI

CHRISTIAN JACQ

Locaşul Adevărului

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie și egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri și a numeroase romane.

Din creația sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien,* din 1987, care l-a facut celebru, *La Reine Soleil,* 1988, *L'Affaire Toutankamon,* 1992, ca și seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Pierre de lumière* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog și cea de romancier se întrepătrund, cele două domenii dialogînd în eseurile și romanele sale. „Fiind pasionat de muzică, consider că romanele mele sînt opere, iar eseurile, sonate", declară autorul într-un interviu.

CHRISTIAN JACQ

Locașul Adevărului

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JACQ, CHRISTIAN
Locașul Adevarului / Christian Jacq;
trad.: Doina Popa Scurtu
București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-819-4

I. Popa Scurtu, Doina (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ
La Place de Vérité

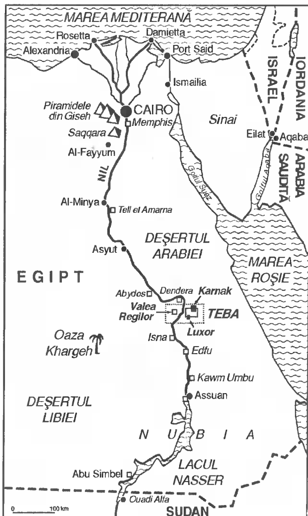
Traducere din limba franceza
DOINA POPA SCURTU

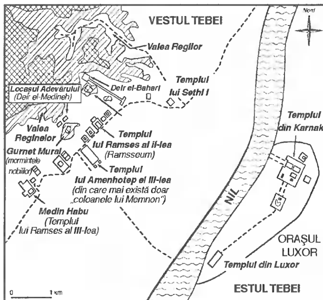
Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Septembrie 2005

ISBN 973-576-819-4

Fie ca acest roman să fie dedicat tuturor artizanilor din satul numit Locaşul Adevărului, celor care au păstrat secretele „Casei Aurului", reuşind totodată să le exprime prin operele lor.

MAREA MEDITERANĂ
Rosetta
Damietta
Alexandria
Port Said
Ismailia
ISRAEL
IORDANIA
Piramidele
din Giseh
CAIRO
Memphis
Sinai
Saqqara
Eilat
Aqaba
Al-Fayyum
ARABIA
SAUDITĂ
NIL
Golful Suez
Golful Aqaba
Al-Minya
Tell el Amarna
DEŞERTUL
ARABIEI
Asyut
MAREA
ROŞIE
EGIPT
Abydos
Dendera
Karnak
Valea
Regilor
TEBA
Luxor
Oaza
Khargeh
Isna
Edfu
Kawm Umbu
Assuan
DEŞERTUL
LIBIEI
N U B I A
LACUL
NASSER
Abu Simbel
Ouadi Alfa
SUDAN
0 100 km

VESTUL TEBEI
Nord
Valea Regilor
Templul
lui Sethi I
Locaşul Adevărului
(Deir el-Medineh)
Deir el-Bahari
Valea
Reginelor
Templul
lui Ramses al II-lea
(Ramsseum)
Gurnet Murai
(mormintele
nobililor)
Templul
lui Amenhotep al III-lea
(din care mai există doar
„coloanele lui Memnon")
Medin Habu
(Templul
lui Ramses al III-lea)
Templul
din Karnak
NIL
ORAŞUL
LUXOR
Templul din Luxor
ESTUL TEBEI
0
1 km

1.

În Locaşul Adevarului, satul secret al artizanilor, a caror datorie era sa sape şi sa decoreze mormintele din Valea Regilor, domnea spaima. De la asasinarea maestrului de operă, Nefer cel Tacut, barbaţi, femei, copii şi chiar animalele domestice cum erau cîinele Negruţu sau Oratania Nesuferită, gîsca protectoare, toţi se gîndeau cu groază la ce se va întîmpla la apusul soarelui.

De îndată ce astrul zilei se pierdea după munţi pentru a-şi face datoria nocturna în lumea subterană, toţi sătenii se retrăgeau în căsuţele lor albe. Nu mai lipsea mult şi o umbră malefică avea să iasă din mormîntul lui Nefer în căutarea unei noi prăzi. Fusese gata-gata să atace o tînără, dar nimeni nu îndrăznea să o cheme pe Clara, femeia înţeleaptă, retrasă în doliu şi disperare, în urma dispariţiei soţului său. Ea şi Nefer fuseseră iniţiaţi împreună în misterele „Marelui şi Nobilului Mormînt pentru milioane de ani din partea de vest a Tebei", după cum era numit în mod oficial în cadrul confreriei, şi deveniseră parinţii acestei mici comunităţi care cuprindea vreo treizeci de artizani, „cei care auziseră chemarea", şi familiile lor.

– Nu se mai poate! exclamă Paneb cel Zelos, colosul cu ochii negri, a cărui mînie o ţintui locului pe Uabet cea Pură,

micuța și frumoasa lui soție. Ne ascundem ca șobolanii și parca ne e frica să ne mai bucuram de viața!

– Poate că această umbra va disparea pîna la urmă, îndrazni Uabet, după ce se asigură că Selena, pruncul de doi ani, dormea, liniștită, în patul sau.

Pentru a uita de frică, Aperti, neastîmpăratul ei fiu de cincisprezece ani, desena caricaturi pe o bucată de piatra.

– Doar femeia înțeleapta ar putea domoli sufletul soțului ei disparut, adăuga Paneb, dar și pe ea au lasat-o puterile... Și, pîna la urma, voi fi acuzat din nou, ai sa vezi!

Fiu adoptiv al lui Nefer cel Tacut și al Clarei, femeia înțeleaptă, două ființe pe care le venera, Paneb fusese ales „șef al echipajului din dreapta", pe corabia simbolica ce-i conducea pe servitorii Locașului Adevărului către cunoaștere și către desăvîrșirea Marii Opere. Dar ființa cea mai josnică, un trădător și un ucigaș ascuns printre membrii comunității, încercase să-l învinuiască pe Paneb de asasinarea parintelui său spiritual.

Deși femeia înțeleaptă reușise să-i dovedească nevinovăția, colosul simțea încă asupra sa privirile bănuitoare ale celor din jur.

– Trebuie sa rezolv singur problema asta, hotărî el.

Micuță și gingașă, Uabet cea Pură se aruncă în brațele puternicului ei soț.

–Nu face asta, îl imploră ea; umbra lui Nefer e mai amenințătoare decît a fost vreodată!

– De ce m-aș teme de ea? Crezi că un tată și-ar putea lovi fiul?

– Nu mai e decît o fantomă răzbunătoare... Se folosește de orice metodă pentru a intra într-un trup, împiedicînd sîngele să mai curgă prin vene. Nimeni, nici măcar tu, nu-l poate învinge!

În cei patruzeci şi unu de ani ai săi, Paneb nu fusese niciodată mai puternic decît era acum şi nici nu întîlnise încă un adversar pe masură.

– Refuz să mă port ca un prizonier în propriul meu sat! Trebuie să facem ceva să putem ieşi din nou din casă fara grija, fie zi, fie noapte.

– Ai doi copii, Paneb, şi o casa frumoasa, aşa cum i se cuvine unui conducator! Nu porni o lupta pierdută dinainte.

Colosul îşi luă soţia de mînă şi o conduse în cea de-a doua încăpere a locuinţei lor, pe care Uabet o facuse sa strălucească de curăţenie, pîndind fără încetare cel mai neînsemnat fir de praf.

– Priveşte aceasta stela sculptată de mîna mea, pe care am încastrat-o în perete. Ea reprezintă spiritul benefic şi luminos al lui Nefer, sufletul său nemuritor care călătoreşte în corabia Soarelui, răspîndind asupra noastră binefacerile sale. Maestrul de operă a dat viaţă acestei confrerii. Cum poţi să crezi că i-ar dori moartea?

– Dar umbra...

– Numele secret al tatălui meu este Nefer-hotep. Hotep înseamnă „amurgul, pacea, desăvîrşirea“... Această umbră bîntuie pentru că, probabil, unul dintre ritualurile funerare n-a fost corect îndeplinit. Eram cu toţii atît de tulburaţi de modul în care fusese ucis, încît este posibil să fi comis o greşeală gravă. Sufletul lui Nefer a apărut pentru a-şi regăsi pacea.

– Atunci nu poate fi vorba de o umbră care cere sînge?

– Este imposibil.

Paneb verifică dacă are cu el cele două amulete fără de care nu s-ar fi putut aventura într-un asemenea pericol: un ochi şi un scarabeu. Ochiul din steatit era un dar de la Ched Salvatorul, maestrul care îl iniţiase în secretele desenului şi ale picturii. Preţiosul talisman fusese învestit cu puterea

cerească şi descîntat de femeia înţeleaptă. Cu ajutorul lui, Zelosul putea vedea aspectele realităţii care le scapau celorlalţi oameni. Cît depre scarabeu, era taiat în piatra de lumina, principalul tezaur al Locaşului Adevărului, întruchipînd inima cinstită, capabilă să intuiasca invizibilul şi legile eterne ale armoniei.

– Mi se vede bine numele?

Uabet se asigură că vorbele „Paneb cel Zelos", desenate cu cerneală roşie pe umărul drept al colosului, erau scrise corect.

– Pentru ultima oară, îl rugă ea, te implor să renunţi.

– Vreau sa dovedesc, pentru totdeauna, nevinovăţia mea şi cea a lui Nefer.

Se iscase un vînt ciudat, care pătrundea în case deşi uşile şi ferestrele erau bine ferecate, vînt care ameninţa cu vocea sa lugubră.

Înnebunit de frica, Aperti încercă să se ascunda într-un coş de rufe, dar, mare cum era, cel mai zdravan dintre copiii din sat, rămase cu picioarele afară.

Paneb îl apucă de mijloc şi îl trase cu brutalitate afară.

– Eşti groaznic, Aperti! Ia exemplu de la sora ta care doarme liniştită.

În acel moment, Selena începu să plîngă în hohote. Mama sa o linişti legănînd-o.

– Mă voi întoarce, promise Paneb.

Deşi luna noua era pe cer, noaptea era de nepătruns, iar în Locaşul Adevărului domnea liniştea. Apărat de zidurile înalte, satul parea că doarme. Dar, cînd trecu pe strada principală, ce tăia satul de la nord la sud, Paneb auzi frînturi de conversaţie, şoapte şi plînsete.

Situată la cinci sute de metri de locul unde se produceau cele mai mari inundaţii, mica aglomeraţie ocupa toată valea

pustie, o fostă albie a unui rîu, înconjurată de dealuri care mascau orizontul.

Izolată de valea Nilului, la egală distanţă de templul vechi durat pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare şi de colina Djeme, pe care se odihneau zeii începuturilor, Locaşul Adevărului era departe de lumea profană, avea propriul său templu, capele, oratorii, ateliere, hambare, butoaie pentru apa de ploaie, o şcoală şi două necropole, în care erau înmormîntaţi artizanii şi cei apropiaţi lor.

Paneb se opri.

I se păruse că vede pe cineva strecurîndu-se pe o uliţă laterală.

Fără pic de teamă, observă locurile de veci ale necropolei de vest, cele mai multe dintre ele acoperite cu mici piramide ascuţite din calcar alb. Cînd Ra apărea pe cer, ele străluceau răspîndind de jur împrejur o lumină orbitoare.

Aspectul funebru al acestui loc liniştit în care strămoşii confreriei vegheau asupra urmaşilor lor dispărea prin prezenţa stelelor viu colorate, a grădiniţelor pline de flori şi de arbuşti, a capelelor primitoare vopsite în alb.

Dar în noaptea aceea, pe poteca ce ducea la mormîntul lui Nefer cel Tăcut, Paneb simţi o prezenţă malefică.

Şi dacă nu era decît trădătorul care făcea pe fantoma pentru a-l atrage într-o capcană?

Acest gînd îl bucură; cu cîtă plăcere îi va crăpa capul!

Locuinţa de pe urmă a lui Nefer cel Tăcut era pe cît de mare pe atît de splendidă. În faţa intrării în capela permisă celor vii, Clara plantase un avocado care creştea cu o rapiditate extraordinară, ca şi cînd copacul se grăbea să-şi întindă umbra binefăcătoare asupra curţii în care vor avea loc banchetele date în onoarea defunctului.

Paneb trecu de coloana ce amintea de cea dintr-un templu şi se opri din nou în mijlocul curţii. Prezenţa malefică se

simţea şi părea tot mai aproape. Dar de unde ar fi putut apărea umbra dacă nu din firida săpată în peretele capelei pentru a-i lăsa statuii vii a lui Nefer posibilitatea de a privi către lumea pămînteasca?

Colosul se apropie, tiptil, de parca abia descoperea locaşul pe care de fapt îl cunoştea mai bine decît oricine pentru că el fusese în întregime locul de veci al tatalui sau spiritual.

Daca s-ar fi grăbit, ca de obicei, Paneb n-ar fi văzut umbra roşie ţîşnind din mormînt, în ciuda pietrelor care-l acopereau. Fantoma încercă sa-l sugrume pe Zelos, care se feri la timp şi o lovi drept în faţă.

Dar pumnul i se pierdu în gol.

Ondulîndu-se ca un şarpe, umbra roşie căuta un loc de atac. Paneb alergă pînă la capela, unde o torţă ardea încet. Făcu flacăra mai mare, apoi înaintă drept spre adeversar.

– Sînt sigur că urăşti lumina!

Umbra roşie avea chip, dar nu era cel al lui Nefer. Rînjea întruna, chinuit parcă de o suferinţă insuportabilă.

De îndată ce focul îl atinse, spectrul disparu înapoi în mormînt.

– Doar n-o să te ascunzi acolo, băiete!

Colosul mişcă două dale, între care fixă torţa. Începu să scoată piatră cu piatră, hotărît să ajunga la ascunzatoarea umbrei malefice.

2.

Dupa ce, în timpul celebrării misterelor, își asumase funcția simbolica de vaduva Isis, Clara, femeia înțeleapta din Locașul Adevărului, trăia această teribilă încercare. Nefer cel Tăcut fusese unica ei iubire și așa avea să rămînă în veci.

De la moartea lui, Clara nu mai dorea să trăiască. Temîndu-se de ce putea fi mai rău, Negruțu' n-o părăsea nici o clipă. Mai grijuliu ca niciodată, cîinele cel negru, cu capul alungit și cu blănița scurtă, dormea cu ochii pe jumătate deschiși. Își pîndea stăpîna fără încetare, luînd parte la doliul ei, fără a mai pofti la jocuri sau plimbări.

Clara abia daca se mai ocupa în întreținerea locuinței în care cunoscuse, zi de zi, iubirea adevărată alături de Nefer. Frumosul lor mobilier era un dar al artizanilor, care-și onorasera astfel maestrul, a cărui autoritate nativă, tărie de caracter și inteligență îi îndrumaseră întotdeauna spre mai bine.

La cei patruzeci și opt de ani ai săi, Clara era o femeie încîntătoare, cu trupul suplu și mlădios, cu trăsături distinse și un păr mătăsos, cu reflexe aurii. Chipul său emana o lumina blîndă și liniștitoare, vocea îi era melodioasă, iar ochii albaștri, o adevărată încîntare. Sătenii o venerau, mai ales că îi îngrijise pe toți la nevoie, cu un devotament demn de lauda.

Dar acum, femeia înțeleaptă nu mai găsea puterea să-și îndeplinească funcția. Absența lui Nefer o făcuse să renunțe la propria viață și se lăsa dusă către moarte, cu dorința de a-l reîntîlni.

Camera era luminată doar de o lampă, o capodoperă sculptată de dulgherul confreriei, Didia cel Generos. Pe o coloană mică în formă de papirus, așezată pe un piedestal de piatră, se afla un vas din bronz, cum erau cele așezate în morminte, plin cu ulei, în care flacăra ardea pe un fitil special de in, fără să facă fum.

Era ultima licărire de care se agața Clara în nopțile ei de insomnie. În pîlpîirea flăcării, i se părea uneori că vede chipul soțului său, dar iluzia se risipea curînd, lăsînd-o în culmea disperării.

Negruțu' își puse lăbuța pe brațul femeii, ca și cum i-ar fi ghicit groaznica hotărîre. Clara nu mai putea continua și nu voia să mai rămînă multă vreme în această stare de apatie; trecînd în lumea de dincolo, va pune capăt chinurilor sale.

Atingerea lăbuței cîinelui și devotamentul pe care îl citi în ochii lui maronii produseră un fel de miracol: Nefer apăru în lumină și îi vorbi: „Dacă aș pierde sau dacă aș dispărea, spuse el, nu lăsa să se stingă flacăra Locașului Adevărului. În numele iubirii noastre, Clara, promite-mi că vei merge mai departe".

Maestrul de operă rostise aceste cuvinte pe vremea cînd trăia, dar ea le uitase. Și iată că Nefer revenea din lumea cealaltă pentru a-i aminti de îndatoririle sale, împiedicînd-o să-l mai jelească.

Bătăi insistente în ușă o surprinseră trezind-o din visare.

Neliniștit, Negruțu' alergă lătrînd către ușa de la intrare.

Cineva bătea.

– Deschide, Clara! Deschide, te rog!

Văduva recunoscu vocea lui Uabet cea Pură.

Negruţu' se opri din lătrat şi Clara deschise.

– Vino, s-a întîmplat ceva grav!

– Fă-mă să înţeleg, Uabet.

– Paneb s-a dus la mormîntul lui Nefer... Dacă se încăpăţînează să se lupte cu umbra, va muri. Doar tu îl poţi convinge să renunţe.

Clara zîmbi cu tristeţe.

– Crezi că mai pot eu să ajut pe cineva?

– Paneb nu va asculta decît de tine... Nu vreau sa-l pierd!

– Aşteaptă-mă.

Văduva maestrului de operă se retrase în camera sa şi deschise o casetă cu bijuterii, împodobită cu plăcuţe de fildeş. Pentru prima oară de la moartea soţului său, îşi puse un colier, cercei şi brăţări, apoi se privi într-o oglindă din aramă, cu mîner de forma unei tulpini de papirus, simbol al înfloririi şi al forţei vitale.

Văzu chipul unei femei sfîrşite de durere, care a trebuit să fie machiată cu grijă pentru a i se reda vigoarea şi tinereţea.

Transformarea era atît de reuşită, încît Uabet cea Pură nu-şi putea crede ochilor.

– N-ai fost niciodată atît de frumoasă! Vino repede...

Cu Negruţu' în frunte şi urmate de Orătania Nesuferită, cele două femei urcară anevoie către mormîntul lui Nefer cel Tăcut. La răsărit, cerul se înroşise, iar briza îi dădu fiori lui Uabet făcînd-o să grăbească pasul.

După mai multe ore de eforturi neîntrerupte, Paneb reuşise să ajungă la uşa din lemn a camerei de înviere a lui Nefer cel Tăcut, sigilată cu o pecete din argilă.

Ridicînd privirea zări chipul lui Uabet cea Pură încadrat de cerul trandafiriu.

– Urcă înapoi, Paneb!

– Nici vorbă.

– Nu ți-e permis să intri în mormînt!

– Umbra se ascunde aici, trebuie s-o caut.

– Nu fără permisiunea femeii înțelepte.

– Femeia înțeleaptă! Dar...

– Este aici.

Folosindu-se de asperitățile blocurilor de piatră, Paneb se cățăra cu viteza unei feline. N-o credea pe Uabet, așa că voia să verifice el însuși.

Într-adevăr, Clara era acolo, purtînd rochia ei lungă și roșie de mai-mare a preoteselor lui Hathor și împodobită cu cele mai frumoase bijuterii.

– Îmi... îmi interzici să merg mai departe?

– Trebuie să cobor cu tine.

– E prea periculos! Am vazut umbra cea roșie, e înspăimîntătoare. Și nu este Nefer.

– Nu poate fi decît o forță malefică născută dintr-o greșeală de ritual, în timpul funeraliilor.

– Sînt de aceeași părere și o voi da la iveală. Dacă o fi să-mi scape, n-o lăsa să fugă.

Paneb coborî din nou în mormînt.

Fără să ezite, sparse pecetea și deschise ușa spre cavou.

Dădu la o parte uneltele, cuferele cu lenjerie, coșurile cu alimente uscate și statuile defunctului, pentru a-și croi drum spre sarcofag.

Umbra cea roșie putea țîșni în orice clipă din ascunzătoarea sa, năpustindu-se asupra lui. La pîndă, precum un vînător aflat pe urmele unei prăzi prea periculoase pentru a putea fi ușor dominată, Paneb muta încet fiecare obiect. În ciuda forței sale fizice, pictorul putea fi de o delicatețe fără margini, avînd mișcările agile ale unei pisici.

Acoperit cu un lințoliu verde, deosebit de fin, sarcofagul era așezat pe un pat. În jurul gîtului, mumia purta un colier în

cinci rînduri, din flori de lotus alb şi frunze de salcie. Pe piept avea un buchet compus din frunze de avocado şi de viţă-de-vie.

O rază de lumină pătrunse în cavou, dar nu ajungea pînă în capăt. Umbra se ascundea acolo, în beznă, iar Paneb nu reuşea s-o desluşească.

Desigur, ar fi fost mai bine să iasă şi să aducă nişte torţe, pentru a face lumină în încăpere, anulînd astfel puterile spectrului, dar dacă pictorul se retrăgea, demonul n-ar fi profitat n-ar fi profitat ca să lovească?

Deodată, lui Paneb îi atrase atenţia un lucru ciudat: de ce nu scînteia discul de cupru ceresc plasat sub capul mumiei? Era acoperit cu texte hieroglifice şi ar fi trebuit să fie înconjurat de un nimb auriu, care să ţină departe demonii întunericului.

Colosul se apropie să-l pipăie şi constată că acest simbol preţios fusese aşezat… invers! Nu era vorba de o greşeală, ci de un act de rea-voinţă. Nemulţumit doar cu asasinarea lui Nefer, trădătorul dăduse, astfel, naştere unui spectru.

În clipa în care Paneb atinse discul, umbra roşie ţîşni!

Cu gura strîmbă, cu fruntea despicată de o cută verticală, încercă din nou să-l sugrume pe artizan.

În loc să lupte împotriva duşmanului, Zelosul se grăbi să întoarcă discul solar de sub capul mumiei şi să i-l aşeze, corect de astă dată, sub ceafă.

Strînsoarea agresorului era atît de puternică, încît Paneb abia mai putea respira.

Atunci, o flacără ţîşni din interiorul discului, atingînd umbra cea roşie, ai cărei ochi se holbară brusc, înghiţindu-i capul şi apoi întreg trupul.

Paneb reuşi să respire, dar o arsură cumplită la gît îi smulse un strigăt de durere. Din instinct, lovi spectrul, care se transformă într-o minge de foc, dispărînd apoi în pămînt.

Clătinîndu-se, colosul încercă să iasă din cavou pentru a trage aer proaspăt în piept.

Dar pereții mormîntului începură să se apropie și Paneb își dădu seama că va muri.

– Urcă, Paneb, urlă Uabet cea Pură, urcă, repede!

3.

Dupa ce mirosi îndelung conținutul farfuriei pe care i-o prezenta bucătarul, generalul Mehy îi aruncă în față cotletele de miel.

– Prea patrunse, imbecilule!

– N-am făcut decît să vă respect dorința și...

– Salata de castraveți era infecta și ai îndraznit să-mi servești un vin care mirosea a dop! Dispari din ochii mei și să nu mai pui piciorul în casa asta.

Nu era de glumit cu mînia lui Mehy. Bucătarul disparu pe dată. Nu puteai să te împotrivești hotărîrilor celui mai puternic dintre oamenii bogatei provincii Teba.

Mai degrabă mic de statură, cu fața rotundă și ochii căprui închis, cu buzele pline, parul foarte negru lipit de cap, torsul lat și vînjos, mîinile și picioarele durdulii, Mehy începuse de jos, dar sigur de el și ambițios devenise șeful trupelor tebane și administratorul principal al malului stîng, care avea, printre altele, funcția de a garanta securitatea și bunăstarea Locașului Adevărului.

Locașul Adevărului!... Această confrerie blestemată, care îndrăznise să-i refuze candidatura pe cînd era adolescent și care stăpînea o comoară fără preț, piatra de lumină, pe care trebuia să pună mîna cu orice preț pentru a deveni stăpînul țării!

Mehy zărise această piatră, cîndva, într-o noapte, din înaltul unei coline ce domina Valea Regilor, pe cînd artizanii celebrau ritul; dar fusese văzut de un membru al gărzii, pe care îl omorîse zdrobindu-i ţeasta.

Aceasta fusese prima lui crimă, urmată de multe altele, comise de el însuşi sau prin alţii, pentru a-şi îndepărta adversarii care-l împiedicau să ajungă la comoara supremă.

– Spală-ţi degetele, leul meu iubit, îi spuse Serketa, punîndu-i dinainte un urcior din argint cu apă parfumată.

Serketa voia să treacă drept blondă; avea ochii spălăciţi şi pieptul generos, veşnic preocupată de greutatea sa. Serketa era o criminală înnăscută, de care el se folosise în cucerirea treptată a puterii. Ea aprobase asasinarea propriului tată, căzut într-o capcană pusă la cale de Mehy pentru a-i lua averea, începînd apoi să ucidă fără să i-o ceară nimeni, aflînd în aceste fapte o nespusă plăcere.

Serketa nu-i dăduse decît două fiice a căror soartă nu-l interesa cîtuşi de puţin; aşa că generalul hotarîse s-o repudieze; dar ea îi ghicise planurile şi, presimţind că soţia sa ar putea deveni o femeie periculoasă, Mehy găsise că e mai bine să-şi facă din ea un aliat. Din acea clipă, nu şi-au mai ascuns nimic, acţionînd împreună, într-o deplină înţelegere.

Mehy bău o cupă cu vin de palmier, foarte dulce, combinat cu plante aromate şi cu o tărie de optsprezece grade. Această băutură îi dobora pe cei mai mulţi dintre amatori, dar generalul ţinea bine la băutură, bucurîndu-se de o sănătate excelentă, cu excepţia unei boli de piele care făcea să-i apară bubiţe roşii pe pulpa stîngă, atunci cînd era supărat.

Şi acum tocmai începea să se scarpine...

Serketa îngenunche în faţa lui pentru a-i îmbrăţişa pulpele.

– De ce te frămînţi aşa, crocodilul meu iubit? gînguri ea cu o voce de fetiţă.

– Pentru că moartea lui Nefer cel Tacut nu ne ajuta atît de mult cum ne aşteptam!

– Puţină răbdare... În primul rînd, principalul nostru adversar e mort de-a binelea; apoi, trădătorul care l-a eliminat la ordinul nostru ne-a ramas fidel pentru totdeauna; şi, în sfîrşit, dupa ultimele veşti, cei din confrerie traiesc într-un adevarat haos.

– Se poate, dar problema e ca ea mai există încă...

– Dar în ce stare? Întorcînd discul luminos de sub capul mumiei, tradatorul a iscat apariţia unei forţe demonice care terorizează întregul sat. Locuitorii sînt convinşi ca Nefer cel Tacut vrea să se răzbune pe ei şi au ajuns, în cele din urmă, să se duşmănească între ei.

– Să sperăm ca ai dreptate! Dar eu aş fi preferat să fiu anunţat printr-o delegaţie ca sătenii părăsesc Locaşul Adevărului, lăsîndu-l în mîinile mele... Am fi scotocit peste tot în voie, în deplină legalitate, şi am fi descoperit ascunzătoarea pietrei de lumină.

– Nu crezi că artizanii ar fi luat-o cu ei?

– Atunci ar fi devenit victimele unei agresiuni pe care aş fi regretat-o în termenii cei mai înduioşatori! Dar n-au făcut ei greşeala asta... Şi continuă să rămînă la adăpost dincolo de zidurile lor înalte, neştiind ca tocmai cel care trebuie sa se ocupe de securitatea lor este duşmanul lor de moarte!

– Asasinarea lui Nefer cel Tăcut era necesară, fu de părere Serketa; fară el, confreria nu mai are suflet. Nimeni nu e în stare să-i ia locul. Şeful echipei din stînga nu e decît un executant fără sclipire, scribul Mormîntului este prea bătrîn, iar femeia înţeleaptă nu-şi va reveni vreodată după moartea soţului ei.

– Uiţi de Paneb, noul şef al echipei din dreapta!

– De-ar fi să-l credem pe informatorul nostru, Paneb este mult prea impulsiv pentru a fi numit maestru de operă.

Pierderea tatalui sau spiritual îl va lua mințile, sînt sigură. După cum am plănuit, Locașul Adevărului se va dărîma din interior, iar nouă nu ne va mai rămîne decît să strîngem bogățiile și secretele.

Generalul o conduse pe Serketa în grădina luxuriantă a vilei sale somptuoase de pe malul stîng, una dintre proprietățile lor întreținute cu grijă de numeroși servitori. Se așezara sub un umbrar înconjurat de sicomori și de roșcovi. Mehy detesta viața la țară, caldura și soarele de care se temea.

Un servitor le aduse de îndată bere rece, pe care Serketa n-o suporta cîtuși de puțin.

– L-am întîlnit pe acest Paneb cu mult timp în urmă, în atelierul unui tăbacar, aminti Mehy; pe atunci era tînăr, obraznic și deja puternic precum un taur sălbatic. Se citea în el de bună seamă viitorul militar! Dar iată că a refuzat să servească sub ordinele mele... Cum mi-aș fi putut închipui că va deveni unul dintre conducători în Locașul Adevărului?

– Singurul conducător adevărat era Nefer cel Tăcut. El era cel care îndruma opera și domolea certurile; fii sigur că nu va putea fi înlocuit. Demonul va goni mai multe familii și asupra confreriei se vor abate în curînd alte stihii.

Unul dintre gardienii însărcinați cu supravegherea vilei veni în fugă.

– Generale, un mesaj de la Pi-Ramses!

Soldatul îi înmînă lui Mehy papirusul sigilat, apoi se întoarse la postul său.

– O scrisoare de la cancelarul Bay, constată generalul; faraonul Siptah și regina Tausert doresc să mă vadă pentru a le prezenta raportul asupra situației economice a Tebei și pentru a cunoaște rezultatele anchetei mele asupra asasinării lui Nefer cel Tăcut.

– Dar știu bine ca n-ai dreptul să pătrunzi în sat!

– Desigur, dar vor să verifice dacă am luat toate măsurile pentru identificarea vinovatului şi pentru a asigura paza confreriei.

– Şi dacă Tausert îţi întinde o capcană?

– Ar fi în stare… Dar principala ei preocupare e cea de a păstra puterea, controlînd totodată sufletul blestemat al cancelarului Bay, care a reuşit să-l urce pe tron pe tînărul Siptah, un infirm şi nimic mai mult! Curtea din Pi-Ramses nu mai este decît un cuib de vipere. De la dispariţia lui Ramses cel Mare, autoritatea faraonilor slăbeşte văzînd cu ochii… Şi asta e şansa noastră, scumpa mea! Cînd piatra de lumină va fi a noastră, vom stăpîni întregul ţinut. Ce păcat ca nu-mi pot trimite soldaţii să radă satul ăla prăpădit de pe faţa pămîntului!

La gîndul unui asemenea măcel, Serketa fremătă de plăcere.

– Cum ai de gînd să începi?

– Mai întîi, o să mă duc în zona auxiliarilor, să-l caut pe scribul Mormîntului şi sa-l întreb dacă ancheta sa internă a ajuns la vreun rezultat; apoi, să iau o corabie către Pi-Ramses. Tu mă vei însoţi, desigur.

Serketa aştepta această precizare. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe dragul său soţ să acţioneze singur, fără să-i fie asociată în cele mai mici detalii. Şi dacă, aşa, ca din întîmplare, l-ar fi văzut aruncînd o singură ocheadă vreunei tinere frumuseţi, ar fi sugrumat-o pe acea tîrîtură şi apoi s-ar fi ocupat şi de Mehy.

Dar soţul ei era un om cumpătat. Înţelesese că nu putea reuşi fără ajutorul Serketei, cea care înfăptuia cu mare bucurie cele mai josnice crime, lipsită de orice sentiment uman sau moral. Şi, cum această delicioasă făptură, mai periculoasă decît o viperă cu corn, era tot atît de ambiţioasă ca şi el, simţea că viitorul îi surîde.

– N-ar trebui să ordoni încetarea livrării de alimente către sat?

– M-am gîndit şi eu la asta, marturisi Mehy, şi mi-aş fi acuzat unul dintre subordonaţi, pentru a-l înlocui cu un scrib mai zelos. Dar am scăpat deja de cei care mă incomodau şi, în absenţa noastra, batrînul scrib al Mormîntului ar provoca un scandal atît de mare, încît m-ar urmari pînă la Pi-Ramses. Nu uita că eu sînt protectorul oficial al Locaşului Adevărului şi că purtarea mea trebuia să pară ireproşabila în faţa puterii centrale. Şi pîna acum, mi-a adus numai elogii şi avansari în grad.

Refacîndu-şi machiajul ochilor cu o pomadă verde de cea mai bună calitate care se presupune că alungă insectele şi protejează împotriva prafului, Serketa părea îngrijorată.

– Te preocupă cumva regina Tausert?

– Este de temut, nimic de zis, şi sper că clanul tînărului Siptah va reuşi s-o îndepărteze cît mai repede posibil... Nu, la Paneb mă gîndeam. Nu te înşeli... Acest colos înzestrat cu un temperament vulcanic va fi tentat, desigur, să se impună şi să domnească asupra confreriei ca un tiran.

– După tot ceea ce ştim despre regula constructorilor, nu e permis aşa ceva! obiectă Mehy.

– Paneb nu se teme că va fi dispreţuit şi va călca în picioare legile satului, oricare ar fi ele.

Generalul simţi că i se taie respiraţia de spaimă.

– Bine, dar asta înseamnă că... trădătorul l-a ucis pe Nefer cel Tăcut degeaba?

– Bineînţeles că nu! Presupunînd că Paneb pune mîna pe putere, n-o va folosi cu înţelepciunea predecesorului sau. Şi dacă ar îndrazni, noi am putea interveni pentru a-i tăia elanul cît mai repede.

– Ţi-ai făcut cumva şi vreun plan?

– Mai întrebi? răspunse ea cu un zîmbet sălbatic.

4.

Artizanii zideau din nou mormîntul lui Nefer cel Tacut.

– Nu încape îndoială că Paneb a murit, spuse Karo cel Posac, un flăcău bine legat, cu sprîncene dese, cu nasul spart și cu brațele scurte și puternice.

– Te înșeli, interveni colegul său Casa Funie, înfipt pe picioarele sale enorme. Este întins în capelă și sînt sigur că femeia înțeleaptă îl va readuce la viață.

– Cînd ai terminat-o, ai terminat-o definitiv, decretă Fened Nasul, care, de la divorțul său, nu se mai îngrășase.

– Eu l-am scos din mormînt, le aminti Nacht cel Puternic, un tip aproape la fel de solid ca și Paneb, și mai respira încă.

Elegant, cu părul și mustața foarte îngrijite, pictorul Ched Salvatorul, care nu participa la nici o corvoada, se uita la colegii săi cu o privire dezamăgită.

Userhat Leul, șeful sculptor cu un piept impozant, se asigură că terminau în sfîrșit zidirea mormîntului. Renup cel Jovial, cu burdihanul lui și figura de geniu viclean, ajutat de Ipuy cel Iscoditor, se pregătea să fixeze dalele de deasupra.

– Giuvaergiul iese din capelă! exclamă Renup.

Atît de slab încît părea să se frîngă, Tuty cel Savant alerga spre tovarășii echipei din dreapta.

– Paneb trăiește!

– Cum aşa... trăieşte? întrebă Fened. Ca o piatră, ca o legumă sau ca un om?

– N-aş putea să-ţi spun mai mult.

– Hai să vedem!

Cioplitori în piatră şi sculptori, cu toţii se îndreptară către capela a cărei intrare era păzită de trei artizani: Pai Pîinică-Bună, cu obrajii lui rotunjori, care-şi pierduse veselia obişnuita; Gau cel Exact, cu un chip mai degrabă urît din cauza nasului prea lung, şi cu un trup greoi şi molatic; Unesh Şacalul, al cărui chip îl amintea pe cel al unui animal de pradă.

Cît despre dulgherul echipei din dreapta, Didia cel Generos, un om mare cu gesturi molcome, îl ajuta pe Hay, taciturnul şef al echipei din stînga, să ţina drept trunchiul lui Paneb, pentru ca femeia înţeleapta sa-l poata examina.

Userhat Leul le dădu cîte un ghiont lui Unesh şi lui Pai.

– Vorbeşte sau nu?

– Mai taci odată, se răsti Gau; femeia înţeleaptă îi asculta vocea inimii.

Cu ochii deschişi, dar complet nemişcat, Paneb părea o statuie. Pielea îi era roşie, de parcă fusese opărit.

Din fericire, nu-şi pierduse nici vederea, nici inima; şi Clara freca între degete cele două amulete, pentru a le reda puterea deplină.

Femeia înţeleaptă nu pronunţase nici un cuvînt şi, în privirea sa, nu se zărea nici o scînteie de optimism. Magnetizase deja ceafa şi rinichii colosului, dar nu reuşise încă să refacă circulaţia energiei.

Pe neaşteptate, o pisică enormă, pătată cu alb, negru şi roşcat, sări pe genunchii Zelosului; semănînd mai degrabă cu un rîs decît cu un animal domestic, se făcu ghem şi începu să toarcă.

Curînd, ochii lui Paneb îşi pierdură privirea fixă; Clara scoase un oftat de uşurare. Întruchipînd victoria soarelui asupra întunericului, felina absorbise ultimele urme ale influenţelor nocive proiectate de umbra demonică asupra cărnii pictorului.

În cele din urmă, colosul se trezi.

– Umbra... Pereţii... Pereţii care mă sufocă... Unde sînt?

– N-a fost decît o iluzie, îi răspunse Clara cu blîndeţe, şi iată că ai revenit printre noi.

– Ştiam eu că nu poate fi doborît! exclamă Renup cel Jovial. Nu se spune, oare, că o parte din *Ka*-ul lui Ramses cel Mare a trecut în cel al lui Paneb? Datorită acestei energii, a salvat confreria! Trăiască Paneb!

Entuziasmul sculptorului se dovedi molipsitor, iar Zelosul, refăcut în chip miraculos, se ridică în aclamaţiile confraţilor săi.

– Daţi-mi voie să trec, porunci vocea gîfîita şi autoritară a lui Kenhir, scribul Mormîntului, în vîrstă de şaptezeci şi şapte de ani.

Reprezentant al puterii centrale în Locaşul Adevărului, renunţase la o strălucita carieră la Karnak, pentru a se consacra acestui sat şi locuitorilor lui, ale căror nenumărate defecte nu înceta să le critice, dar pe care-i iubea mai mult decît orice pe lume, astfel încît administraţia trebuise să renunţe să-l mai scoată la pensie.

Masiv şi greoi, Kenhir nu se mai deplasa decît cu ajutorul unui baston, cu excepţia momentelor în care era grăbit să-şi ducă treaba la bun sfîrşit, uitînd să mai ia atitudinea unui bătrîn chinuit de durerile vîrstei. Trebuind să ţină la zi *Jurnalul Mormîntului,* în care erau consemnate marile şi micile evenimente ale vieţii comunitare, Kenhir apărea în faţa artizanilor ca un venerabil păstor, care nu tolera nici o abatere de la legile confreriei. Verifica în mod riguros orice motiv de absenţă de

la muncă şi, în caz de boală, se asigura, punîndu-i întrebări femeii înţelepte, că artizanul e cu adevarat suferind şi incapabil de a merge la lucru.

Tot el trebuia să vegheze asupra bunei stari a uneltelor, proprietate a lui Pharaon, să le distribuie, să le strîngă de la artizani şi să le dea la reparat. De altfel, fiecare membru al confreriei avea voie să-şi fabrice propriile unelte pentru folosință personală, şi se putea conta pe Kenhir pentru evitarea oricărei confuzii.

– Se vorbeşte că umbra l-a doborît pe Paneb, spuse el cu o voce îngrijorată.

Scribul asistent Imuni, cu faţa lui de rozător, era gata să-şi ia notițe.

– Ba s-a întîmplat exact invers, declară colosul.

Kenhir îl examină pe Paneb, îndelung.

– N-am ce spune, pari bine sănătos.

– Paneb a salvat satul! afirmă Nakht cel Puternic. Dacă umbra ar fi continuat să semene groaza printre noi, mai multe familii ar fi părăsit satul.

– Şi-a riscat viaţa pentru noi, constata Fened Nasul. Asta nu numai că-l absolvă de orice acuzaţie, dar ne face să-l considerăm singurul nostru patron.

Scribul Mormîntului îi privi în ochi pe femeia înţeleaptă şi pe Hay, şeful echipei din stînga. Amîndoi îi confirmară că aşa este.

Trădătorul se simţea la pămînt.

Avusese deja, la apariţia Fermecătoarei, un gest de retragere, căci asta era pisica îngrozitoare care-l zgîriase atunci cînd căuta piatra de lumină ce fusese atît de bine ascunsă, încît nu reuşise s-o descopere; şi acum, după victoria sa asupra umbrei roşii, Paneb devenea eroul confreriei care avea să-l recunoască drept maestru al operei!

Dar cea mai importantă rămînea, totuşi, dispariţia lui Nefer cel Tăcut, cel iubit de toţi şi a cărui autoritate nu era contestată de nimeni. Aşezînd invers discul de lumină sub capul mumiei, trădătorul încercase să-l ucidă pe Nefer pentru a doua oară; şi chiar dacă intervenţia fiului său spiritual nimicise spectrul, Tăcutul nu se va mai putea întoarce.

Poate că tribunalul satului nu va ceda entuziasmului de moment şi, după o reflectare matură, îi va respinge, desigur, candidatura lui Paneb. Dacă l-ar fi ales, ar fi făcut o greşeală ireparabilă, căci Paneb ar fi fost un maestru de operă detestabil. I-ar fi împărţit pe artizani în tabere, dînd naştere multor conflicte în interiorul satului. Iar trădătorul va şti bine cum să profite de această dezordine.

El şi nu altul ar fi trebuit să conducă Locaşul Adevărului, şi asta de multă vreme; din moment ce valoarea sa nu fusese recunoscută, răzbunarea i se părea îndreptăţită!

Generalul Mehy şi soţia sa îi înlesniseră strîngerea unei averi în afara satului, în schimbul informaţiilor pe care le procura. Era deja un om bogat. Îi mai rămînea doar să găsească piatra de lumină şi s-o negocieze.

– Datorită lui Paneb, începu Clara, revenindu-şi, Nefer şi-a aflat, în sfîrşit, pacea. Lumina îi scînteiază sub cap, corpul său destinat învierii primeşte puterea secretă a soarelui, iar numele său Nefer-hotep e desăvîrşit. A devenit unul dintre strămoşii binefăcători ai confreriei noastre, un spirit folositor şi strălucitor, pe care-l vom venera în fiecare dimineaţă, fiecare în locuinţa sa. Pentru el, încercările au luat sfîrşit; în onoarea lui şi pentru a-i continua lucrarea, vom lupta pentru ca Locaşul Adevărului să trăiască în continuare.

Simţiră cu toţii că, de acum încolo, tristeţea nu va mai părăsi privirea Clarei; dar femeia înţeleaptă îşi îndeplinea din nou îndatoririle, îşi alunga disperarea pentru a se îngriji de

comunitate. Ajutîndu-se de magia sa, nici un obstacol nu-i va sta în cale.

– Am un guturai nesuferit, se plînse Fened Nasul; crezi ca ai putea sa ma ajuţi să-l alung?

– Uşa mea e deschisă din nou, declara Clara cu un zîmbet blînd.

– Eu, spuse Casa Funie, am o rana la picior care nu se mai vindecă, şi asta e mult mai grav decît guturaiul lui Fened!

Clara îşi examina pacientul.

– Este o boala pe care o cunosc şi pe care o voi vindeca.

Thuty Savantul i se adresă lui Paneb.

– Ce intenţii ai?

– Devin servitorul *Ka*-ului lui Nefer cel Tacut, tatal meu spiritual, şi le interzic tuturor să se apropie de mormîntul său. Eu şi numai eu voi aduce ofrandele şi voi îngriji locul său de veci.

– Cum doreşti, încuviinţă Unesh Şacalul; dar ai vrea să-i urmezi lui Nefer în toate funcţiile lui?

– Îmi e prea de ajuns să fiu şeful echipei din dreapta. Şi acum, plecaţi cu toţii. Vreau să rămîn singur cu femeia înţeleaptă, pentru a venera memoria fiinţei de neînlocuit pe care cu toţii o iubim.

Nimeni nu protestă şi se organiză o procesiune.

– Paneb va fi un excelent maestru de operă, îşi exprimă tradătorul parerea faţă de scribul Mormîntului.

– Tribunalul e cel care va hotărî, răspunse Kenhir.

Abia trecu pragul locuinţei sale, că tînăra sa soţie, Niut cea Neobosita, cu care făcuse o căsătorie albă, îi sări de gît.

– Generalul Mehy aşteaptă la intrarea principală în sat şi doreşte să vă vada cît mai repede!

5.

Generalul Mehy fusese nevoit să-și declare numele și titlurile celor ce supravegheau fiecare dintre cele cinci forturi aflate pe drumul ce ducea spre intrarea principală în sat. Paznicii nubieni nu glumeau cu disciplina impusă de șeful Sobek; orice vizitator, oricare i-ar fi fost rangul, trebuia să respecte regulamentul.

În al cincilea fort, Mehy fu primit de Sobek în persoană.

Incoruptibil, acest nubian solid era urmărit de douăzeci de ani de o enigmă: cine îi ucisese unul dintre oameni pe una dintre colinele dominînd Valea Regilor? Drama rămăsese în urmă, investigațiile fuseseră întrerupte; asasinarea lui Nefer cel Tăcut părea să fi trecut pe planul al doilea, dar Sobek era convins că exista un complot urzit de mult împotriva confreriei și că cele două evenimente aveau legătură.

Nubianului nu-i plăcea Mehy. Îl considera pretențios, plin de el și arivist, dar n-avea cum să-i refuze accesul în zona auxiliarilor, în care așa-numiții „oameni din exterior", aflați sub conducerea lui Beken olarul, munceau pentru bunăstarea confreriei.

– E vreo problemă, Sobek? întrebă Mehy, arogant.

– În ceea ce mă privește, nici una.

– Nu ezita să mă anunți. Țin mult la gestiunea mea.

– Auxiliarii au lefuri bune, apreciază condițiile de muncă pe care le au, iar satul nu duce lipsă de nimic, după cîte se pare.

– Trimite după scribul Mormîntului! Doresc să-l văd imediat.

În timp ce aghiotantul se străduia să facă ce i se ceruse, Mehy privea atelierele auxiliarilor care, la căderea serii, se întorceau pe la casele lor, aflate la marginea terenurilor cultivate. Munca era organizată riguros, astfel încît artizanii să fie scutiți de un maximum de corvezi, avînd timpul la dispoziție să se concentreze asupra rațiunii lor de a fi: să dea strălucire operelor lor prin prezența pietrei de lumină și să întruchipeze misterele Locașului Aurului.

În curînd, tot acest domeniu va aparține generalului, el singur avînd dreptul să dea ordine.

Cu un mers șovăielnic, Kenhir se îndrepta către vizitator. Ajuns în fața lui Mehy, bătrînul scrib se sprijini în baston.

– Cum mai stai cu sănătatea, Kenhir?

– Prost, foarte prost… Povara anilor mă copleșește tot mai mult pe zi ce trece.

– N-ar trebui să vă gîndiți la o pensie bine meritată?

– Mai am încă multe de făcut, mai ales acum, după tragedia prin care am trecut.

– Mă aflu aici tocmai din cauza asasinării lui Nefer. Regele m-a chemat în capitală și vrea să cunoască rezultatele anchetei mele… Dar singurul autorizat să facă o anchetă în interiorul satului sînteți dumneavoastră!

– Așa e, generale.

– L-ați identificat pe vinovat?

– Din nefericire, nu.

– Aveți ceva bănuieli?

Kenhir părea jenat.

– Vă voi spune adevărul, generale, cu condiția să-mi promiteți că nu-l împărtășiți nimănui.

Mehy se crispă. Bătrînul scrib l-a demascat, oare, pe trădator?

– Îmi cereţi cam mult, Kenhir... Nu-i pot ascunde nimic Maiestăţii Sale.

– Regele Siptah este un adolescent care traieşte la Pi-Ramses, departe de Locaşul Adevărului, pe care amîndoi avem datoria să-l protejăm. Îi voi scrie regelui un raport amănunţit asupra anchetei în curs, iar dumneavoastră îl veţi linişti arătîndu-i ca această confrerie va continua să trudească de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Muşchii generalului se încordară şi pulpa stîngă începu să-l manînce.

Carevasazica, dispariţia lui Nefer nu reuşise să-i doboare pe artizani!

– De acord, Kenhir. Promit să păstrez secretul.

– Sîntem aproape siguri că vinovatul este unul dintre membrii confreriei.

– Asta înseamnă că... printre voi se află un trădător?

– Mă tem că da, răspunse bătrînul cu o voce obosită.

– Mi-e greu să cred aşa ceva... Ipoteza mea mi se pare mult mai plauzibila.

– Şi care ar fi aceasta? întrebă Kenhir, curios.

– După părerea mea, asasinul maestrului de operă n-ar putea fi decît un auxiliar.

– Un auxiliar... Bine, dar auxiliarii nu au voie să intre în sat!

– Vinovatul s-ar fi putut strecura fără sa fie văzut de gardieni, desigur cu intenţia de a fura de la Nefer ceva obiecte preţioase. Tăcutul l-a surprins şi hoţul l-a ucis.

– Un auxiliar... repetă în şoaptă scribul Mormîntului, cu un licăr de speranţă în privirea ce nu-şi pierduse vioiciunea.

– Vă sfătuiesc să-i interogaţi. Dacă nu obţineţi nici un rezultat, îi voi lua chiar eu la întrebări, trecînd pe la fiecare, în afara Locaşului Adevărului, şi specialiştii mei îi vor face

cu siguranță să vorbească. Prin urmare, dacă asasinul e printre ei, va mărturisi în mod sigur.

– Voi supune atenției tribunalului strategia pe care o propuneți.

– Așadar îi voi spune regelui că ne unim forțele pentru a descoperi adevărul.

– Spuneți-i mai ales că așteptăm directivele sale pentru construirea locului de veci și a templului său pentru milioane de ani.

– De îndată ce mă voi întoarce, ne vom revedea pentru a pune lucrurile la punct; sper să-l identificați pe asasin.

– Și eu sper, generale.

Reușind să-și stăpînească furia, Mehy se urcă în car fără să fi pus întrebarea cea mai importantă: cine este succesorul lui Nefer cel Tăcut, dacă nu Paneb cel Zelos? Numai colosul ar putea salva confreria din haosul în care se afla. Trădătorul îi va confirma bănuielile în scurtă vreme; Serketa avusese dreptate să urzească un plan pentru a scăpa de acest încurcă-lume.

– Un auxiliar? se miră șeful Sobek, după ce-l ascultă cu atenție pe scribul Mormîntului.

– De ce nu?

– Gardianul l-ar fi văzut strecurîndu-se în sat.

– Nici cel mai bun dintre gardieni nu poate fi atent în fiecare secundă... Și asasinul ar fi putut prinde momentul în care să sară peste zid fără să fie zărit.

– Dar odată intrat, ar fi fost repede prins, obiectă Sobek.

– Temîndu-se tocmai de asta, și-ar fi putut lua o mie de precauții.

– Și apoi, un auxiliar ar fi trebuit să fie nebun ca să-l ucidă pe maestrul de operă...

– Poate intrase în panică.

– Mi-ar placea ca Mehy sa aibă dreptate, spuse nubianul, şi ca toţi artizanii sa fie nevinovaţi, dar nu-mi revin din uimire.

– Interogheaza-i pe auxiliari, Sobek, cîntăreşte bine marturisirile lor şi încearcă să descoperi un indiciu.

– Lasaţi pe mine.

În timp ce batrînul scrib se întorcea în sat, nubianul se întreba: de ce generalul Mehy, ştiind că ancheta îi va fi oricum încredinţată, nu îi spusese nimic despre ipoteza sa?

Paneb tocmai terminase o masa pentru ofrande din alabastru, pe care urma s-o puna în capela mormîntului lui Nefer cel Tăcut, în faţa uşii din piatra acoperite cu hieroglife, care făceau legatura cu lumea cealaltă. În interiorul formei dreptunghiulare, sculptase un picior şi nişte coaste de bou, un răţoi, ceapa, castraveţi, varza, smochine, struguri, curmale, rodii, prăjituri, pîini, urcioare cu lapte, vin şi apă.

Învestită cu forţe magice de către femeia înţeleaptă, această masa pentru ofrande avea să funcţioneze de la sine, nemaiavînd nevoie de prezenţa omenească, oferindu-i *Ka*-ului lui Nefer esenţele subtile ale hranei sculptate în alabastru. Astfel, chiar atunci cînd cei mai apropiaţi dintre prietenii maestrului de operă vor fi dispărut, piatra vie va continua să-l hrănească.

Dar fiul spiritual al maestrului de operă asasinat nu se mulţumea cu acest omagiu adus tuturor celor morţi; el, pictorul, inventa noi tehnici pe care să le pună în aplicare dupa ce va cerceta cu atenţie munca sculptorilor. La fel ca în cazul precedentelor sale explorări în lumea materiei, Paneb constata că mîna însemna spirit.

Îndrumat de sfaturile femeii înţelepte, Zelosul hotarîse să facă o statuie a lui Nefer, cu nişte ochi excepţionali, corespunzînd realităţii anatomice date la iveală de medicina egipteană, dezvăluind părţile ochiului: corneea din cristal de stîncă pentru a sublinia acuitatea privirii, sclerotica din carbonat

de magneziu conținînd oxizi de fier pentru marcarea vinișoarelor, pupila perforată în cristalul de stînca și irisul materializat prin rășină brună, ținîndu-se seama de asimetriile necesare între pupilă și cornee[1].

Se crăpa de ziuă cînd Clara pătrunse în atelierul în care Paneb își terminase capodopera. O rază de soare lumina statuia, a cărei privire contempla eternitatea.

Văduva nu-și putu stăpîni lacrimile.

Datorită geniului fiului său spiritual, Nefer era viu, departe de putreziciune și de moarte. În picioare, cu dreptul înainte și brațele de-a lungul corpului, mergea pe frumoasele drumuri ale Apusului și continua să-și îndrume confreria către Răsărit.

Clara era gata să îngenuncheze în fața statuii, dar Paneb o opri.

– *Ka*-ul său va continua să existe în piatră, îi spuse el, dar, de fapt, el trăiește în tine; tu ești păstrătoarea înțelepciunii lui. Tu, suverana Locașului Adevărului, să nu ne părăsești.

---

[1] Această descriere se bazează pe un studiu științific recent asupra ochiului celebrului „scrib al Luvrului". Este dovada cunoștințelor remarcabile ale oftalmologilor din vechiul Egipt. (n.a.).

6.

Nici Mehy, nici Serketa nu dădură nici cea mai mică atenție splendorilor din Pi-Ramses, capitala creată de Ramses cel Mare în Deltă, aproape de culoarul de invazie din nord-est, astfel ca Pharaon putea interveni rapid, la cea mai mică alarmă. Avînd un port care permitea acostarea vaselor de marfă, „cetatea de turcoaz" era străbătută de canale, avînd pe maluri livezi, grădini și vile luxoase; deși liniștit, orașul adăpostea, o garnizoană de elită și arsenalul în care se realizau armele destinate echipării trupelor de frontiera.

Generalul și soția sa fură conduși la palatul pe zidurile căruia se puteau citi numele lui Ramses, scrise în ovale ce simbolizau universul parcurs pe vecie de sufletul regal.

Cancelarul Bay îi primi de îndată în biroul său unde dulapurile cu papirusuri se prăbușeau sub povara documentelor. Mic, fragil, nervos, cu niște ochi negri foarte vii, purtînd o barbă scurtă, cancelarul era un om care, din umbră, ținea cu strășnicie frîiele administrației, în slujba reginei Tausert, pe care o admira, și a tînărului faraon Siptah, pe care chiar el îl urcase pe tron, pentru a stinge certurile și intrigile.

– Sînt fericit să vă revăd, generale... Și, totodată, sînt încîntat să vă salut fermecatoarea soție. Călătoria, sper ca n-a fost prea obositoare!

– Pentru mine n-a fost decît un moment de odihna.

– Cu atît mai bine, cu atît mai bine... Veți fi găzduiți într-un apartament din palat, și am dat ordine stricte pentru ca zilele petrecute în capitală să vă fie dintre cele mai plăcute. Presupun că soția dumneavoastră simte nevoia să se răcorească și sa se odihnească.

Își făcură apariția două servitoare și Serketa, care-și luase un aer bățos, fu invitată să le urmeze.

Cînd ușa biroului se închise, amabilitatea de protocol a cancelarului dispăru. Mehy se află deodată față în față cu un șef de guvern acuzator și sever.

– Ce se petrece de fapt la Teba, generale?

– Totul e în ordine, puteți fi liniștit. Pot deja să vă anunț că recoltele sînt fabuloase și taxele fiscale excelente.

– Nimeni nu se îndoiește de marile calități de administrator pe care le aveți, dragul meu Mehy, dar ce-ar trebui să cred despre asasinarea lui Nefer cel Tăcut?

– Această dramă înspăimîntătoare m-a tulburat. Scribul Mormîntului și cu mine ne-am unit eforturile pentru a-l identifica pe vinovat.

– Asta mă bucură... Dar ați găsit cumva o pistă serioasă?

– În interiorul satului, doar Kenhir poate face o anchetă, cancelare. Dacă are nevoie de ajutorul meu în exterior, îi voi da cîți oameni va fi necesar.

– Am impresia că aveți niște bănuieli precise, generale.

– Precise, nu... Dar sînt convins că asasinul se află printre auxiliari.

Bay consultă un papirus.

– Asta mi-a scris și Kenhir, într-adevăr, și nu e departe de părerea voastră.

Mehy se simți jignit. Continuînd să comunice în mod direct cu puterea centrală fără a-l avertiza pe general, scribul îi adresase un mesaj cancelarului printr-o corabie specială.

– Kenhir m-a asigurat că artizanii vor lucra la fel de responsabil şi în continuare, iar Pharaon se poate bizui pe ei pentru îndeplinirea tuturor îndatoririlor.

– După cum văd scris aici, adăugă cancelarul, un spectru ar fi încercat să tulbure liniştea satului, dar curajul lui Paneb, noul şef al echipei din dreapta, a făcut să dispară această forţă a întunericului, restabilind calmul. În prezent, maestrul de operă Nefer se odihneşte în pace, iar artizanii se pregătesc să ridice monumentele absolut necesare deplinei înfloriri a regatului.

– Ţara întreaga se va bucura, afirma Mehy, perfect convins.

– Va trebui ca asasinul să fie pedepsit şi confreria să fie liniştită în privinţa securităţii sale.

– Aceasta e una dintre misiunile mele, cancelare, şi intenţionez s-o duc la bun sfîrşit!

– Să ne înţelegem, generale: amîndoi am reuşit să evităm un război civil. Acum trebuie să consolidăm autoritatea faraonului Siptah şi a reginei Tausert.

– Vreţi să spuneţi că... sînt în pericol?

– Nu faceţi pe naivul, Mehy. Siptah e înzestrat cu o inteligenţă excepţională, dar nu are deloc experienţă de conducător, şi apoi cu sănătatea sa fragilă ar fi incapabil să ducă povara funcţiei fără sprijinul reginei Tausert. Regina însăşi are duşmani de temut... O parte dintre curteni nu-i iartă faptul că este femeie, iar cealaltă parte nu acceptă că i-a supravieţuit lui Sethi al II-lea.

– Maiestatea Sa are o personalitate fascinantă, care i-a impresionat mult pe tebani... Eu aş spune chiar că are măreţia unui faraon.

– Fără îndoială, dar casta militară din Pi-Ramses doreşte să vadă la cîrma Egiptului un bărbat puternic, capabil să reziste unui atac al invadatorilor şi, la nevoie, să declanşeze un război preventiv.

– Acest bărbat puternic... a aparut deja?

– Se numeşte Seth-Nakht. Este un demnitar vîrstnic, desigur, dar cunoaşte perfect Syro-Palestina şi are intuiţia celor mai vestiţi militari.

– E în stare să... preia puterea cu forţa?

– Nu încă, generale, nu încă... Dar e foarte posibil să se întîmple, din nefericire. Sper că Seth-Nakht este un adept al legalităţii şi că nu va îndrazni să se lanseze într-o aventura distrugătoare. Prea mult optimism ar însemna o gravă eroare, nu credeţi?

Mehy rămase un timp pe gînduri.

Nu întîmplător cancelarul Bay răspîndea informaţii atît de importante, prin urmare nu-l convocase la Pi-Ramses doar pentru a-i vorbi despre situaţia economică din Teba şi despre moartea lui Nefer cel Tăcut.

În faţa acestui strateg de temut, generalul era nevoit să-şi asume riscuri.

– Încrederea şi secretele pe care mi le încredinţaţi mă onorează, dar ce aşteptaţi de la mine?

– Excelentă întrebare, Mehy... Dezvăluirile mele ar putea fi considerate secrete de stat. Secrete al căror depozitar deveniţi şi care vă fac unul dintre demnitarii cei mai informaţi din această ţară. Ceea ce aştept de la dumneavoastră este o colaborare bazată pe încredere. Bineînţeles, v-ar putea veni ideea să-i juraţi credinţă lui Seth-Nakht, în speranţa de a-i deveni prim-ministru.

– Cancelare, vă asigur că...

– Cunosc bine firea omenească, generale, şi prefer să previn decît să vindec. Dacă aţi încerca să-l trădaţi pe faraonul legitim, aş deveni necruţător.

Mehy şi Serketa se numărau printre invitaţii unui fastuos banchet pe care Tausert îl onora cu prezenţa sa. Găseau că

este mai frumoasă şi mai periculoasă ca niciodată, iar Serketa era geloasă pe ţinuta sa impunătoare. Lumina stranie din ochii ei îi dădu de înţeles lui Mehy ca în soţia lui se trezea dorinţa ucigaşă.

– Calmează-te, iubito, îi şopti el la ureche. Pe teritoriul ei, regina nu poate fi lovită.

Serketa îi zîmbi unui bătrîn demnitar care, de la începutul ospăţului, nu rostise nici un cuvînt.

– Sînteţi de pe aici? îl întrebă ea, încercînd să-i descreţească fruntea.

– Am avut acest noroc, frumoasă doamnă, şi am avut o cariera perfecta, fără a fi făcut vreo greşeala. În felul acesta, am avut privilegiul sa fiu în slujba unor şefi adevăraţi.

– Regele Siptah nu este, oare, unul dintre ei? se miră Mehy.

– Îl respectam desigur cu toţii pe faraonul legitim, dar ne temem pentru tinereţea şi lipsa lui de experienţă. Îi dorim ca timpul să-i fie aliat şi să înveţe să guverneze.

– Nu asistă niciodată la festivităţi ca aceasta? întrebă Serketa.

– Niciodată. Îşi petrece ziua la templu, studiind scrierile celor din vechime, dupa celebrarea ritualului din zori. Un asemenea zel este de toată lauda, dar riscă să nu se adapteze la situaţia actuală.

– Eu sînt tebană, spuse Serketa fandosindu-se precum o fetiţă, şi nu cunosc bine curtea din Pi-Ramses… Vreţi să spuneţi că regina Tausert este adevărata stăpînă a ţării?

– Nimeni nu se îndoieşte de acest adevăr.

– Certitudinea aceasta nu pare să vă convină, observă Mehy.

Demnitarul respinse cu dosul palmei o tînără servitoare care încerca să-i ofere friptură de raţă.

– Nu fiţi prea curios, generale, şi mulţumiţi-vă cu ce aveţi. Teba este un oraş plăcut pe care îl administraţi cu o mînă de fier, rezultatele fiindu-vă apreciate la adevărata lor valoare. A dori mai mult decît atît înseamnă a o apuca pe căi periculoase, lipsindu-vă de orice aliat.

– Poate nu ştiţi că Bay, cancelarul, mă onorează cu încrederea sa?

– Ba ştiu tot ce se petrece în acest oraş şi vă sfătuiesc să-l părăsiţi cît mai repede posibil.

Jignit, Mehy protestă.

– Cine sînteţi, de îndrăzniţi să-mi vorbiţi pe tonul ăsta?

Bătrînul demnitar se ridică şi cei doi constatară că forţa lui fizică era surprinzătoare pentru un bărbat de vîrsta sa.

– Obligaţiile mele sînt numeroase şi nu obişnuiesc defel să frecventez banchetele oficiale, dar acesta mi-a dat ocazia să vă întîlnesc. Înainte de a mă întoarce acasă, vreau să vă spun că Seth-Nakht n-are nevoie de voi şi că prima îndatorire a unui general este aceea de a asculta de regele său.

7.

Abia sosit în zona rezervată auxiliarilor, olarul Beken, șeful acestora, fu chemat de Sobek.

– Adună-ți subordonații în fața fierăriei lui Obed, porunci nubianul.

Încapațînat, olarul îi ținu piept.

– Ce s-a întîmplat?

– O sa vezi.

– Vreau să știu ce s-a întîmplat!

Sobek își scarpină cicatricea de sub ochiul stîng, amintire dintr-o luptă pe viață și pe moarte cu un leopard în savana nubiană.

Pentru cei care-l cunoșteau bine pe șeful garzilor din Locașul Adevărului, acest gest trăda o enervare crescîndă, culminînd cu o mînie devastatoare.

– Nu te enerva, încercă Beken să-l liniștească pe un ton tremurat. Nu doream decît să știu dacă...

– Adună-i pe auxiliari.

Beken găsi de cuviință că e mai bine să asculte, dar a avut ceva dificultăți în a-i strînge pe „cei din exterior", adică spălătorese, tăietori de lemne, brutari, berari, arămari, tăbăcari, țesători, măcelari, vînzători de pește și grădinari, angajați cu toți pentru a asigura bunăstarea sătenilor.

Primul protest vehement fu lansat de fierarul Obed.

– Ne tratezi mai rau decît pe boii trimişi la tăiere! Ce te-a apucat, Beken?

– Ordin de la şeful Sobek... Eu n-am nici un amestec!

– Dar tu ar trebui să ne iei partea în cazul abuzului de autoritate !

– Poţi sa te plîngi la responsabili.

De origine siriană, barbos, cu picioarele scurte, fierarul Obed era un om de caracter. Nu ezita nici de aceasta dată să-l înfrunte pe Sobek, care urmărea, nerăbdător, toată dezordinea iscată.

– Sîntem meşteşugari liberi, declară fierarul, iar tu n-ai nici un drept asupra noastră.

– Ai memoria scurtă, izbucni nubianul. În cazul unei abateri grave din partea unui auxiliar, am datoria să-l arestez.

Obed se încruntă.

– Vrei să spui că noi am comis cu toţii o greşeală gravă? Îşi baţi joc de noi, Sobek, şi-o să-l previn imediat pe scribul Mormîntului!

– Nu fac decît să-i respect ordinul, căci sînteţi bănuiţi cu toţii de asasinarea lui Nefer cel Tăcut.

Fierarul rămase cu gura căscată. Ca prin farmec, vacarmul încetă şi se lăsă o linişte apăsătoare.

– Aşezaţi-vă în rînd, ordonă nubianul, şi staţi liniştiţi. Vă voi interoga pe rînd, la mine în birou.

– Cer ca Beken să fie şi el prezent, pentru a-mi lua apărarea! interveni arămarul. Cunoaştem noi metodele tale... L-ai putea face pe oricare să recunoască!

Sobek îl măsura din cap pînă-n picioare.

– Ştii vreun exemplu precis?

– Nu, nu...

– Voi avea nevoie de răspunsuri clare, aşa că voi avea răbdare să le obţin. Cum cei nevinovaţi au mîinile curate, n-au de ce se teme şi vor fi liberi imediat. Dar nu încercaţi să mă minţiţi fiindcă am mirosul unui cîine de vînătoare...

Beken se apropie de şeful Sobek.

– Putem vorbi între patru ochi?

– Ai venit la ţanc... Intenţionam sa te interoghez primul.

Cei doi bărbaţi intrară în fierărie. Locul îi plăcea lui Sobek, căci i se părea un simbol perfect al anticamerei infernului în care avea să ardă asasinul.

– Tu, olarule, ai ceva să-mi aduci la cunoştinţă?

– Lipseşte un auxiliar.

– Eşti sigur?

– Libou, spălătorul de rufe, născut din mama libiană şi tată teban. Are cincizeci de ani şi trudeşte din greu pentru a-şi hrăni familia. Din cînd în cînd, mai fură cîte-o cîrpă ordinara, dar mă prefac că nu observ.

– Poate că e bolnav?

– În acest caz, soţia lui m-ar fi prevenit. Absenţa asta nu mi se pare deloc normală, crede-mă!

– Mă duc la el. Pînă mă întorc, continuaţi-vă munca.

Libou visa cu ochii deschişi.

Deşi se străduia din răsputeri, parca mintea lui refuza să înţeleagă ce i se întîmplă. Cînd o ţărancă intră în vorbă cu el, pe drumul ce ducea spre Locaşul Adevărului, crezu că poate îl luase drept un altul. Dar femeia pronunţase chiar numele său şi cunoştea totul despre el, inclusiv micile sale furtişaguri.

Îngrijorat, Libou se apărase, vorbind despre situaţia sa modestă şi de nevoile familiei.

Ţăranca îi ceru să se liniştească. Fusese trimisă de celelalte spălătorese care tocmai primiseră un val de lenjerie nouă făcută în atelierele din Ramesseum şi doreau să facă nevăzute în taină cele mai bune bucăţi, înainte de a pleca la lucru. Adevărată pomană ce nu trebuia ratată cu nici un chip!

– Nu te cunosc... De unde ai apărut?

– Sînt o nepoată a olarului Beken, răspunse Serketa cu o voce subţirică.

– Aha... Şi nu ţi se face silă?

– E atît de drăguţ! Datorită lui are loc această împărţire.

Serketa parăsi drumul şi se îndreptă catre un tufiş de cătina, la marginea deşertului.

– Ăsta-i punctul de întîlnire, preciza ea, e un loc liniştit.

– Mai bine! Dacă şeful Sobek ne-ar prinde, am rămîne fără slujbe şi, pe deasupra, am mai face şi ani grei de temniţă.

– Nu te teme... Beken a prevăzut totul.

Libou visa deja la schimbul avantajos pe care soţia sa îl va face cu frumoasele ţesături pe care i le va duce. Chiar dacă meseria de spălător de rufe era grea, avea totuşi şi unele părţi bune.

Privirea auxiliarului se opri asupra formelor generoase ale ţărăncii.

– Afurisitul de Beken, ştie să-şi aleaga nepoatele... Dar abia şi-a luat una! De obicei, le păstrează mai multă vreme.

– E într-o perioadă în care e plin de energie.

– Ţap bătrîn! Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi însurat şi aş fi trăit ca el.

– Ştii, eu nu mai sînt atît de sperioasă... Şi atunci cînd e loc pentru unul, ajunge şi pentru doi.

Libou atinse sînii Serketei cu palmele sale aspre.

– Dacă nevastă-mea ar şti...

– Cine să-i spună?

Spălătorul se aplecă să-i sărute sfîrcurile, apoi coborî spre pîntece.

Poziţia era perfectă. Serketa îşi scoase din perucă un ac lung înmuiat în otravă şi, cu precizia unui chirurg, îl înfipse în ceafa lui Libou.

Trupul barbatului înţepeni în cîteva clipe. Serketa îl împinse cu violenţa şi asistă, incitată şi fericită, la oribila agonie.

Apoi, îşi recuperă arma crimei, îşi dezbrăcă victima şi-i puse o superbă *perizoma*, pe care o purtase ea însăşi pe sub tunica largă. Îi aparţinuse lui Nefer cel Tăcut şi fusese furată de trădător.

După ce se asigură că nu era nici ţipenie de om prin preajmă, ţăranca porni înapoi, către cîmpurile semănate.

Nu mai încăpea nici o îndoială: Libou fugise. Soţia lui plîngea, iar şeful Sobek le ordonase oamenilor săi să cerceteze centimetru cu centimetru teritoriul Locaşului Adevărului şi împrejurimile. Dacă nu va obţine nici un rezultat, va fi nevoit să ceară ajutorul lui Mehy.

– E clar că Libou a comis un delict destul de grav dacă l-a determinat să dispară şi să-şi părăsească familia, îşi dădu cu părerea Beken.

– Dar nu avem nici o dovadă că el e cel care l-a asasinat pe Nefer, obiectă Sobek, s-a arătat vreodată a fi contra maestrului de operă?

– Nu, dar cu siguranţă a fost vorba despre un concurs de împrejurări nefast. Libou se ocupa de mici furtişaguri, după cum ţi-am spus, şi poate că a vrut să dea lovitura la Nefer care, din nefericire, era acasă.

– Şi nu l-a văzut nimeni? Şi acasă la el, n-o mai fi nici o urmă de pradă?

Întrebările nubianului îl tulburară pe olar. Tocmai se străduia să găsească răspunsuri, cînd un aghiotant intră ca o furtună în biroul lui Sobek.

– Gata, şefu', a fost găsit! Partea proastă e că nu mai trăieşte.

Nubianul se duse îndată la faţa locului.

– Aţi văzut ce *perizoma* poartă? întrebă unul dintre oamenii săi. Foarte preţioasă! Are chiar şi o marcă, în hieroglife... Inima

şi traheea arteră, altfel spus semnul prin care se scrie cuvîntul „Nefer". Sobek cercetă veşmîntul.

– Bineînţeles, nici un martor!

– Nici unul, şefu'. În zorii zilei locul ăsta e pustiu.

Clara examină *perizoma.*

– Da, îi aparţinea lui Nefer. Avea două *perizoma* noi, şi, iată, lipseşte una.

– Căutările au luat sfîrşit, spuse Kenhir : Libou e cel care l-a ucis pe maestrul de operă. Cînd a aflat că şeful Sobek îi va lua la întrebări pe auxiliari, a hotărît să fugă. Dar soarta nu i-a îngăduit să rămînă nepedepsit şi iată că moartea l-a lovit înainte de a putea profita de cele furate.

– Deci, acesta va fi raportul domniei voastre, îndrăzni Sobek.

– Raportul *nostru,* corectă scribul Mormîntului.

– Eu nu-l voi semna.

– De ce? întrebă Clara.

– Pentru că eu nu pot să cred în moartea naturală a acestui om.

– Bine, dar... această *perizoma*... nu este dovada vinovăţiei sale? insistă Kenhir.

– Cineva încearcă să ne inducă în eroare.

– În acest caz, semnează raportul, îi recomandă Clara. Monstrul care se ascunde în spatele acestei noi crime va fi convins că ne-a păcălit.

8.

Îngrijită de Niut cea Neobosită, locuința lui Kenhir strălucea ca un giuvaer. Nu puteai gasi pe mobila scumpă nici măcar un fir de praf, iar tînăra ajunsese chiar pînă în biroul scribului Mormîntului, fără să lase nici cea mai mică dezordine în arhiva sa. Ţinînd seama de faptul că era şi o excelentă bucătăreasă, Kenhir ar fi trebuit să fie cel mai fericit dintre soţi, putînd, în afara obligaţiilor sale oficiale, să se consacre operei sale literare, în care cea mai frumoasă parte era *Cheia viselor.*

Dar purtarea lui Niut îl necăjea.

– Aşază-te puţin, te rog.

– Lenea nu este, oare, viciul cel mai de condamnat?

– Mă iei peste picior, iar eu aş vrea sa-ţi vorbesc serios.

Stăpîna casei luă loc pe un scaun din nuiele împletite.

– Vă ascult.

– Nu sînt decît un bătrîn, iar tu eşti tînără. Nu te-am luat de nevastă decît pentru a-ţi putea lăsa toate bunurile mele, atrăgîndu-ţi atenţia asupra faptului că eşti liberă să traieşti cum vrei. De ce să te dedici tot timpul acestei locuinţe şi confortului meu, uitînd de propria ta fericire?

– Pentru că asta mă face pe mine fericită şi am tot ce-mi doresc. V-am pregatit haine noi pentru tribunal şi sper că veţi

lua hotărîrea corectă. Locaşul Adevărului are nevoie de un adevărat şef precum Paneb.

„Adunarea echerului şi a unghiului drept", tribunalul reprezentativ al Locaşului Adevărului, se reuni în curtea neacoperită a templului lui Maat şi al lui Hathor. Din el faceau parte femeia înţeleaptă, şeful echipei din stînga, scribul Mormîntului, Turcoaza şi alţi patru juraţi aleşi prin tragere la sorţi: Ched Salvatorul, Nakht cel Puternic, Gau cel Exact şi o preoteasă a lui Hathor.

Membrii tribunalului erau în număr de opt, asemenea forţelor primordiale, iar hotărîrile lor nu erau contestate de nici o autoritate. Avînd menirea de a deosebi adevărul de minciună şi de a-l proteja pe cel slab de nedreptatea celui puternic, ei arbitrau treburile complicate ale confreriei, de la declaraţiile de succesiune pînă la conflictele între săteni.

– Mai mulţi artizani ne fac o propunere oficială, declară Kenhir: să-l numim pe Paneb cel Zelos maestru de operă şi succesor al lui Nefer cel Tăcut. Cred că nu mai e nevoie să vă amintesc importanţa unei asemenea decizii, care nu poate fi luată decît în unanimitate.

– Paneb şi-a riscat viaţa pentru a salva confreria, preciză Nakht cel Puternic. Nu-i apreciez caracterul, o ştiţi cu toţii, dar faptele sînt fapte. Cînd va trebui să ne apărăm din nou, el ne va fi cea mai bună pavăză.

– Dacă fiul spiritual îi este fidel tatălui său, întrebă femeia înţeleaptă, nu-i normal să-i fie succesor?

– Paneb nu este numai un tehnician excepţional, declară Hay, el are şi temperamentul unui şef. Felul său de a conduce nu va semăna cu cel al lui Nefer şi va isca nemulţumiri, dar nu avem de ales şi propun să-i acordăm toată încrederea noastră.

– O asemenea atitudine nu prea ţi se potriveşte, observă Kenhir.

– Singura care contează este confreria. Iar eu sînt convins că Paneb o va servi cum va putea mai bine.

– Sînt de acord cu şeful echipei din stînga, sublinie Gau, cu vocea sa gîjîită. Ştiu că lipsa lui de diplomaţie va duce la conflicte, dar noi avem nevoie de curajul şi de energia de care dă dovadă.

Turcoaza şi cealaltă preoteasă a lui Hathor păstrară tăcerea.

– Dacă am înţeles bine, observă Kenhir, nimeni nu e împotriva numirii lui Paneb cel Zelos ca maestru de operă.

– Ai uitat de mine, interveni Ched Salvatorul.

– Paneb a fost elevul tău şi l-ai susţinut întotdeauna.

– Aşa este.

– Atunci, care e problema?

– Încă din prima clipă am ştiut că Paneb va deveni un mare pictor, dar mi-au trebuit mulţi ani pentru a-l forma astfel încît mîna sa să se exprime liber, respectînd totodată regulile armoniei. Dacă astăzi va fi şef de echipă, cu atît mai bine, a învăţat deja să fie mai temperat şi a dovedit că ştie să conducă fară a trada spiritul confreriei. Daca ne-am grăbi, Paneb ar fi mistuit de propriile-i flăcări. Să-i lăsăm timp să se instaleze în funcţie şi să-l apreciem după faptele sale.

– Dar nu mai avem timp! afirmă Nakht cel Puternic.

– Scribul Mormîntului este într-o formă excelentă şi va şti să ne reprezinte în faţa autorităţilor, în timp ce şefii de echipe se vor consacra îndatoririlor lor.

– Daca nu lipseşte decît votul tău pozitiv, n-ai vrea să accepţi să-ţi schimbi poziţia? întrebă Kenhir.

– Asta ar fi o laşitate de neiertat. Inima lui Paneb e însufleţită de focul naturii lui Seth, un foc la fel de nimicitor ca trăsnetul. Distruge orice obstacol în drumul său, dar îl va distruge şi pe Zelos, daca cerem prea mult de la el.

Femeia înțeleaptă nu mai spuse nimic; Kenhir nu mai avea decît să formuleze hotarîrea tribunalului: Paneb nu va fi numit maestru de operă în Locașul Adevarului.

Turcoaza ridică peticul de in care acoperea vasul pîntecos și dădu la vedere un colir prețios compus din galena, pirita, carbune vegetal, cupru și arsenic. Ca ajutor direct al Clarei, superioara preoteselor lui Hathor din Locașul Adevarului, splendida roșcată în vîrstă de patruzeci de ani, ușoara ca un fulg, veghea asupra obiectelor de ritual folosite în templu, precum și la prepararea produselor de înfrumusețare, care le transformau pe simplele gospodine în slujitoare ale zeiței.

În acest sat care nu semana cu vreun altul de pe pămînt, fiecare avea o funcție sacră. Artizanii și soțiile lor erau și preoți sau preotese și nimeni din exterior nu putea interveni în ceremoniile lor.

Își construiau ei înșiși ierarhia, în libertate deplină, și nu-i recunoșteau ca autoritate supremă decît pe Pharaon și pe marea împărăteasă.

Turcoaza numără vasele cu unguente, asigurîndu-se că nu lipsește nici unul: pîntecoase, stabile și închise etanș, astupate cu bucăți de in, erau adevărate mici capodopere, tăiate în calcar, alabastru sau serpentin.

Odată inventarul terminat, preoteasa împodobi altarele templului cu buchete de flori, în așteptarea oficierii de către femeia înțeleaptă. Înainte vreme, aceasta își făcea apariția însoțită de maestrul de operă pentru a celebra ritualul din zori, în timp ce, în fiecare locuință, sătenii aprindeau torțe în fața statuilor strămoșilor și turnau apa peste florile așezate în onoarea lor, pentru a le face sa miroasă și, astfel, să le încînte *Ka*-ul. Astfel era asigurată circulația ofrandei, fără de care confreria n-ar fi putut supraviețui.

Dar azi Clara va fi singura, căci tribunalul respinsese numirea unui nou maestru de operă. Ea va fi în acelaşi timp rege şi regina, maestrul de operă al artizanilor şi superioara preoteselor.

Împodobită cu colierul de granate oferit de Paneb la întoarcerea dintr-o expediţie în deşert, Turcoaza traversă curtea, cu gîndul la ciudata legătură dintre ea şi colos.

Desigur, continuau sa-şi ofere unul celuilalt o plăcere a carei intensitate nu scădea şi nimic nu le umbrea pasiunea. Paneb ştia că Turcoaza îşi va respecta jurămîntul făcut de a nu se căsători, iar el nu putea fi niciodată autorizat să petreacă o noapte împreună cu ea. Ceea ce el nu ştia era că Turcoaza îi transmitea o forţa magica, pe care Uabet cea Pură n-o avea.

Încă de la prima lor întîlnire, Turcoaza presimţise că Paneb cel Zelos avea să joace un rol hotărîtor în istoria confreriei şi că ea trebuia să-l ajute să-şi făurească un suflet de conducător, capabil să treacă de egoismul şi de imperfecţiunile sale.

În Paneb ardea un foc pe care numai Marea Operă ar fi putut să-l domolească. Uabet era cea care îi oferea echilibrul unei stăpîne a casei, iar Turcoaza îi păstra constantă forţa dorinţei. Ceea ce Nefer cel Tăcut avusese norocul să găsească într-o singură femeie, Paneb trăia în încercarea dualităţii. Nu căuta nici înţelepciunea, nici calmul, aşa cum făcea tatăl său spiritual, ci o putere creatoare ce nu aparţinea acestei lumi.

Uneori, chiar şi Turcoaza era speriată de această continuă căutare a lui, dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor, Paneb avea capacitatea de a-şi împlini, pe deplin, destinul. Ei, magicienei, îi revenea datoria de a-l îndruma către dragostea pentru operă şi confrerie, nelăsîndu-l să se piardă în mlaştina ambiţiei.

Ched Salvatorul avusese dreptate să împiedice numirea Zelosului. Dacă ar fi fost necesar, Turcoaza l-ar fi susţinut.

Cînd intră pe uliţa principală, satul era încă adormit.

Paneb cel Zelos îi ieşea în întîmpinare.

– Deja în picioare?

– E atît de plăcut afară... Şi apoi, doream să te văd.

– Este ceasul ritualului, Paneb, nu al plăcerii.

– Tocmai de aceea... N-ar trebui ca ritualul să devină din ce în ce mai frumos? Un şef de echipă trebuie să cunoască toate tehnicile, aşa că în ultima vreme am muncit mult împreună cu bijutierul Thuty. Şi m-am gîndit că, în rolul tău de preoteasă a lui Hathor, această cunună ţi-ar fi de folos.

Primele raze ale zorilor căzură pe o bentiţă delicată de aur, incredibil de uşoară, ornată cu rozete colorate şi cu minuscule capete de gazelă, perfect cizelate.

Încremenită de uimire, Turcoaza se lăsă împodobită de colosul cu mîini vrăjite, care se îndepărtă, băgînd de seamă că sătenii îşi începeau ziua celebrînd cultul strămoşilor.

9.

Înalte de un cot şi jumătate[1], de formă ovoidală, închise etanş, bine arse, vopsite în roşu şi inscripţionate cu numele proprietarului, amforele pentru cereale erau obiectele cel mai des folosite de săteni. Fabricate dintr-un tip de argilă găsită în Egiptul de Mijloc, nu erau grele şi puteau fi mînuite cu uşurinţă.

Trimis de soţia sa pentru a umple două amfore, sculptorul-şef Userhat Leul se îndrepta agale către hambarele din nord-vestul satului. Predecesorii săi tăiaseră în marnă pereţi verticali cu unghiuri drepte bine marcate, avînd grijă să asigure omogenitatea mortarului care acoperea solul stîncos. Cerealele erau depozitate în mai multe compartimente, în funcţie de calitatea lor şi de data livrării.

Mulţumită gestiunii riguroase a scribului Mormîntului, silozurile erau întotdeauna pline şi nici în perioadele de criză Locaşul Adevarului nu era lipsit de pîine.

Mare îi fu surpriza lui Userhat să-l găsească pe Hay, şeful echipei din stînga, în faţa primului siloz, discutînd aprins cu soţiile revoltate ale lui Pai Pîinică-Bună şi Gau cel Exact!

În termeni nu tocmai respectuoşi, cele două gospodine îl acuzau pe Hay care le refuza categoric accesul la rezervele de grîne.

---

1 0,78 m (n.a.)

– Ce se întîmplă? întrebă cu mirare Userhat.

– Vizirul a rechiziţionat silozurile, raspunse şeful de echipă. Ne este interzis să ne atingem de cereale, pînă la noi ordine.

– Rechiziţia asta e ilegala! tuna Paneb.

– Aşa este, recunoscu scribul Mormîntului, dar nu te răzbuna nici pe pereţii, nici pe mobila mea. Nu eu am semnat această scrisoare, ci un asistent al vizirului.

– Dar dumneavoastra l-aţi numit pe Hay paznic!

– Aşteptînd ca situaţia să intre în normal, este inutil să pui comunitatea în pericol. Ne rămîne destul grîu pentru pîine şi bere, pentru cîteva zile, înainte de a trebui să ne aprovizionăm din siloz.

– Dar sînteţi imobilizat din pricina artritei şi a unei crize de gută...

– I-am îmbunătăţit tratamentul obişnuit, preciză Clara examinîndu-l, dar pacientul nu va fi pus pe picioare decît peste două zile.

– Mă voi duce singur la generalul Mehy, hotărî Paneb. El este cel care va trebui să pună capăt acestei nedreptăţi şi sa evite, pe viitor, absurdităţi de acest fel.

– Încearcă să fii puţin mai diplomat... Nu este vorba decît de o eroare administrativă.

– Noi n-avem dreptul să facem nici o greşeală atunci cînd executăm o pictura sau o statuie, îi întoarse vorba Paneb.

Paneb se îndepărta cu paşi repezi, hotărît sa-l scuture pe administratorul principal de pe malul stîng, fără să accepte nici cea mai mică justificare. Va rupe decizia de rechiziţie în faţa lui şi-i va cere despăgubiri sub forma unei livrări imediate de cosmetice de cea mai bună calitate.

O limbă umedă îi linse pulpa piciorului.

– Negruţu'! Nu ţi-am cerut să mă însoţeşti...

În ochii săi maronii, colosul vazu însă o privire rugătoare şi complice.

La jumătatea drumului dintre Locaşul Adevarului şi birourile administraţiei, Paneb fu oprit de un bărbat de vreo cincizeci de ani, bine legat şi nebărbierit.

– Salut, prietene! Frumoasă zi, nu?

– Depinde pentru cine.

– Aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

– Nu ne cunoaştem şi, pe deasupra, sînt grăbit.

– Nu prea eşti amabil...

– Dă-te la o parte din faţa mea; ţi-am spus că sînt grăbit.

– La drept vorbind, tovarăşii mei ar vrea să se alăture conversaţiei noastre.

Din lanul de grîu ţişniră mai mulţi oameni şi-l încercuiră pe artizan. Paneb putu număra vreo nouă şi văzu că semănau între ei: aceeaşi constituţie, aceeaşi ţinută, aceeaşi frunte îngustă.

Şi fiecare dintre ei purta cîte o bîtă.

– Vezi, spuse bărbosul, ar trebui să stam cu toţii liniştiţi şi să nu supărăm pe nimeni. Dar uite că tu ai devenit incomod. Şi atunci, împreună cu tovarăşii mei, te voi învăţa să nu ne deranjezi. Niciodată.

– Şi dacă aş pronunţa un cuvînt, unul singur, cine ar putea pune atunci lucrurile la punct?

Şeful bandei fu surprins.

– Un cuvînt... Dar care?

– Pe el!

Negruţu' sări şi-şi înfipse colţii în antebraţul bărbosului, care răcni de durere. Paneb se repezi cu capul înainte asupra celui mai apropiat, lovindu-l drept în piept. Apoi, sărind în lături, evită o lovitură de bîtă şi, cu pumnii strînşi, reuşi să-i zdrobească ceafa adversarului său.

Lovit cu putere în coaste, colosul era gata să se prăbușească, dar imensa lui rezistență la durere îl ajută să rămînă în picioare și, cu genunchiul, îi sparse maxilarul agresorului. Primi însă o alta bîtă pe umărul stîng și înțelese că banda era formată din combatanți corp la corp.

Lovit într-o rînă, Paneb se aruncă jos, ridică un individ greoi apucîndu-l de testicule, apoi îl aruncă peste doi dintre tovarășii săi, dîndu-i pe spate. Vioi ca o sălbăticiune, colosul îi sparse nasul cu călcîiul unuia dintre ei, dar, imediat, primi și el o lovitură de bîtă în spate.

Părăsindu-și prada, Negruțu' înșfăcă pulpa celui care se pregătea să-i dea lui Paneb lovitura de grație. Surprins, acesta dădu drumul armei. Artizanul puse mîna pe ea.

Cu vederea încețoșată și plin de sînge, colosul reuși să se ridice și să învîrtă bîta.

– Să fugim! strigă șeful.

Cei care se mai țineau pe picioare îi culeseră pe cei leșinați și banda se risipi ca un stol de vrăbii. Negruțu' i-ar fi urmărit cu bucurie, dar preferă să rămînă lîngă Paneb care, trăgîndu-și sufletul, îl răsplăti mîngîindu-l pe spate.

Gărzile își îndreptară săbiile scurte spre monstrul cel ciudat, plin de răni, care intrase în curtea birourilor administrației centrale de pe malul stîng. Înspăimîntat, un scrib lăsă să-i cadă rulourile de papirus, refugiindu-se la superiorul său.

Negruțu' mîrîi arătîndu-și colții, gata pentru o nouă luptă.

– Sînt Paneb cel Zelos, artizan în Locașul Adevărului, și vreau să-l văd imediat pe generalul Mehy.

Reputația colosului trecuse de zidurile satului și toți știau că putea învinge, cu mîinile goale, un număr considerabil de militari.

– Îl voi anunța, promise un ofițer. Așteaptă aici și ține-ți cîinele aproape.

Nu avu mult de aşteptat şi Mehy, îmbrăcat după ultima modă, îi ieşi în întîmpinare.

– Paneb! Dar în ce hal...

– Am fost atacat. Nouă oameni cu bîte. Şi nu erau ţărani.

– Ce vrei să spui?

– Erau ucigaşi tocmiţi.

Chipul lui Mehy se întunecă.

– Este exact ce bănuiam...

Paneb luă foc.

– Ştiaţi că aceşti oameni se pregăteau să mă omoare?

– Nu, de bună seamă, dar primesc rapoarte alarmante care semnalează prezenţa unor bande de mercenari libieni, care au traversat deşertul pentru a pătrunde în regiunea noastră, săvîrşind numeroase furturi. Voi dubla imediat patrulele, pentru ca aceşti bandiţi să fie arestaţi cît mai repede posibil. Nouă oameni... Şi ai reuşit să-i învingi?

– Şi-au luat picioarele la spinare, iar unii dintre ei au oasele zdrobite.

– Te duc la infirmerie.

– Mă va îngriji femeia înţeleaptă. În calitate de şef al echipei din dreapta, trebuie să vă aduc la cunoştinţă o problemă gravă... Dată fiind importanţa funcţiei mele, e bine să fiţi mai puţin familiar cu mine şi să nu mă mai tutuiţi.

– Bine, bine... Haideţi în biroul meu.

Văzînd că Negruţu' îi urmează, Mehy se opri.

– Cîinele ăsta n-ar trebui să rămînă afară?

– Negruţu' este un luptător nobil şi curajos. Mă va însoţi.

– De acord...

Lui Paneb nu-i plăcu deloc biroul lui Mehy, ticsit cu vaze de preţ şi cu picturi mediocre.

– Luaţi loc, Paneb.

– Nu-i nevoie.

– Poate că vă e sete?

– Sete de dreptate, da.

Generalul făcu ochii mari.

– De ce nedreptate vă plîngeți?

– Rechiziționarea silozurilor din Locașul Adevărului.

– Bine, dar... e absolut ilegal!

– Cu toate acestea, noi am primit un document semnat de un ajutor al vizirului.

Paneb puse pe biroul lui Mehy un document plin de sudoare și de sînge. Generalul îl citi cu atenție.

– Este un fals, decretă el. Acest ajutor nici nu există.

10.

În acea dimineaţă, Mehy înfaptuia un adevărat masacru printre pescăruşii-verzi, pupezele şi raţele din pădurea de papirus în care vîna cu sălbăticie de vreo cinci ore. Dar acest măcel nu era de ajuns pentru a-i potoli nervii pe care abia reuşise să şi-i stăpînească ascultîndu-l pe Paneb.

Nouă soldaţi plătiţi în aur ca să nu scoată o vorbă, nouă veterani plecaţi deja către frontiera libiană... Cum de a reuşit să-i învingă acest artizan, oricît ar fi fost el de puternic?

Planul Serketei funcţionase perfect: atras în afara satului de falsa rechiziţionare a silozurilor, Paneb căzuse în capcana întinsă de escuada care primise ordin să prindă un răufăcător primejdios şi, în caz că rezistă, să fie suprimat. Într-o luptă de unul contra nouă, Zelosul n-avea nici o şansă!

Nu exista decît o singură explicaţie: Paneb se bucura de o putere supranaturală, primită de la piatra de lumină. Se hrănea cu energia ei, căpătînd o forţă împotriva căreia nimeni nu putea lupta.

Această descoperire îi trezi din nou lui Mehy dorinţa de a poseda comoara supremă a Locaşului Adevărului! Aceasta era piatra cu ajutorul căreia membrii confreriei puteau rezista atacurilor şi reuşeau să înfrunte, fără să dispere, încercările cele mai grele. Atîta timp cît va fi a lor, asalturile cele mai cumplite nu vor produce decît pagube neînsemnate.

De bună seamă, protectorul oficial al Locaşului Adevarului a întrecut aşteptările lui Paneb, prezentîndu-i scuze oficiale scribului Mormîntului şi oferind confreriei borcane cu unguente şi urcioare cu vin, pentru a da uitării regretabila eroare a administraţiei.

Cancelarul Bay era fermecat de frumuseţea şi eleganţa reginei Tausert. La orice oră a zilei, suverana era strălucitoare, machiată cu arta şi împodobită cu bijuterii discrete din aur, datorate măiestriei bijutierului Tuthy. Fidelă amintirii lui Sethi al II-lea, Tausert nu se recăsătorise. Cu autoritate, dar fără ostentaţie, regina guverna Egiptul, evitînd ciocnirile cu partizanii lui Siptah.

– Faraonul se simte mai bine, cancelare?

– Din păcate, nu, Maiestate, dar regele nu se plînge deloc, fiind în culmea fericirii în compania textelor scrise de cei din vechime şi să stea de vorbă cu înţelepţii templului.

– A uitat pentru totdeauna de treburile statului?

– Vă acordă deplina încredere.

– După cum ai bănuit şi tu, nu-i aşa?

Bay coborî privirea.

– Bătrînul curtean Seth-Nakht se agită mult în ultima vreme, continuă regina. Numele său, „Seth este victorios", este mai degraba îngrijorator. Ai situaţia sub control?

– Nu pe de-a-ntregul, Maiestate. Cuvîntul acestui demnitar are multă greutate şi el consideră că e necesar să urmeze linia seminţiei lui Seth, care a fost întreruptă odată cu moartea soţului domniei voastre.

– Şi care-i sînt argumentele?

– Este de părere că Egiptul decade şi că Maiestatea Voastră nu se ocupă îndeajuns de armată. Din punctul său de

vedere, ar fi absolut necesară o demonstraţie de forţa în Syro-Palestina.

– E drept, asta nu e politica mea. Crezi că este într-atît de îndrăzneţ, încît să ţintească puterea?

– Seth-Nakht este un om ponderat, dar ambiţios. Ar trebui să fie luat în serios.

– Aşadar numărul duşmanilor mei n-a scăzut deloc...

– Din nefericire, nu, Maiestate, iar structura actuală a curţii nu-mi permite să fiu optimist. Dar eu nu le las drum liber şi întăresc neîncetat sistemul de aparare, pentru a vă asigura siguranţa guvernării.

Zîmbetul reginei îl facu pe cancelar să roşească.

– Îţi promisesem o surpriză, mai ţii minte? Această lume nu este decît o infimă parte a realităţii, Bay, şi trebuie să ne gîndim la locul nostru de veci. Femeia înţeleaptă n-a hotărît încă unde să fie amplasat mormîntul meu în Valea Reginelor, dar am luat o hotărîre în ceea ce te priveşte.

Cancelarul simţi un nod în gît. Cea mai mare dorinţă a lui era să rămînă lîngă Tausert dincolo de moartea trupului.

– Îţi vei afla locul de veci în Valea Regilor, nu departe de cel al lui Sethi al II-lea, pe care l-ai slujit cu atîta credinţă.

Cancelarul simţi că leşină.

– Eu, în Valea Regilor, dar...

– Meriţi această imensă onoare pentru devotamentul de care dai dovadă în slujba ţării. Mîine vei pleca la Locaşul Adevărului şi-i vei aduce la cunoştinţă confreriei noua sa misiune: construirea, pentru Siptah, a templului pentru milioane de ani, precum şi a două morminte, al regelui şi al tău.

– Maiestate, cum... Cum să vă mulţumesc?

– Rămînînd acelaşi, Bay.

Tremurînd de emoţie, cancelarul îndrăzni să-şi destăinuie, în şoaptă, dorinţa arzătoare.

– Cînd zeii vă vor încorona faraon, Maiestate, fie ca locul meu de veci să fie aproape de al domniei voastre.

– Templul va fi construit între cel al lui Thutmosis al III-lea și Ramesseum, anunță Hay, șeful echipei din stînga, în prezența femeii înțelepte, a lui Paneb și a scribului Mormîntului. Cît despre mormîntul lui Siptah, am găsit un amplasament potrivit, la nord de cel al lui Sethi al II-lea.

Cancelarul Bay aprobă cu o înclinare a capului.

– Pentru că sînteți slujitorul acestor doi regi, continuă Hay, mormîntul domniei voastre va fi săpat aproape de cel al lui Siptah, așadar în același sector al Văii.

– Presupun că va fi vorba de un simplu cavou, fără ornamente?

– Este adevărat, așa se obișnuiește cînd nu este vorba de monarhi, dar alta este dorința reginei Tausert, în deplin acord cu faraonul Siptah, preciză Kenhir. Iată planul pe care l-am gîndit.

Mai multe coridoare unul după altul, o sală a sarcofagului, pereți decorați... Bay era copleșit.

– Bine, dar pare a fi un mormînt regal!

– Este dorința reginei, confirmă femeia înțeleaptă. Acest loc de veci nu va fi consacrat ca acela al unui faraon, dar va evoca importanța faptelor celui care va fi înmormîntat acolo.

Pentru prima oară de cînd era în slujba Egiptului, cancelarul Bay se simți copleșit.

Fened Nasul verifică pentru ultima oară amplasamentul ales, de care femeia înțeleaptă se apropie cu respect, purtînd ciocanul și dalta din aur ale lui Nefer cel Tăcut. Dînd prima lovitură în stîncă, nu o rănea, ci elibera viața secretă, apărată de tăcere. Și această viață va lua forma locului de veci al faraonului Siptah.

Îngrijorat, Sobek dublase garda la intrarea în Valea Regilor şi inspectase el însuşi dealurile ce vegheau asupra „marii cîmpii", locurile în care, zi de zi şi noapte de noapte, avea loc transmutarea sufletelor regilor care se odihneau acolo. Atacul asupra lui Paneb îl preocupa cel mai mult. Dacă era într-adevăr vorba de mercenari libieni, aceştia nu se vor sfii să atace necropolele în speranţa de a găsi aur. Aşadar, Valea Regilor trebuia să fie supravegheată cu o atenţie deosebită.

Dar putea el oare să se încreadă în declaraţiile lui Mehy? Desigur, nubianul nu voia să rişte, dar gîndul că acest general mult prea ambiţios ascunde adevărul nu-i dădea pace.

Datorită unguentelor femeii înţelepte, rănile lui Paneb nu mai erau decît o amintire neplăcută. Cu energia lui bine cunoscută, colosul aruncă suliţa pe care focul cerului desenase botul şi urechile animalului lui Seth.

Prin acest gest, transmise echipei sale entuziasmul şi dorinţa de a duce la bun sfîrşit o nouă capodoperă. Cioplitorii în piatră îl urmară, iar ceilalţi artizani amenajară un atelier pentru pregătirea programului de sculptură, pictură şi aurărie.

Şi miracolul se petrecu din nou: datorită muzicii uneltelor, a comuniunii de gînduri şi a coordonării eforturilor, şantierul răsună de voie bună. Spre uimirea generală, Paneb nu se mai arăta deloc autoritar; veghea asupra muncii fiecăruia cu calm, rezolva problemele cu multă răbdare şi folosea exemplul în toate împrejurările.

– Nefer nu se înşelase alegîndu-l ca fiu spiritual, spuse Karo cel Posac.

– Să nu ne bucurăm prea curînd, recomandă Unesh Şacalul. Pentru moment, Paneb se stăpîneşte, dar natura lui nu va întîrzia să iasă la suprafaţă.

– Te înşeli, obiectă Gau cel Exact. Ca şef de echipă, e conştient de îndatoririle sale.

– Îţi faci iluzii, interveni Fened Nasul.

– Deloc, îi taie vorba Nakht cel Puternic. Eu, care am fost cel mai mare adversar al lui Paneb, constat că responsabilitățile sale l-au transformat și că am fost îndreptățiți să-i încredințăm această funcție.

Cînd Kenhir se așeză pe jilțul scobit în stînca, de unde urmărea desfășurarea activității, părea foarte prost dispus. Chinuit de un coșmar, avusese o noapte proastă și se temea că ziua aceasta va fi un lung șir de catastrofe.

Prima se produse pe la mijlocul dimineții, cînd Casa Funie nu se mai putu îndrepta.

– Lumbago, se plînse el strîngînd din dinți.

Paneb interveni pe dată. Folosind tehnica pe care o învățase de la femeia înțeleaptă, refacu alinierea corecta a vertebrelor cioplitorului, astfel încît circulația energiei să fie asigurată de-a lungul coloanei, arborele vieții.

– Va avea nevoie de mai multe zile de odihnă, îi spuse Paneb scribului Mormîntului.

Cîteva minute mai tîrziu, trecu la rînd Pai Pîinică-Bună.

– Mi-am sucit încheietura, constată el, am nevoie de un bandaj.

Kenhir tocmai privea cum se umflă articulația artizanului, cînd urletul lui Ipuy cel Iscoditor îl făcu să tresară: piciorul drept îi fusese strivit de tîrnăcopul cel mare, scăpat din mînă de Nakht cel Puternic.

Colegii se adunară în jurul nefericitului și-l întinseră pe o brancardă.

– Mă întreb dacă nu cumva acest șantier este blestemat, mormăi Karo cel Posac

11.

În locuința sa, plasată în partea de sud-est a satului, Paneb tocmai terminase de tratat lemnăria, lăcuind-o cu ulei de cedru, cînd translucid, cînd închis la culoare pentru a imita abanosul, și acum o legăna cu duioșie pe Selena, fetița lui cu ochii verzi, atît de fragilă în brațele acestui colos.

Șeful echipei din dreapta se liniștise în sfîrșit. În urma entorsei lui Userhat Leul și a loviturii în obraz a lui Fened Nasul, atins de o așchie de piatră, Paneb ceruse ajutorul femeii înțelepte. Aceasta, după o noapte de invocare a zeilor, gonise deochiul din șantier.

Deși se temeau de alte incidente neprevăzute, artizanii din Locașul Adevărului acceptaseră totuși să-și reia munca. Dar, cu excepția unui coș cu pietriș ce se răsturnase, nu se mai produsese nici o altă dramă. Și, atunci cînd Renup cel Jovial începuse un cîntec antrenant în cinstea fondatorului confreriei, bucuria de a munci însuflețise din nou mîinile artizanilor.

Femeia înțeleaptă îi ceruse lui Paneb să termine cît mai repede locul de veci al lui Siptah. Fără să dea explicații, presimțea că acest șantier n-avea viață lungă. Colosul începuse să sape și mormîntul cancelarului Bay, așa că trebuia să ceară un efort mult mai mare echipei sale, păstrînd calitatea muncii și făcîndu-i pe artizani să înțeleagă că vor trebui să se odihnească mai puțin.

De asemenea, nu-i obligase pe oameni să-şi sacrifice zilele de odihnă, bazîndu-se pe cei care se oferiseră voluntari, încurajaţi de acordarea unor lefuri mai mari; Nakht cel Puternic, Userhat Leul, Casa Funie şi Unesh Şacalul se dăruiseră acestei opere, în ciuda protestelor consoartelor lor, pe care Uabet cea Pură reuşise să le calmeze.

Pentru prima dată după mai multe luni de zile, Paneb se odihnea, gustînd frumuseţea casei sale decorate cu picturi înfăţişînd araci de viţă-de-vie şi lotuşi.

Ca turbată, Uabet ieşi din camera sa.

– Îmi lipsesc două andrele pentru descurcat părul! se plînse ea. Sper că nu tu mi le-ai luat!

Uabet ţinea mult la micile sale baghete din lemn şi din os, lungi de vreo douăzeci de centimetri şi ascuţite la margini. Se folosea de ele fie pentru a-şi scărpina pielea capului, fie pentru a descurca nodurile, fără să strice împletiturile. Mai mult, Paneb le împodobise cu un cap de şoim sculptat cu migală, stîrnind invidia prietenelor sale.

– Ştii bine că nu mă ating niciodată de lucrurile tale.

– Atunci, o fi Aperti!

– El unde e?

– Habar n-am. De cînd învaţă să facă ipsos, se crede deja maestru de operă şi nu mai poate fi stăpînit.

Selena îi zîmbi tatălui său, care o sărută cu blîndeţe pe frunte.

– Vei rămîne lîngă mine toată viaţa?

– Desigur... Dar deocamdată trebuie să-l caut pe fratele tău.

– A mai făcut vreo prostie?

– Să sperăm că nu.

– Aperti? A plecat de pe şantier acum vreo oră şi ceva, îi spuse lui Paneb soţia lui Pai Pîinică-Bună. Munceşte destul de bine şi, datorită lui, faţada casei noastre va fi ca nouă, dar ce caracter! La cea mai mică observaţie, îi sare muştarul şi

începe să amenințe. Dacă nu-l pui cu botul pe labe, prevăd că vei avea mult de tras cu el!

Colosul întrebă mai multe gospodine, dar nici una nu ştia unde plecase Aperti. Soția lui Userhat Leul era îngrijorată pentru fiul său mai mare, pentru că acesta, chiar în acea dimineață, se certase cu fiul Zelosului.

Paneb străbătu satul în lung şi-n lat, dar degeaba. Dacă Aperti ar fi părăsit Locaşul Adevărului, n-ar fi trebuit să anunțe poza? Mai rămînea să dea o raită pe la locul de descărcare a gunoaielor, săpat la sud, după ce fuseseră abandonate cele din est şi din vest. Acolo, diverse resturi erau arse şi transformate într-o masă compactă, purificată de soare, apoi introdusă într-un fel de beci cu ziduri din pietre legate între ele cu mortar.

Paneb nu-şi putea crede ochilor.

În vîrful grămezii de gunoaie, Aperti îl tortura pe fiul mai mare al lui Userhat Leul, amenințîndu-l că-i va înfige în palme andrelele de descurcat, furate de la mama sa.

– Pleacă de acolo! tună colosul.

Aperti îngheță pentru o clipă, iar victima sa profită de răgaz şi fugi.

– Derbedeul ăsta m-a insultat, explică tînărul de şaptesprezece ani, a cărui robustețe anunța deja că-l va ajunge din urmă pe tatăl său

– De ce ai furat andrelele?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Aperti.

– Ca să mă distrez...

– Nu eşti decît un hoț ticălos, Aperti, şi te foloseşti ca un laş de forța pe care ți-au dăruit-o zeii.

Adolescentul ieşi dintre gunoaie tremurînd.

– Nu... n-o să mă pedepseşti?

– Mai întîi dă-mi andrelele!

Aperti îngenunche.

– Iată-le... Dar nu mă lovi! Mama nu ți-o va ierta şi...

Palma fu atît de puternică, încît îl trînti la pămînt.

– Satul ăsta are nişte legi, băiete, şi tu trebuie să le respecţi. E ultimul meu avertisment. Ori vei fi la lucru mîine dis-de-dimineaţă, ori vei părăsi Locaşul Adevărului.

– Pot... Pot să mă întorc acasa?

– În noaptea asta, vei dormi la uşă, fără să mănînci. Cu stomacul gol, poţi sa te gîndeşti mai bine la greşelile pe care le-ai făcut.

Criza de gută aproape dispăruse, artrita se ameliorase, dar acum Kenhir avea mari dureri de spate şi, noaptea, nu mai putea scrie la lucrarea sa *Cheia viselor*. La sfatul lui Niut cea Neobosită, găsise o poziţie în care uita, cît de cît, de durere: aşezat pe o pernă, cu un picior întins, pentru a putea scrie, îşi ţinea braţul pe o tăblie din lemn atîrnată de un cui bătut în peretele biroului sau. Hieroglifele sale erau din ce în ce mai ilizibile, dar bătrînul scrib nu pierduse nimic din ascuţimea minţii şi nu permitea nimănui să scrie în *Jurnalul Mormîntului*.

– Ar trebui să vă feriţi de ajutorul domniei voastre, îi recomandă Niut.

– Imuni este un funcţionar competent şi serios. Datorită lui, inventarele sînt de o exactitate absolută.

– Cu atît mai bine, dar jinduieşte la locul dumneavoastră şi nu e bun la inimă.

– Te-a supărat cu ceva?

– Numai să îndrăznească! Nu, eu la dumneavoastră mă gîndesc...

– Fii pe pace, Imuni nu este încă pregătit să-mi urmeze. Şi nu va fi poate niciodată.

– Nu se va plictisi aşteptînd?

– Dacă se va întîmpla aşa ceva, îl voi trimite să-şi continue cariera într-o provincie liniştită. Ori pricepe ce noroc are să trăiască aici, ori va deveni un conţopist fără viitor.

– Bine, haideţi să vă servesc micul dejun.

Cereale rumenite exact atît cît trebuie, smochine dulci ca mierea şi o prăjitură de curmale... În fiecare dimineaţă, Kenhir se ospata cu mare placere, la fel la prînz şi la cina. Imuni însă nu aprecia mîncarea bună şi acest grav defect nu-l lăsa să se înzdrăvenească.

Micul scrib cu faţă de dihor cerea audienţă. Niut îi spuse să aştepte şi să nu-l deranjeze pe soţul ei de la masă.

– Un raport al şefului Sobek!

– De ce te piţigăieşti aşa, Imuni?

– Pentru că este în joc reputaţia Locaşului Adevărului! Trebuie să intervenim imediat.

– În legătură cu ce?

– A disparut o vacă.

– Şi ce ne priveşte pe noi?

– Vaca aparţinea de Ramesseum şi trebuia s-o încarneze pe Hathor la viitoarea sarbătoare a zeiţei, la templul din Deir el-Bahari.

– Este regretabil, într-adevăr, dar ce putem face noi?

– Vaca a scăpat din cauza neatenţiei unui artizan, deci confreria e răspunzătoare! Raportul şefului Sobek arată că au fost şi martori. Asta înseamnă că, dacă vom tăcea ca peştii, scandalul nu se va stinge de la sine.

– Şi care e artizanul cu pricina?

– Raportul nu spune nimic despre identitatea lui.

Iată că, în plină perioadă de construcţie a unui mormînt regal şi a celui destinat cancelarului Bay, se iveşte o asemenea catastrofă!

– Dă-mi bastonul.

Aşezat pe un taburet în partea din spate a biroului său din cel de al cincilea fort, Sobek părea distrus.

– Incidentul poate fi într-adevăr considerat unul serios? întrebă Kenhir.

– Din păcate, da. Iată de ce am fost nevoit să scriu acel text şi să vă oblig să faceţi lumină în această întîmplare.

– Dar n-ai scris numele presupusului vinovat.

– Nu suport calomnia.

– Spuneai că există martori...

– Martorii pot fi cumpăraţi! Mai ales cînd trebuie să acuzi un şef de echipă din Locaşul Adevărului, adică pe Paneb cel Zelos.

12.

– Rămînînd în Locaşul Adevărului, vei fi în afara oricarui pericol, îi confirmă Kenhir lui Paneb. Voi iniţia o procedură prin care voi încerca să demonstrez că mărturiile sînt false.

– Nu accept să fiu tratat ca un prizonier şi asta pentru o greşeală pe care n-am făcut-o! Dacă sînt întrerupt din activitatea mea, înseamnă că forţele confreriei vor slăbi!

– Mă tem că aşa este, dar prima ta datorie este sa duci la bun sfîrşit zidirea locului de veci al faraonului Siptah.

– Nu este de ajuns să găsim vaca?

– Poţi fi sigur că vaca asta n-a existat niciodată!

– Nu este şi părerea lui Sobek, care a făcut o anchetă serioasă asupra furtului.

– Paneb, ai scăpat din ghearele a noua agresori! N-ar trebui să-ţi forţezi norocul.

– Nu accept să trăiesc ca un prizonier, dar voi asculta de părerea femeii înţelepte.

– Condu-mă la templu, îi ceru Clara.

Tot satul aflase deja că era victima unui nou atac şi Paneb avu bucuria să constate că artizanii îl încurajau. După cum se purta, toţi înţeleseră că Zelosul se pregăteşte de luptă şi, prevăzător, dorea să se lase îndrumat de femeia înţeleaptă.

– Atunci cînd Nefer trebuia să ia o hotărîre foarte importantă pentru viitorul confreriei, venea aici, îi dezvălui ea trecînd de pilonul ornamentat cu stele mari dedicate *Ka*-ului

faraonului, precum și cu scene de ofrandă către Maat și către suverana crestei Apusului, reprezentată sub forma unui șarpe cu cap de leoaică.

Clara și Paneb se purificară, se unseră cu mir, îmbrăcară straie de in de o mare finețe, se încălțară cu sandale albe și pătrunseră în sanctuarul în care domnea o pace nemaiîntîlnita.

– Tu ești templul și viețuiești, psalmodie femeia înțeleaptă în întuneric. Tu domolești vîntul din sud, aduci umbra binefăcătoare după soarele arzător, tu ești ocrotit de munții din Apus și din Răsărit, cupola ta este cerul, iar noi ne hrănim din lumina ta.

Aici, sacrul își desăvîrșea lucrarea de la sine, fără contribuția omului. Acesta adunase totuși pietrele, sculptase scene și desenase hieroglife, participînd astfel la armonia universului. Confreria oferise un locaș puterii divine care avea să celebreze în vecii vecilor ritualurile înscrise pe pereții templului.

– Urmările sînt mult mai grave decît par, aprecie femeia înțeleaptă. Dacă această vacă a scăpat, înseamnă că nu ne mai bucurăm de protecția lui Hathor. Și fără ajutorul ei, magia noastră nu mai poate exista.

– Dar nu crezi că poate fi vorba de o nouă capcană? L-au asasinat pe Nefer și acum vor să mă ucidă și pe mine!

– Că ești în pericol e lucru sigur, dar acest animal ne dă un avertisment. Dacă-l neglijăm, apărarea ne va fi slabă și ni se va întîmpla ce poate fi mai rău. Trebuie să găsim vaca și să i-o ducem lui Hathor.

– Bine... Mă voi îngriji eu să se întîmple așa.

Sprijinindu-se în toiag, Kenhir îl privea drept în ochi pe funcționarul responsabil cu turmele din Ramesseum, un tînăr demnitar, proaspăt ieșit din școala scribilor.

Acesta din urmă îl primi într-un birou boltit și bine aerisit, datorită unor mici ferestre iscusit plasate în arhitectură. Sulurile de papirus erau aranjate impecabil, iar scaunele erau confortabile.

– Este o mare onoare... Nu mă așteptam la vizita dumneavoastră.

– Aţi rostit o acuzaţie gravă împotriva unui Servitor al Locaşului Adevarului şi cu toate astea nu vă aşteptaţi la vizita mea! Aţi uitat că sînt reprezentantul statului în sat şi că, dacă unul dintre locuitorii săi este învinuit, îmi fac şi eu o vina din asta?

– Doriţi... Doriţi, desigur, să luaţi loc!

– Ba, deloc, baiete. Picioarele m-au adus aici şi sper că tot ele mă vor purta peste tot şi de acum încolo.

Mai mulţi colegi îl preveniseră pe funcţionar: Kenhir nu era uşor de manipulat, dar, avînd în vedere vîrsta, se gîndeau că poate se mai domolise.

Dar era limpede că se înşelaseră.

– Ei bine, unde va sînt martorii?

– Termenul este, cred, exagerat…

– Exagerat… Fiţi mai explicit!

– „Martor" implică un aspect juridic precis şi n-aş dori…

– Nu-mi arătaţi şi mie martorii?

– Sînt nişte ţărani fără carte care abia leagă două vorbe. Un judecător ar putea considera că observaţiile lor sînt neprecise şi…

– L-au văzut pe Paneb cel Zelos furînd o vacă destinată lui Hathor, da sau nu?

– Voi emite o părere mai nuanţată, cu atît mai mult cu cît există un boar corpolent care ar putea fi confundat cu Paneb.

Privirea scribului Mormîntului deveni tăioasă.

– Vreţi să spuneţi că nu aveţi nici o dovadă împotriva lui?

– Nu… nu sînt prea multe, într-adevăr, şi credeţi-mă că nici nu aveam de gînd să ajung la un proces.

– Şi totuşi aţi provocat acest scandal! Cu ce scop?

Tînărul privi în altă parte.

– A fost un fel de ocazie prielnică… Ca scrib experimentat, ar trebui să ştiţi că e greu să urci treptele ierarhiei. Atunci, am presupus că…

– Aparţineţi acelei categorii de tineri arivişti care vor să iasă mereu în faţă, folosindu-se de toate mijloacele posibile

pentru a obține atenția binevoitoare a superiorilor, fara sa le pese de legea lui Maat!

– Ascultă, Kenhir, vaca asta a dispărut cu adevărat și...

– Din vina voastră, desigur! Și încercați să-l faceți pe altul să plătească pentru greșeala voastra, folosind calomnia.

– Ar trebui... să găsim o cale de conciliere, așa, ca între scribi. Totuși Locașul Adevărului nu este chiar familia domniei voastre.

– Află, baiete, ca scribul Mormîntului nu este un funcționar ca toți ceilalți și că trăiește o fraternitate despre care nu vei avea vreodată nici cea mai mică bănuială. Prezintă-ți demisia și părăsește cît mai repede malul stîng. Dacă nu, mă voi ocupa personal de cazul dumitale.

Copleșit, tînărul se lăsă să cadă pe un scaun nu prea înalt.

– Și... vaca mea?

– Găsiți-o voi înșivă!

Ușurat, Kenhir reveni în sat. Drumul îl cam obosise, dar era voios gîndindu-se că avea să le dea sătenilor vești bune.

Cînd Clara îi ieși în întîmpinare, bătrînul scrib simți o emoție asemeni celei provocate de prima lor întîlnire: în ciuda doliului, ea strălucea ca soarele blînd de primăvară și doar prezența ei era de ajuns să te facă să crezi în fericire.

– Gata, am dezlegat tot misterul, spuse el. Nu era decît un arivist care căuta ceartă pentru a ne pune în spinare propriile-i greșeli. Se gîndea chiar să mă facă părtaș la manipularea lui de doi bani! Acum Paneb poate dormi liniștit.

– A plecat, îi spuse Clara.

– A plecat? Dar unde s-a dus?

– Să caute vaca lui Hathor.

– Dar treaba asta nu ne mai privește!

– Ba cred că da, Kenhir. Funcționarul din Ramesseum n-a fost decît unealta destinului: crezînd că ne acuză, a tradus de fapt dorința zeiței.

– Au mai fost şi alte încercari de a-l ucide pe Paneb, Clara! Trimiţîndu-l aşa, în necunoscut, nu l-ai expus unor pericole de neconceput?

– Dupa parerea preoteselor lui Hathor, aceasta misiune este foarte importantă.

Kenhir se sprijini în toiag.

– Încep să înţeleg... Îi impuneţi una dintre încercările care sa-l ajute sa ajungă mai aproape de propria desăvîrşire, nu-i aşa?

Clara se mulţumi sa zîmbească.

– Vaca asta sfîntă este cu adevărat în pericol.

– Şi dacă Paneb nu va fi în stare s-o aducă, nu va mai reveni nici el.

– Asta numai zeiţa poate hotărî.

„Funcţia de scrib al Mormîntului nu este o sinecură, gîndi Kenhir, dar tot e de preferat celei de şef de echipa în Locaşul Adevărului."

– Am primit un mesaj de la trădator, anunţă Serketa, umezindu-şi buzele-i lacome. Confreria continuă să sape mormîntul cancelarului Bay şi al regelui Siptah, construind, în acelaşi timp, pe malul stîng, templul faraonului. Dar fără Paneb...

Mehy tresări.

– Glumeşti?

– Paneb a părasit satul şi nimeni nu ştie încotro a plecat.

– Să nu ne bucurăm prea repede...

– Trădătorul afirmă că nu este vorba de o călătorie oficială. Ce-ar fi ca Paneb s-o fi luat-o razna? După atacul care era cît pe ce să-l coste viaţa, poate că a ales să se îndepărteze definitiv de acest sat care nu-i aduce decît necazuri.

– Ciudată comportare... Dar flăcăul ăsta nu mi se pare a fi de genul celor care renunţă atît de uşor.

– Fiecare om are slabiciunile lui, leul meu iubit, gînguri Serketa.

13.

Ajutat de indicațiile unui boar, Paneb refăcuse traseul străbătut de vacă pînă la intrarea în pădurea de papiruși înalți de peste șase metri.

Așezat pe un scaun de nuiele, un pescar mușca sănătos dintr-o plăcintă.

– Ai văzut vreo vaca trecînd pe-aici? îl întrebă colosul.

– Cum să nu! Era grasă și frumoasă, cu ochi mari și blînzi și cu un păr auriu.

– De ce n-ai oprit-o?

– Mai întîi fiindcă nu e treaba mea și apoi, vaca aia nu semăna cu celelalte... Prin partea locului se spune că e protejată de zeița Hathor și că nimeni nu are dreptul să se atingă de ea. Ascultă-mi sfatul, nu te băga în povestea asta. Știu mulți vînători iscusiți care n-au mai scăpat cu viață.

Paneb își făcu loc printre tufele dese ieșind din Locașul Adevărului și trecînd de partea cealaltă, într-o lume potrivnică, în care fiecare pas însemna un pericol. Dar femeia înțeleaptă îi încredințase o misiune vitală pentru viitorul confreriei, așa că șeful echipei din dreapta ar fi dorit mai degrabă să dispară de pe fața pămîntului decît să n-o ducă la bun sfîrșit.

Lipitori, țînțari și alte insecte enorme îl atacau fără încetare, în timp ce mici animale sălbatice și nenumărate

păsări, deranjate de oaspetele nepoftit, provocau un vacarm de nedescris, făcînd să foşnească tulpinile de papirus.

Un şarpe de apă îi atinse în treacăt piciorul, dar Paneb înaintă fără să se oprească vreo clipă.

Dacă i s-ar fi întins o capcană, agresorii săi n-ar fi fost mai bine pregătiţi decît el. Fără teamă, se afundă încetul cu încetul în acest loc întunecat, în care toate fiinţele dădeau o luptă crîncenă pentru supravieţuire.

Şi tocmai cînd începuse să-şi piardă speranţa, colosul o zări.

O vacă de o frumuseţe ireală, cu o înfăţişare delicată şi cu o privire nespus de blîndă.

Stătea pe o insuliţă acoperită de iarbă, înconjurată de apă verzuie. Nu fugi cînd apăru el, dar Paneb ştia că ceva o speriase şi că simţea în apropiere un pericol care o împiedica să intre într-un desiş de papirus.

O formă întunecată, asemeni unui trunchi de copac, se îndrepta către insuliţă, lăsînd în urma sa o dîră, ca orice animal care înaintează înotînd. În cîteva secunde, crocodilul ar fi putut înhăţa picioarele din spate ale vacii!

Paneb îi sări în spate chiar în clipa în care pornea la atac. Animalul tresări atît de violent, încît colosul crezu că s-a ales cu oasele rupte, dar nu dădu înapoi.

Puterea monstrului îl întărîtă pe Paneb, fericit că avea ocazia să înfrunte un asemenea adversar care-l obliga să se întreacă pe sine. Urlă o dată, în semn de victorie sau de înfrîngere, îşi adună ultimele forţe şi deschise botul reptilei, gata să-l rupă.

Purificată prin fumul de tămîie, cu ochii coloraţi în negru şi verde, încoronată cu un disc de aur încadrat de două pene, purtînd la gît o coloană minusculă din faianţă, vaca pătrunse în curtea templului lui Hathor.

Preotesele omagiară încarnarea zeiţei lor protectoare şi închinară imnuri iubirii misterioase, principiul care conferă

unitate universului și le permite oamenilor să dezlege mesajul stelelor.

După ce se îndepărtase de Locașul Adevarului, Hathor se întorsese pentru a-și regasi templul și pentru a le dezvalui supuselor sale armonia originii, îndreptîndu-se apoi spre țarcul din Deir el-Bahari.

Cînd femeia înțeleaptă îi unse fruntea cu ulei sfințit, vaca îi zîmbi.

Și, în ciuda bandajelor îmbibate în unguente care să-i calmeze durerile coastelor, Paneb zîmbea și el.

La cererea lui Hay, șeful echipei din stînga, toți artizanii din Locașul Adevărului munceau la finisarea templului pentru milioane de ani al faraonului Siptah. De dimensiuni modeste, edificiul se învecina cu cel al ilustrului Thutmosis al III-lea, autor al *Cărții matricei stelare,* pe care desenatorii confreriei o foloseau pentru a decora locurile de veci din Valea Regilor și care se bucura de protecția imensului Ramesseum.

– Micuțul rege Siptah are mult noroc, spuse Fened Nasul. Un asemenea loc e de-a dreptul minunat!

– Să speram că lumea de dincolo îi va fi mai favorabilă decît cea de aici, mormăi Karo cel Posac. După cîte se vorbește, este tot bolnav și nu mai are mult de trăit.

– Tausert e cea care a insistat ca templul să fie construit aici și într-un timp cît mai scurt, insista Userhat Leul. Regina dă dovadă de o mare dărnicie.

– Crezi? protestă Unesh Șacalul. Nu face decît să pună în practică o anumită strategie: protejîndu-l pe acest adolescent infirm și incapabil să guverneze, își atrage simpatia supușilor.

– Hai să uităm de politică, propuse Pai Pîinică-Bună. Eu aș fi vrut ca faraonul Siptah să ne viziteze satul.

– Asta nu se poate, aprecie Nakht cel Puternic. Nu iese niciodată din templul lui Amon din Pi-Ramses și singura lui bucurie este lectura autorilor din vechime.

– Dar cum de ştii toate astea? îl întrebă Gau cel Exact.

– Ştim de la nevestele noastre! răspunse Renup cel Jovial. Stau la taclale cu gardienii, care, la rîndul lor, vorbesc cu factorul şi cu auxiliarii şi, uite aşa, sîntem la fel de bine informaţi ca şi cei din capitală.

– Hai să mai bem un pahar şi să ne întoarcem la muncă, propuse Thuty cel Savant.

Nu mai erau decît ceva detalii de pus la punct. Sanctuarul putea deja să fie folosit, iar preoţii permanenţi urmau să se instaleze peste două zile.

Făcîndu-şi datoria, ca toţi ceilalţi colegi ai săi, trădătorul urmarea cea mai mică mişcare de pe şantier. Cu o zi în urmă, împreună cu Servitorii Locaşului Adevărului, transportase lapislazuli, turcoaze, mir, tămîie proaspătă, in de o mare fineţe, cornalină, jasp roşu, alabastru şi alte materiale necesare vieţii templului. Oare deschizînd camera de depozitare a uneltelor, scribul Mormîntului nu scosese şi piatra de lumină ascunsă în cufărul greu din lemn pe care Paneb, în ciuda rănilor sale, ţinuse cu orice preţ să-l poarte el însuşi pe umăr?

Să ascundă piatra în templul lui Siptah… Excelentă idee! Trădătorul ar fi căutat-o în zadar în interiorul satului. Dar Hay făcuse o greşeală cerînd ajutorul lui Paneb şi al echipei din dreapta pentru o misiune pe care ar fi trebuit s-o îndeplinească doar el. Şi exact această greşeală îi atrase atenţia trădătorului. Se vede treaba că Zelosul nu venise în acel loc decît pentru a ascunde comoara nepreţuită.

Dar în care loc, de fapt? Pînă la terminarea lucrărilor, artizanii puteau circula în voie în edificiu, aşa că trădătorul profită şi intră în cripta săpată sub pardoseală, acolo unde erau depozitate statui şi obiecte de ritual. Deschise casetele fără să găsească mare lucru şi apoi se grăbi să revină lîngă confraţii săi.

– Sculptorii au făcut mici şanţuri în pereţii sanctuarului, spuse Hay. Ele vor delimita porţiunile de piatră pe care vom lipi plăci de aur ca un basorelief, fixate cu piroane cu floarea aurie.

Kenhir împărţi placile. Trădătorul luă parte la fixarea lor, convins fiind că a dejucat stratagema concepută de femeia înţeleaptă şi de cei doi şefi de echipă: una dintre plăci trebuia să mascheze o cavitate adîncă în care să rămînă ascunsă piatra de lumină, ce strălucea asemenea aurului. Dar cum să descopere acel loc?

Norocul îi zîmbi: îi zări pe Paneb şi pe Hay îndreptîndu-se către partea din spate a templului şi ducînd cu ei o placă de aur, mai mare şi mai grea decît celelalte. Prudenţi, cei doi şefi de echipă îşi îndeplineau sarcina ferindu-se de orice privire iscoditoare.

După terminarea lucrului, artizanii din Locaşul Adevărului se adunaseră la umbra unui salcîm bătrîn, pentru a lua o gustare adusă de nişte ţărani din Ramesseum. Ceapa era abia culeasă, iar berea era foarte rece.

– Acest mic templu e o minune, fu de părere Casa Funie, şi, cum mormîntul îi va fi la fel de frumos, faraonul Siptah ar trebui să fie mulţumit.

– Cît de norocoşi sîntem, constată Didia cel Generos. Construind, noi trăim misterul creaţiei şi continuăm opera Arhitectului Lumilor.

– Cu condiţia să-i închinăm acest locaş, care e al lui şi nu al nostru, preciză Unesh Şacalul.

– Cînd pietrele zidite de noi vor străluci ca aurul în lumina apusului de soare, şopti Ipuy cel Iscoditor, cel mai mic dintre eforturile noastre va căpăta sens.

Soarele dispăru după creasta Soarelui-Răsare, totul fu cuprins de linişte, iar artizanii amuţiră.

Unii dintre ei se desprinseră de grup pentru a medita în singurătate. Trădătorul porni către partea din spate a templului.

Se aşeză lîngă zid, chiar sub placa cea mare din aur. Nimeni nu-l putea vedea, dar aşteptă, totuşi, o vreme, pentru a fi sigur că nimeni nu-l urmărise.

Cu o daltă de aramă, desprinse placa.

Nici o lumină nu străluci din interiorul cavităţii.

Cei doi şefi de echipă nu aşezaseră acolo piatra de lumină, ci o statuetă a zeiţei Maat, încarnarea dreptăţii.

14.

În acel sfîrșit de aprilie, căldura era sufocantă. Scribul Mormîntului poruncise să se dubleze livrările de apă și, pentru mai multă răcoare, artizanii acoperiseră ulițele cu frunze mari de palmier.

Karo cel Posac bătu la ușa lui Paneb. Micuța Selena îi deschise.

– Vrei să-l vezi pe tata?

În fața ei, cioplitorul în piatră parcă își pierduse orice aer de agresivitate.

– E acasă?

– Tocmai își termină toaleta, împreună cu mama. Vrei să intri?

– Păi… da.

– Atunci, îmi spui o poveste cu spiriduși buni și răi.

Fetița îl luă de mînă pe Posac și-l invită să ia loc pe un scaun solid din nuiele.

– Știi, eu și poveștile…

– Ba sînt sigură că știi povești, că doar muncești în locuri misterioase, ca tatăl meu. Nu acolo se ascund spiridușii?

Karo își pipăi nasul spart, pentru a cîștiga timp.

– Ba da. E lucru sigur…

Apariția lui Paneb, ras și parfumat, îl scoase pe Posac din încurcătură.

– E vreo urgenţă, Karo?

Cioplitorul în piatră se ridică.

– Ai ieşit astăzi din casă?

– Nu încă.

– În noaptea asta nu s-a răcorit deloc. Ziua se anunţă toridă.

– Se înţelege, dar ce rost are să te revolţi contra naturii?

– Ţăranii nu mai ies la muncă, pe cîmp, nimeni nu mai călătoreşte pe jos, fiecare nu se gîndeşte decît să se apere de caniculă... Noi, în schimb, trebuie să ne îmbolnăvim în cuptorul din Valea Regilor! Tovarăşii mei m-au ales să fiu purtătorul lor de cuvînt: dă-le voie să rămînă în sat pînă trece valul de căldură.

Karo cel Posac se aştepta la o reacţie violentă din partea lui Paneb şi era gata să ceară intervenţia tribunalului pentru tranşarea diferendului între şeful de echipă şi artizani.

– S-a făcut, Karo.

– Cum adică „s-a făcut"... Asta înseamnă că...

– Asta înseamnă că sînt de acord cu cererea ta. Mai e ceva?

– A, nu, nimic, chiar nimic...

– Pregătiţi mobilierul funerar în atelierele din sat, sub supravegherea lui Ched şi a lui Userhat.

– Desigur, desigur... Dar tu...

– Eu îmi voi îndeplini îndatoririle.

Împovărat cu saci grei conţinînd pîini de culoare şi peneluri, Paneb ieşi din sat sub privirea uimită a gardianului, aşezat la umbra unei pînze groase întinse între doi ţăruşi.

– Doar nu te duci în Valea Regilor?

– Ba da, răspunse Paneb. Munca mă aşteaptă.

– Proprietarii de măgari s-au plîns din cauza căldurii încă de la răsăritul soarelui şi nu vor reveni decît la apus. Ai putea muri acolo, în munte!

– Fii pe pace! Sînt în elementul meu.

Colosul se duse la grajd, unde Vînt din Miazazi, măgarul care nu asculta decît de el, mînca lucerna. În ajun, îi taiase copitele și, dupa cum îi era obiceiul, măgarul se culcase, gemînd, pentru a simula o durere de nesuportat. Călaul sau îi oferise scoarța de salcie, o delicatesă, și, astfel, Vînt din Miazăzi se supuse dorințelor acestuia.

Patrupedul cu botul și burta de culoare alba devenise un adevărat uriaș. Cîntărind peste trei sute de kilograme, era încîntat atunci cînd Paneb îl săruta ușurel pe nările lui largi și-l mîngîia pe cap.

– Vrei sa ma însoțești pînă-n Valea Regilor?

Ochii migdalați i se făcură mari, întrebători, și ciuli urechile.

– Am mult material și drumul va fi anevoios.

Măgarul ieși din grajd, adulmecă aerul arzător și se opri drept în poteca ce ducea la „marea cîmpie“. Paneb îl împovără cu două coșuri umplute pe jumătate, fără să uite burdufurile cu apă. Vînt din Miazănoapte o porni primul, imprimînd ritmul de mers spre Vale.

Vînt din Miazanoapte și Negruțu', șeful echipei din dreapta avea cel puțin doi prieteni pe care se putea bizui ca să nu mai vorbim de Orătania Nesuferită, gîsca urîcioasă care făcea pe paznicul, și Fermecătoarea, pisica cea monstruoasă care gonea din locuința sa energia malefică.

De buna seamă, artizanii echipei din dreapta aveau dreptate: era mult prea cald pentru a putea munci. Iar Paneb nu respinsese nici un motiv invocat de unul sau de altul de a lipsi de la munca în ultimele luni: boală, oboseală, probleme de familie sau oricare alta apărută de moment.

El, șeful de echipă, trebuia să protejeze opera în orice împrejurare.

Urcînd panta spre strîmtoarea de la care urma să coboare pe potecă spre Valea Regilor, Paneb simți deodată apăsarea singurătății. Totuși, de la Ched Salvatorul și pînă la Karo cel Posac,

îi iubea pe toţi, aceste fiinţe remarcabile care-şi dedicau existenţa Locaşului Adevărului, şi simţea faţă de ei un sincer şi profund sentiment frăţesc. Dar acum nici unul dintre ei nu-l însoţea, lucru bun, de altfel. El era cel care trebuia să-şi asume funcţia fără să se plîngă de soarta sa şi fără să fie nemulţumit de neputinţele altuia.

Cele două gărzi nubiene din Valea Regilor se mirară văzînd că se apropie, răsuflînd din greu, un măgar şi un bărbat. Legendei care aducea laude forţei inepuizabile a colosului urma, desigur, să i se adauge un nou capitol.

Paneb şi Vînt din Miazănoapte intrară într-un adevărat cuptor, trecură pe lîngă locul de veci al lui Ramses cel Mare şi o luară în direcţia şantierului. Artizanul se grăbi să-şi despovereze tovarăşul şi îl lăsă să se adape, înainte de a aşterne, la umbră, o rogojină pe care măgarul să se poată culca.

Paneb începu cu mormîntul cancelarului Bay în care temperatura, mai mică de treizeci de grade, îi oferi o răcoare plăcută. Echipa nu terminase decît sala cu stîlpi. De aici încolo, ceea ce ar fi trebuit să fie Locaşul Aurului avea să rămînă o sală cioplită grosolan în stîncă. Sarcofagul fidelului servitor al faraonului se va odihni oricum în pace.

În primul coridor, Paneb termină scena care-l reprezenta pe cancelar în urma regelui Siptah, apoi trasă conturul unui zeu soare cu cap de şoim, pe care-l venera Bay. Acesta din urmă nu era un suveran, dar văzuse lumina din sufletul simbolic al monarhului şi ea era cea care îl îndruma pe frumoasele căi ale eternităţii.

Cuprins de o febră creatoare care ştergea orice oboseală, Paneb trecu apoi în mormîntul lui Siptah, în care aprinse vreo zece torţe triple, ale căror fitiluri nu scoteau nici un fir de fum. Pregăti un alb strălucitor şi un ocru scînteietor ca aurul, pentru a evoca puritatea sufletului regal şi transmutarea sa alchimică.

Folosind, după sfaturile lui Ched Salvatorul, pîini de culoare de nouăsprezece centimetri, obţinu pigmenţi inalterabili în

prezenţa aerului, insolubili în apă şi rezistenţi la foc. Şi paleta sa, pe care i-o dăduse Gau cel Exact, deveni cel de al treilea ochi al său, în care se amestecau nuanţele fixate apoi cu ulei de in şi de mac, dar şi cu esenţă de fistic.

Amintindu-şi regula pe care i-o dezvăluise Ched, pictă, privind din mai multe puncte de vedere, fără să cedeze perspectivelor înşelătoare. Transmiţînd, simultan, momente de graţie şi mişcări inerte, penelurile sale dădeau la iveală realitatea ascunsă, glorificînd armonia formelor.

Luară astfel naştere o zeiţă Maat cu pshent albastru şi cu rochie roşie, soarele făurit de Isis şi Nephtys aşezaţi în genunchi, faraonul primind viaţa zeului luminii şi un Anubis mumificat.

Siptah va rămîne tînăr în veci, cu chipul senin, iluminat veşnic de forţele creatoare ziditoare în locul său de veci. Pe plafon, vulturi roşii purtînd o coroană albă îi duceau spiritul în sînul mamei cereşti, departe de lumea profană.

Datorită culorii, personajele se animau şi hieroglifele vorbeau. Oricare ar fi destinul micului rege şchiop, el va afla aici o desăvîrşire demnă de cei mai mari faraoni.

Ultimul penel de culoare albă pe rochia lui Isis, zeiţa protectoare, şi Paneb ieşi din mormînt chiar la vremea la care soarele apunea.

Aşezat pe un taburet, cu mîinile împreunate pe toiag, Kenhir se bucura de ultimele momente ale zilei.

– Dar... ce faceţi aici?

– Ca şi tine, îmi fac munca. Va trebui să-mi spui cîte fitiluri şi cîte pîini de culoare ai folosit.

– N-am stat să le număr.

– Bănuiam! Încă o corvoadă care mi se pune în spinare. Măcar ştii cît timp ai stat în acest mormînt?

– Habar n-am.

– Trei zile! Daca n-aş fi venit să-ţi hrănesc măgarul şi să-i dau apă, bietul animal ar fi murit. Uneori, neglijenţa ta este de neiertat.

– Aţi venit pînă aici, pe canicula asta?

– La vîrsta mea, căldura îmi face bine. Şi apoi, nu se poate ca un artizan să muncească în Valea Regilor fără ca eu să-i aplic controlul regulamentar. Nu ţi-e sete?

– Puţin.

Kenhir îi întinse colosului un burduf.

– Arată-mi picturile pe care le-ai făcut.

Scribul Mormîntului constată că Paneb uitase să stingă torţele. Dar cum să-i faci reproşuri, cît de mici ar fi ele, cînd descoperi minunăţiile născute sub penelurile sale?

15.

Ca printr-o minune, calul lui Mehy, pornit într-un galop nebun, n-o trînti la pămînt pe fetița care se juca la marginea drumului. Turbat de furie, generalul gonea înainte, în direcția vilei sale.

Își lăsă armăsarul epuizat în grija unui rîndaș și se năpusti în sala de recepție, unde Serketa stătea la taclale cu niște nobile tebane, pornite împotriva regelui Siptah, pe care ar fi dorit să-l vadă spînzurat; în schimb, nu mai conteneau cu elogiile adresate lui Seth-Nakht.

Mehy mormăi o formulă de politețe, apoi se retrase în apartamentele sale.

– Vă lăsăm, draga mea, spuse una dintre invitate.

– Nu-i nici o grabă!

– Mi se pare că soțul domniei voastre este foarte îngrijorat.

– Renovarea cazărmilor este mult mai dificilă decît își închipuia fiindcă se lovește de o mulțime de obstacole administrative.

Înaltele doamne zîmbiră cu subînțeles.

– Mîine seară va avea loc un banchet în onoarea unui nou an de domnie a regelui, le aminti soția primarului; desigur, nu veți lipsi.

– Cu plăcere, spuse Serketa, alintîndu-se ca o pisică.

De îndată ce femeile părăsiră, pline de ifose, vila, Serketa se repezi în camera în care Mehy îşi vărsa furia pe cearşafurile de in, sfîşiindu-le cu dinţii.

– Ajunge! îi porunci Serketa. Această purtare nu e demnă de un viitor stăpîn al Egiptului.

– Ai vrea să-mi vărs nervii pe tine?

– Dacă asta te face să-ţi revii, dă-i drumul.

Generalul călcă în picioare bucăţile de cearşaf şi se trînti pe pat.

– Iată că asasinarea lui Nefer cel Tăcut n-a folosit la nimic! Moartea sa l-a făcut pe Paneb de neînvins, iar confreria a ieşit din această încercare şi mai puternică. Locaşul Adevărului a anunţat că templul pentru milioane de ani al lui Siptah este gata şi că mormîntul său şi al cancelarului Bay sînt pe punctul de a fi terminate. Un adevărat triumf pentru artizani! Şi blestematul ăsta de trădător care nu reuşeşte încă să descopere ascunzătoarea pietrei de lumină...

– Nu-ţi pierde speranţa, spuse Serketa, masîndu-i umerii. E adevărat că Paneb e privit ca un învingător, dar ce putere ar mai avea fără magia comunităţii sale? Şi cine stăpîneşte această magie? O văduvă slăbită de moartea soţului ei.

– Ştii bine că femeia înţeleaptă nu poate fi înlăturată!

– Eu nu sînt chiar atît de sigură, şacalul meu drăgăstos.

Clara îngrijise păsărelele lui Fened Nasul, adică bronhiile, şi hambarul lui Pai Pîinică-Bună, adică intestinele sale. Apoi urmaseră urgenţele dentare: un grav abces care a trebuit drenat, o ulceraţie a gingiei, tratată cu o pastă compusă din lapte de vacă, roşcove uscate şi curmale proaspete şi care trebuia mestecată timp de nouă zile, obturaţii făcute cu făină de alac, miere şi aşchii de nalbă, ba chiar şi o carie, lucru rar în ţara faraonilor. Nici una dintre aceste afecţiuni n-ar fi avut nevoie de intervenţia unui specialist mai calificat. Femeia înţeleaptă le recomanda tuturor sătenilor o strictă igienă a

gurii, avînd la bază folosirea apei aseptizate cu natron și a pastei de degresat. La fel de excelentă se dovedea a fi mestecarea lăstarilor dulcegi de papirus.

– Aveți o scrisoare, anunța soția lui Renup cel Jovial, cea care împărțea corespondența adusă de factor.

Clara era puțin amețită, așa că se așeză și închise ochii. Numărul mare de intervenții delicate o epuizaseră și nu mai reușea să se refacă atît de ușor ca altădată, cînd îi vorbea lui Nefer despre ziua sa de muncă, împărțind cu el povara îndatoririlor.

Amintirea fericirii pe care o trăiseră împreună o făcu să i se strîngă inima și regretă că nu putea să se lase în voia unui vis care s-o ducă lîngă soțul ei. Dar era datoare sa rămîna, pînă la ultima suflare, în acest sat căruia Nefer îi consacrase propria viața.

Clara citi misiva expediata de medicul-șef al provinciei tebane și simți cerul căzîndu-i în cap.

– Sînteți sigură? se miră Kenhir.

– Vă rog să citiți: medicul-șef refuză să-mi mai trimită balsam, inclusiv styrax! Fără aceste produse, nu voi mai putea vindeca foarte multe boli.

– Așa ceva nu s-a mai întîmplat vreodată! Dar cine se crede incapabilul asta?

– Precizeaza că hotărîrea sa este impusă „din motive grave și indiscutabile". Despre ce poate fi vorba?

– Mă duc imediat la palat pentru a obține din nou livrările, declară scribul Mormîntului.

Gras, cu picioarele prea scurte, cu ochii săi mici și negri strălucind adeseori de răutate, Dakter își netezea și-și parfuma în fiecare dimineața barba roșcată. Fiu al unui matematician grec și al unei chimiste persane, se bucurase de sprijinul secret al lui Mehy pentru a obține conducerea laboratorului central și a castei medicilor. Multă vreme crezuse că-și va putea impune ideea unei științe pure, dar tradiția nu-i dăduse voie să-și realizeze proiectele.

Dakter visase să întemeieze un Egipt eliberat de credinţele sale inutile, un Egipt angajat cu hotărîre pe calea progresului, dar trebuise să renunţe la aspiraţiile sale, resemnîndu-se să adoarma în confortul unor funcţii oficiale, care-i ofereau o viaţă uşoară şi respectabilă. Trecuse multă vreme de cînd nu mai credea în existenţa pietrei de lumină, care-l obseda încă pe generalul Mehy.

Iar el, cuceritorul gata de orice fapte pentru a pune mîna pe putere, ce devenise oare daca nu doar administratorul bogatei provincii tebane, fara sa reuşeasca să-şi împlineasca pîna la capăt ambiţiile?

Acrit, Dakter îşi petrecea timpul creînd disensiuni între medicii specialişti de la palat şi mînca din ce în ce mai mult, preferînd ospeţele savuroase organizate de bucătarul său în cinstea femeilor uşoare pe care nu le mai frecventa de multă vreme.

Cînd Serketa îi propusese să dea Locaşului Adevărului o lovitură fatală, ucigînd-o pe femeia înţeleaptă, savantul simţise o plăcere pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna. El, pe care Egiptul şi lumea întreagă ar fi trebuit să-l considere un geniu, ajunsese să ocupe un banal post de administrator. Simţea nevoia să-şi ia revanşa cît mai repede.

Şi, bineînţeles, scribul Mormîntului venea, în persoană, să-i ceară socoteală.

Faţă în faţă, cei doi bărbaţi simţiră un sentiment instantaneu şi total de aversiune.

Pentru Kenhir, Dakter era exemplul perfect al arivistului devenit un înalt funcţionar inutil, incompetent şi arogant.

Pentru Dakter, Kenhir întruchipa detestabila tradiţie a scribilor, hrănită cu o înţelepciune demodată.

– Ce-i cu scrisoarea asta stupidă? întrebă Kenhir.

– Constat că uitaţi cu cine staţi de vorbă!

– Din păcate, nu: cu un individ respingător care se împodobeşte cu un titlu pe care nu-l merită şi care, probabil, şi-a pierdut minţile dacă vrea să nesocotească legile ce guvernează Locaşul Adevărului.

Pentru un timp, virulenţa atacului îl lăsă pe Dakter fără grai, dar mînia îl făcu să continue.

– Cunosc şi eu, cît se poate de bine, aceste legi renumite!

– În acest caz, ştiţi că n-aveţi dreptul să întrerupeţi livrarea de leacuri către Locaşului Adevărului.

Dakter zîmbi cu cruzime.

– În afara cazului în care datoria ma obliga să intervin.

Atitudinea satisfăcută a adversarului său îl îngrijoră pe scribul Mormîntului.

– Adică?

– Mă credeţi un om prea puţin important, nu-i aşa? Ei bine, vă înşelaţi, dragul meu Kenhir! Ca medic-şef al palatului, îmi supraveghez subalternii în mod constant şi nu tolerez nimic în comportarea lor, mai ales o greşeală gravă.

– Nu sînteţi expert decît în hîrtoage, căci sînteţi incapabil să îngrijiţi cea mai benignă dintre boli!

Dakter se făcu roşu ca focul.

– Vă interzic să-mi vorbiţi pe tonul asta!

Îi venise rîndul lui Kenhir să zîmbească.

– Dacă v-ar mai fi rămas puţină demnitate, aţi fi demisionat imediat, dar sînteţi prea laş şi prea legat de avantajele pe care le aveţi. De aceea, îi voi trimite Maiestăţii Sale un raport în care îi voi aduce la cunoştinţă acest abuz de autoritate, abuz ce va fi sancţionat printr-o revocare aşteptată cu nerăbdare de toţi practicienii serioşi.

– În locul vostru nu mi-aş lua acest risc, ameninţă Dakter.

– Trebuie să vă fac o marturisire: nu mă impresionaţi deloc.

– Greşiţi nedînd importanţă scrisorii mele, Kenhir. Daca v-a mai rămas ceva inteligenţă, veţi înceta să mai fiţi de partea femeii înţelepte.

– Ia te uită! Şi pentru care motiv?

– Clara, văduva lui Nefer cel Tăcut, a fost aleasă de confrerie să îngrijească bolnavii în interiorul satului, nu-i aşa?

Scribul Mormîntului încuviinţă.

– Atunci cînd depistează un caz grav pe care nu e capabilă să-l trateze, nu trebuie să-l paseze unui specialist din exterior?

– Este, într-adevăr, de datoria femeii înţelepte s-o facă.

Ochişorii lui Dakter sclipiră cu răutate, dovadă a victoriei.

– Ei bine, dragul meu Kenhir, Clara nu şi-a respectat această datorie. Şi-a pus un bolnav în pericol de moarte şi va fi condamnată cu o severitate extremă. Dată fiind nepriceperea sa, am întrerupt livrarea de produse medicinale unei persoane incapabile de a le folosi.

– Nu ştiţi ce vorbiţi!

– Importanţa funcţiei mele nu mi-ar permite-o, îl ironiză Dakter. Eu nu întreprind nimic dacă nu am probe.

– Care probe?

– Plîngerea artizanului bolnav şi atît de prost îngrijit.

16.

Cu mari dureri de spate, Kenhir se aşeză încetişor pe un scaun cu spătar înalt. La dreapta sa stătea femeia înţeleaptă, iar la stînga, Paneb.

În faţa lor, Casa Funie, a cărui figură pătrăţoasă părea încremenită într-o expresie de disperare.

– Vrem să ştim tot adevărul, pretinse scribul Mormîntului.

– De acord, de acord, încuviinţă cioplitorul în piatră, dar nu este deloc ceea ce vă închipuiţi.

– Săptămîna trecută te-ai dus pe malul drept, nu-i aşa?

– Da, da... Pentru a găsi vreun client amator de statuete funerare.

– Şi ai rămas multă vreme la bufet, pe chei?

– Era cald şi-mi era sete.

– Ai băut mult, nu-i aşa?

– Îmi era foarte sete.

– Ai pălăvrăgit îndelung cu nişte oameni despre abcesul care te chinuia.

– Tot ce se poate, aprobă Casa.

– Şi ai uitat să precizezi că vei fi îngrijit de femeia înţeleaptă.

– Ca să fiu sincer, nu mai ştiu prea bine ce am povestit.

– După mărturisirile culese de medicul-şef Dakter, te-ai plîns de suferinţe de nesuportat şi de lipsa de interes în ceea ce te priveşte.

– Nu-mi amintesc să fie aşa...

– Martorii au înțeles că ești în pericol și au anunțat autoritățile sanitare.

– Dar eu n-am cerut așa ceva!

– Ești sigur? întrebă Paneb.

– Cît se poate de sigur!

– Cine era clientul tău?

– La adresa indicată, n-am găsit pe nimeni… Băusem prea mult, recunosc, dar sînt sigur că nu m-am înșelat.

– Ai comis o gravă eroare, constată Kenhir, căci n-ar fi trebuit să ieși din sat înainte de a-i vorbi femeii înțelepte despre abcesul tău.

– Tocmai se îngrijea de o fetiță și n-am mai vrut să pierd vremea.

– Astăzi, din cauza ta, femeia înțeleaptă este acuzată de neglijență și s-ar putea să nu i se mai permită să-și exerseze arta.

Casa Funie lăsă capul în jos.

– Voi da socoteală în fața judecătorilor și această neînțelegere se va clarifica.

– Dakter a inițiat deja o procedură de destituire pentru incapacitate în practicarea medicinei.

Cioplitorul în piatră strînse pumnii.

– O să-i spintec țeasta!

– În nici un caz, să nu faci o asemenea tîmpenie, îl sfătui Kenhir.

– Nu-mi mai rămîne decît o soluție, aprecie Clara: să fac dovada artei mele în fața medicului-șef și a practicienilor de la palat.

Generalul Mehy dădu peste cap o cupă de vin alb.

– Știu că nu bei decît apă, dragul meu Dakter, dar ar trebui să faci o excepție! O asemenea victorie trebuie sărbătorită!

– Demiterea femeii înțelepte nu s-a pronunțat încă.

– N-a ales chiar ea cea mai proastă dintre soluții? Ar fi trebuit să se apere în fața tribunalului… Această pretenție a ei o va pierde.

– N-am reuşit să corup toţi medicii, marturisi Dakter. Unii îmi sînt ostili, iar alţii sînt îngrozitor de cinstiţi. Şi, pentru a nu-mi fi ştirbită credibilitatea, nu eu voi fi acela care va alege bolnavul pe care femeia înţeleaptă să-l trateze în faţa colegilor, ci unul dintre ei, în urma tragerii la sorţi.

– Sper să nu fie uşor!

– De asta puteţi fi sigur! Reputaţia femeii înţelepte nu prea le pică bine practicienilor, dar ea ar putea reuşi dacă n-aş interveni eu în mod hotărîtor.

– Ce-ai pus la cale?

– De îndată ce voi cunoaşte identitatea bolnavului, îi voi otrăvi hrana sau băutura. Oricît de mare ar fi talentul femeii înţelepte, nu va reuşi să-l salveze. Şi nu va putea prezenta în faţa colegilor decît un cadavru.

Mehy îşi umflă pieptul de mulţumire.

– Prietene, eşti un savant remarcabil!

– Şi cu toate astea, rămîn ţintuit într-un post deloc interesant, în care talentul meu se iroseşte! De ce v-aţi părăsit marile proiecte?

Trezit brusc din beţie, generalul se ridică.

– Ce ţi-ai închipuit, Dakter?

– Locaşul Adevărului este victorios, întreaga ţară se cufundă într-o stare de criză, iar dumneavoastră nu faceţi decît să domniţi asupra Tebei! Cît despre vechile tradiţii care sufocă Egiptul, nimeni nu se gîndeşte să le desfiinţeze. Ce-aş mai putea spera altceva decît risipirea iluziilor pe care mi le făcusem?

– Eu n-am renunţat la nimic, Dakter, şi n-am uitat cine eşti. Datorită mie ocupi o poziţie de primă importanţă; şi singurul care a adormit eşti chiar tu! De mai mulţi ani, duc un război în care am dat lovituri serioase unui adversar mai tare decît o armată de elită, pentru că el are piatra de lumină.

– Asta e curată iluzie, generale!

– Îţi amintesc că am văzut-o şi că-i cunosc puterea! Confreria nu supravieţuieşte decît prin ea, fără să îndrăznească a folosi adevăratele sale puteri. Pentru a o fura, trebuie distruşi în primul

rînd cei care o păzesc, în frunte cu femeia înţeleaptă. Iată de ce intervenţia ta e atît de importantă.

Era luna mai. Căldura devenise de-a dreptul insuportabilă. Cu toate acestea, împreuna cu Dakter, medicii porniseră foarte devreme către Locaşul Adevărului, în care ale armatei conduse de oamenii lui Mehy. Urmaseră la mica distanţă cortegiul măgarilor ce cărau apa către sat.

La primul fort, vizitatorii fura întîmpinaţi de şeful Sobek în persoană. Deşi o anchetă aprofundată i-ar fi permis să verifice declaraţiile lui Casa Funie, nubianul rămînea neîncrezător. Dacă el era trădătorul, cioplitorul în piatră nu reuşise oare să-i înşele?

Arogant, Dakter i se adresă lui Sebek.

– Cheam-o pe femeia înţeleapta.

– Sînteţi autorizat să pătrundeţi în zona auxiliarilor. Femeia înţeleaptă vă aşteaptă acolo.

Îmbrăcată într-o rochie roşie cu mîneci scurte şi împodobită cu un colier fin din aur, Clara îşi impresionă colegii şi mai ales pe decan, specialist în bolile intestinelor, care se înclină înaintea ei.

– Sper sa ieşiţi victorioasă din această încercare, declară el cu emoţie.

– Lăsaţi trancănelile, îl întrerupse Dakter. Sînteţi gata să-l examinaţi pe bolnav?

– Duceţi-l în biroul scribului Mormîntului.

Pacientul era un om de vreo cincizeci de ani, adus de spate, cu chipul pămîntiu şi cu ochii înfundaţi în orbite. Vizibil epuizat, se lăsa condus fără să scoată un cuvînt.

– Am nevoie de prezenţa unui martor pentru a vedea cum procedaţi, declară Dakter.

– N-am nimic împotrivă.

Un chirurg se oferi. Asistă la un îndelungat examen medical, în cursul căruia Clara ascultă vocea diferitelor organe, privi pielea, studie fundul ochiului şi palpă abdomenul. Cu răbdare, analiză urina şi sîngele pacientului, prelevat din lobul urechii.

– Ați terminat? întrebă chirurgul.

Din priviri, Clara îi dădu de înțeles colegului său că n-ar fi dorit să-și exprime diagnosticul de față cu bolnavul.

Simțindu-i tulburarea, acesta din urmă îndrăzni să vorbească.

– La Teba mi s-a spus că mă veți ajuta...

– Așa este, vă voi prescrie niște leacuri.

– Sînt extenuat, aș vrea să mă întind puțin.

După ce-și încredință pacientul lui Obed Fierarul care îi oferi patul lui, văduva lui Nefer cel Tacut se prezenta în fața judecătorilor.

– Este vreo anomalie de semnalat? îl întrebă Dakter pe chirurg.

– Nici una. Examinarea a decurs cu o rigoare perfecta.

– Care vă este diagnosticul, femeie înțeleaptă?

– O gravă afecțiune cardiacă, dar e un rău pe care-l cunosc și pe care-l pot vindeca. Din nefericire, există și altceva, mult mai grav.

– Ce anume? întrebă decanul, mirat.

– În trupul acestui pacient circulă otrava.

– Imposibil, protestă cardiologul. L-am examinat în această dimineață și, dacă ar fi fost așa, mi-aș fi dat seama!

– Examinați-l încă o dată, insistă Clara, și veți ajunge la aceeași concluzie la care am ajuns eu.

Specialiștii erau tulburați. Se iscară discuții.

– Este o manevră de diversiune demnă de dispreț, spuse Dakter.

Calmă, femeia înțeleaptă indică leacurile pe care le socotea necesare.

– Nu mai am nimic de adăugat, spuse cardiologul, este clar că pregătirea femeii înțelepte este remarcabilă.

– În timp ce eu o consider insuficientă, adăugă Clara. Pacientul pe care l-ați adus este pe moarte, iar eu nu sînt capabilă să-l salvez.

– Reţineţi cu toţii aceste cuvinte! exclamă Dakter. Femeia înţeleaptă din Locaşul Adevărului recunoaşte în faţa voastră că nu posedă competenţele necesare pentru a da îngrijiri! Acuzaţiile care i s-au adus sînt aşadar absolut fondate. Propun destituirea sa imediată.

17.

Practicienii plătiţi de Dakter aprobară în unanimitate propunerea medicului-şef, dar decanul şi cardiologul le contestară părerea, la fel de hotarîţi.

Femeia înţeleaptă ramasese la fel de calmă, aşteptînd încetarea disputei.

– Urmaţi-ne la palat, porunci Dakter. Avînd în vedere caracterul periculos al practicilor voastre şi pentru a evita cel mai mic risc ce i-ar putea afecta pe săteni, consider că este necesar să vă ţinem sub supraveghere.

– Ba dumneavoastră mă veţi urma, împreună cu toţi medicii prezenţi.

Dakter se mînie.

– Nu ne ameninţaţi şi supuneţi-vă! Dacă nu, voi face apel la soldaţii generalului Mehy.

– Nu ameninţ cîtuşi de puţin. Singura mea intenţie este să-l vindec pe acest bolnav.

– Acum cîteva clipe aţi declarat în faţa tuturor că n-o puteţi face!

– Aşa este, dacă ţinem seama doar de propria mea ştiinţă. Dar mai există şi alte mijloace.

Decanul întrevăzu o portiţă de scăpare.

– Trebuie să înţelegem că, odată examinarea terminată, l-aţi încredinţa unor specialişti?

– Nici vorbă, răspunse femeia înţeleaptă, cu blîndeţe.

– Aţi auzit cu toţii! se înfierbîntă Dakter. Nu numai că se menţine pe aceeaşi poziţie, dar îşi bate joc de noi!

– Atît specialiştii cît şi eu însămi sîntem neputincioşi într-un astfel de caz, continuă Clara fără ezitare, caci otrava a provocat deja probleme grave. Nu mai există decît o singură încercare, din care nu este foarte sigur că vom ieşi cu bine. De aceea, vă rog să mă urmaţi.

– Este în zadar, hotărî Dakter.

– Ba e necesar, spuse Kenhir, bătînd cu bastonul în pămînt. Dacă medicul-şef refuză propunerea femeii înţelepte, îl voi învinui de lipsă de asistenţă faţă de o persoană aflată în pericol.

Dakter ştia că bătrînul era cît se poate de serios şi că femeia înţeleaptă ar putea fi declarată nevinovată.

– Bine... Hai să mergem!... Dar repede!

– Bolnavul să fie transportat pe o targă, porunci femeia înţeleaptă, şi să i se umezească permanent buzele şi fruntea.

Era vremea recoltei, momentul în care orzul se transformă în aur comestibil, dînd la iveală secretul alchimiei naturii, pentru cei care au ochi de văzut.

Din cauza arşiţei, cortegiul înainta încet. Femeia înţeleapta şi scribul Mormîntului mergeau în frunte, Paneb şi Nakht cel Puternic duceau targa, iar Dakter asuda întruna şi cerea fără încetare de băut, epuizat de eforturile acestei expediţii în cîmp. Ca şi Mehy, nu putea suferi lanurile şi nu privea niciodată spicele, seminţele de aur ale pămîntului şi carnea lui Osiris cel înviat.

La capătul unui cîmp minunat se înălţa un oratoriu în care se afla statuia din granit a unei cobre încoronate cu un disc solar. În faţa ei, un mic altar.

– S-o venerăm pe zeiţa recoltelor, ceru Clara. Să ne protejeze recolta şi hambarele, ea care hrăneşte fiinţele de lumină în lumea cealaltă şi-l alăptează pe cel care învie odată cu iniţierea în mistere. Fie ca ofrandele noastre să-i poată linişti mînia şi să ne dăruiască focul său vindecător.

Asudat, abia răsuflînd, Dakter ridică din umeri. Asta era, carevasăzică, ultima soluție: statuia unui șarpe, simbol al superstițiilor țăranilor!

Turcoaza și Uabet cea Pură se apropiară de altar, purtînd ofrandele și încredințîndu-le, una cîte una, femeii înțelepte, pentru ca aceasta să le prezinte zeiței.

– Îți ofer prima picătură de apă, spuse Clara, prima picătură de bere, prima picătură de vin, primul spic de grîu și prima bucată de pîine. Primește și această lăptucă și acest lotus și ajută-ne prin magia ta.

După ce ofrandele au fost puse pe altar, toți rămaseră să se roage, cu excepția lui Dakter, care nu suporta o asemenea mascaradă.

– Sînteți în stare să-l vindecați pe acest bolnav, da sau nu?

Femeia înțeleaptă se întoarse.

– Aveți respect pentru ceva pe lumea asta, Dakter?

– Respect știința și nu credințele stupide!

– Aveți dreptate, sînt de aceeași părere.

Medicul-șef se miră.

– Și totuși, voi...

– Nu cred nici în această zeiță, nici în această statuie, dar am învățat că lumea vizibilă nu e decît o parte infimă a invizibilului, în care acționează puterile creatoare. Și doar una dintre ele, trecută în această piatră vie, îl poate vindeca pe bolnav.

Dakter izbucni în rîs.

– Pentru o clipă, am crezut că în sfîrșit veți renunța la aceste imbecilități! Temnița vă va limpezi gîndurile.

Ducînd în mîna „bastonul venerabil" din lemn de preț, decorat cu frunze de aur, Paneb înaintă către statuie. Îi atinse ușor ochii cu capătul bastonului.

Cei care asistau la ceremonie se dădură puțin înapoi. Timp de o secundă, li se păruse că privirea zeiței de piatră strălucea.

– Scoate statuia din oratoriu și așaz-o în plină lumină, îi porunci femeia înțeleaptă șefului echipei din dreapta.

Cu prudenţă, colosul făcu întocmai. Piatra era caldă, ca şi cînd ar fi fost străbătută de viaţă.

– Acest bolnav a fost otrăvit, acuză femeia înţeleaptă, iar leacurile obişnuite nu-l vor putea vindeca. Nici un specialist şi nici eu însămi nu vom putea împiedica deznodămîntul fatal. Iată de ce mă las în voia divinităţii care dă naştere spicelor de aur şi oferă hrană, fiinţelor omeneşti.

Clara picură încet apă pe textele hieroglifice care acopereau stîlpul din spatele statuii. Erau formule foarte vechi împotriva şerpilor, a scorpionilor, a insectelor veninoase şi a altor lighioane vizibile sau invizibile care pot pune în pericol viaţa omului.

Impregnată de magia textelor, apa se strînse într-o cupă din diorit, datînd din epoca piramidelor şi care nu era folosită decît în asemenea împrejurări.

– Beţi, îi spuse femeia înţeleaptă bolnavului care abia mai respira.

Paneb îl ajută pe bărbat să se ridice şi să bea, încet. Apoi, bolnavul se întinse la loc, cu faţa pămîntie şi ochii pe jumătate închişi.

– Mai ai ceva să ne propui? rînji Dakter.

– Este ultimul meu leac, răspunse Clara.

– N-are rost să mai rămînem aici. Să-l ducem pe bolnav la palat, unde vom încerca să-i uşurăm suferinţa. Incompetenţa voastră a fost demonstrată şi veţi primi pedepse binemeritate.

Paneb interveni între femeia înţeleaptă şi medicul-şef.

– Daţi-vă la o parte! izbucni Dakter. Această tentativă de intimidare este pe cît de gratuită pe atît de inutilă. Dacă insistaţi, veţi fi întemniţat, asemenea femeii înţelepte!

– Priviţi! exclamă decanul specialiştilor. Priviţi, se ridică!

Cu obrajii trandafirii, ca şi cum un sînge nou i-ar fi curs prin vene, bolnavul reuşi să se ridice în picioare. Încă şovăitor, se sprijinea de umărul lui Nakht cel Puternic.

– Inima mea… bate! Aveam impresia că nu mai pot respira, dar iată că respir din nou!

Cardiologul îi ascultă de îndată inima, timp în care Clara îi luă pulsul stomacului.

– Efectul otrăvii dispare, constată ea. Apa de leac a învins.

Medicii îl priviră cu toţii pe Dakter, care, nervos, îşi muşca barba cea roşcată.

– Datorită numărului şi calităţii martorilor prezenţi, declară Kenhir, radios, voi scrie un raport către Maiestatea Sa. Sînt convins că palatul din Teba va avea în curînd un nou medic-şef, demn de acest titlu.

Dakter bătea din picioare ca un copil răzgîiat.

De mai mult de o oră, se plimba în sus şi în jos în sala de aşteptare a administraţiei centrale de pe malul stîng, nerăbdător să fie primit de Mehy. Savantul neavînd nici o altă întîlnire, secretarul particular al generalului îl programase după doi ofiţeri superiori şi un scrib al hambarelor.

– Generalul Mehy vă poate primi acum, îl anunţă în sfîrşit secretarul.

Ca turbat, Dakter năvăli în birou, îndreptîndu-se către masa mare pe care omul cel mai puternic al provinciei Teba derula un papirus.

– Trebuie să interveniţi în favoarea mea, Mehy!

– Mai întîi, nu tu eşti cel care trebuie sa-mi impună ce să fac, şi apoi, nu mai urla aşa şi calmează-te. Astfel te dau afară cît ai clipi.

– Am primit decretul prin care funcţia mea de medic-şef e revocată!

– Ştiu. Dacă l-ai fi citit mai bine, ai fi constatat că l-am contrasemnat, după ce am aprobat, fără rezervă, hotărîrea Maiestăţii Sale.

Năucit, se lăsă să cadă pe un scaun, care gemu sub greutatea sa.

– Atunci, mă lăsaţi de izbelişte?

– Ţinînd seama de eşecul tău catastrofal, n-am de ales. Eu, administratorul principal al provinciei, cum aş putea susţine oare un notabil incompetent care, e clar ca lumina zilei, îi căuta

pricina femeii înțelepte din Locașul Adevărului? Trebuia să reușești, Dakter. Acum, nu mai însemni nimic.

– De unde era să știu că statuia aceea avea puteri vindecătoare? Otrăvisem mîncarea omului și ar fi trebuit să moară sub ochii specialiștilor... Nu reușesc să înțeleg ce s-a întîmplat!

– Ai disprețuit prea mult vechea știință a faraonilor și ai primit răzbunarea ei. Tot e bine că ți-a rămas conducerea laboratorului. Dar dacă viitorul medic-șef ți-l ia, eu nu mă voi putea opune. Nu trebuie să existe nici urmă de relație cordială între noi doi.

Dakter se smiorcăi.

– N-ar trebui să mă tratați astfel... Vă mai pot fi de folos!

– Ce-i drept, s-ar putea, dar eu sînt cel care va hotărî. Acum ieși, am pierdut cu tine prea mult timp.

Cine ar fi văzut supararea de pe chipul savantului decăzut în clipa în care ieșea din biroul generalului, ar fi înțeles că Mehy fusese neiertător și urmase, ca de obicei, calea justiției.

18.

Ecourile triumfului femeii înțelepte ajunseseră pînă la curtea din Pi-Ramses, acolo unde vuiau zvonurile privind starea de sănătate a faraonului Siptah și inevitabila preluare a puterii de către regina Tausert. Cu prețul unor eforturi susținute, cancelarul Bay reușea să mențină un calm aparent, dar oare cît timp avea să mai reușească?

Cînd îl descoperi în anticamera sa pe bătrînul curtean Seth-Nakht, însoțit de un bărbat în puterea vîrstei, înalt și cu o privire adîncă, Bay crezu că-l așteaptă necazuri serioase.

– N-am cerut audiență, începu Seth-Nakht, dar trebuie să vă vorbesc imediat.

– În această dimineață am un mare număr de dosare de cercetat și...

– Voi aștepta oricît de mult va fi nevoie.

Dacă ar fi refuzat să-l asculte pe curtean, șeful unui clan bogat și influent, asta ar fi putut avea consecințe dezastruoase pentru viitorul reginei Tausert.

– Intrați, hotărî Bay, mîngîindu-și bărbița.

Bărbatul care-l însoțea pe Seth-Nakht rămase nemișcat. Cancelarul nu-și amintea să mai fi întîlnit un om cu o personalitate atît de puternică.

– Fiul meu mai mare mă va aștepta, preciză Seth-Nakht. Trebuie să vorbim între patru ochi.

Fără a aștepta să fie invitat, vizitatorul se instală într-un scaun din lemn de preț, decorat cu lotuși stilizați. Această capodoperă a dulgherului Didia oferea o senzație de confort atît de plăcută, încît oaspeții cancelarului deveneau mai puțin agresivi.

– Pot să vă ofer un castron cu lapte și cu mirodenii?

– Să lăsăm politețurile, Bay. Sînt aici pentru a obține informații precise și pentru a vă aduce la cunoștință altele, fiindcă Egiptul se află în pericol. Nimeni nu-l mai vede pe faraonul Siptah, care s-a închis în templul lui Amon, și se zvonește chiar ca ar fi în agonie. E adevărat?

– Este o minciună.

– Așadar, pretindeți că e sănătos?

Cît timp va mai putea Bay să ascundă adevărul? Seth-Nakht era inteligent și, dacă ar fi dorit-o cu adevărat, ar fi reușit să afle tot adevărul. Pe de altă parte, cancelarul hotărî să nu mintă.

– Nu, este grav bolnav. I se acordă îngrijiri în fiecare zi, dar șansele de supraviețuire sînt mici.

Seth-Nakht își așeză palmele pe brațele scaunului.

– Mă surprindeți, cancelare! Nu mă așteptam la atîta sinceritate din partea dumneavoastră. Cu alte cuvinte, adevăratul faraon este regina Tausert?

– Da. Și asta încă de la încoronarea lui Siptah, care nu prezintă nici un interes pentru arta conducerii. Preferă să petreacă niște ani fericiți la templu, alături de înțelepți și de scrierile lor. Cît despre Egipt, acesta rămîne unit și bine guvernat.

– Strălucită strategie, Bay, dar are și ea neajunsurile ei! Nu neg succesele economice ale domniei voastre, dar nu vreți să vă asumați, și nici Tausert, riscurile unei invazii. Iată de ce, la moartea lui Siptah, mă voi opune numirii reginei ca faraon. Ar fi incapabilă să apere cele Două Regate și vom risca o nouă ocupație care, de această dată, ne-ar putea distruge civilizația.

– Dispuneți de informații sigure?

– Ați acceptat să-mi spuneți adevărul, Bay, așa că vă voi răspunde cu aceeași monedă! Delegatul cu problemele din afară

este un incapabil şi iscoadele nu sînt decît nişte tîmpiţi, care înghit tot ce primesc de la palestinieni, sirieni şi libieni. Pe deasupra, mai credeţi că Syro-Palestina şi Libia ne-au devenit aliate şi doresc să dezvolte relaţii de prietenie cu noi... Eroare grosolană, cancelare! Unicul lor scop este acela de a ne răpi bogăţiile, după ce ne vor trece ţara prin foc şi sabie. Şi există încă ceva şi mai grav: principatele Asiei trec prin răsturnări importante, echilibrul obţinut de Ramses fiind compromis. Populaţii războinice şi cotropitoare se vor năpusti asupra Egiptului, fără ca diplomaţii voştri să-şi dea seama!

Bay părea un luptător căzut şi ameţit de lovituri, dar încercă să-şi vină în fire.

– Analiza voastră se bazează pe fapte sigure?

– Nu mă cunoaşteţi deloc, cancelare. Sînt un om pragmatic care lasă pe seama altora visul şi fantezia. Fiul meu cel mare a investigat îndelung, cu ajutorul unor iscoade locale, ocolind mijloacele diplomatice atît de uşor de păcălit. Fiind, de felul lui, prudent şi sceptic, a cercetat cu migală informaţiile, a ales boabele de neghină şi a ajuns la concluziile îngrijorătoare pe care vi le-am spus, pentru că eu nu caut să ajung la putere, ci să apăr Egiptul. Vă daţi seama acum de gravitatea situaţiei?

– Cine mai cunoaşte toate acestea, în afara domniei voastre şi a fiului vostru?

– Dumneavoastră, cancelare. Nimeni altul.

– Răspîndind aceste veşti, puteţi ameninţa stabilitatea curţii, şi chiar a guvernului.

– Vă repet că singura mea grijă este salvarea Egiptului. Şi o voi împiedica pe Tausert să devină faraon.

– Iată că, la rîndul vostru, aţi face o mare greşeală.

– Oricît de curajoasă ar fi ea, o femeie nu va avea niciodată autoritatea necesară pentru a-şi apăra teritoriul şi pentru a ne conduce trupele spre victorie.

– Se pare că n-am ajuns încă acolo. Chiar dacă aveţi dreptate, Seth-Nakht, sper că nu întrevedeţi un război iminent...

– Nu încă. Adversarii noştri nu sînt pregătiţi să ne atace.

– În acest caz, ma gîndesc să-i supun reginei spre aprobare următoarea propunere: să-l numească pe fiul vostru delegat pentru problemele din afară şi pe dumneavoastră general-şef, însărcinat cu supravegherea trupelor noastre şi a armamentului lor.

– Dar... eu n-am nici o intenţie să colaborez cu Tausert!

– Faraonul Siptah este cel care va semna decretele ce vor decide numirea voastră şi veţi raspunde pentru faptele şi hotărîrile luate în faţa lui şi a reginei. Din moment ce cunoaşteţi aceste dosare mai bine decît mine şi vom putea lucra împreună întru fericirea celor Doua Regate, nu ma voi opune în nici un fel iniţiativelor voastre. Şi ne vom întîlni în consiliu restrîns de fiecare dată cînd situaţia o va cere.

– Ce capcană îmi întinzi, cancelare?

Bay ridică puţin privirea, ca şi cînd ar fi putut vedea în viitor.

– E ciudat, Seth-Nakht, dar îmi inspiraţi încredere. Vă mărturisesc că acest sentiment îmi era necunoscut pînă acum. De cînd ocup acest post important nu am altă ambiţie decît s-o ajut pe regină să urce pe tronul Egiptului. Dar iată că astăzi mi-aţi apărut în drum ca un adversar de elită. Din fericire, nu căutaţi un profit personal şi sînteţi animat de o convingere profundă. Dacă aveţi dreptate, Egiptul vă va datora mult. Am aşadar nevoie să vă iau ca aliat, să mă comport cu onestitate şi să profit de competenţa voastră. Mai mult, servind-o cu credinţă pe regina Tausert, vă veţi da seama că e demnă de a deveni un nou Horus. Nu v-am ascuns nimic din intenţiile mele, Seth-Nakht; nu vă rămîne decît să vă hotărîţi.

– Va trebui să-i vorbesc şi fiului meu mai mare despre această propunere surprinzătoare şi să o cîntăresc bine.

– Fără să vă aştept răspunsul, voi discuta cu regina.

– Şi dacă refuz?

– Cel care va pierde va fi Egiptul. Vă veţi continua lupta, iar eu n-o voi trăda pe Tausert. De bună seamă, ne vom înfrunta într-un duel din care învingătorul va ieşi sleit de puteri.

– Vă mulțumesc pentru sinceritate, cancelare.

– Fie ca zeii să ne ajute să lucrăm împreună pentru măreția acestui popor și a acestui pămînt pe care amîndoi îl iubim atît de mult.

Furînd o oră din programul său, Bay se dusese la marele templu al lui Amon, pentru a sta de vorbă cu faraonul Siptah. Nu dorea să se găsească în fața unui tînăr copleșit de suferință, fără să știe ce termeni să folosească pentru a-l îmbărbăta dar monarhul îl întîmpină zîmbind, sincer, privirea-i contrastînd cu chipul devastat de boală.

– Vă aduc vești bune, Maiestate. Recoltele au fost bogate, ploile abundente, iar șefii provinciilor mi-au trimis rapoarte pozitive asupra economiei din regiunile lor. Nici un copil egiptean nu suferă de foame și divinitățile pot sta printre noi fără grijă.

– Locul meu de veci e gata?

– Tocmai se retușează picturile. Nu mai rămîne decît să fie coborîte sarcofagele.

– Am studiat îndelung simbolistica fiecărui culoar și a fiecărei încăperi, am citit și am recitit *Litaniile soarelui*, *Cartea matericei stelare* și *Cartea Ușilor*. Înțelepții noștri au văzut lumea de dincolo cu atîta precizie, încît drumul sufletului ar putea fi trasat cu ușurință de către desenatorii noștri. Ce minune, Bay! Uneori simt dorința de a părăsi mai repede acest pămînt, pentru a trăi călătoria în care corpul muritor nu ne mai impune limitele sale. Scurta mea existență a fost doar singurătate, dar nu regret nimic, căci am avut norocul să cunosc seninătatea acestui templu și să mă pregătesc pentru o altă viață.

– Maiestate...

– Fără cuvinte de prisos, prietene. Am dobîndit atîta știință, încît să nu mă mai las păcălit de vreo iluzie în ceea ce privește starea mea. Te rog să-i transmiți toată recunoștința mea reginei Tausert, care a știut atît de bine să îndeplinească în locul meu

cele mai înalte responsabilităţi, şi care va fi cu siguranţă un mare faraon.

– Maiestate, eu...

– Iartă-mă, Bay, dar obosesc atunci cînd vorbesc. A fost o bucurie imensă să te revăd.

Accesul de tuse care sfîşie pieptul lui Bay cînd urca treptele palatului nu-l îngrijorara mai mult decît cele de pînă atunci. Se calmau de la sine. Şi apoi, nu avea timp să meargă la medic. Şi chiar dacă ar fi mers, i s-ar fi prescris nişte leacuri pe care oricum ar fi uitat să le ia.

Ajutat de liniştea nopţii, trebuia să pună la punct proiectul de amenajare a unor noi canale în provinciile din Miazăzi şi să se asigure că producţia de vinuri va fi distribuită corect.

Tausert era strălucitoare. Era de ajuns s-o privească pentru a înţelege că era menită să domnească.

– Nu arăţi prea bine, cancelare Bay.

– O oboseală trecătoare, Maiestate. Trebuie să vă vorbesc despre o propunere pe care i-am făcut-o lui Seth-Nakht şi fiului său mai mare.

– Nu e nevoie, cancelare.

– Refuzaţi orice înţelegere cu ei?

– Printr-o scrisoare confidenţială pe care tocmai am primit-o, cei doi îţi acceptă propunerea

19.

Ca şi cînd victoria femeii înţelepte eliberase forţele benefice, Locaşul Adevărului se bucurase în linişte de avantajele inundaţiei. Marile lucrări aflîndu-se aproape de final, Kenhir se arătă generos, acordînd echipajului mai multe zile libere. Unii artizani rămăseseră acasă, alţii mergeau să-şi viziteze rudele care locuiau la distanţe mari. Mai erau şi unii care confecţionaseră paturi, sarcofage sau statui pentru a le vinde prin împrejurimile statului.

Aşezat pe un zid scund din cărămidă arsă, Kenhir îşi privea mormîntul inundat de soare.

– Grădina a crescut frumos, observă Paneb.

– Dar nu la fel ca pomul lui Nefer cel Tăcut... Acela este într-adevăr un copac deosebit.

– Mă gîndesc în fiecare zi la maestrul de operă.

– Va rămîne întotdeauna alături noi, afirmă bătrînul scrib, şi ne va proteja. Cînd celebrăm cultul strămoşilor, spiritul lui ne scaldă în lumină.

– Dar asasinul său rămîne ascuns în întuneric, îi aminti Paneb, şi la el mă gîndesc în fiecare zi. Şi nu-mi voi afla liniştea pînă cînd nu-l voi vedea pedepsit.

– Aceeaşi dorinţă mă chinuieşte si pe mine şi aştept un vis prin care să aflu cum îl pot găsi... Dar visul ăsta nu mai vine

odată! Uneori, ma întreb daca nu cumva criminalul este auxiliarul care a fost găsit mort. De atunci, totul s-a calmat.

– Sobek e mai mult decît neîncrezator.

– Cred ca șeful pazei e așa din naștere. Dar faptele sînt fapte: ori tradatorul a murit, ori a renunțat să ne mai facă rău.

În ezitarea lui, Paneb ar fi vrut sa creadă ca scribul Kenhir are dreptate.

– Factorul întreabă de dumneavoastră, anunță soția lui Pai Pîinică-Bună, ocupată cu zugrăvitul casei prin interior.

Șeful echipei din dreapta îl ajută pe scribul Mormîntului să se ridice. În acea zi frumoasă de octombrie, în care razele de soare deveniseră mîngîietoare, Kenhir își arătă într-adevăr vîrsta.

– Să sperăm că nu ne-a sosit vreo veste rea... Se zvonește că regele Siptah se stinge încet și că, atunci cînd va trebui să se aleagă succesorul la tron, va avea loc o luptă crîncenă între partizanii reginei Tausert și cei ai lui Seth-Nakht. Urîtă treabă, foarte urîtă... Cît de departe sînt anii binecuvîntați ai domniei lui Ramses cel Mare! Cu el, n-aveam nici o grijă pentru ziua de mîine. Să profităm de blîndețea acestui sfîrșit de vară, Paneb... Viitorul nu ni se arată prea prietenos.

Posesorul bastonului lui Thot, factorul Uputy, era la fel de gras, în ciuda umblatului. Nu deschisese niciodată vreo scrisoare, așa după cum îl obliga meseria, și această reputație făcuse să i se încredințeze misiuni confidențiale.

Uputy scoase din tolbă un papirus enorm.

– De și-ar merita greutatea!

– De unde vine?

– De la registrul public din Teba.

– Ești sigur că e pentru noi?

– N-am nici o îndoială. Semnați de primire pe tăblița asta.

Kenhir își puse sigiliul, apoi Paneb duse papirusul pînă la biroul scribului Mormîntului, în care Niut cea Neobosită tocmai isprăvea cu dereticatul.

– De parcă locul ăsta n-ar fi destul de aglomerat cu toată arhiva! exclamă ea. În curînd, Kenhir va invada o alta încapere.

Colosul se abţinu să răspundă. Rupse sigiliul şi desfăşura documentul.

O lectură rapida îi uimi pe cei doi.

– Registrul public îndrăzneşte să conteste întinderea pămînturilor noastre! constată Kenhir, indignat.

Apa se retrăsese, venise vremea culesului de curmale şi a semănăturilor, mai puţin în cîmpurile aparţinînd Locaşului Adevărului sau Servitorilor sai care, asemeni lui Paneb sau lui Kenhir, le moştenisera de la predecesorii lor.

Vînt din Miazănoapte purta materialul de care Paneb avea nevoie pentru a rectifica greşelile scribilor registrului public. Uitînd de dureri, Kenhir se plimba încoace şi-ncolo, urmat cu greu de ajutorul său Imuni, încărcat cu papirusuri, peneluri şi palete.

Ca în fiecare an, inundaţia ştersese linia cîmpurilor şi deplasase bornele. Imagine terestră a fluviului ceresc, apa Nilului fecundase pămîntul ce renăştea ca în cea dintîi dintre dimineţi. Dar existau fiinţe ticăloase care îşi băteau joc de această grandioasă rememorare a creaţiei şi nu se gîndeau decît să profite, furînd vecinului cîteva parcele. De aceea, agenţii registrului public interveneau pentru a restabili echitatea şi pentru a pedepsi înşelăciunea.

Kenhir nu-l cunoştea pe şeful delegaţiei din vestul Tebei, un om slab, de vreo treizeci de ani, cu bărbia ieşită în afară. Fusese ales de generalul Mehy, cu instrucţiuni precise.

– Sînteţi scribul Mormîntului?

Kenhir îşi măsură adversarul şi ceea ce văzu în privirea lui nu-l linişti defel.

– Da, eu sînt.

– Eu sînt noul şef al registrului public şi n-am intenţia să acord cuiva vreun privilegiu, fie el şi Locaşului Adevărului.

– Poate vreți să vă felicitam pentru asta.

– Mai mult, nu voi permite nimanui sa se creadă superior angajaților mei.

– De data asta, vă înșelați! Fiecare dintre noi se poate înșela, chiar și dumneavoastră.

– Bagați de seamă, Kenhir, sînt gata să vă acuz de defăimare.

– Iar eu, de incompetența! Cum de îndrăzniți să micșorați cu un sfert pămînturile care ne aparțin și să privați astfel satul de o parte importanta a veniturilor sale?

– Pentru că acesta este rezultatul expertizelor noastre.

Specialiștii care asistau la discuție își aprobară șeful, dînd din cap.

– Nu ne rămîne decît să măsurăm la rîndul nostru pămînturile, hotarî Kenhir.

– Dar... Nu sînteți calificat!

– Mare greșeală, draga colega. Registrul public nu face decît o aplicare a științei constructorilor, iar scribul Mormîntului e abilitat să ia orice fel de măsură pe teritoriul Locașului Adevarului.

Paneb trasă pe pămînt un plan, respectînd cotele indicate în papirusurile desfășurate de Kenhir. Făcu un calcul rapid al suprafețelor, pe care șeful registrului public nu-l putu contesta. Apoi, din sacii purtați de Vînt din Miazănoapte, scoase elementele unui instrument de măsură, pe care le asamblă. Instrumentul era compus din două bucăți de lemn, pe care le puse orizontal una peste cealaltă, în unghi drept, formînd o cruce. Ansamblul, care se numea *seba*, „steaua“, fu așezat pe un țăruș. La fiecare capăt al brațelor crucii, Paneb suspendă greutăți, pentru a forma, astfel, fire cu plumb. Era de ajuns ca două dintre ele să se suprapună pentru a obține sau verifica o aliniere.

În continuare, colosul luă o coardă cu noduri de o sută de coţi[1], pe care măgarul o purtase fără să crîcnească. Ornată la una dintre extremităţi cu un cap de berbec, era replica identică a celei dintîi corzi de măsurat dată oamenilor de către Khnum şi păstrată în templul său din Elephantine. Ea folosise la măsurarea „capului creaţiei", prima provincie a Egiptului de Sus.

Ţinînd seama de indicaţiile anilor anteriori, înscrise pe papirusurile administrative, colosul începu să execute o măsurare completă a pămînturilor satului, sub privirea uimită a scribilor de la registrul public. Cu toţii gîndeau că Paneb va ceda la un moment dat, din pricina oboselii, dar s-au convins în final, că sarcina fusese dusă pînă la capăt.

– Adevărul a ieşit la iveală, spuse Kenhir.

– Eu contest în mod categoric acest adevăr! exclamă şeful registrului public.

– Folosiţi aceleaşi instrumente ca Paneb şi veţi ajunge la aceleaşi rezultate.

– Mă mulţumesc cu expertizele mele.

Kenhir îl privi cu furie pe înaltul funcţionar.

– La început am crezut că este vorba despre una dintre aberaţiile monumentale cu care administraţia e deja obişnuită... Dar acum cred că sînteţi autorul unei înşelăciuni.

– Astea sînt doar aiureli!

– Aţi sperat probabil să obţineţi foarte uşor o victorie, neştiind că dispunem de mijloace de calcul.

– Eu pot proba ceea ce spun!

– De ce n-o faceţi?

Şeful registrului public făcu semn unuia dintre subordonaţii săi, care aduse imediat o mică bornă acoperită cu hieroglife.

– Am găsit-o lîngă boschetul acela de acacia şi ea vă delimitează bine terenul, aşa după cum l-am calculat. Fiind adînc

[1] Aproximativ 52,50 m

înfiptă în pamînt şi blocată cu pietre, n-a putut fi deplasată de inundaţie. Scribii mei sînt martori.

– În primul rînd, n-ar fi trebuit s-o deplasaţi, şi apoi, e vorba de un fals.

– Această bornă poartă numele Locaşului Adevărului!

– Desigur, dar lipseşte marca specifică a artizanului care a fabricat-o.

– Probabil că acel artizan a uitat s-o facă! În faţa tribunalului, această probă va fi hotărîtoare.

– Şi dacă vom relua judecata arpentorului ceresc?

Vocea blîndă a femeii înţelepte îi făcu să se întoarcă pe participanţii la discuţie.

Deşi n-o văzuse niciodată, şeful registrului public îşi dădu imediat seama cine era şi nu dori, nici măcar o clipă, să-i displacă.

– Vă referiţi la… zeul Thot?

– La ibisul său, preciză Clara, al cărui pas măsoară un cot şi a cărui precizie este în măsură să elimine eroarea umană. Acceptaţi această judecată?

– Da, desigur, dar nu putem aştepta pînă cînd această pasăre va coborî din cer şi…

– Fie ca mesagerul lui Thot să măsoare pămînturile Locaşului Adevărului.

Un mare ibis alb, zburînd maiestuos, se aşeză atît de aproape de înaltul funcţionar, încît acesta se dădu înapoi speriat, îl lovi pe unul dintre subalternii sai şi căzu lat, într-o baltă de noroi.

Măsurînd la fel cum o făcuse Paneb mai devreme, pasărea lui Thot confirmă, pas cu pas, limitele trasate de colos.

20.

– Sînt îngrozit, declară generalul Mehy. Cum aş fi putut să-mi închipui, dragul meu Kenhir, că acest nou şef al registrului public avea să-şi piardă minţile de îndată ce-şi va lua funcţia în primire? Pînă acum lucrările sale au fost fără cusur, cariera sa, fără pată. Vă pot arăta dosarul lui care, pentru mine, a fost elementul determinant pentru promovarea lui după ieşirea la pensie a predecesorului său.

– Inutil, răspunse scribul Mormîntului. Cel mai important este să eviţi pe viitor acest gen de incidente.

– Iată copia planului cadastral, purtînd sigiliul regal. Îl veţi păstra în sat şi, de acum încolo, orice contestaţie va fi imposibilă. Sînteţi mulţumit de ţăranii care muncesc pe pămînturile dumneavoastră?

– N-am nimic de spus.

– Mă bucur! Banditul care a încercat să vă facă rău a fost mutat în Palestina, unde îşi va ispăşi mulţi ani de-aici încolo greşeala, fără speranţa de a găsi un alt post important. Egiptul nu e blînd cu funcţionarii incompetenţi şi e foarte bine că se întîmplă aşa. Vă pot mărturisi că faraonul Siptah respectă într-atît Locaşul Adevărului, încît nu va tolera nici un atentat la adresa integrităţii sale.

– Văd că zvonurile alarmante despre starea sa de sănătate se amplifică pe zi ce trece.

– Mă tem să nu fie adevărate. Dar regina Tausert este un conducător excelent care stă cu hotărîre la cîrma ţării. Şi sînt convins că şi ea pune mare preţ pe munca voastră. V-aş putea cere o favoare, Kenhir?

Scribul Mormîntului simţi că trebuie să fie prudent.

– Spuneţi.

– Mobilierul vilei mele de pe malul stîng nu-mi mai place. Aş dori sa comand confreriei mai multe scaune de buna calitate, paturi şi casete pentru bijuterii. Nu contează preţul.

– Aveţi noroc, generale, sîntem într-o perioadă calmă, în care artizanii au tot timpul să se ocupe de asemenea treburi.

– M-aţi facut fericit, Kenhir!

Conducîndu-l pe scribul Mormîntului pîna-n pragul clădirilor administraţiei, Mehy reuşi să se prefacă a fi destins şi mulţumit. Şi totuşi, scrisoarea primită în acea dimineaţă îl făcea să turbeze de furie: regele tocmai îl numise pe Seth-Nakht general-şef al tuturor armatelor Egiptului şi Mehy trebuia să-i trimită cît mai repede un raport complet asupra trupelor tebane şi a armamentului lor.

Toată această grabă dădea de bănuit că va avea loc un atac asupra ţării, fie din partea libienilor, fie din cea a sirienilor sau a altor popoare venite din nord. Asta îl bucura pe Mehy, gata să profite de haosul din Egiptul de Jos. În schimb, personalitatea lui Seth-Nakht îl îngrijora. Bogat, incoruptibil, încăpăţînat şi harnic, fusese într-atît de influent, încît să mijlocească numirea fiului său mai mare ca Delegat pentru problemele din afară.

După ce l-a întîlnit pe Seth-Nakht la Pi-Ramses, Mehy a înţeles că va fi greu să-l joace pe degete dacă nu chiar imposibil. Ar fi fost de dorit ca regina Tausert, ocrotită de cancelarul Bay, să lupte contra lui, creînd astfel tulburări majore la nivelul conducerii statului, situaţie de care Mehy ar fi ştiut sa profite.

Mai mult ca niciodată, avea nevoie de piatra de lumină. Şi blestematul ăsta de trădător care, în ciuda iscodirilor sale, nu dăduse încă de ascunzătoare!

Mehy şi Serketa îi atacaseră pe Paneb şi pe femeia înţeleaptă, dar aceştia le dăduseră o replică dezarmantă. Din fericire, nu toţi membrii echipajului dispuneau de aceeaşi forţă de caracter. Exista cu siguranţă o verigă slabă în acest lanţ, verigă ce trebuia ruptă cu orice preţ, pentru discreditarea confreriei.

Mehy se întoarse acasă bine dispus, gata să discute cu un preot din Karnak care, în anumite perioade ale anului, se ocupa de intendenţă. Dupa raportul întocmit în privinţa acestuia, omul era divorţat şi-i plătea soţiei sale o pensie alimentara foarte consistentă, fapt care-l obligase sa faca datorii greu de plătit. În schimbul acestui mic serviciu pe care-l facea bietului preot, generalul devenea binefăcătorul său.

Casa Funie finisa un vas de alabastru pentru soţia unui scrib regal. Fened Nasul, Unesh Şacalul, Pai Pîinică-Bună şi Didia cel Generos fabricau mobile de lux pentru generalul Mehy. Karo cel Posac şi Nakht cel Puternic consolidau zidurile de piatră din interiorul satului. Userhat Leul realiza o statuie de *Ka* pentru mormîntul lui Kenhir. Ipuy cel Iscoditor, Renup cel Jovial, Gau cel Exact şi Ched Salvatorul aveau sarcina să restaureze mormintele artizanilor din vremea primilor ani de existenţă a satului. Cît despre Thuty cel Savant, acesta aplica foiţe de aur pe casetele destinate locului de veci al lui Siptah.

Viaţa era plăcută, se muncea cu voioşie, toţi cei din Locaşul Adevărului trăiau fericiţi. Doreau să uite agonia fără sfîrşit a faraonului şi perioada de instabilitate ce avea să urmeze după decesul acestuia. Singurii care rămăseseră cu capul pe umeri şi prudenţi erau şeful Sobek şi Paneb. Ei ştiau că această perioadă liniştită n-avea să dureze prea mult, căci asasinul lui Nefer cel Tăcut nu va renunţa la încercările sale de a face rău confreriei.

Cînd Paneb intră în atelierul bijutierului, Thuty se gîndea la fiul său pierdut, a cărui absenţă nu încetase să-i sfîşie inima.

– Aş avea ceva pentru tine, în afara satului.

– N-am nici un chef.

– Nici chiar la Karnak?

Înainte de a fi iniţiat în Locaşul Adevărului, Thuty lucrase pentru cetatea sfîntă a zeului Amon, în care acoperise cu aur uşi, statui şi bărci.

– Dacă e vorba despre Karnak, se schimbă treaba... Ia spune!

– Este vorba despre o lucrare minuţioasă şi delicată: aurirea unei uşi interioare a templului lui Maat.

– Dar în Karnak sînt aurari excelenţi.

– Toţi sînt ocupaţi în altă parte, iar intendentul nu mai poate aştepta. În curînd, tribunalul îşi va ţine sesiunea în acest sanctuar şi doreşte ca zeiţa dreptăţii să fie onorată aşa cum se cuvine. Cine altul va reuşi să salveze situaţia decît aurarul din Locaşul Adevărului?

– Trebuie să cer încuviinţarea lui Kenhir.

– Am obţinut-o deja.

Thuty n-ar fi putut avea nicicînd o primire mai bună decît cea pe care i-a făcut-o intendentul, acesta asigurîndu-i din plin confortul şi hrana. Aurarul refuză uneltele oferite pentru că nu folosea niciodată decît propriile-i unelte, confecţionate de mîna lui. Pentru el, lipirea plăcilor de aur pe uşile unui mic templu ca acela al lui Maat nu era decît o joacă de copil. Cu toate acestea, se apucă de lucru cu cea mai mare seriozitate.

În mai puţin de o săptămînă, lucrarea era terminată, iar Thuty ducea deja dorul satului său. Desigur, Karnak era o aşezare grandioasă, în care puterea divină impregnase fiecare piatră, dar aici îi lipsea aurarului spiritul confreriei, inclusiv proasta dispoziţie a lui Kenhir.

În timp ce Thuty îşi punea uneltele în sac, intendentul se entuziasma în faţa lucrării desăvîrşite.

– E minunat... Şi ai terminat mult mai devreme decît prevăzusem! Acum înţeleg de ce te-a ales Locaşul Adevărului...

Ştiai că postul de şef al aurarilor din Karnak va fi în curînd liber? Dacă l-ai accepta, nimeni nu s-ar putea opune.

– Pe mine acest post nu mă interesează.

– Şi totuşi, ce încununare a carierei tale ar reprezenta el!

– Eu sînt artizan!

– Iartă-mi curiozitatea, dar cum face Locaşul Adevărul să păstreze pentru ea un aurar atît de talentat ca tine?

– E simplu: se mulţumeşte cu faptul ca există. Iar eu îi mulţumesc în fiecare zi fiindcă ma acceptă printre membrii săi.

– Înainte să pleci, fă-mi un serviciu: verifică dacă vechile plăci de aur sînt corect fixate. Dacă se întîmplă să nu fie, anunţă această situaţie la atelier. Acum te las, trebuie să mă ocup de o livrare. Zeii să te aibă în pază, Thuty.

Cînd Paneb intră la Turcoaza, la scurtă vreme după ritualul din zori, ea îşi masa gîtul cu o cremă compusă din miere, natron roşu, lapte de măgăriţă, grăunţe de anason şi pudră de alabastru.

Cu delicateţe, colosul cuprinse în palme sînii goi ai iubitei sale şi-i sărută ceafa. Turcoaza încercă să-şi stăpînească dorinţele.

– Nu te aşteptam...

– Aşa mă iubeşti, nu?

– Şi dacă aş fi avut o treabă urgentă de făcut?

– Crema asta la ce foloseşte?

– Întîrzie apariţia ridurilor.

– Tu n-ai nevoie de aşa ceva, Turcoaza, pentru că tu nu vei îmbătrîni. Hathor le-a poruncit anilor să uite de tine.

– Aş putea să jur că vrei să mă cucereşti!

– Ai o intuiţie fermecătoare... Lasă-mă pe mine să continui această muncă delicată.

Colosul luă borcănelul din alabastru şi, cu degetul cel mic, luă un pic de cremă, pe care o întinse încet pe încîntătorul ombilic al amantei sale.

Turcoaza încetă curînd să se mai apere.

Goală, se lăsă pe spate, iar Paneb continuă s-o înfioare, ungînd-o cu crema parfumată menită să facă pielea suplă şi mătăsoasă.

– Crema s-a terminat, regretă colosul.

– Atunci, oferă-mi un alt fel de unguent.

Cum să poţi rezista unei invitaţii formulate cu un zîmbet atît de fermecător? Paneb se întinse deasupra Turcoazei şi trupurile lor se iubiră cu o ardoare neobosită, aşa cum se întîmpla ori de cîte ori se întîlneau.

Turcoaza tocmai se îmbrăcase şi-şi trecuse în jurul gîtului un colier cu un pandantiv în forma fructului de mandragoră, cînd cineva bătu la uşă, insistent.

– Cine e?

– Renup cel Jovial... M-a trimis scribul Mormîntului, deschide repede!

Preoteasa lui Hathor întredeschise uşa.

– Paneb mai e la tine?

– Tocmai pleca.

– Să se ducă imediat la Kenhir... Se întîmplă ceva grav.

21.

– Nu pot crede așa ceva! se înfierbîntă Paneb. Nu Thuty... nu poate fi Thuty! Am călătorit împreună în deșert și-l cunosc pînă-n străfundul sufletului. Este un om drept și corect. De la moartea fiului său nu mai trăiește decît pentru meserie. Acest sat este în același timp familia și patria sa.

– Asta e și părerea mea, aprobă Hay, șeful echipei din stînga.

– Și a mea, preciză femeia înțeleaptă.

Furios, Kenhir mototoli un papirus de calitate îndoielnică, făcîndu-l sul prea în grabă.

– Sînt de acord cu voi, dar acuzația e categorică: Thuty a furat două plăci de aur din templul lui Maat, la Karnak. Fiind trimis în misiune oficială, în numele Locașului Adevărului, rușinea lui se răsfrînge asupra întregii confrerii.

– Cine-i aduce această acuzație? întrebă Paneb.

– Un intendent însarcinat cu supravegherea lucrărilor de refacere a templului.

– Vreau să știu totul despre acest om!

– Șeful Sobek face deja cercetări, numai că el nu este autorizat să ancheteze în interiorul Karnakului. Tare mă tem că cercetările sale vor fi întrerupte înainte de vreme.

– Și dacă Thuty este trădătorul și asasinul lui Nefer cel Tăcut? sugeră Hay, parcă neîndrăznind să formuleze o ipoteză atît de îngrozitoare.

– De unde ideea asta? se mira Kenhir.

– Prin această acuzaţie mînjeşte onoarea Locaşului Adevărului, şi asta pentru totdeauna, în schimbul unei judecăţi clemente sau poate chiar a unei stratageme.

– Fapt care ar implica existenţa unor complici printre înalţii demnitari din Karnak... Îţi dai seama de amploarea unui astfel de complot?

– Sper să mă înşel, Kenhir. Dar trădătorul n-a dovedit el oare de cît rău este capabil şi cum poate trage sforile din umbră?

– Trebuie să vorbesc cu marele preot din Karnak, anunţă Kenhir; vom hotărî împreună cum e bine să procedăm.

– Mai întîi, îi tăie vorba Paneb, să ne asigurăm de nevinovaţia lui Thuty.

– Cine vrea să se ocupe de anchetă?

– Eu, în calitate de şef al echipei din dreapta. Şi vă jur că, dacă e vinovat, va vorbi.

Paneb crezu că aurarul, cu nervii întinşi la maximum, avea să izbucnească în hohote de plîns.

– Eu, hoţ? Cine ar putea fi atît de josnic, încît să mă împroaşte cu noroi?

– Îl cunoşteai pe acel intendent?

– Nu, îl vedeam pentru prima dată.

– Nu ţi s-a părut suspect?

– Suspect, nu; binevoitor, da. Ba chiar mi-a propus să solicit postul de aurar-şef la Karnak, dar răspunsul meu l-a dezamăgit.

– Te acuză că ai furat două plăci vechi de aur.

– Le-am verificat pe toate, la cererea lui, şi am constatat că nu lipsea nici una în momentul în care am părăsit templul!

– Ai vreun martor?

Thuty avea o privire de cîine bătut.

– Din nefericire, nu.

– Va trebui să scotocesc printre lucrurile din casa ta.

Aurarul îşi duse mîna la gît de parcă s-ar fi sufocat.

– Şi tu mă crezi vinovat?

– Nici vorbă, dar tribunalului care te va judeca trebuie sa-i prezentăm dovezi sigure. Voi atesta faptul că s-a făcut o percheziţie riguroasa, dar că nu s-a găsit nimic.

Thuty se lipi de perete.

– Scotoceşte, Paneb, scotoceşte peste tot!

Punîndu-şi sigiliul pe raportul întocmit de şeful echipei din dreapta, scribul Mormîntului ofta uşurat.

– Din fericire, n-ai găsit nimic.

– Thuty e la pămînt. Îl îngrijeşte femeia înţeleaptă.

– Ce ţi-a spus?

– A căzut într-o capcană.

– Şi noi, împreună cu el! Confreria se află pe un butoi cu pulbere, Paneb.

– Justiţia ne va recunoaşte nevinovăţia.

– Să nu fim prea optimişti... Atîta vreme cît nu voi apuca să vorbesc cu marele preot al lui Amon, mă voi teme de tot ce poate fi mai rău. I-am scris că ne facem propria noastră anchetă şi-i aştept răspunsul. Dacă refuză o întrevedere, soarta ne va fi pecetluită.

– Nici vorbă! obiectă colosul. Mă voi duce chiar eu să-l caut pe intendentul ăsta şi-l voi face să mărturisească!

– În nici un caz nu vei face aşa ceva! îi porunci Kenhir. Fie ca Maat să ne aibă în grija ei.

Kenhir nu aşteptă multă vreme răspunsul marelui preot şi aceasta îl surprinse: marele preot dorea să-l întîlnească pe scribul Mormîntului la postul de control din Ramesseum.

Cei doi bărbaţi aleseseră sobrietatea: *perizoma* antică şi tunică din in obişnuit. Marele preot al lui Amon şi Kenhir se închiseră în biroul şefului de post, departe de urechile indiscrete.

– N-am mai venit de multă vreme pe malul stîng, constată şeful ierarhiei din Karnak, şi mi-ar fi plăcut ca această scurtă

călătorie să aibă loc în împrejurări mai puţin dramatice. Cum mai stai cu sănătatea, Kenhir?

– Pe zi ce trece e mai rău, dar munca mă face să uit.

– Am auzit că ai o tînără soţie care îţi este devotată...

– Este o gospodină excelentă, deşi cam exagerată în privinţa curăţeniei... O consider fiica mea şi îmi va moşteni toate bunurile. Dar tu, mare preot, constat că rezişti mai bine ca mine în ciuda trecerii anilor.

– Aparenţele înşeală, prietene. În curînd, mă voi retrage într-una dintre căsuţele de lîngă lacul sfînt şi, cu voia regelui, voi lăsa în locul meu un preot mai tînăr.

– Căror ordine se supune Karnakul: ale faraonului Siptah sau ale reginei Tausert?

– Tausert hotărăşte, iar Siptah semnează decretele. Eu nu mă tem de regină. Datorită intervenţiei Servitorilor Locaşului Adevărului, nu consideră Teba ca fiind un potenţial duşman. Să ştii că eu şi demnitarii care mă ajută sîntem conştienţi de ceea ce vă datorăm.

– Şi totuşi, astăzi, unul dintre Servitorii Locaşului Adevărului este acuzat de furt. Şi încă în templul lui Maat, suverana şi îndrumătoarea noastră: întreaga confrerie va fi considerată vinovată!

– Asta este adevărat, confirmă marele preot.

– Ce fel de om este acest intendent care-l acuză pe aurarul Thuty?

– Un administrator apropiat primarului. Munceşte la Karnak două-trei luni pe an, veghează asupra întreţinerii clădirilor şi întotdeauna am fost mulţumiţi de el. După plecarea lui Thuty, a inspectat templul şi a constatat absenţa a două plăci foarte fine din aur, datînd din vremea celei de-a optsprezecea dinastii. A chemat imediat cîţiva membri ai serviciului de securitate şi a întocmit un proces-verbal. În sanctuar lucrase o singură persoană şi doar aceea a putut lua plăcile: aurarul din Locaşul Adevărului.

– I-am făcut percheziţie acasă şi n-am găsit nimic.

– Argumentul este neconvingator, spuse marele preot.

– Thuty va fi judecat de tribunalul Locaşului Adevarului.

– Furtul a fost comis la Karnak, Kenhir, deci acuzatul va trebui judecat în templul lui Maat, chiar în locul în care a comis oribila faptă.

– Bineînţeles, cu un mare rasunet împotriva noastră, mai ales dacă va fi vorba de pedeapsa cu moartea.

– Într-un caz atît de grav, aşa va fi. Ar putea exista totuşi o soluţie...

– Care?

– Dă voie anchetatorilor din Karnak să intre în Locaşul Adevărului şi să cerceteze toate locuinţele din sat. Daca nu găsesc plăcuţele de aur, Thuty ar putea fi considerat nevinovat.

Kenhir se încruntă.

– Îmi cereţi ceva imposibil! Asta ar însemna o primă încălcare a regulilor noastre. Şi, pe viitor, sub orice pretext, oricare demnitar ar pretinde liberul acces în sat. Datoria mea este de a ţine mai mult cu stupul decît cu albina.

– Ai dreptate, prietene. În locul tău, şi eu aş face la fel. Dar procedînd astfel, accepţi condamnarea lui Thuty şi, în acelaşi timp, distrugi reputaţia confreriei.

– Da-i şefului Sobek posibilitatea să facă o cercetare asupra acestui intendent şi dă-i voie să-l interogheze.

– Atîta timp cît acest om va sta în templu, nici un membru al gărzii nu se va putea atinge de el, mai ales că Sobek nu are dreptul să acţioneze pe teritoriul meu. Şi apoi, este lucru sigur că acest demers va mînia juriul în faţa căruia se va prezenta Thuty. Locaşul Adevărului va fi acuzat de a fi pus la cale o manevră de diversiune, pentru a încerca să-l scoată basma curată pe unul de-al lor.

– O capcană cum nu s-a mai văzut, mormăi Kenhir.

– Nu-ţi mai rămîne decît să-l declari vinovat pe Thuty şi să-l alungi din sat, preconiză marele preot.

– Dar e nevinovat! Sa-l parasim astfel pe unul de-ai noştri ar însemna să dăm dovada de o laşitate de neiertat.

– Îmi place să te aud vorbind astfel, Kenhir.

– Intendentul ăsta a fost cumparat de un demon care ne vrea pieirea, afirma scribul Mormîntului.

– Cine ar putea fi atît de nebun să atace astfel Locaşul Adevărului? se mira marele preot.

– Nu ştiu, dar pînă la urma vom afla.

– Dar va fi prea tîrziu pentru Thuty, Kenhir.

– Daca oamenii nu vor putea lua o hotarîre echitabilă, de ce nu ne-am adresa zeilor?

– Te gîndeşti să consulţi oracolul lui Amenhotep I... Dar asta nu-l va salva pe Thuty, întrucît faptele s-au petrecut la Karnak.

– N-am uitat de asta. Îţi mai aminteşti că eu sînt specialist în vise?

– Încep sa înţeleg... Ai vrea să încerci proba apariţiei în vis pentru a obţine numele vinovatului!

– Aşa este.

– Este foarte periculos, Kenhir, şi fără să ai garanţia rezultatului.

– La vîrsta mea, nu mai am de ce mă teme.

– Avînd în vedere competenţa ta în acest domeniu, tribunalul va refuza să te folosească drept cobai. N-o va accepta nici pe femeia înţeleaptă, ale cărei capacităţi de clarviziune sînt bine cunoscute. Dacă insişti, găseşte un candidat destul de neînfricat pentru a-şi risca viaţa.

22.

– În numele celor doi copii ai tăi, Paneb, te implor să nu-ţi asumi un asemenea risc!

Parfumată discret, frumoasă precum un lotus albastru, Uabet cea Pură îl cuprinse cu braţele pe soţul ei.

– Sînt şeful echipei din dreapta şi sînt dator să-l salvez pe Thuty din capcana în care a fost atras.

– Dar tu nu eşti răspunzator de această situaţie! Şi apoi, daca tu mori în timpul acestei probe inumane, confreria îşi va pierde puterea.

– Dacă nu ne apărăm, reputaţia îi va fi distrusă, iar satul nu va mai supravieţui.

– Nu vreau să te pierd, Paneb!

Colosul îşi strînse în braţe soţia, atît de mică şi fragilă.

– Uabet, tu ocupi un rang înalt în ierarhia preoteselor lui Hathor. La fel ca mine, trebuie să te gîndeşti în primul rînd la Locaşul Adevărului.

– Este prea periculos!

– De ce mă consideri învins dinainte?

– Nimeni nu te obligă, afirmă Nakht cel Puternic, şi dacă renunţi, nimeni nu ţi-o va reproşa.

– Bine spus, aprobă Pai Pîinică-Bună.

– Credeţi asta cu toţii? întrebă Paneb privindu-i cu atenţie pe artizanii echipei din dreapta adunaţi în faţa uşii.

– Credem, confirmă Gau cel Exact.

– Nu-l văd pe Ched Salvatorul.

– Pictorul, exclamă Karo cel Posac, a rămas acelaşi! N-a spus nimic dar în mod sigur este de acord cu noi.

– Aş vrea totuşi să-i aud părerea.

– Îl găseşti în atelier.

Datorită tratamentului descoperit de Clara după nenumărate experimente, ochii lui Ched fuseseră salvaţi, dar puterile îl lăsau şi, de aceea, îi cedase lui Paneb cele mai importante lucrări, căci discipolul îi devenise patron. Salvatorul se mulţumea să migălească unele detalii şi să reîmprospăteze o culoare, pe ici, pe colo, cu o siguranţă demnă de laudă. Lua parte la întreţinerea vechilor morminte, ca şi cînd compania strămoşilor confreriei îl interesa mai mult decît prezenţa celor vii.

– Ah, Paneb... Pleci la Karnak, după cîte am auzit!

– Nu ţi-ai spus parerea despre această plecare.

– Ce importanţă ar putea avea părerea mea? Cînd iei o hotărîre, nu te mai răzgîndeşti.

– Nu eşti de acord cu ce vreau să fac, nu-i aşa?

– La urma urmelor, ce rişti? Să cazi într-o cursă pregătită de preoţii lui Amon sau să înnebuneşti în timpul probei apariţiei... Şi pentru asta nu merită să renunţi...

– Şi dacă reuşesc?

– Iată-l pe Paneb cel adevărat, curat şi fără pată! Tu eşti întotdeauna gata să mergi pe căi neumblate. Şi pînă acum nu te-ai rătăcit. Dar dacă lipseşti Locaşul Adevărului de unul dintre cei mai mari pictori din istoria sa, nu ţi-o voi ierta niciodată.

Paneb şi femeia înţeleaptă se reculeseră îndelung într-unul dintre oratoriile confreriei dedicat zeiţei liniştii, suverana crestei

muntelui. Meditația îi dădu colosului forțe noi, pe care își promise să nu le irosească înainte de a înfrunta întunericul.

Cînd Clara și Paneb părăsiră oratoriul, soarele cobora către apus.

– Nu peste multă vreme, spuse ea, va veni momentul lui *hotep*, pacea apusului de soare, pe care Nefer îl purta în numele său secret. L-am implorat să fie prezent în sufletul tău și să te ajute.

– Daca tu mă sfatuiești să nu-mi asum acest risc, te voi asculta.

– Nu-mi voi putea reveni după dispariția lui Nefer. Dacă ai muri și tu, n-aș mai avea nici un fiu și nici măcar bucuria confreriei nu mi-ar mai putea da curaj. Dar îmi este imposibil să mă gîndesc numai la mine... Condamnarea lui Thuty ar atrage-o după sine pe cea a Locașului Adevărului și numai tu poți să-l salvezi. Cînd vei intra în camera viselor, să nu încerci să nu te gîndești la nimic, amintește-ți mai ales de Thuty. Chipul lui să-ți stăruie tot timpul în minte, căutînd adevărul și numai adevărul. În tine, lumina și întunericul se vor lupta pe viață și pe moarte, dar nu va trebui să te gîndești decît la aurar. Încă din noaptea asta voi urca pe creastă și voi invoca zeița să te întărească prin focul său.

Femeia înțeleaptă și șeful echipei din dreapta se îmbrățișară, apoi el se îndreptă către ușa principală, în fața căreia se strînseseră toți sătenii.

Nimeni nu scoase un cuvînt, iar Paneb se îndepărtă pe drumul spre Ramesseum.

– Cum te numești? îl întrebă preotul ras în cap.

– Paneb, Servitor al Locașului Adevărului.

– Ești cu adevărat conștient de riscul întreprinderii tale?

– N-am venit aici ca să pălăvrăgim.

– Este viața ta în joc, Paneb.

– Ba cea a confreriei mele.

– Dupa purificare, vei intra pe aceastâ uşa. De partea cealaltă vei fi obligat sa-ţi treci proba pînă la capăt.

Şeful echipei din dreapta întinse mîinile cu palmele către cer, pentru ca ritualistul să le purifice cu apă proaspătă din lacul sfînt. Apoi preotul îi spălă picioarele şi Paneb încălţa nişte sandale albe. Totul se petrecea în pragul templului purtînd numele de „Ramses care ascultă rugăciunile", construit la est de Karnak. Acolo se înălţa un obelisc înalt în care, în fiecare dimineaţă, se întrupa prima raza de lumină, pe care o salutau patru babuini din piatră, ale caror manifestări de bucurie nu erau auzite decît de zei.

Paneb îl urmă pe alt preot cu capul ras pînă într-o sală cu coloane, a cărei pardoseală de argint evoca apele primordiale în care luase naştere viaţa.

Se opri în faţa unei uşi mici, înaintea careia se afla marele preot din Karnak.

– Prietenul meu Kenhir mi-a vorbit mult despre tine, Paneb. Eşti recunoscut ca bun conducător şi pictor de excepţie. Nefer cel Tacut, tatăl tau spiritual, ar fi mîndru de tine. Dar, nu te-ar fi întrebat dacă, avînd în vedere talentele tale, atît de rare şi de preţioase, mult folositoare Locaşului Adevărului, nu este păcat să le sacrifici într-o asemenea probă?

– Înţelesesem că nu mai avem timp să despicăm firul în patru.

– Mi s-a spus adevărul şi despre caracterul tau... În mod excepţional, vreau să-ţi dau o ultimă şansă de a te gîndi bine, înainte de a intra în camera de reflecţie.

– Eu sînt aici pentru a-l dezvinovaţi pe Thuty.

Marele preot se îndepărtă.

– Dacă te cuprinde oboseala, trupul tău va putea adormi, dar nu-ţi lăsa spiritul să adoarmă. Altfel, vei fi pierdut pentru totdeauna. Fie să poţi atinge zeul, Paneb, şi să-ţi aminteşti viziunile pe care le vei avea.

Colosul se trezi într-o încăpere mică, spălată de curînd cu apă şi natron. În mijloc, pe un piedestal, se afla o barcă din lemn de acacia. În barcă ardea o lampă cu un singur fitil şi, asemeni celor folosite de artizani în morminte, nu scotea nici un pic de fum.

Uşa se închise.

Paneb se aşeză în poziţia scribului şi se concentră asupra flăcării, gîndindu-se fară încetare la fratele sau Thuty care, datorita leacurilor femeii înţelepte, dormea pentru a-şi reface forţele.

Deodată, fitilul se răsuci şi focul începu să danseze, de parcă ar fi încercat să scape de sub controlul lui Paneb. Pictorul se apropie şi, cu mîinile, fără să se teamă de arsuri, reuşi să-l domolească, dîndu-i forma unei oglinzi roşiatice în care văzu chipul aurarului.

– Povesteşte-mi, Thuty, povesteşte-mi totul...

Paneb simţi că trupul îi arde, dar nu se sinchisi, căci în cercul de foc se înfiripa o scena.

Aurarul mergea prin templul lui Maat, oprindu-se la fiecare placă de aur fixată pe perete. Una dintre ele îi atrăgea în mod deosebit atenţia.

– Nu, Thuty, nu... N-ai facut asta!

După ce constată că placa e bine fixată, aurarul se îndepărtă şi, purtînd pe umăr sacul cu unelte, ieşi din templu.

Flacăra atinse fruntea lui Paneb, care nu făcu nici cel mai mic gest de a da înapoi, căci un alt personaj apărea în cercul de foc: intendentul pe care Thuty îl descrisese cu precizie.

După ce privi de mai multe ori de jur împrejur pentru a constata dacă-l priveşte cineva, intendentul desprinse o placă de aur, cu ajutorul unei dălţiţe fine de cupru. La fel procedă şi cu a doua placă, apoi hoţul părăsi templul.

O ceaţă acoperi ochii lui Paneb, făcîndu-l să moţăie. Ca să nu adoarmă, avea nevoie de un efort atît de mare, încît trupul i se acoperi de sudoare.

– Unde se află... plăcile de aur? întrebă el cu o voce sacadată.

Chipul de şacal al lui Anubis se ivi în mijlocul flăcării.

– Dormi, Paneb, dormi... Şi vei afla răspuns la toate întrebările.

– Ajută-mă, Thuty... Luptă alături de mine, frate!

Chipul aurarului îl înlocui pe cel al zeului, apoi se succedară imagini confuze: Nilul, corăbii, un chei, femei stînd jos, coşuri pline cu provizii.

– Tîrgul! răcni Paneb.

Încercă să se ridice pentru a împinge uşa, dar se simţea paralizat.

Flacăra se stinse şi încăperea se cufundă în întuneric. Colosul încercă să reziste acestui somn de moarte în care se pierdea.

În clipa în care ochii i se închideau, uşa se deschise.

23.

De îndată ce termină serviciul la templu, intendentul se duse la tîrg, după cum era planul. Acolo avea să schimbe plăcile de aur (căci nu le putea vinde) cu un lingou de argint, care-i va permite să-şi plătească în sfîrşit datoriile şi să ducă o viaţă mai bună. Desigur, a trebuit să comită un furt, dînd vina pe un artizan care avea să fie condamnat în locul său, dar nu regreta nimic. Fiecare avea de dus propria-i luptă.

În sacul său din piele, cele două plăci de aur erau învelite în foi de papirus.

Mai trebuia să treacă de postul principal de gardă.

– Gata serviciul? îl întrebă şeful de post.

– Voi reveni peste cîteva luni.

– Urîtă poveste, furtul ăsta...

– Din fericire, asta se întîmplă rar. Bine că a fost prins hoţul.

– Deschide sacul.

Cu mîinile umede, intendentul se execută.

– Ce duci cu tine?

– Ca de obicei, listele reparaţiilor făcute şi ale celor de care mă voi ocupa atunci cînd mă voi întoarce. Nu sînt decît nişte copii, bineînţeles. Originalul i l-am dat superiorului meu, azi-dimineaţă.

– Lucrezi tot la primărie?

– Deocamdată, da.

– Bine, pe data viitoare.

Deghizată în țărancă, spre marele ei amuzament, Serketa se pierduse printre vînzătoarele de fructe și de legume, cu care stătuse la taclale înaintea sosirii clientelei numeroase, puse pe tocmeală. Mai multe servitoare ale prietenelor sale tebane îi aruncaseră priviri disprețuitoare și Serketa schimbase chiar cîteva cuvinte cu o bogată stăpînă de pămînturi, atît de zgîrcită încît își facea singura cumparaturile.

Urmînd exemplul colegelor sale, soția generalului se prefacea cînd conciliantă, cînd neînduplecată, și nu vindea multă marfa pentru a nu atrage atenția concurenței.

Nervos și prost dispus, intendentul își făcu apariția. Își croi cu greu drum prin mulțimea de gură-cască, apropiindu-se de negustorese.

Așa cum plănuiseră, smochinele Serketei erau puse în trei coșuri de un verde țipator. Intendentul nu se putea înșela.

Deodata, toate simțurile Serketei se treziră.

De obicei, doi babuini aflați de gardă supravegheau piața și săreau la pulpele hoților. Astăzi erau patru, însoțiți de mai mulți cerberi înarmați cu bastoane.

Ori intendentul scăpase vreo vorbă, ori fusese urmărit. În orice caz, Serketa risca să cadă în plasă.

Omul se opri în dreptul coșurilor verzi.

– Vinzi pepeni?

– Doar smochine bine coapte, răspunse ea după cum hotărîseră. Gustă din asta.

Intendentul se arătă mulțumit de calitate.

– Ia coșulețul ăsta și dă-mi frunzele de papirus, spuse ea în șoaptă. Sîntem supravegheați de gărzi.

– Gărzile, păi...

– Hai, repede.

Fericit să scape de povară, intendentul se supuse.

– Lingoul e ascuns la fundul coşuleţului, preciza Serketa. Mai cumpără nişte fructe de la vecina mea şi continuă tîrguitul. Ai grijă mai ales să nu-ţi pierzi cumpătul.

Cu inima strînsă şi mîinile tremurînde, intendentul se tîrgui pentru nişte struguri. Cînd întoarse capul să-şi mai vadă complicea, văzu negru în faţa ochilor. Simţi o arsură în stomac, inima începu să-i bată cu putere şi nu mai reuşi să respire.

Observînd starea de leşin a clientului său, vînzătoarea se ridică.

– Nu vă simţiţi bine?

– Eu... Ea m-a...

Intendentul îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi peste o grămadă de ceapă proaspătă.

– Ajutor! urlă femeia.

Gărzile veniră în fugă. Şeful Sobek le dădu la o parte.

– Omul ăsta a murit, constată el.

Tîrgul fu cuprins de panică, dar babuinii cu colţi ameninţători restabiliră ordinea.

– Unde a dispărut vecina ta? întrebă Sobek.

– Vînzătoarea de smochine? Habar n-am... N-o mai văzusem niciodată înainte. A dispărut după ce a vorbit cu omul care a murit adineauri.

– A cumpărat fructe de la ea?

– Cele care se aflau în coşuleţul ăsta răsturnat.

Sobek îl cercetă. Nu conţinea decît smochine.

– Cum le-a plătit?

– Din cîte îmi amintesc, cu papirus.

La voia întîmplării, garda cercetă locul în care se aşezase ucigaşa. Găsi papirusul şi, înăuntru, cele două plăci fine de aur furate din templul lui Maat. De teama babuinilor, falsa negustoreasă nu îndrăznise să le păstreze.

– Cum se simte? o întrebă Kenhir pe Uabet cea Pură.

– După tot ce s-a petrecut în noaptea asta, răspunse ea cu un zîmbet răutăcios, mi se pare că e într-o formă excelentă.

– Bine, bine... Pot să-l văd?

Chipul tinerei se întunecă.

– Sper ca nu ne-aţi adus veşti proaste.

– Dimpotrivă!

– Atunci, intraţi.

Paneb o distra pe micuţa Selena, pentru care făcuse o păpuşă vopsită cu mîini şi picioare, reprezentînd o preoteasă a lui Hathor, care dădea ofrandă o oglindă. Cu delicateţe, fetiţa mînuia păpuşa sub privirile atente ale tatalui sau.

– Foarte bine, scumpa mea... Poate să şi meargă, să ştii!

Plină de admiraţie şi foarte concentrata, Selena urmărea mişcările păpuşii, ca şi cînd de ele depindea însăşi viaţa sa.

– Voi fi şi eu preoteasă?

– Ţi-ar plăcea o oglindă frumoasă ca asta?

– Nu numai o oglindă.

– Dar ce altceva?

– Vreau să cunosc şi eu secretul muntelui. Şi doar o preoteasă a lui Hathor îl poate cere zeiţei. Am întrebat-o pe mama, dar ea nu vrea să-mi spună nimic.

– Este firesc, Selena.

– Şi tu refuzi să-mi spui secretul?

– Eu sînt artizan, nu preoteasă.

Fetiţa se arătă contrariată, dar îşi reveni repede.

– Ai putea măcar să mă duci acolo sus, pe creastă! Aşa puternic cum eşti, nu te temi de nici un demon.

– Mai ai puţină răbdare.

Scribul Mormîntului tuşi pentru a-şi semnala prezenţa.

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar tocmai am aflat că tribunalul din Karnak l-a declarat pe Thuty absolut nevinovat. Marele preot l-a invitat pe aurarul nostru să termine decorarea micului templu al lui Maat şi-i va da echivalentul a două plăci de aur în unguente şi îmbrăcăminte.

– Thuty cum se simte?

– Mult mai bine. Femeia înțeleapta crede că-și va relua munca peste cîteva zile. Știindu-se absolvit de orice acuzație, a prins din nou drag de viață. Dar tu, cum te simți?

– N-aș mai vrea să retrăiesc o asemenea experiență, mărturisi colosul luîndu-și fetița în brațe. Cînd m-a cuprins somnul, am crezut că viziunea pe care o aveam asupra pieței nu folosea la nimic. Apoi a venit o raza de lumină și, încetul cu încetul, am reușit să-mi folosesc din nou membrele, fără a înceta să mă gîndesc la Thuty... Oare frăția este mai puternică decît moartea?

Pentru a-și ascunde emoția, Kenhir tuși din nou.

– Intendentul era înglodat în datorii, spuse el. Asta e motivul pentru care a furat cele două plăci de aur, fiind sigur că le va putea schimba la tîrg. Intervenția gărzilor a fost, din păcate, prea evidentă și complicea sa, o vînzătoare de smochine, a reușit să fugă, renunțînd la pradă.

– O vînzătoare de smochine? se miră Paneb.

– Da, o țărancă de care nimeni nu-și amintește cum arată.

– Nu e lucru curat!

– După cîte spunea șeful Sobek, ea nu era decît un intermediar care trebuia să ia plăcile de aur și să le dea la topit.

– Cu alte cuvinte, există o adevărată clică ce uneltește împotriva Locașului Adevărului! Și unul dintre noi, un om care se pretinde a fi frate cu noi, face și el parte din ea!

Fetița se ghemui la pieptul tatălui său.

– Asta înseamnă că întunericul va înghiți lumina? întrebă ea, puțin speriată.

– Asta înseamnă că ne vom lupta pentru ca opera noastră să meargă înainte și pentru ca trădarea să-l dea la iveală, într-o bună zi, pe trădător.

24.

Reunit sub autoritatea reginei Tausert, marele consiliu, din care făceau parte Seth-Nakht şi fiul său mai mare, îl aşteptau pe cancelarul Bay.

– El nu întîrzie niciodată, spuse în şoaptă responsabilul canalelor. Maiestăţii Sale nu-i va plăcea...

Regina schimbă cîteva cuvinte cu trezorierul, apoi se adresă adunării.

– Ştie cineva unde se află cancelarul?

Nu se auzi nici un răspuns.

– Şambelanul să meargă la apartamentul lui Bay, în timp ce noi vom începe să lucrăm. Să începem cu raportul responsabilului canalelor.

Şambelanul ieşi din sala de consiliu şi alergă pînă la biroul cancelarului.

Nimeni.

Mai rămînea camera sa a cărei uşă era închisă. Şambelanul bătu.

Neprimind nici un răspuns, îndrăzni s-o împingă. Zăvorul nu era tras.

– Cancelare... sînteţi aici?

Lîngă pat, Bay zăcea într-o baltă de sînge.

Cînd cancelarul deschise ochii, crezu că trecuse în cîmpiile paradiziace din lumea cealaltă. Un parfum de lotus şi de iasomie

îi gîdila nările şi minunatul chip al reginei Tausert se apleca deasupra lui.

– Bay... Poţi vorbi?

– Nu... N-am murit?

– Mai mulţi medici te ţin sub observaţie. Ce s-a întîmplat?

– Îmi amintesc! Un acces de tuse mai violentă decît celelalte... Şi apoi sînge, un val de sînge, şi am leşinat... Dar mi-am adus aminte! Marele consiliu, am lipsit de la marele consiliu!

Bay încercă să se ridice.

– Rămîi culcat, cancelare, îţi poruncesc.

– Bine, Maiestate, bine... Dar dezbaterile şi-au atins scopul?

– Au fost luate hotărîri importante.

– Cu atît mai bine... Dar mai sînt atîtea de făcut! Să nu vă faceţi griji. E doar o oboseală trecătoare. Mîine chiar, voi fi din nou în picioare.

– Ai şi tu dreptul la puţină odihnă.

– Acesta-i tot un ordin, Maiestate?

– Desigur.

– Îmi pare rău pentru absenţa mea de la marele consiliu... Nu se va mai întîmpla.

– Ţi-am urmat sfaturile.

– Maiestate, aş fi vrut să vă spun...

Vocea cancelarului abia se mai auzea. Regina îi luă mîna.

– Maiestate, să aveţi grijă de Egipt.

Timp de mai multe minute, Tausert rămase nemişcată.

Un medic se apropie.

– Maiestate, cancelarul e mort.

– Nu, doctore, în sfîrşit se poate odihni.

Mergînd din ce în ce mai greu din cauza piciorului său, regele Siptah ieşi din camera austeră pe care o ocupa în templul lui Amon şi se duse să-i vorbească reginei.

Tausert fu surprinsă să-l vadă atît de îmbătrînit pe tînărul monarh, al cărui chip, în ciuda suferinței, exprima totuși o reală seninătate.

– Doreați să mă vedeți, Maiestate?

– Am vești proaste.

– Mi-ar plăcea să fac cîțiva pași în curtea cea mare, sub cerul liber... N-am mai vazut soarele de o bună bucată de vreme. Cu ajutorul bastonului meu, mai pot înca să mă deplasez.

Cu un curaj demn de admirație, monarhul reuși să uite de durerile care-l chinuiau de mai multe luni și ieși din templu să tragă în piept aer curat.

– Cît de minunat e cerul! Acolo, în înălțimi, trăiesc sufletele regilor... Dar aminteați de niște vești proaste!

– Cancelarul Bay a plecat dintre noi.

Siptah se îndoi de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Bay, prietenul și binefăcătorul meu... A muncit, devotat, pînă la epuizare.

– Mumia sa se va odihni în Valea Regilor, aproape de mormîntul domniei voastre.

– Ce minunată călătorie va face Bay! Sînt sigur că mă va întîmpina în Vale.

Regele se așeză pe o bancă de piatră.

– Ce monarh deplorabil sînt! Îmi vorbiți despre Egipt, iar eu nu mă gîndesc decît la mine.

– Bay nu va putea fi înlocuit. Ocupa un post deosebit, pe care-l adaptase lui însuși cu prețul unor eforturi constante și era respectat de toți membrii guvernului. Acum iată-ne singuri, în fața lor și a curtenilor.

– Eu sînt incapabil să vă ajut, Tausert, sînteți mai izolata decît vă închipuiți. Tot ce vă pot oferi este sprijinul meu necondiționat în fața bîrfitorilor care nu vor pierde prilejul să vă pîndească tronul. Voi semna decretele pe care le veți da fiindcă

știu bine că pentru Maiestatea Voastra nu conteaza decît apararea țării noastre.

Regina se înclină în fața lui Pharaon.

Tausert intră într-o imensă colivie, în care trăiau pasari pestrițe oferite palatului de către exploratorii din marele Sud. Regina umplu ea însăși castronașele și vărsă apa proaspată în păhărele. O pupăză cu creasta neagră cu pete galbene i se așeză pe umăr și o privi, lăsîndu-și capul într-o parte.

– Ai vrea să fii liberă? o întrebă, arătîndu-i ușa larg deschisă.

Pupaza își lua zborul, rămase cîteva clipe în zbor planat, apoi se întoarse în colivie.

– Nici eu nu reușesc să evadez, șopti regina privindu-l pe asprul Seth-Nakht, care se apropia, cu un mers mai hotărît ca de obicei.

– Îmi acordați o audiență particulara, Maiestate, sau trebuie s-o cer în mod oficial?

– Sigur nu v-ați deplasat pentru niște fleacuri, așa că hai să vorbim.

– Păsările astea sînt zgomotoase... Să profităm de umbra chioșcului.

Regina știa că acela era un loc ferit unde nici un grădinar nu le putea asculta convorbirea.

Se așezara fața-n fața, de o parte și de alta a unei mese joase, pe care se afla un coș cu struguri.

– Odata cu moartea lui Bay, Maiestate, pierdeți un om care știa să înăbușe comploturile.

– Nimeni nu știe asta mai bine decît mine.

– După părerea mea, nimeni nu este în măsură să-l poată înlocui.

– Aveți dreptate.

– Veți asista la funeraliile sale?

– Se vor desfaşura la Teba, iar mie îmi este imposibil să plec din Pi-Ramses.

– Ma bucur sa vă aud vorbind astfel.

– Aţi fi vrut sa mă împiedicaţi sa plec?

– Din moment ce n-o faceţi, Maiestate, întrebarea nu-şi mai are rost. În situaţia actuală, oricare altă atitudine ar fi fost o greşeala grava. Oricine ştie ca regele Siptah e pe moarte şi v-a încredinţat, desigur, responsabilitatea de a domni în locul său. Dacă faraonul ar fi plecat în străinătate, aţi fi fost desemnată să guvernaţi, aşa că poziţia Maiestăţii Voastre nu are nimic nefiresc. Nu sînteţi prima regentă a celor Două Regate şi reprezentaţi stabilitatea de care ele au nevoie, cu condiţia să nu vă îndepărtaţi de capitală. Pe de altă parte, fiul meu mai mare şi eu însumi vă vom sprijini fară nici o ezitare.

– Mă bucur să vă aud vorbind astfel, sublinie regina, schiţînd un zîmbet.

– Dar ţineam să precizez încă o dată că aceasta supunere are totuşi nişte limite. La moartea lui Siptah, regenta va trebui să părăsească tronul.

– Ca să-l cedeze cui?

– Unui om cu experienţă care va restaura, în sfîrşit, puterea faraonică făcînd-o atotputernică. În ultimii ani am avut nişte domnii de o slăbiciune îngrijorătoare şi nu o femeie va putea pune capat acestei decăderi.

– De ce vă credeţi capabil să faceţi asta?

– Pentru că am o voinţă de fier.

– Chiar şi cu preţul unui război civil, Seth-Nakht?

– Ar însemna să facem jocul duşmanilor şi să condamnăm Egiptul la moarte. Cînd va veni momentul, Maiestate, retrăgeţi-vă şi lăsaţi-mă să acţionez.

Cînd sătenii aflară de convocarea membrilor tribunalului din Locaşul Adevărului, mulţi îşi arătară nemulţumirea. La ce

încercare aveau să-i mai supună? Nu mai putea fi vorba despre problema lui Thuty şi nimeni nu auzise vorbindu-se despre vreun conflict recent între doi artizani.

Se răspîndiră multe zvonuri, începînd cu condamnarea soţiei lui Pai Pîinică-Bună pentru abuz de plăcinte şi sfîrşind cu cea a lui Karo cel Posac pentru exces de înjurături, dar nici unul nu părea să aibă o bază solidă.

– Sigur are legătură cu decesul cancelarului Bay, aprecie Unesh Şacalul. Autorităţile au hotărît să ne reducă livrările!

– Eu, afirmă Nakht cel Puternic, sînt convins că artizanii din Karnak ne pizmuiesc, vrînd să ne împiedice să mai lucrăm pentru exterior.

– Orice s-ar întîmpla, anunţă Fened Nasul, nu ne vom lăsa manipulaţi.

Spre surpriza generală, şedinţa tribunalului fu de scurtă durată. Kenhir refuză orice declaraţie, iar satul rămase nelămurit.

– Este atît de grav? întrebă Niut cea Neobosită.

– Am luat o hotărîre capitală pentru viitorul confreriei, răspunse scribul Mormîntului, şi sper să nu ne fi înşelat.

25.

Jucînd rolul unui preot al *Ka*-ului, şeful echipei din stînga pronunţă cele din urmă formule de înviere deasupra sarcofagului cancelarului Bay. Apoi stinse lampile şi urca din nou la suprafaţă, acolo unde îl aşteptau servitorii Locaşului Adevărului. Aceştia aduseseră la mormîntul cancelarului stofe, unguente, mobilier, papirus şi alimente uscate.

Aveau loc funeralii neobişnuite în Valea Regilor, în cinstea unui om care nu fusese faraon şi pe care faraonul în viaţă, neputînd călători, nu-l onora cu prezenţa sa. Neîncrezători, demnitarii tebani preferaseră să stea deoparte, lăsînd artizanilor grija de a se ocupa de mumia lui Bay.

Paneb închise uşa mormîntului şi puse sigiliul Locaşului Adevărului.

– Nici măcar regina Tausert n-a venit…

– Nu poate părăsi capitala, spuse Hay. Îţi poţi închipui în ce frămîntări se zbate acum, cînd e lipsită de sprijinul cancelarului!

– A sosit momentul să se dovedească în stare să se ocupe de guvernarea ţării.

– După cele aflate de Kenhir, poziţia reginei este pe zi ce trece tot mai vulnerabilă. Siptah este ultima ei pavază. La moartea acestuia, un întreg clan războinic va pune mîna pe putere.

– Un clan în faţa căruia confreria noastră nu va mai însemna nimic!

– Este într-adevăr o situaţie de care trebuie să ne temem, recunoscu Hay.

Artizanii părăseau, încet, Valea Regilor. Trecură prin strîmtoare, admirînd încă o data creasta Soarelui-Apune şi dealurile încinse de soare, în umbra cărora se odihneau regii şi reginele, alături de servitorii lor credincioşi.

Tocmai cînd Paneb voia sa deschidă poarta satului, scribul Mormîntului îi tăie calea cu bastonul său.

– Regret, dar nu te vei întoarce acasa.

– Ce s-a mai întîmplat?

– Purtarea ta ne-a făcut să luăm o hotărîre.

– Hotărîre... în ce privinţă?

– Tribunalul Locaşului Adevărului te-a numit maestru de operă al confreriei, cel care va trebui să continue menirea lui Nefer cel Tăcut.

Luat prin surprindere, colosul amuţi.

– Pentru a îndeplini această funcţie şi pentru a avea acces la cele mai înalte mistere, continuă Kenhir, trebuie să treci printr-o nouă iniţiere. Lasă-te pe seama celui care trebuie să te îndrume.

Fără mai multe explicaţii, scribul Mormîntului îi întoarse spatele lui Paneb.

– Urmează-mă, îi porunci Hay, îndepărtîndu-se pe drumul care mergea de-a lungul Ramesseumului.

Paneb crezuse că ceremonia se va desfăşura în templul pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare, dar şeful echipei din stînga îşi urmă drumul pînă la debarcader.

– Trecem pe malul drept?

– Da, însă nu cu bacul obişnuit.

Cei doi bărbaţi merseră de-a lungul malului pînă într-un loc izolat, unde îi aştepta o corabie. La cîrmă se afla un marinar ciudat, cu capul ras şi cu doi ochi pictaţi pe ceafă, ca şi cînd ar fi putut vedea cu spatele.

– Aveți cu ce plăti? întrebă el.

– Prețul trecerii este Eneada zeilor, cea care conține și dă la iveală unitatea, răspunse Hay arătîndu-și cele zece degete.

Traversarea se făcu în tăcere, pînă la debarcaderul din Karnak, unde nu era nici țipenie de om. Cetatea sfîntă era cufundată în liniște.

– Aici se deschide ochiul stăpînului universului, declară Hay, și acest sanctuar este locul în care inima sa ni se dezvăluie. Aici se adună din nou toate cele ce erau împrăștiate în lumea largă.

După ce trecură de zidurile de apărare, Hay îl duse pe Zelos la templul Răsăritului.

Colosului părea să nu-i convină.

– Va trebui să înfrunt din nou camera viselor?

– Te-ai putea sustrage unei încercări?

Paneb privi drept înainte.

– Privește colina începuturilor, îi recomandă Hay, insula născută din oceanul originilor. Ea conține energia luminoasă care dă viață pietrei și pricepere mîinilor artizanilor. Soarele răsare deasupra ei în fiecare dimineață, le dă lumină celor ce bîjbîie în întuneric și drumul devine mai sigur sub pașii lor.

Paneb înaintă și ușa templului se deschise.

– Limitele tale pămîntești nu mai există, anunță vocea gravă a unui preot. Porțile cerului se deschid în fața ta, totul ți-a fost dat, totul îți aparține. Intri ca un șoim și vei ieși ca pasărea phoenix. Fie ca steaua dimineții să-ți lumineze calea către stăpînul vieții.

Paneb porni în urma unui ritualist, care își ritma pașii lovind pămîntul cu un toiag lung din lemn aurit, apoi trecu prin fața coloșilor lui Ramses, înainte de a venera obeliscul, al cărui piramidion de aur reflecta lumina soarelui.

– Iată-te ajuns la locul de origine al suflării lui Ra, plin de miracole întru salvarea celui ce înfruntă nimicul. Hrănește-te cu strălucirea sa și îndrăznește să pătrunzi în atelierul divin.

Pictorul era condus, nu în camera viselor, ci într-o mică sală, în care doi preoți, purtînd măști de ibis și de șoim, îl purificară, conducîndu-l apoi la sanctuarul lui Thutmosis al III-lea, „cel ale cărui monumente strălucesc în lumină"[1].

Aici erau inițiați marii preoți din Karnak și tot aici maeștrii de operă primeau iluminarea, pentru ca spiritul și mîna să se unească pe veci.

– Pentru a îndruma opera, spuse masca de șoim, trebuie să intri în lumină și să vezi așa cum vede ea. Ce ai vrea să ceri în această zi, în care soarele strălucește în toiul nopții?

– Vin către tine, stăpîn al spațiului sfînt, căci am urmat legea lui Maat. Încuviințează să fac parte dintre cei care te însoțesc și să-ți cunosc sclipirea, atît în cer cît și pe pămînt.

– Pentru a ajunge la starea de ființă plină de lumină trebuie să dăruiești eternitate tuturor celor pieritoare, să strîngi materialele care să formeze un corp nou, de nestricat, să fii artizanul care dă viață. Mîna ta va cunoaște desenele lui Dumnezeu și gura ta va pronunța formulele de transfigurare. Doar atunci te vei mișca precum o stea în pîntecele mamei tale vei străluci ca aurul și vei duce opera la bun sfîrșit. Și nu uita că Maat este lumina creatoare pentru cel care se lasă îndrumat de ea.

Paneb înaintă într-o vastă sală cu stîlpi decorați cu admirabile picturi reprezentîndu-l pe faraon în comuniune cu divinitățile. Tonuri calde împrăștiau o lumină care-l tulbură pe colos.

– Lumina este în cer, iar puterea, pe pămînt, declară marele preot al lui Amon, prezentîndu-i lui Paneb o statuetă din aur, înaltă de un cot. Dacă ești în stare, vei desavîrși opera începută de predecesorul tău, Nefer cel Tăcut.

---

[1] „Akh-menu" din Karnak, ale cărui vestigii pot fi admirate și azi.

Marele preot se făcu nevăzut, lăsîndu-l pe Zelos singur în faţa zeului Amon.

Paneb nu avea la el nici o unealtă şi aprecia statuia ca fiind atît de perfectă, încît n-ar fi putut cu nici un chip s-o modifice într-un fel sau altul. În fiecare detaliu, Nefer ajunsese la o asemenea maiestrie, încît simţea că-i creşte inima de fericire.

El, colosul, se înclină în faţa delicatei statuete, venerîndu-i puterea.

Pe stîlpi, reprezentările faraonului parcă prindeau viaţă, ofrandele păreau să se înmulţească şi să se unească într-o rază unică, străpungînd capul statuetei.

Deodată, aceasta se modifică, lăsînd să se vadă o piatră asemănătoare pietrei de lumină pe care Locaşul Adevărului o folosea pentru a da operelor sale întreaga măiestrie.

Paneb înţelese că elementele ce compun un material se puteau disocia şi apoi asambla în alt fel şi că artizanii erau capabili să realizeze aceste transmutări, cu condiţia să ştie folosi piatra.

Raţiunea îi putea porunci să închidă ochii şi să-şi acopere faţa, pentru a se proteja împotriva unei lumini de o intensitate atît de mare, încît se răspîndea în întreg templul. Pictorul primi însă în el, în toată fiinţa lui, această energie venită din cele mai îndepărtate locuri ale universului.

– Ridic-o, spuse glasul marelui preot al lui Amon, şi vei ţine în palmele tale toată lumina.

Colosul ridică piatra, grea şi uşoară în acelaşi timp.

– Iniţiatul este o piatră brută, afirmă pontiful. Cînd pătrunde în templu, se şlefuieşte ca mineralul născut în pîntecele muntelui şi urcă din adîncuri pentru a se naşte la lumina zilei şi pentru a se uni cu piatra de lumină. Ai văzut secretul, Paneb. Acum, trebuie să-i dai chip şi să-l transmiţi mai departe. Aici, în acest templu, cei dinaintea ta au construit tărîmul de lumină în care se desfăşoară ritualurile. În Locaşul Adevărului, prezenţa strămoşilor, aceste suflete luminoase, menţine puterea pietrei

creatoare. Iar tu, în calitate de maestru de operă, trebuie să veghezi asupra unității confreriei.

O pace binefăcătoare se lăsă deasupra sanctuarului, asemănătoare celei de la apusul soarelui, la sfîrșitul unei zile de muncă. Dar Paneb simți ca, pentru el, nu sosise încă vremea să se bucure de această pace.

Cînd ieși din templu, o imensă pasăre albastra, un phoenix venit dinspre Răsărit, zbura îndreptîndu-se către Locașul Adevărului.

26.

Vestea numirii lui Paneb maestru de operă al Locaşului Adevărului şi continuator al lui Nefer cel Tăcut coincidea cu marea sărbătoare ţinută în onoarea regelui Amenhotep I, fondatorul şi stăpînul satului, în a douăzeci şi noua zi din luna a treia a anotimpului semănaturilor. Sătenii purtară, în procesiune, statuia protectorului lor, după care urmă un mare ospăţ, în care se desfătară cu prepeliţe fripte, tocană de porumbel, rinichi, cotlete de vită, mai multe soiuri de peşte, brînză, fructe de jujub, compot de smochine şi prăjituri cu miere şi alcool de curmale.

Artizanii se ocupaseră de preparatele din carne, iar femeile, de celelalte feluri de mîncare. Se folosiseră oalele şi vesela de preţ oferită de faraoni, cupe şi farfurii din alabastru, păhărele din aur, din care urma să se bea un vin excepţional, pe care Kenhir îl scosese din crama sa.

Cînd Userhat Leul înălţă bastonul cu cap de berbec, simbol al zeului Amon, căruia i se adresau reclamaţiile, toată lumea tăcu.

– Nu are fraţi acela care e surd la vocea lui Maat şi nici zi de sărbătoare, cel hulpav, le aminti scribul Mormîntului. Avem norocul să trăim o perioadă de armonie şi să-l avem în fruntea noastră pe Paneb cel Zelos, continuatorul operei, cel care ne va apara de duşmani. Hai să petrecem împreună această zi fericită!

Dacă era vorba să fie împreună, atunci aşa să fie! De aceea Negruţu', cîinele şef al clanului compus din Orătania Nesuferită,

gîsca veşnic de strajă, din maimuţa verde şi din Fermecătoarea, enorma pisică a lui Paneb, avea dreptul, la fel ca tovarăşii săi, să se înfrupte din aceleaşi bunătăţi ca şi oamenii, stăpînii lor. În mod cu totul excepţional, Vînt din Miazănoapte, măgarul colosului, primise încuviinţarea să intre în sat, să se bucure şi el de această sărbătoare.

Şi astfel, urechile sale cele mari au putut fi vrăjite de concertul celor trei preotese ale lui Hathor. Una cînta la un oboi dublu, format din două ţevi lungi şi subţiri din stuf, a doua, la clarinet şi a treia, la o harpă sculptată într-un trunchi de acacia. Harpista nu era alta decît Turcoaza, ale cărei frumuseţe şi podoabe stîrniră cîteva observaţii muşcătoare din partea gospodinelor mai puţin răsfăţate de natură. Dar muzicienei nu-i păsa decît de instrumentul său şi, cu ochii închişi de plăcere, lăsa degetele să-i alerge peste cele şapte corzi.

– Nu eşti prea vesel, îi spuse lui Paneb Renup cel Jovial, al cărui burdihan era gata să pocnească.

– Responsabilităţile nu-i bucură decît pe inconştienţi, îi replică Unesh Şacalul.

– Asta da vorbă, confirmă Gau cel Exact, al cărui nas lung începea să se înroşească.

– Om vedea noi mîine ce avem de făcut, propuse Didia cel Generos. Deocamdată, să onorăm aceste bunătăţi festive şi aceste amfore cu vin vechi.

Casa Funie l-ar fi aprobat cu plăcere pe dulgher, dar nu mai vedea bine ce se întîmplă în jurul lui şi nu mai reuşea să rostească vreun cuvînt.

Cît de cît sobru, din cauza privirilor mînioase pe care i le arunca Niut cea Neobosită, Kenhir observă că preotesele lui Hathor nu beau numai apă. Hotărît lucru, femeia înţeleaptă va avea mult de lucru pentru a uşura suferinţele, durerile de burtă şi crizele de ficat!

Paneb păruse toată seara absent, ca şi cînd această sărbătoare nu-l privea cîtuşi de puţin.

– Te gîndeşti la Nefer, nu-i aşa? îl întrebă Clara.

– El ar fi trebuit să prezideze acest banchet, nu eu. I-am văzut capodopera la Karnak, şi nu mai am cuvinte.

– În aceeaşi situaţie şi el a pronunţat aceleaşi cuvinte. Şi nu se gîndea decît să se retragă în atelierul său, singur cu uneltele şi materialele sale.

– Cu alte cuvinte este imposibil să renunţi la o misiune încredinţată de Locaşul Adevărului...

– Este exact ce înţelesese şi tatăl tău spiritual. Dar nu este oare fiecare dintre noi liber să-şi aleagă destinul?

– Am avut întotdeauna o singură dorinţă: să fac parte din această confrerie, să pictez focul vieţii, să ating lumina veşnică... Dar nu credeam că voi ajunge s-o conduc!

– Nici Nefer nu credea... În cursul vieţii noastre, puterea ne este dată tocmai atunci cînd ne gîndim că n-o merităm. Şi abia atunci îi putem măsura greutatea.

Mai rar aşa sărbătoare veselă. Satul avea din nou un maestru de operă şi îngrijorarea oamenilor se risipea.

După golirea ultimei amfore, mesenii primiră torţe şi, astfel, Locaşul Adevărului străluci multă vreme în noaptea înstelată.

Uabet cea Pură folosise cochilia sa cu farduri, tăiată în alabastru, perfectă imitaţie a cochiliilor de Nil, pentru a-şi face un machiaj rafinat. Îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a sa, de un verde suav, era în sfîrşit gata de plecare. Selena era nerabdătoare.

– Hai, mamă, vii?

Uabet aruncă o ultimă privire casei sale, pentru a se asigura că nici cel mai mic obiect n-a fost uitat.

Artizanii transportau deja mobilierul la locuinţa cea nouă a maestrului de operă, aproape tot atît de mare precum cea a scribului Mormîntului. Uabet trebuia să le arate unde să instaleze

fiecare lucru și sa le dea servitorilor indicațiile necesare. Tineri și tinere din sat se îmbulziseră, sperînd să intre în slujba soției lui Paneb. Aceasta din urmă reținuse cinci, insistînd asupra pretențiilor sale, în primul rînd asupra unei igiene stricte.

– Unde e Paneb? îl întrebă ea pe Nakht cel Puternic, care ducea în spate un cufăr din lemn, plin cu lenjerie.

– La templu, pentru predarea uneltelor.

– Să fii atent cum mergi! E cel mai frumos cufăr al meu.

Uabet era în același timp enervată și fericită. Încă de la prima lor întîlnire simțise că Paneb avea stofa de șef și acum se felicita pentru reușita datorată curajului și talentului sau. La iubirea pe care o simțea pentru colos se adăuga o admirație profundă. Singura ei dorință era să fie o soție demnă de el.

– Unde pun coșurile pentru croitorie? întrebă Karo cel Posac.

– Vino cu mine.

Selena își luase deja în primire camera și acum se juca frumos cu păpușa. Cît despre Aperti, preferase antrenamentul la lupte, împreuna cu tovarășii săi. Temîndu-se că, ramas în casă, va sparge obiectele fragile, mama sa acceptase aceasta nouă modalitate de a trîndăvi.

Uabet admirase atitudinea Turcoazei. Sora sa spirituală nu-i adresase lui Paneb nici un cuvînt în timpul banchetului, lăsînd-o pe soția legitimă în toate drepturile ei. Uabet se temuse că numirea soțului său va declanșa niște pretenții necuviincioase din partea superbei roșcate, dar aceasta din urmă știuse să-și păstreze demnitatea.

– Ce casă frumoasă! exclamă Pai Pîinică-Bună. Cît de fericită trebuie să fii, Uabet… Aveai dreptate: Zelosul nu este nici pe departe un barbat ca toți ceilalți.

– Iată cotul maestrului de operă, spuse femeia înțeleaptă încredințîndu-i lui Paneb instrumentul din aur, pe care erau

gravate diviziuni în palme şi în degete. Este cotul regal, consacrat de patru zei: Horus, la Răsărit, Osiris, la Apus, Ptah, la Miazanoapte, Amon, la Miazăzi. În toate operele tale vei invoca aceste unghiuri ale creaţiei şi vei întruchipa aceşti stîlpi. Datorită cotului pe care ni l-a dăruit Thot, stăpînul universului, vei ajunge la izvoarele creaţiei. Prin el, vei acţiona ca o fiinţă puternică, utilă, corectă şi purtătoare de viaţă.

Femeia înţeleaptă îi înmînă lui Paneb cotul obişnuit de şantier, din lemn de abanos, pe care era gravată o invocaţie către Osiris şi Anubis.

– Îţi va folosi pentru a da viaţă proporţiilor corecte, dar măsura pe care o vei folosi în construcţiile tale va fi propriul tău braţ. În acest fel, cotul cel veşnic şi încarnarea lui nu vor fi decît una.

Femeia înţeleaptă îi oferi apoi maestrului de operă celelalte trei unelte majore ale funcţiei sale, echerul, numit şi „steaua", corespunzînd triunghiului 3/4/5, nivela şi firul cu plumb, acestea din urmă marcate prin imaginea unui cîntar în formă de vas sigilat, hieroglifa inimii.

– Fie ca Ptah, patronul constructorilor, să facă folositoare aceste unelte. Cu ele vei reconstitui ochiul, adunîndu-i bucăţile risipite, şi vei vedea ceea ce trebuie văzut, printre cele materiale şi cele ascunse. Ca să reuşeşti, prima ta datorie constă în a-ţi pregăti locul de veci, cel în care vei trăi în afara timpului.

Femeia înţeleaptă se apropie de colos şi-i încinse mijlocul cu şorţul de aur pe care-l purtase Nefer cel Tăcut.

– Să faci ceea ce este drept şi cinstit, Paneb, vorbeşte clar şi cu calm, să ai un caracter neînduplecat, capabil să suporte atît nefericirea, cît şi bucuria, o inimă trează şi un cuvînt tăios. Întrucît ai trăit marile mistere, poţi practica de acum încolo ritualul trezirii puterii creatoare şi poţi oficia în sanctuarul templului, acolo unde în fiecare dimineaţă se desăvîrşeşte creaţia primordială, învierea luminii care dă viaţă tuturor celor existente.

Paneb avea impresia că zeci de bolovani enormi îi cadeau pe umeri, dar el, fiul de țăran, care nu dorise decît să devina desenator, pentru a-și potoli pasiunea, nu se îndoi sub povară, .

Îndrumat de femeia înțeleaptă, maestrul de operă intra în sanctuarul templului principal din Locașul Adevărului și, așa cum făcuse și tatăl său spiritual, parcurse cele două drumuri, cel al lui Maat, legea eternă a universului, și cel al lui Hathor, dragostea creatoare, dîndu-și seama, în cele din urmă, ca ele se contopeau într-unul singur.

27

Servitoarea nubiană întinse prea mult unguent pentru slăbit pe pulpele Serketei.

– Idioato! urlă ea pălmuind-o. Vrei sa-mi arzi pielea?

Tînara negresă, a cărei frumusețe stîrnea gelozia prietenelor stăpînei sale, abia își stăpîni lacrimile. Prost plătită, tratată cu o brutalitate greu de suportat, ținea totuși la această slujbă într-o vilă de lux, deși foarte departe de satul său natal. Luase hotărîrea să nu rămînă o simplă țărancă și să vină să guste din plăcerile Tebei. Așadar, nu se va lăsa descurajată de purtarea odioasă a patroanei sale.

– Vă cer iertare.

Serketa ridică din umeri.

– Adu-mi bețișoarele pentru machiat.

Temîndu-se de primul fir de păr alb și de semnele de îmbătrînire a pielii, Serketa consuma tot mai multe produse de înfrumusețare: fard verde și negru pentru ochi, ocru roșu pentru buze, pudre și creme fine pentru ten, tincturi pentru regenerare și uleiuri pentru păr. Sala de baie era plină de flacoane, unul mai scump decît altul, cel mai frumos fiind un flacon de parfum dintr-o sticlă de o transparență perfectă.

– Adu-mi micul dejun, îi ceru servitoarei.

Nubiana își răsfăța stăpîna, pregătindu-i smîntînă proaspătă și unt amestecat cu anason și chimion. Întins pe pîine caldă, îi

rotunjea şi mai mult formele, dar Serketa era prea lacoma ca să reziste la această placere.

Îmbrăcat într-o splendidă robă plisată, Mehy intră ca o furtună în apartamentele soţiei sale.

– Ieşi, îi porunci el nubienei care părăsi încăperea în fugă.

– Eşti deja gata, dragule? se miră Serketa.

– Trebuie să-mi convoc ofiţerii superiori pentru a face o ultimă corectura raportului cerut de Seth-Nakht.

– Sper că nu-i nimic supărător!

– Doar o banală muncă administrativă. Ceea ce are într-adevăr importanţă este înfruntarea inevitabilă dintre acest bătrîn curtean şi regina Tausert.

– Tu pe cine pariezi?

– Eu sper să se sfîşie între ei.

Serketa se atîrnă de gîtul soţului ei.

– Dacă ai şti cît de surescitată eram la tîrg! Toate gărzile alea tîmpite în jurul meu, îţi dai seama?

– Îţi place prea mult să rişti, scumpa mea.

– Da' de unde, leul meu! Nu mă vor putea prinde niciodată. Simt pericolul în aer mai ceva decît un animal sălbatic.

– Gărzile au descoperit totuşi că cea implicată în acest incident era o femeie.

– Nu ştiu decît că, din umbră, acţionează o reţea bine organizată.

– Ai ceva noutăţi de la trădător?

– Paneb a fost numit maestru de operă al Locaşului Adevarului. Aşadar, mai devreme sau mai tîrziu, va folosi piatra de lumină. De aceea aliatul nostru nu-l mai slăbeşte din ochi. Şi mai are o idee împotriva bunului mers al confreriei la acest început de domnie a lui Paneb.

– Eu am altă idee în aceeaşi privinţă... nu trebuie să-i mai lăsam colosului nici o clipă de răgaz! Departe de a fi ponderat,

aşa cum era Nefer cel Tăcut, va sfîrşi prin a-şi pierde răbdarea, sfărîmîndu-se precum o piatră lovită cu barosul.

Paneb prezida pentru prima dată tribunalul satului, cu scopul de a trage concluziile asupra condiţiilor de muncă şi pentru a răspunde îngrijorarii unora dintre artizani.

Karo cel Posac nu pierdu prilejul să ia cuvîntul în legătură cu cea mai importantă dintre probleme.

– Umblă zvonul că ai vrea să schimbi ritmul muncii noastre.

– Nu-i nimic adevărat, răspunse Paneb: opt zile pe şantiere, de la opt la douăsprezece şi de la două la şase, urmate de două zile de odihnă, fără să punem la socoteală zilele de sărbătoare şi zilele de răgaz pentru prilejuri speciale. Asta e tradiţia satului şi n-am de gînd s-o schimb. În caz de urgenţă, voi încerca să fac faţă împreună cu Hay şi cîţiva voluntari, care vor fi plătiţi foarte bine pentru orele lucrate în plus.

– Hai să vorbim despre plată! propuse Unesh Şacalul. Se vorbeşte că ai de gînd să ne micşorezi salariile. E adevărat?

– Nici zvonul acesta nu e adevărat. Împărţirea produselor se va face tot în ziua de douăzeci şi opt a fiecărei luni: cinci saci de alac şi doi de orz pentru scribul Mormîntului, pentru şeful echipei din stînga şi pentru mine şi cîte patru saci de alac şi unul de orz pentru fiecare dintre artizani, ca salariu minim.

– Unul întreg în loc de jumătate... Înseamnă că primim mai mult decît pînă acum!

– Kenhir are încuviinţarea administraţiei.

– Dar asta nu înseamnă că se va reduce raţia la celelalte produse? întrebă îngrijorat Renup cel Jovial.

– Cîtuşi de puţin. În fiecare zi, pîine, legume proaspete, lapte, bere şi cel puţin trei sute de grame de peşte de persoană.

– Şi o dată la zece zile, sare, săpun, uleiuri şi unguente?

– Bineînţeles.

– Înseamnă că nu se schimbă nimic! exclamă Userhat Leul.

– De ce s-ar schimba o situație care avantajează pe toată lumea?

– Ca să fiu sincer, mărturisi Nakht cel Puternic intimidat, pariasem între noi că vei schimba obiceiurile...

– Rutina mi se pare periculoasă, atît pentru mînă cît și pentru spirit, dar sînt multe obiceiuri constructive lăsate moștenire de strămoșii noștri care constituie comorile noastre și vreau, cu ajutorul vostru, să le apăr.

Calmul lui Paneb îi surprinse pe artizani.

– Eu mi-am cîștigat pariul, preciză Ched Salvatorul, ironic. Nimeni nu credea că Paneb va deveni cu adevărat urmașul lui Nefer cel Tăcut. Dar un maestru de operă își respectă cuvîntul, așa că puteți dormi liniștiți.

Seth-Nakht citea ultimul raport trimis de fiul său mai mare, care cutreiera Syro-Palestina cu scopul de a pune la punct o rețea de iscoade serioase, capabile să alerteze capitala, atente la cel mai mic semn de tulburare.

– Regina Tausert dorește să vă vorbească, îl anunță intendentul.

– Regina e aici, la mine?

Intendentul dădu din cap afirmativ.

Uimit, Seth-Nakht ieși din biroul său, grăbindu-se la întîlnirea cu Tausert, instalată confortabil într-o lectică.

– Maiestate, n-aș fi crezut că...

– Ați promis că-mi veți da ascultare, nu-i așa?

– Da, în împrejurările actuale și atîta timp cît...

– Vi se întîmplă des să nu vă respectați cuvîntul?

Seth-Nakht se simți jignit.

– Niciodată, Maiestate! Și aș putea găsi zeci de martori care să vă confirme.

– În acest caz, de ce nu mi-ați adus la cunoștință ultimul raport în legătură cu Syro-Palestina?

– A fost scris de fiul meu şi...

– El este delegatul pentru problemele din afară. Eu şi faraonul trebuie să avem cunoştinţă de munca sa şi să păstram secretul, dacă este necesar, chiar şi faţa de domnia voastră.

Om al legii, Seth-Nakht fu nevoit să admită că regina avea dreptate.

– Dar regele Siptah nu poate aprecia importanţa unui asemenea document!

– Vă înşelaţi. În fiecare dimineaţă mă duc la căpătîiul lui comunicîndu-i principalele veşti, pentru ca el să-mi împărtăşească părerile sale, cele ale unui om luminat, detaşat de lume. Eu îmi respect cuvîntul, Seth-Nakht.

Rănit în mîndria sa, bătrînul curtezan se înclină.

– Vă înmînez imediat raportul delegatului, Maiestate.

– Din moment ce l-aţi citit, îmi puteţi face un rezumat.

Sensibil la acest semn de încredere, Seth-Nakht nu ascunse nimic.

– În Syro-Palestina e linişte, dar, pe ici, pe colo, există mici grupuri care protestează împotriva protectoratului egiptean care, de altfel, asigură prosperitatea regiunii. Nu este vorba decît de tulburările minore obişnuite, manifestări pe care poliţia locală va şti să le îngrădească. În schimb, situaţia din Asia rămîne îngrijorătoare: regate se prăbuşesc, dinastii războinice vin la putere şi nimeni nu poate şti unde se va ajunge. În orice caz, nu e bine pentru Egipt, ţara care rămîne, prin excelenţă, ţinta cuceririlor.

– La ce v-aţi gîndit?

– Înteţirea vigilenţei asupra culoarului de invazie dinspre Miazănoapte şi Răsărit, menţinerea garnizoanelor bine înarmate şi bine plătite, consolidarea forturilor care formează prima noastră linie de apărare, construirea de noi vase de război şi adresarea unei porunci arsenalelor din Pi-Ramses să producă mai mult material.

– Şi ameninţarea libiană?

– Ar trebui s-o luăm foarte în serios. Clanurile sînt încă divizate, dar va fi de ajuns un şef de război mai pornit decît ceilalţi pentru a le arunca în lupta pentru cucerirea Deltei, mai ales daca agresiunea vine dinspre Răsărit.

– Au fost repartizate suficiente iscoade?

– Din păcate, nu şi realizarea acestei acţiuni e foarte periculoasă. Mulţi voluntari şi-au pierdut viaţa. După informaţiile de care dispunem, triburile libiene vor primi în curînd întăriri.

– Aţi stabilit starea exactă a forţelor noastre?

– Generalii mi-au răspuns repede şi cu precizie şi cred că vom şti să ne apărăm. Dar îmi cunoaşteţi părerea: ar fi mai bine să atacăm în mod preventiv.

– Eu nu sînt de aceeaşi părere, Seth-Nakht. Ce-i cu armata tebană?

– Generalul Mehy dispune de trupe numeroase şi bine instruite. Datorită lui, Egiptul de Sus şi Ţinutul de Miazăzi sînt sub control.

– Cînd se va întoarce la Pi-Ramses funcţionarul însărcinat cu problemele din afară?

– Peste cîteva luni, Maiestate, nu înainte de a verifica el însuşi totul.

– De acum înainte, să-şi trimită rapoartele direct faraonului.

Încă o dată, Seth-Nakht se înclină.

28.

Era pentru prima dată cînd şeful Sobek îi cerea o consultaţie femeii înţelepte. Fiind sănătos tun, nubianul cel zdravăn se hotărîse totuşi să-i ceară un sfat, căci nu mai putea dormi noaptea.

– Stai excelent cu sănătatea, spuse Clara după ce-l examină îndelung.

– Nu mai pot să dorm, mărturisi nubianul.

– Dat fiind că ai un sînge curat, reuşeşti să te odihneşti cu ochii deschişi. Nu leacurile îţi vor alunga acele gînduri care te chinuie.

– Asigur securitatea satului, dar iată că un asasin continuă să dea tîrcoale, fără să poată fi pedepsit! Este acelaşi om, sînt sigur, acelaşi om care mi-a ucis un om din gardă şi care i-a luat viaţa lui Nefer cel Tăcut, unul dintre artizanii echipei din dreapta.

– Cum de eşti atît de sigur?

– Aşa simt. Ceva îmi spune că aşa este... Şi turbez fiindcă nu am nici o pistă solidă!

– Nu dispera, Sobek.

– Aveţi... aveţi vreo bănuială?

Femeia înţeleaptă ridică privirea.

– Ştiu doar că ai dreptate şi că trădătorul s-a acoperit atît de bine în întuneric, încît nici un gînd, oricît de puternic ar fi el, nu-l poate pătrunde. Dar asta nu poate dura la nesfîrşit...

– Au trecut atîția ani fără ca el să facă vreo greșeală. De ce ar deveni așa, deodată, mult mai puțin prudent?

– Există o vanitate a răului, Sobek, iar cel pe care îl căutăm va sfîrși, odată și odată, prin a-i cădea pradă.

– Nici măcar n-am fost în stare s-o identificăm pe țărancă, la tîrg! Zeci de interogatorii care n-au dus la nimic, descrieri, unele mai închipuite decît altele, dar nici un indiciu… Și, prin ținut, nu s-a auzit nici măcar un zvon care să ne dea un fir călăuzitor. Ai putea să juri că negustoreasa de smochine nici măcar n-a existat.

– Este, fără îndoială, cea mai bună concluzie.

Sobek se crispă.

– Ar putea fi oare o… creatură malefică din lumea de dincolo?

– Asta nu, dar poate că nici țărancă nu este.

– S-a deghizat… Asta vreți să spuneți?

– Cea mai bună metodă să treci neobservat! Dacă ar fi fost cu adevărat o vînzătoare de smochine de prin satele învecinate, i-ai fi luat urma în mod sigur.

– S-a deghizat… Iar eu nu pot pune cîte o gardă în spatele fiecărei femei pentru a o demasca pe cea suspectă! Și cine s-ar putea ascunde astfel? O orășeancă, o străină?

Nedumerit, nubianul era totuși mulțumit că găsise un fir, chiar dacă destul de subțire.

Rumoarea unor certuri violente îl readuse la realitate.

– Sosirea produselor proaspete nu se desfășoară tocmai bine. Ai putea crede… Pot să plec?

– Consultația s-a terminat, spuse Clara. Dacă vrei un decoct de plante calmante, ți-l pot prescrie, dar îl vei bea?

– Mulțumesc pentru tot… Mă simt mai bine și plec să potolesc cearta!

Sobek pică la începutul unei încăierări între sătence și negustorii de pește, în fruntea cărora se agita un Nia bărbos și bădăran.

În ciuda forţei sale, se cam dădea înapoi în faţa asalturilor lui Niut cea Neobosita, care ridicase în aer o coada de matura, cu intenţia de a-l ciomăgi pe auxiliar.

Nubianul cel uriaş interveni între ei.

– Gata! Ce se întîmplă?

– Nia este un bandit! exclamă soţia scribului Mormîntului.

– Ca de obicei, am livrat peştele!

– Ia să vorbim despre peştele tău! N-ai nici barbuni, nici crapi, nici tilapia! Şi priveşte ce biban ai îndraznit sa ne aduci!

Dintr-un coş de răchită, Neobosita scoase un peşte cu ochii spălăciţi, cu branhiile căscate şi cu un miros suspect.

– Pe ăsta îl numeşti tu peşte proaspăt? Mărturiseşte că vrei să ne otrăveşti!

– Eu am livrat ce mi s-a spus să livrez... şi, pe urmă, voi aveţi destul peşte uscat.

Niut deschise alt coş, pe care-l împinse cu piciorul răsturnîndu-l pe pămînt.

– Prost pregătit şi imposibil de mîncat! De cine-ţi baţi tu joc?

– Eu nu sînt decît un auxiliar care asculta de ordine!

– De ordinele cui? întrebă Paneb, care tocmai sosise.

Negustorul Nia se ascunse în spatele angajaţilor săi.

– Nu mă atinge! îl imploră el, temîndu-se de mînia colosului, cu care mai avusese de a face şi altădată.

– Răspunde-mi la întrebare şi totul va fi bine.

– De ordinele administraţiei.

– Du înapoi marfa asta stricată, Nia, şi adu-ne chiar astăzi peşte proaspăt şi uscat de cea mai buna calitate. Eu sînt cel care dă ordinele! Şi nu pierde vremea pe drum, că vin să te caut!

Împovăraţi cu coşurile lor, negustorii de peşte părăsiră zona auxiliarilor. Dar nici n-avu timp Paneb sa treacă pragul porţii satului, că soţia lui Pai Pîinică-Bună ieşi, înnebunită.

– Sacii de grîu nu conţin cantitatea obişnuita!

– Eşti sigură?

– Îmi dau seama din ochi, crede-mă! Poţi verifica.

Maestrul de operă îi încredinţă această sarcină lui Gau cel Exact, care se folosi de măsura oficială a satului.

– Lipseşte a zecea parte din cantitatea obişnuită, constată el. Cei care au umplut sacii au folosit altă măsură.

– Mă duc imediat la administraţia centrală, hotărî Paneb. Nakht cel Puternic vine cu mine.

Deşi avea o excelentă condiţie fizică, lui Nakht îi era îngrozitor de greu să ţină pasul cu colosul. Foarte prost dispus, acesta din urmă părea şi mai solid decît înaintea numirii sale.

– Îmi pare rău pentru tine, Paneb… Cu toate necazurile astea numirea ta nu mai este o plăcere.

– Necazurile fac parte din meserie.

– Dar de data asta e prea de tot… Dacă cineva ar vrea să-ţi facă rău şi să te descurajeze, aşa ar proceda.

– Te gîndeşti la cineva?

– La nimeni în mod special… De cînd eşti şef de echipă, întrecerea dintre noi a luat sfîrşit. Şi sînt convins că tribunalul a avut dreptate să te numească maestru de operă.

– N-ai fi meritat tu titlul ăsta?

– Eu? Cu siguranţă, nu! Iubesc confreria asta şi-mi iubesc munca, sînt fericit în acest sat şi-mi cunosc limitele. Să conduc nu este unul dintre talentele mele. Nu numai că nu te invidiez, dar chiar te plîng! Toate neînţelegerile, mici sau mari, fac parte de acum încolo din treburile tale zilnice.

Ca de obicei, gărzile clădirilor administraţiei centrale se arătau neîncrezătoare.

– Maestrul de operă al Locaşului Adevărului doreşte să-l vadă pe generalul Mehy, declară Paneb, surprinzător de calm. Este foarte urgent.

Un gradat alergă pînă la grajduri. Mehy tocmai privea cu atenţie doi cai, pe care îi dobîndise pentru a-i trage carul de luptă.

– N-au nimic deosebit, constată el. Rîndaş, dă-i unui novice, iar mie fă-mi rost de nişte animale solide.

Fără grabă, cu o ţinută demnă, administratorul principal al malului stîng se îndreptă către cei doi artizani.

– Nu mă aşteptam la vizita voastră…

– Nici noi nu ne aşteptam să ni se livreze în sat peşte putred şi saci conţinînd cantităţi mult mai mici de cereale, i-o întoarse Paneb.

Mehy părea surprins.

– Sînteţi sigur, maestre de operă? Căci aşa trebuie să mă adresez, nu?

– Cît se poate de sigur. Fiind vorba de o greşeală gravă a administraţiei voastre, cer o rezolvare imediată.

– Vreţi să mă urmaţi în biroul meu?

Mehy cercetă nişte tăbliţe de lemn.

– Ia să vedem… După ultimul raport al intendenţei, livrările de peşte au fost efectuate de Nia, iar sacii cu cereale au fost livraţi la vreme de către brutăria din Ramesseum.

– Peşte putred şi o cantitate insuficientă de boabe, îi aminti Paneb. Este clar că măsura a fost schimbată în mod ilegal.

Generalul zîmbi cu şiretenie.

– Spuneţi-mi, Paneb… Conduceţi cu adevărat Locaşul Adevărului?

– Ce înseamnă întrebarea asta?

– Administraţia mea nu e cîtuşi de puţin răspunzătoare de grijile voastre şi, mai mult, se pare că habar n-aveţi ce se întîmplă în satul vostru.

Colosul îşi simţi sîngele clocotind.

– Ce vrei să spui, Mehy?

– Serviciile mele au primit un ordin scris, cu sigiliul Locaşului Adevărului. Prin el, i se cerea negustorului de peşte să vă livreze stocul existent, iar responsabilului silozurilor din

Ramesseum să modifice măsura şi conţinutul sacilor. Desigur, ordinul a fost executat.

– Arătaţi-mi acel document.

– Cu plăcere.

Tăbliţa de lemn era autentică.

Alături de sigiliul Locaşului Adevărului, se mai afla unul. Cel al artizanului care dăduse acest ordin în locul maestrului de operă.

29.

– Vasazică, deduse Kenhir uluit, el era... El, trădător și asasin!

– Să nu ne grăbim, îi recomandă Paneb.

– Uite însemnul lui, aici, pe tăbliță!

– Pentru moment, nu-l putem acuza decît de abuz de autoritate.

– Nu înțelegi că a încercat să te discrediteze ca să-ți ia locul și să se îmbogățească din beneficiul crimelor sale? Trebuie convocat imediat tribunalul.

– Mai întîi să-i punem suspectului cîteva întrebări, propuse femeia înțeleaptă.

– Dovada asta nu ajunge?

– Mă duc să-l caut, hotărî Paneb.

Clara era senină, Kenhir nerăbdător.

Cînd maestrul de operă apăru împreună cu artizanul bănuit de cele mai cumplite fapte, scribul Mormîntului se ridică și-l privi pe acesta drept în ochi.

– Ei, Userhat Leul, ce-ai de spus în apărarea ta?

Sculptorul-șef îl privea năuc.

– Apărarea mea... Dar de ce sînt acuzat?

– Însemnul tău reprezintă capul și pieptul unui leu?

Stăpînindu-și mînia, Kenhir îi arăta lui Userhat tablița de lemn.

– Da, e însemnul meu.

Acuzatul citi repede textul.

– N-am scris niciodată aşa ceva! De unde aveţi documentul ăsta?

– Ca şi cînd n-ai şti!

– Bineînţeles că nu ştiu! se înfurie sculptorul-şef cu tors impresionant. Şi nu permit nimănui să nu mă creadă pe cuvînt!

– Mi-a fost dat de către generalul Mehy, spuse Paneb.

– Eu nu frecventez birourile administraţiei. Este de datoria scribului Mormîntului şi a şefilor de echipa s-o facă.

– Mehy a primit tăbliţa prin poştă.

Tulburarea lui Userhat nu dură decît o clipă.

– Cineva mi-a imitat însemnul.

– Poţi s-o dovedeşti? întrebă Kenhir, aspru.

– Mai întîi, e vorba de cuvîntul meu de Servitor al Locaşului Adevărului. Daca trebuie, voi jura în faţa lui Maat şi a tribunalului că n-am scris eu tăbliţa asta. Apoi, cînd îmi imprim semnul personal, o fac întotdeauna pe piatră şi niciodată pe lemn. Sculptorii o pot confirma. Vă este de ajuns?

Kenhir îşi ţuguie buzele.

– Este de ajuns, socoti Paneb.

– Cineva a încercat să ne discrediteze, pe tine şi pe mine, îşi spuse părerea Userhat Leul.

Cînd sculptorul-şef plecă, cu capul sus, scribul Mormîntului începu sa-şi strige nemulţumirea.

– Trebuie să-i vorbim lui Sobek despre acest incident, pentru a supraveghea îndeaproape plecările şi venirile lui Userhat Leul.

Gînditor, maestrul de operă i se alătură lui Kenhir.

În acea dimineaţă, Kenhir se trezise înaintea lui Niut cea Neobosită, care trebuia să facă o tămîiere completă a casei, inclusiv a biroului. Resemnat, preferase să plece de acasă fără să-şi spele părul şi se dusese să-şi mai privească mormîntul în lumina răsăritului de soare.

Săpat într-un pamînt sterp, la capatul cimitirului, mormîntul cuprindea o capelă sobră în care însă puteai vedea o nişă cu reprezentarea scribului Mormîntului, veşnic tînăr, faţă în faţă cu Osiris, Hathor şi Isis. Acest privilegiu fabulos îl făcea să uite că nu şi-a terminat încă lucrarea *Cheia viselor.*

Privind îndelung piramidionul ascuţit care-i domina locul de veci, conform tradiţiei arhitecturale rezervate membrilor de seamă ai confreriei, bătrînul scrib îşi dădu seama că cea mai bună lucrare a sa era *Jurnalul Mormîntului*, în care povestise marile şi micile evenimente ce marcaseră existenţa Locaşului Adevarului.

Lumina readuse la viaţă, unul după altul, piramidioanele, facînd să sclipească stelele cu fronton arcuit inserate în lucarne. Ele îi reprezentau pe defuncţi adorînd în genunchi corabia solară, înconjurată de cinocefali ce anunţau naşterea zilei. În curînd Kenhir avea să-şi reîntîlnească strămoşii, cu speranţa de a nu fi judecat prea sever de către cei vii.

– Te-ai şi sculat, Kenhir?

Vocea puternică a maestrului de operă îl făcu pe bătrîn să tresară.

– Înaintînd în vîrstă, dormi tot mai puţin... Şi apoi, doresc să mă bucur de fiecare dimineaţă care mi-a mai rămas în acest sat care mi-a dăruit atîta fericire.

– Doriţi să vă înfrumuseţez şi mai mult locul de veci?

– Pentru mine totul e gata de multă vreme. Ar fi mai bine să te ocupi de propriul tău mormînt. Locul de veci al unui maestru de operă trebuie să facă cinste rangului său.

– De acord... Dar mai întîi trebuie să trimit o echipă în Valea Regilor pentru a se îngriji de împrejurimile mormintelor regale.

– Excelentă idee, Paneb. Mă simt prea obosit să mă duc pînă acolo... Îmi va ţine locul Imuni.

Maestrul de operă zîmbi.

– Puţină mişcare i-ar face bine micuţului scrib. Rămînînd tot mereu printre papirusuri, riscă să se mumifice înainte de vreme.

Celibatar convins, temîndu-se de femei mai mult decît de o boală trimisă de zeiţa leoaică Sekhmet, scribul Imuni îşi îngrijea singur locuinţa cea modestă din partea apuseană a satului, vecină cu cea a şefului echipei din stînga. Dată fiind poziţia sa, ar fi avut dreptul la mai multe ore de menaj cu tarif avantajos, dar micul mustăcios cu faţa de rozător prefera să-şi păstreze salariul neatins.

De mai multe luni, Imuni suferea de arsuri la stomac şi ştia şi de ce: Kenhir părea să fie nemuritor, iar Paneb devenise şeful confreriei. Pentru el, era cum se putea mai rău. Şi nici nu putea deveni scrib al Mormîntului, nefacînd altceva decît să-şi şteargă penelurile de cincisprezece ori pe zi şi să-şi curețe paletele cu disperare.

De ce oare nu se îndura Kenhir să iasă la pensie şi să-l lase pe el ca succesor? Imuni îşi făcea datoria fără cusur, ţinea o contabilitate perfectă şi nu permitea nici cea mai mică înşelătorie. Datorită lui, gestiunea confreriei nu putea fi atacată. Şi apoi, ştiind să-i observe pe unul sau pe altul fără să fie văzut, învăţase multe despre tehnicile artizanilor. Într-o zi ar putea fi în stare nu numai să devină scrib al Mormîntului, dar şi conducător al celor două echipe. În orice caz, va trebui să se descotoroseasca în mod legal de Paneb, care nu va fi niciodată de acord cu ambiţiile sale legitime.

Cineva bătu insistent la uşă. Imuni îşi puse jos penelul.

– La drum! porunci Nakht cel Puternic.

Scribul deschise.

– La drum unde?

– În Valea Regilor, să facem curat.

– Scribul Mormîntului e cel care…

– Kenhir e obosit, iar tu îi vei ţine locul. Noi ceilalţi sîntem gata şi n-avem chef să aşteptăm.

Imuni îşi strînse în graba materialul necesar şi alergă să prindă din urmă mica echipă, care pornise către Vale.

– E sigur că nu inima este bolnavă? întrebă Pai Pîinică-Bună, speriat.

– Absolut sigur, raspunse femeia înţeleaptă. Nu se aude nimic suspect, iar energia pe care o emite circulă fără stavile în trupul tău.

– Dar am avut totuşi palpitaţii!

– Recunosc că asta te-a putut alarma, dar cauza a fost fără mare importanţă. Nimic altceva decît un exces de nervozitate.

– Şi... o să se repete?

– Totul depinde de tine, Pai. Presupun că ai căzut pradă unei mînii ale cărei efecte n-au dispărut încă.

Desenatorul îşi privi degetele de la picioare.

– Aşa este...

– De ce nu te poţi stăpîni?

– Din cauza nevestei-mii... Mi s-a plîns de greutăţile vieţii în sat, mai ales de supravegherea lui Sobek şi a gărzilor sale.

– Vrea să plece?

– Mai mult sau mai puţin... Eu am pus lucrurile la punct, am început să strig şi am lovit cu pumnul în cufarul pentru lenjerie.

– Dacă soţia ta simte cu adevărat dorinţa să părăsească Locaşul Adevărului, e liberă s-o facă, îi aminti Clara, şi n-o vei putea opri cu crizele tale de furie.

– Ştiu şi eu asta, aprobă Pai, dar motivul discuţiilor nu era atît de serios... De fapt, nevasta-mea îmi reproşa că beau prea mult cu ceilalţi pictori şi că nu mă ocup destul de îmbunătăţirea casei noastre... De mai mult de un an, îi tot promit o bucătărie nouă, dar sînt atîtea sărbători de celebrat şi atîtea banchete de organizat!

Femeia înţeleaptă zîmbi.

– Cînd un artizan își întemeiază o familie, trebuie să-i asigure și armonia.

– Dacă mă port așa cum trebuie, inima îmi va face mai puține surprize?

– Bineînțeles.

În ciuda efortului fizic, Imuni era mîndru să-i țină locul scribului Mormîntului și să supravegheze, de unul singur, activitatea artizanilor. Să nivelezi pămîntul în jurul mormintelor regale și să transporți resturile de piatră în afara Văii Regilor nu era o treabă ușoară, dar echipa compusă din Casa Funie, Fened Nasul, Karo cel Posac, Nakht cel Puternic și Didia cel Generos nu era lipsită de energie. Ceilalți artizani ai echipei din dreapta erau ocupați cu mormîntul lui Paneb, astfel, cei cinci bărbați se grăbeau sa-și ducă munca la bun sfîrșit pentru a le da celorlalți o mînă de ajutor.

– Scîrnăvia asta mă enervează, spuse Casa Funie. Dacă i-am trînti pe picior un bloc de piatră, ne-ar lăsa în pace.

– Nu-i da nici o atenție.

– Dacă fac pipi, are grijă să scrie și asta pe tăbliță! Kenhir nu e prea simpatic, dar măcar știe pînă unde să meargă.

– Imuni nu face nici un rău, își spuse Karo părerea. Desigur, cu condiția să nu-și bage coada în felul nostru de a munci.

– Îl urăște pe maestrul nostru de operă, remarcă Didia.

– Crezi ca ar putea fi în stare să-i facă vreun rău?

Dulgherul dădu din cap.

– Hai să n-o luăm razna, îi sfătui Fened. Mustăciosul ăsta pitic nu va îndrăzni să-l atace pe colos. Tot ce-și dorește Imuni este funcția de scrib al Mormîntului. Și pun pariu că bătrînul Kenhir îi va face o figură pentru a-i sta în cale.

– Îi pui în spinare lui Kenhir cele mai urîte intenții, constată Casa Funie, trecîndu-și degetele prin părul său negru.

Imuni se apropie de grup.

– Cînd credeţi ca veţi termina? întrebă el cu o voce mieroasa.

– Dacă ne-ai da o mînă de ajutor, răspunse Didia, am putea isprăvi totul mai devreme decît prevăzuserăm.

– Nu asta este treaba mea! protestă scribul.

– Vom termina cînd vom termina, spuse Nakht cu vocea sa de bas.

– Nu e chiar atît de cald, aţi putea lucra mai cu spor.

Nakht cel Puternic îi arătă scribului barosul.

– Supraveghezi, dar nu dai sfaturi... De acord?

Imuni se dădu cu un pas înapoi, artizanii îi întoarseră spatele şi continuară să umple coşurile cu resturi de calcar, pe care aveau să le folosească pentru consolidarea zidurilor de apărare împotriva valurilor de noroi ce ar fi putut murdări sau distruge uşile mormintelor regale.

În cele din urmă, nivelară solul în apropierea locului de veci al faraonului Merenptah, unde Fened descoperi cîteva blocuri frumoase de piatră, care, tăiate din nou, ar fi putut fi refolosite.

– Haideţi să-i facem o surpriză maestrului nostru de operă! le propuse el.

Toţi fură de acord.

– Va fi totuşi greu de transportat, observă Casa Funie.

– Dar nici noi nu sîntem nişte cîrpe, riposta Nakht.

Cînd ieşiră din Vale purtîndu-şi povara, nici unul dintre ei nu observă zîmbetul ironic al lui Imuni.

30

Paneb și soția sa o ascultau pe micuța Selena povestindu-le un vis frumos, în care ea se transformase în ibis pentru a zbura dincolo de munți.

Karo cel Posac o întrerupse.

– Trebuie să vii, îi spuse el colosului. După spusele unuia dintre auxiliari, un bou ți s-a îmbolnăvit, iar potîrnichile nu vor întîrzia să-ți invadeze cîmpul. Dacă nu iei măsuri, recolta va fi devastată.

Recolta era foarte importantă pentru unele familii din sat, așa că Paneb își luă rolul în serios și se duse imediat la Kenhir care, avînd la cot o durere greu de suportat, era nevoit să-i dicteze lui Imuni *Jurnalul Mormîntului*.

– Trebuie să ies din sat cu cel puțin doi oameni ai echipei din dreapta, anunță Zelosul, explicînd care este situația.

Lui Kenhir nu părea să-i convină.

– Știi doar că e interzis să-i folosim pe artizanii Locașului Adevărului la munci de acest gen.

– Nu e vorba de o muncă, ci de o simplă mînă de ajutor pentru a pune plase pentru protejarea grîului și pentru prinderea cît mai multor potîrnichi, pe care să le mîncăm fripte.

Kenhir mormăi abia cîteva vorbe de aprobare, cu care însă maestrul de operă se mulțumi, fără să ia în seamă rînjetul satisfăcut al ajutorului de scrib.

– Ce-am putea face noi? se plînse unul dintre cei cinci ţărani aflaţi în slujba lui Paneb. Am facut deja destul de mult anunţîndu-vă repede!

Însoţit de Nakht cel Puternic şi de Didia cel Generos, Paneb preferă să nu răspundă şi să-şi examineze boul care abia mai respira.

– Du-l în zona auxiliarilor, îi porunci colosul lui Nakht, şi cere-i femeii înţelepte sa-l îngrijească. Apoi, vino repede înapoi.

Nişte pîndari anunţaseră autorităţile tebane despre aceste prime atacuri ale potîrnichilor, atît de numeroase, încît întunecau soarele înainte de a se năpusti asupra culturilor. La rîndul lor, Paneb şi Didia, împreună cu ţăranii, întinseră o plasă cu ochiuri mici între doi ţăruşi înfipţi adînc în pămînt. Pentru a-şi proteja picioarele, se încălţaseră cu sandale grosolane din papirus.

– Iată-le! urlă unul dintre ţărani.

Un nor de păsări se revărsa asupra cîmpului, cu un zgomot asurzitor de aripi. Vînătorii înălţară bucăţi de stofă şi, agitîndu-le, dezorientară potîrnichile, care căzură în plasă, în număr mare, prinzîndu-şi picioarele.

– Ce mai ospăţ ne aşteaptă! se bucură Didia în momentul în care Nakht cel Puternic se întorcea din sat.

– Femeia înţeleaptă îţi va salva boul, îl anunţă el pe Paneb.

Vîntul cald dezmierda trupul gol al Turcoazei, întins pe terasă, în soarele dimineţii. Deşi colosul urcase scara precum o pisică, ea îi simţise prezenţa.

– Vino, Paneb.

– Credeam că eşti la oratoriul zeiţei liniştii, împreună cu celelalte preotese ale lui Hathor, pentru a pregăti sărbătoarea.

– Şi totuşi ai venit aici.

– Nu-i aşa că mă aşteptai?

Turcoaza se mulţumi să zîmbească. Şi, ca întotdeauna, Paneb fu cuprins de o dorinţă de nestăpînit, care-l mîna către

această femeie superba, veșnic tînăra. Timpul care trecea o transforma parcă, adaugînd frumuseții salbatice a tinereții acel farmec în care se contopeau dragoste și blîndețe.

Cînd colosul se întinse peste ea, Turcoaza îl respinse.

– Tu, care ai devenit maestrul acestei confrerii, Paneb cel Zelos, ce semn vrei să-i alegi și ce destin să-i oferi?

Preț de cîteva clipe, cei doi amanți se măsurară din priviri. Paneb nu mai avea în fața lui o femeie îndragostita, ci o creatură din cealaltă lume, ireal de frumoasa, dar care nu intenționa să-i redea libertatea atîta vreme cît nu i se raspundea.

– Confreria nu-mi aparține, Turcoaza. Eu am ales-o, așa cum și ea m-a ales, și numai dragostea desăvîrșită care ne unește îmi poate permite s-o conduc. Destinul ei e marcat de eternitate și nu are alt rost decît acela de a contopi opera și omul în aceeași trudă și aceeași suflare. Dar e adevărat, îmi voi imprima semnul, caci nu doresc un Locaș al Adevărului călduț și prețios, ci un Locaș al Adevarului a cărui inimă să nu înceteze să bată pentru întruchiparea cuvintelor zeilor, cu înțelepciune, forță și armonie. Desigur, uneori voi pierde, dar nu mă voi da niciodată bătut. Și, dupa moartea mea, un alt maestru de opera va încerca sa-mi continue opera.

Turcoaza, înduioșata, întinse mîinile spre colos.

– De pe terasa mea, îți zăresc mormîntul, locașul magic în care forța ta va supraviețui. Fiindcă puterea nu te-a pervertit încă, vino sa facem dragoste.

Datorită muncii îndîrjite a echipei din dreapta, mormîntul lui Paneb se construia cu o viteză surprinzătoare. Userhat Leul, sculptorul-șef, își însuflețea frații, îndemnîndu-i să dea tot ce aveau mai bun în ei, sapînd puțuri, cioplind în piatră camera funerară boltită, construind stîlpul și sălile pentru cei vii, fără să uite de bazinul amintind de prezența apei primordiale, în care

totul se naştea şi renăştea, şi de grădina în care sufletul celui mort vine să se odihnească la apusul soarelui.

Cînd maestrul de operă inspectă şantierul, la sfîrşitul unei zile de toamnă, îl găsi pustiu şi tăcut.

La intrare, patru coloane solide, apoi, o largă terasă înaintea unei capele cu un piramidion foarte ascuţit, purtînd pe fiecare faţă cîte o stelă dedicată etapelor călătoriei soarelui. În stînga uşii, un altar pentru cultul strămoşilor, la dreapta, un bazin de purificare. Un culoar ducea la o sală mare, decorată cu basoreliefuri consacrate muncii artizanilor şi întîlnirii *Ka*-ului lui Paneb cu divinităţile. Acesta din urmă se transforma în şoim şi în phoenix, dădea parola celor ce păzeau uşile spre lumea de dincolo şi străbătea cu barca paradisul acvatic.

Într-o fantă îngustă tăiată în peretele din spate, maestrul de operă îşi văzu statuia, a cărei privire, uşor înălţată către cer, zărea alte universuri.

Paneb devenea un altul identic cu el însuşi şi diferit totodată, pe care nu-l mai atingea nici îmbătrînirea, nici imperfecţiunile. Şi îşi dădu seama că şi Nefer cel Tăcut trecuse printr-o asemenea încercare.

Intrînd viu în moarte, predecesorul său se desprinsese de realităţile acestei lumi pentru a le pătrunde şi mai bine şi pentru a-i deschide calea urmaşului său. Acum, plin de prezenţa sa luminoasă, Paneb îi purta din plin moştenirea.

Toţi membrii echipajului din dreapta se întruniseră în ultima capelă a locului de veci, decorată cu admirabile picturi, printre care Isis magiciana, Osiris cel înviat şi Ptah, patronul constructorilor.

Ched Salvatorul se ridică primul, urmat la scurt timp de ceilalţi tovarăşi. Împreună, formară un cerc în jurul maestrului de operă, a cărui privire admira rozasele, romburile şi spiralele care ornau partea de sus a pereţilor şi plafonul, pentru a evoca, în termeni geometrici, etapele drumului de iniţiere.

– Fie ca veşnic sa respiri suflul vieţii, îi dori Userhat Leul în numele sculptorilor.

– Desenatorii îţi oferă lotusul din care izvorăşte soarele în fiecare dimineaţa, spuse Unesh Şacalul.

– Fie ca veşnic să pluteşti pe valuri, în corabia confreriei, îi ură Nakht cel Puternic, purtătorul de cuvînt al cioplitorilor în piatră.

Vela simbolizînd suflarea vieţii, lotusul, corabia... toate erau prezente, pictate pe pereţii acestui loc de veci şi redînd în imagini esenţa fiinţei lui Paneb cel Zelos.

Aflat în centrul cercului, se simţi prins în razele frăţiei, mai arzătoare decît soarele de vară. Dar cum ar fi putut uita maestrul de operă că printre mîinile întinse pentru a-i transmite energia lor erau şi cele ale trădătorului?

Trădătorul era convins că, mai devreme sau mai tîrziu, piatra de lumină va fi ascunsă în mormîntul lui Paneb. Dar iată că lucrările se încheiau fără ca această comoară, atît de jinduită, să iasă la iveală.

Didia cel Generos îi prezentă lui Paneb un sarcofag superb din lemn de acacia, destinat să-i apere corpul de lumină.

– Cu o aşa barcă de preţ, afirmă el, vei străbate eternitatea fără nici o piedica!

– Să nu ne grăbim, spuse Pai Pîinică-Bună; Kenhir a scos din crama proprie doua amfore cu vin roşu din primul an de domnie a lui Sethi al II-lea, vin care abia aşteaptă să fie băut!

Se alăturară cu toţii înţeleptei hotărîri a desenatorului, cel care gustă primul din multlaudatul nectar.

– Bine făcut şi voios, aprecie el, cu obrajii deja rumeni: iată-l la înălţimea evenimentului.

– Sethi este onorat, adăugă aurarul Thuty, căci iată o stofă cu frunze aurii de palmier, pe care o pregătisem pentru

îmbrăcămintea sa funerară, dar pe care n-am reuşit s-o termin la vreme. Să fie folosit drept văl pentru sarcofagul lui Paneb.

Artizanii îi urară sănătate şefului lor şi fiecare dintre ei ridică paharul cu bucurie.

– Împodobirea mormîntului tău va fi cea din urmă operă a mea, îl încredinţă Ched-Salvatorul pe Paneb.

– De ce eşti atît de neîncrezător?

– Pentru că suport povara unui duşman pe care tu nu-l cunoşti: oboseala trupului. De acum înainte mă voi consacra desăvîrşirii schiţelor pentru operele tale viitoare şi echipa noastră de desenatori te va sluji cu credinţă. Ştim cu toţii că regele Siptah este pe moarte şi că va urma o criză gravă; doar tu vei şti sa-i ţii piept.

– Ştiam că nu obişnuieşti să arunci vorbe-n vînt!

– Odată cu vîrsta, mă înduioşez mai uşor.

Beat criţă, Karo cel Posac îl bătu pe umăr pe Paneb. Ched îi aruncă o privire ucigătoare.

– Poţi face orice nebunie, îi recomandă pictorul, dar nu dovedi lipsă de respect faţă de maestrul de operă.

Pe trei cărări, Karo se îndepărtă.

Încîntat de incidentele la care asistase, scribul asistent Imuni credea tot mai mult în triumful său şi în eşecul lui Paneb cel Zelos, împotriva căruia strîngea din ce în ce mai multe dovezi.

31.

Seth-Nakht lucra cu răbdare și migală. În cel mai mare secret, îi convocase, unul câte unul, pe înalții demnitari ai lui Tausert, convingîndu-i de incapacitatea reginei de a guverna țara și de a comanda armatele în cazul unei crize grave. Unii îl aprobaseră întru totul, alții se dovediseră reticenți, iar doi dintre ei, de-a dreptul ostili. Bătrînul curtean nu se descurajase doar pentru atîta lucru, continuînd discuțiile pentru a reuși să-i atragă pe toți de partea sa și să obțină măcar neutralitatea adversarilor săi.

Rezultatul era ca și obținut: la următorul consiliu al membrilor guvernului, Seth-Nakht avea să propună adoptarea unei moțiuni de neîncredere față de regină, aceasta fiind prima etapă către o destituire firească.

Viitorul faraon nu simțea nici un fel de indispoziție la întîlnirea cu Tausert; dimpotrivă, o admira din ce în ce mai mult pentru inteligența și realele ei aptitudini de femeie de stat. Dar continua să creadă că regina nu va avea suficientă autoritate pentru a apăra Egiptul împotriva unei invazii, pe care noul delegat pentru problemele din afară o credea inevitabilă. Fiind singurul demnitar conștient de marele pericol în care se afla țara, Seth-Nakht se simțea dator să acționeze în consecință.

Secretarul său anunță sosirea celui pe care spera să-l vadă: trezorierul marelui templu al lui Amon.

Acest om se lăsase cu greu convins să vină pentru a-l informa pe Seth-Nakht asupra stării de sănătate a faraonului Siptah.

Spre uimirea generală, tînărul rege ţinea piept morţii cu o energie care se stingea odată cu apusul soarelui şi renăştea în zori, după ce conducea în sanctuar ritualul de reînviere a puterii divine. Întins în pat în tot restul zilei, mînca puţin, dar continua să citească lucrările înţelepţilor Vechiului Imperiu, fără a uita să consulte raportul general pe care pe care i-l transmitea palatul regal. Şi era întotdeauna fericit s-o primească pe regină, în care avea o încredere deplină.

Trezorierul se înclină în faţa lui Seth-Nakht.

– O veste importantă, sire: faraonul Siptah n-a ieşit din cameră în această dimineaţă. Marele preot al lui Amon a celebrat ritualul în locul său, iar medicul personal al regelui crede că sfîrşitul se apropie.

– Este o ipoteză sau o certitudine?

– Absenţa monarhului înlătura orice îndoială asupra gravităţii stării sale.

Seth-Nakht îl lăsă pe trezorier să plece. Ceea ce aflase, cu mai puţin de o oră înaintea marelui consiliu, îi întărea şi mai mult poziţia.

Surprinşi, miniştrii intrară, unul cîte unul, în marea sală de audienţe a palatului regal, sub privirea atentă a soldaţilor din garda faraonului.

– De ce nu ne adunăm în sala consiliului? întrebă Seth-Nakht, nemulţumit.

– Este ordinul regentei, răspunse un gradat.

Bătrînul curtean ezită să treacă pragul. Şi dacă Tausert a hotărît să scape de toţi cei ce i se împotrivesc? Nu, aşa ceva nu se poate, doar tiranii procedau astfel. Şi apoi regina respecta, la fel ca şi supuşii săi, legea lui Maat. Nu va îndrăzni niciodată să folosească violenţa şi crima pentru a guverna.

În cele din urmă Seth-Nakht intră în încăperea vastă, în care lumina pătrundea prin niște ferestre înalte și înguste. Mai mulți miniștri își arătau îngrijorarea în privirile întrebătoare, dar calmul său îi liniști.

Așteptară cu toții în picioare intrarea regentei, îmbrăcată într-o rochie lungă de culoare turcoaz. Trăsăturile sale căpătau și mai multă noblețe datorită unor cercei de aur și a unei diademe de o mare finețe.

Cînd Tausert s-a așezat pe un tron fără ornamente din lemn aurit, recucerise deja inimile mai multor demnitari care intenționau s-o trădeze în interesul lui Seth-Nakht.

– Am dorit să ne adunăm în acest cadru solemn pentru a trage concluziile asupra sarcinilor pe care vi le-am încredințat. În caz de nereușită, vor fi numiți alți responsabili. Este o adevărată mîndrie să servești Egiptul. Cel care n-a înțeles încă asta nu merită indulgență.

– Am înțeles cu toții, Maiestate, declară Seth-Nakht, și nu veți găsi printre noi nici leneși, nici oameni iresponsabili. Dar înainte de a examina starea țării, am putea-o cunoaște pe cea a faraonului legitim?

– În zorii zilei, regele Siptah a fost victima unei crize, care era cît pe ce să-l ucidă. Iată motivul pentru care n-a putut celebra ritualul dimineții. Acum și-a revenit și sufletul nu i-a părăsit trupul. I-am vorbit despre această audiență excepțională și așteaptă să-i comunicăm concluziile. Să începem cu expunerea înaltului funcționar responsabil cu agricultura.

Cel numit desfășură un papirus și, provincie după provincie, prezentă situația cantității de cereale recoltate, în raport cu cea din anul precedent.

Comentariile lui Tausert erau precise și ferme. Scoase în evidență punctele slabe ale raportului, ceru verificarea unor cifre care nu i se păreau reale și propuse îmbunătățiri pentru gestiunea

unor provincii. Apoi regenta demonstră aceeaşi competenţă în celelalte sectoare ale administraţiei.

Nu mai ramînea decît politica externa.

– Delegatul pentru problemele din afară fiind absent, Seth-Nakht ar putea evoca pericolele care ne pîndesc?

Batrînul curtean se ridică.

– După ultimele informaţii pe care le avem din Asia şi care se află, desigur, în posesia Maiestaţii Sale, trebuie să ne aşteptăm la transformări profunde care ne vor modifica alianţele şi ne vor atrage noi şi puternici duşmani. Mai mult ca niciodată, Egiptul se arată a fi o ţară prosperă şi dorită de alţii, aşa că invadatorii nu vor ezita să se înghesuie în culoarul syro-palestinian. Cei care mă vor considera pesimist se vor înşela amarnic, eu nu vă prezint decît realitatea, căci ameninţarea e departe de a fi o iluzie.

– Sfaturile v-au fost ascultate, Seth-Nakht, prin urmare sistemul nostru de apărare nu încetează să se consolideze.

– Fiecare dintre supuşi vă va fi recunoscător, Maiestate, dar n-ar trebui să mergem şi mai departe, declanşînd, după exemplul glorioşilor faraoni, un atac preventiv?

– Împotriva cui şi cît de puternic? Situaţia e mult prea nesigură pentru a ne lansa într-o aventură al cărei sfîrşit nu-l putem bănui. Datorită domniei voastre şi fiului vostru, iscoadele noastre îşi îndeplinesc bine sarcinile şi ne comunică informaţiile de care avem nevoie. După datele actuale, ar trebui să punem pe primul plan aspectul defensiv.

Seth-Nakht spera ca măcar cîţiva miniştri să-i sară în ajutor, dar autoritatea şi argumentele lui Tausert îi convinseseră pe toţi.

Învins, bătrînului curtean nu-i mai rămînea decît să se încline.

În timp ce colegii săi părăseau sala de audienţe, Seth-Nakht se apropie de regină.

– Felicitari, Maiestate, ne-aţi uimit pe toţi. Nimeni nu v-ar putea contesta priceperea de a guverna cele Două Regate.

– În acest caz, de ce încerci sa-i stîrneşti pe miniştri împotriva mea?

Aşadar cineva vorbise! Simţind că-i fuge pămîntul de sub picioare, Seth-Nakht găsi totuşi curajul de a o înfrunta.

– Pentru acelaşi motiv, Maiestate: Egiptul va intra în conflict cu popoarele hotarîte să-l cucerească şi nu veţi putea lupta în fruntea armatelor noastre. Mai mult, refuzaţi singura politică posibila.

– Nu mă miră faptul că avem păreri diferite şi că mi-o spuneţi pe a voastră, dar sînteţi obligat să-mi daţi ascultare. Daca porniţi un complot împotriva mea, forţele Egiptului vor slabi. Să nu uitaţi asta, Seth-Nakht.

Dominat mai mult decît ar fi vrut de personalitatea reginei, bătrînul curtean înţelese ca ea îi prezenta un ultim avertisment.

O salută şi se retrase.

Deşi obosită după greaua luptă pe care tocmai o purtase, Tausert nu-şi gasi timp să se odihnească. Ajutorul ei îi ieşi înainte, în drumul spre apartamentele regale.

– Maiestate, o veste proastă!

– Regele Siptah?

– Nu, nu, o scrisoare din Teba.

– Provincia se agită cumva?

– Nu, fiţi pe pace, numai că pare să izbucnească un mare scandal... Vizirul din Teba a primit dovezi compromiţatoare la adresa maestrului de operă al Locaşului Adevărului, Paneb cel Zelos.

– Cît de compromiţătoare?...

– Tot felul de fapte pentru care este acuzat. Daca ele se verifică, ţinînd cont de faptul că privesc o regiune din Valea Regilor, Paneb va trebui arestat şi judecat. Fără nici o îndoială, se va pronunţa o condamnare grea, şi ne putem teme că artizanii se vor revolta şi vor înceta lucrul. Evenimentul va avea ecou dincolo de regiunea tebană şi va isca tulburări în toată ţara. Importanţa Locaşului Adevărului...

– Îl cunosc, îi aminti regina, enervată. Cine a adunat dovezile împotriva lui Paneb?

– Documentul este anonim.

– În acest caz, nu ne interesează!

– Aşa ar fi de dorit, Maiestate, numai că probele au trecut prin mai multe mîini înainte de a ajunge la vizirul din Miazăzi şi mă tem că nu mai poate fi considerat confidenţial. Dacă nu luăm măsuri, vor începe să circule tot felul de vorbe, puterea judiciară va fi acuzată de inactivitate, iar reputaţia vă va fi pătată.

Regele Siptah fiind pe moarte, Seth-Nakht pregătindu-se să-i ia tronul, Locaşul Adevarului pe marginea prăpastiei… Erau atîtea pericole de înfruntat, încît Tausert simţi, pentru o clipă, dorinţa să depună armele. Dar nu, niciodată nu va putea fi acuzată de dezertare.

– Acest vizir îmi este credincios?

– Este un personaj şters care a muncit toată viaţa în administraţia hambarelor, înainte de a fi numit în această funcţie, la recomandarea generalului Mehy şi cu aprobarea cancelarului Bay.

– Să se facă o anchetă rapidă şi discretă asupra lui Paneb cel Zelos, iar rezultatele să-mi fie comunicate neîntîrziat.

– Stai prost cu ficatul, constată femeia înţeleaptă.

– Sînteţi sigură? se miră Renup cel Jovial. Totuşi nu fac excese!

– Înseamnă că tulburările tale provin de la altceva. Nu cred că medicamentele mele te vor vindeca.

Artizanul îşi pierdu toată buna dispoziţie.

– Trebuie să merg la un specialist, pe malul drept?

– Singurul medic în stare să te vindece eşti tu însuţi.

– Nu înţeleg…

– Nu ştiai că în ficat sălăşluieşte Maat? Nu suferi de o afecţiune fizică, ci de lipsa adevărului. Nu simţi cumva că te roade vreo minciună, Renup?

Cel Jovial se încruntă.

– Nu, nici vorbă... Adica nu pe de-a-ntregul. Dar e atît de greu de spus...

– Poate tăinuieşti o faptă gravă! sugeră Clara cu blîndeţe.

– O amintire, doar o amintire care mă urmăreşte de cîteva săptămîni! E atît de groaznic... Dacă aş vorbi, ar însemna că-mi denunţ un coleg, purtîndu-mă ca un turnator!

Femeia înţeleaptă rămase nepăsătoare.

– Trebuie să iei o hotarîre dînd ascultare inimii, Renup.

Artizanul oftă adînc.

– Cu mult timp înainte de numirea lui Nefer ca maestru de operă, vorbeam între noi despre posibilităţile unuia sau altuia de a conduce confreria. Tăcutul era considerat, aproape în unanimitate, ca fiind cel mai bun. Unesh Şacalul ezita, iar Gau cel Exact, care mi-a spus părerea lui, era convins că, împreună cu Ched Salvatorul, şi el ar fi fost demn de a comanda echipajul. Vă daţi seama? Acum Gau are sufletul parcă mai înacrit decît înainte şi îndrăznesc să-mi închipui în ce fel a vrut să-şi ia revanşa...

În sala cu coloane a templului domnea o linişte adîncă.

– De ce m-aţi convocat aici? întrebă Gau cel Exact, în prezenţa Clarei şi a lui Paneb.

– Pentru că în acest loc domneşte Maat, răspunse femeia înţeleaptă, şi dacă cineva rosteşte vreo minciună, sufletul acestuia va fi condamnat la cea de a doua moarte. Răspunde, Gau, doreai să-i iei locul lui Nefer cel Tăcut în funcţia de maestru de operă?

Desenatorul rămase pe gînduri, îndelung.

– Este adevărat, aşa aş fi vrut... În vremea aceea doar Ched Salvatorul mi se părea în stare să îndrume confreria, dar el refuza această povară. Cît despre Nefer, nu avea încă experienţa necesară acestei funcţii. Ştiu că m-am înşelat... m-am înşelat amarnic.

– L-ai urît pe Nefer în aşa măsură încît…

– Nu l-am urît niciodată pe Nefer. L-am subestimat, l-am invidiat, apoi l-am admirat… ca toţi ceilalţi, de altfel. Dar eu nu-mi ascund părerile. Şi puţin îmi pasă dacă acest lucru se întoarce împotriva mea: prefer să merit numele de „cel Exact“.

– Iata un colier de aur destinat statuii lui Maat, declara femeia înţeleaptă. Mîinile tale sînt destul de pure pentru a-l aşeza înaintea capelei sale?

Gau nu ezită nici o clipă.

– Iată mîinile mele! Priviţi-le! pretinse el cu o voce îngroşată de indignare. Sînt mîinile unui Servitor al Locaşului Adevărului şi vor accepta să facă tot ce le veţi cere.

Desenatorul îndeplini ritualul.

Uşuraţi, Clara şi Paneb rămăseseră totuşi tulburaţi. De ce şi-a amintit Renup atît de tîrziu cele petrecute cu atît de mult timp în urmă?

32.

Şeful Sobek urmarea cu o privire întunecată munca auxliarilor, scărpinîndu-şi cicatricea de sub ochiul stîng. Pentru prima oară după mulţi ani de zile, se sculase tîrziu şi ascultase, cu mintea aiurea, raportul pîndarilor, care nu aveau de fapt nimic de semnalat în legătură cu noaptea precedentă.

Nimic anormal... Doar o serie de crime ale căror autori rămîneau nepedepsiţi!

Maestrul de operă intră în micul său birou din al cincilea fort şi-l văzu cu privirea în pămînt.

– Nu cumva eşti bolnav?

– Mă întreb dacă mai folosesc la ceva, mărturisi nubianul. Nu sînt în stare să recunosc un criminal. Ce bilanţ dezastruos! Ori treci în locul meu, ori îmi dau demisia.

– Hai să ieşim din colivia asta şi să urcăm pe deal. Ai nevoie de aer curat şi de soare.

Cu chiu, cu vai, uriaşul nubian acceptă.

Deşi la fel de bine făcut ca Paneb, părea totuşi nefericit şi îmbătrînit. Obligîndu-l să se caţăre într-un ritm alert, Zelosul reuşi să-i redea tonusul.

– Cît de mult îmi place locul ăsta, şopti Sobek. Pîrjolind acest deşert, soarele îi dă o altă viaţă, atît de diferită de cea din Vale. Aici nu există nici minciună, nici prefăcătorie. Trebuie să înfrunţi realitatea în sălbăticia ei şi să nu te temi nici de şerpi,

nici de scorpioni. Dar iată că o umbră a reuşit totuşi să acopere lumina, iar eu nu sînt în stare s-o spulber!

– Ai urmărit mişcările lui Userhat Leul?

– Desigur, ca şi pe cele ale celorlalţi. Dar n-am aflat nimic.

Sobek se aşeză pe o piatră fierbinte.

– Mă întreb dacă n-o fi vreun demon care se distrează luînd orice formă umană pentru a-şi ucide victimele şi pentru a ne face să bîjbîim şi mai mult... Cred că femeia înţeleaptă ar trebui să folosească magia şi că altcineva ar trebui să-mi ia locul. Eu n-am fost bun de nimic.

Paneb luă de pe jos un pumn de nisip, pe care îl cernu printre degete.

– Misiunea ta constă în asigurarea securităţii satului şi a locuitorilor săi. Consider că ai îndeplinit-o foarte bine.

– În ciuda acestei umbre ucigaşe care ne sfidează?

– Confreria a crescut un şarpe la sîn şi tot ea va trebui să scape de el, cu ajutorul tău.

– Greşeşti apreciindu-mi munca, Paneb.

– Nu va fi nici prima, nici ultima mea greşeală. Redă-le încrederea oamenilor tăi, Sobek, şi îndrăzneşte să crezi că n-am pierdut încă lupta.

Paneb se aşeză pe scaunul maestrului de operă, pe care stătuse şi Nefer cel Tăcut, închise ochii şi-l imploră pe tatăl său spiritual să-l ajute în conducerea confreriei.

La cererea lui se adunaseră membrii echipei din dreapta şi Hay, şeful echipei din stînga, ai cărei artizani munceau la renovarea mormintelor din Valea Reginelor.

După ritualul de purificare, Paneb rostise un vibrant apel către strămoşi şi fiecare artizan simţise că funcţia de maestru al operei începea să-l pătrundă pe colos. Îngrijoraţi, Servitorii Locaşului Adevărului ocupaseră stranele încastrate în piatră. Paneb părea foarte preocupat şi asta însemna că veştile nu erau tocmai bune.

– Pentru moment, declară maestrul de operă, nu avem nici un şantier în Valea Regilor. Ţinînd seama de sănătatea sa fragilă, moartea regelui Siptah pare să fie inevitabilă, dar lunile trec şi scribul Mormîntului n-are încă nici o informaţie clară. Iată de ce am hotărît să accept mai multe comenzi din afară, pentru a proteja renumele confreriei şi pentru a dovedi că artizanii sînt deosebit de pricepuţi în toate domeniile.

– Sper că nu vei accelera ritmul muncii! se îngrijoră Karo cel Posac.

– Regulamentul nostru va fi respectat şi veţi beneficia de avantaje dacă, bineînţeles, veţi răspunde la chemarea mea.

– De unde aceste avantaje? întrebă Unesh Şacalul, neîncrezător.

– De la comanditari. Şi vor fi atribuite integral celor care vor respecta termenele.

– Trebuie neapărat să dăm atîta importanţă vecinătăţilor? protestă Gau cel Exact. Ar merita să fie renovate unele oratorii din sat sau unele morminte.

– Pentru aceste renovări aş vrea să apelez la echipa din stînga, dacă şeful va fi de acord.

Hay încuviinţă dînd din cap.

– Dacă înţeleg bine, interveni Ched Salvatorul zîmbind ironic, ne pui la încercare.

– Ce încercare? spuse Pai Pîinică-Bună, panicat.

– Maestrul de operă se teme să nu cădem pradă vanităţii şi rutinei, explică Ched.

– Gata cu vorba, interveni Casa Funie. Care sînt acele faimoase comenzi pentru exterior?

– O serie de capcane, preciză Paneb.

Urmă o linişte apăsătoare.

– Îţi baţi joc de noi? întrebă Unesh Şacalul.

– După cum se ştie, puterea centrală este ameninţată de frămîntări pe care nu le cunoaştem şi nici nu ştim cît sînt de

grave. Dacă se prăbuşeşte, va fi ameninţată chiar existenţa Locaşului Adevărului. Prima mea datorie este să-l apăr, chiar dacă totul se năruie. Mulţimea acestor comenzi nu este o întîmplare, cei din exterior ar vrea să ştie dacă, în afara construirii locurilor de veci, sîntem cu adevarat de folos. De aceea ni se lansează provocări cărora trebuie să le răspundem.

– Şi dacă nu sîntem în stare? întrebă Gau cel Exact.

– Nu avem nici un motiv să ne îndoim de noi înşine, afirmă Userhat Leul. Şi, pe urmă, noi avem piatra de lumină: de cîte ori am apelat la ea pentru o problemă vitală a ştiut să ne răspundă arătîndu-ne calea.

– Cu alte cuvinte, preciză Thuty cel Savant, sîntem cu toţii voluntari, din moment ce nu putem reuşi decît în echipă.

Nimeni nu contestă acest argument.

– Atunci, interveni Fened Nasul, ce avem de făcut?

– Mai întîi, un număr mare de *ex-voto* pentru templele regiunii tebane, răspunse maestrul de operă. Vor trebui cizelate bucăţele de calcar foarte fin şi sculptate în formă de plachete care să fie depuse în oratorii sau încastrate în pereţii capelelor. Rămîne să alegem tema gravurii.

– Cred că ştiu eu una care se impune, aprecie Ipuy cel Iscoditor: zeul Ptah, patronul constructorilor, protejat de aripile zeiţei Maat. Doar ea poate da suflarea vieţii Marelui Arhitect care creeaza în fiecare zi un univers armonios.

– Am putea gasi şi o tema mai simplă, obiectă Renup cel Jovial.

– Ideea mi se pare excelentă, îşi spuse părerea Paneb; transmite idealul Locaşului Adevărului, fără să-l trădeze.

– Bineînţeles, adăugă Karo cel Posac, munca noastră nu se va opri aici.

– Desigur, aprobă maestrul de operă, cu un zîmbet larg. Va trebui să facem pentru Karnak statui şi stele, şi să ilustrăm cît

mai multe exemplare din *Cartea ieșirii la lumina*, cu desene care sa redea transformările sufletului.

– Ce capitole va trebui să ilustrăm? întrebă Gau cel Exact.

– Rămîne să le alegem împreună. Dar este ceva mult mai greu…

Cu toții, îl priviră cu atenție pe maestrul de operă.

– Administrația centrala ne cere vaze din faianța de un albastru perfect, pentru împodobirea apartamentelor regale.

Casa Funie fluieră, nemulțumit.

– Le putem fabrica noi?

– Cred că da, răspunse Thuty, numai că va trebui să consultam arhivele maeștrilor noștri faianțari.

– Unul dintre ei a fost chiar maestrul meu, aminti Hay, și n-am uitat nimic din ceea ce m-a învățat. Dar dacă vom avea multe vaze de facut, voi avea nevoie de ajutor.

– Da, sînt multe, preciză Paneb. Chiar de mîine vom deschide un atelier destinat fabricării lor.

– Avem destul nisip bogat în cuarț? întrebă șeful echipei din stînga.

– Nici vorbă, răspunse aurarul Thuty, dar știu unde putem găsi.

– Și asta nu e tot, reluă Paneb.

– Dar tot ce ne-ai propus pînă acum este de-a dreptul zdrobitor! protestă Casa Funie.

– Vizirul din Miazăzi în persoană ne cere o comandă urgentă.

– Moșu' ala? se miră Fened Nasul. Se mulțumește să paseze altora treburile de fiecare zi, așteptînd să fie înlocuit. Și n-a pus niciodată piciorul în sat!

– Vizirul are nevoie de două sarcofage mari din lemn.

– I le pot face tîmplarii din Karnak, spuse Didia cel Generos.

– Dar el ni le cere nouă. Tu, dulgherule, o să le finisezi.

– Dacă asta e situaţia, ar fi poate mai bine să încetăm cu vorbăria, să bem un păhărel şi apoi să ne apucăm de treabă.

Propunerea dulgherului fu aprobată în unanimitate.

La cererea maestrului de operă artizanii se prinseră de mîini pentru a simţi energia circulînd prin trupurile lor.

Uşa locaşului confreriei se închise. Paneb rămase singur sub cerul înstelat.

– Nu te îndepărta de mine, Nefer, şi fie ca tăcerea ta să devină cuvînt. Îţi ascult vocea, trăiesc prin viaţa ta, mîna mea e prelungirea mîinii tale şi te urmez.

33.

Kenhir consultase arhivele faianțarilor din timpul dinastiei a optsprezecea, autori ai unui număr imens de capodopere. Dar cărțile nu îi ajutară prea mult.

Primele vaze ieșite din atelierul cel nou se dovedeau a fi minunate, de un albastru strălucitor, dar cît de mediocru era rezultatul față de modelul pe care Paneb îl ținea în mînă!

– Nisipul cu cuarț a fost pisat destul de fin? întrebă el.

– Chiar de două ori, răspunse Hay. Ca fondant, am adăugat saricică și cenușă vegetală, conform tehnicii pe care am învățat-o. Materialele s-au contopit într-o masă solidă și poroasă totodată, am încălzit și am aplicat smalțul. Dar pe lîngă modelul de referință, nuanța pare fără strălucire.

– La ce temperatură ajungi?

– Nu mai puțin de nouă sute de grade. Am încercat și altele, dar asta ne-a dat cele mai bune rezultate.

– Ne lipsește un element... Mă duc s-o chem pe femeia înțeleaptă.

Clara asistă la procesul de fabricație al unei vaze. Și verdictul ei fu categoric.

– Într-adevăr, lipsește un element esențial. Lăsați-mă singură cu maestrul de operă.

Paneb închise ușa atelierului cu zăvorul și deschise un sac mare, plin cu nisip... cel puțin pînă la jumătate. Dedesubt se afla piatra de lumină.

– Nu te-a văzut nimeni cînd ai scos-o din ascunzătoare?

– M-am dus s-o iau în miez de noapte, însoţit de Negruţu' şi de Oratania Nesuferită. Nici un urmăritor n-ar fi scăpat, odată observat de ei doi.

– Orice olar de rînd ar fi în stare să obţină albastrul pe care l-am obţinut noi. Cel al strămoşilor noştri era de altă natură. În consecinţă nu putea proveni decît de la piatra de lumină. În fiecare etapă a fabricaţiei, va iradia materialele.

Paneb frămîntă cu grijă puţin nisip bogat în cuarţ, pe care îl pisase chiar el, adăugă saricică şi cenuşă, îi dădu o formă simplă, pe care o cufundă într-o pastă de culoare mai ternă decît cea folosită de Hay, apoi încălzi.

Pe măsură ce temperatura creştea, lumina ce emana din piatră devenea mai intensă. Fermecaţi, Clara şi Paneb asistară la naşterea unui albastru de o puritate extraordinară, care îmbrăcă vaza ca o haină de preţ.

După terminarea lucrării, strălucirea se pierdu şi piatra părea aproape inertă.

Într-o cupă cu gura largă aşezată lîngă vază, se depuseseră nişte pigmenţi.

– Albastru de cobalt, constată femeia înţeleaptă. Papirusurile aminteau despre el, dar nu credeam ca-l vom găsi. El este cel care dă această culoare unică[1].

Trădătorul avea acum certitudinea: dacă femeia înţeleaptă şi maestrul de operă se închiseseră în atelier însemna că foloseau piatra de lumină departe de ochii şi de urechile celorlalţi! Şi dacă piatra a intrat în acest locaş, va ieşi odată şi odată, purtată tot de Paneb. Nu-i rămînea decît să se afle pe aproape la momentul potrivit, pentru a-l urmări pe colos pînă la ascunzătoare.

---

[1] Analize recente au demonstrat faptul că egiptenii foloseau albastrul de cobalt ca pigment cu trei mii de ani înaintea descoperirii lui în Occident. (n.a.)

Printre ceilalți artizani ai echipei din dreapta, trădătorul o văzu pe femeia înțeleaptă apărînd în pragul atelierului. Le arăta o vază albastră cu gîtul larg.

Timp de cîteva clipe, tuturor li se taie respirația. Albastrul era intens și delicat totodată, animat de o lumină supranaturală.

– Ați reușit! exclamă Thuty, vrăjit.

– Avem acum o cantitate de pigmenți suficientă pentru fabricarea a numeroase vaze și a cîtorva amulete, anunță Paneb. Această colecție va fi demnă de strămoșii noștri.

– Un asemenea succes merită un banchet, propuse Pai Pîinică-Bună; vă voi pregăti frigărui și file de biban.

– Pregătiți totul, acceptă Paneb. Eu o să fac ordine și o să sting cuptoarele.

Trădătorul era nevoit să-și ajute tovarășii, dar aceștia avură buna idee să instaleze scaunele și mesele în apropierea atelierului, dîndu-i posibilitatea să nu piardă din ochi ușa care avea să se deschidă la un moment dat.

După terminarea ospățului, Paneb se închisese din nou în atelier.

În loc să se ducă acasă, trădătorul se ascunsese într-o casă părăsită și, de pe terasă, continuase să observe clădirea în care se afla piatra de lumină.

Așteptarea i se păru interminabilă, dar cu folos. Dacă Paneb lăsa să se facă atît de tîrziu era pentru a fi sigur că toți sătenii dorm și că nu-l vor putea vedea punînd piatra la loc, în ascunzătoare.

Un nor acoperi luna nouă și ușa atelierului se deschise.

Cu un sac pe umăr, Paneb privi în jurul lui.

Un sac cu nisip… Deci maestrul de operă se folosise de viclenie pentru a transporta piatra! Fără ea, n-ar fi putut obține albastrul strămoșilor. Căci numai piatra de lumină putea ajuta materia să atingă perfecțiunea!

După ce-i luase viaţa lui Nefer cel Tacut, tradatorul nu mai simţea nici o emoţie. În venele sale curgea un sînge îngheţat, facîndu-l sa-şi stapînească uşor pornirile. Coborî fara grabă, începîndu-şi urmarirea cu prudenţa, ascunzîndu-se dupa colţul unei case sau dupa vreun vas mare cu apa.

Sub greutatea sacului, Paneb înainta încet în direcţia templului.

Templul... Ascunzatoarea ideala! În timpul zilei se celebrau ritualuri, se ardeau parfumuri, se curaţau obiectele de cult... Iar noaptea puterea divină se odihnea în spatele uşii ferecate a naosului. Nici un sătean nu putea să-şi închipuie că un artizan ar îndrazni să spargă sigiliul şi să violeze acest loc sacru la care trădătorul se gîndise deja.

Paneb trecu de coloană, traversa curtea şi intra în clădire.

Pitulat în spatele unei stele, trădătorul îl aştepta să iasă. Maestrul de operă a avut probabil grijă să cioplească şi să şlefuiască nişte pietre care, fiind rasucite, sa deschidă un loc tainic, în care să fie ascunsă comoara confreriei. Dar un amanunt neaşteptat îl făcu să devină bănuitor: nici Orătania Nesuferită şi nici Negruţu' nu se aflau pe aproape. Asta însemna că Zelosul lăsase animalele acasă, atrăgîndu-l într-o cursa.

Paneb părăsi în sfîrşit templul, uşurat de sacul cel greu. Trădătorul se întoarse acasă, lipindu-se de ziduri. De îndată ce închise uşa, auzi lătratul lui Negruţu' şi gîgîitul Orătaniei Nesuferite.

Paneb era desigur dezamăgit că, încă o dată, îi scăpase prada... Dar trădătorul jubila: piatra de lumina era bine ascunsa în templul lui Maat şi al lui Hathor.

Avînd mari dureri la cot, Kenhir acceptase ca Niut cea Neobosită să-i fricţioneze pielea capului, nemulţumit pentru ca

trebuia să depindă de altcineva. Datorită masajului Clarei, bătrînul scrib putea măcar să scrie el însuşi în *Jurnalul Mormîntului* fără ajutorul lui Imuni care, în ultimele zile, se purtase mult prea linguşitor faţă de el, ca şi cînd ar fi dorit o recompensă.

Imuni nu înţelesese nimic din spiritul confreriei, purtîndu-se ca un scrib oarecare dornic de a face carieră, fără să simtă măreţia lumii în care era integrat.

Kenhir ştia care este singura ambiţie a lui Imuni: să devină scrib al Mormîntului şi sa-şi impună autoritatea în faţa celor două echipe de artizani. Dihorul ăsta ştia să-şi folosească viclenia şi nu trebuia subestimat.

– Mă duc pînă la templu, o anunţă Kenhir pe Niut.

– Nu faceţi bine! Ar trebui să vă odihniţi.

– În dimineaţa asta mă simt mai bine.

– Încep imediat să pregătesc dejunul... Nu care cumva sa întîrziaţi.

Nu, nu va întîrzia, căci îl aştepta delicioasa friptură de porumbel cu mirodenii. Considerată pe merit drept cea mai bună bucătareasă din sat, Niut cea Neobosită inventa tot felul de reţete proprii pe care Kenhir le înghiţea cu mare lăcomie.

Batrînul scrib o luă pe uliţa principala. Sătenii îl salutau, iar el le răspundea mormăind.

Maestrul de operă înlocuia piatra de pe prag.

– A căzut în plasă trădătorul nostru? întrebă Kenhir.

– Din păcate, nu.

– De necrezut! Ai putea crede ca cineva îl informează despre intenţiile noastre.

– Să sperăm că nu este vorba decît despre intuiţia lui. S-ar putea ca absenţa cîinelui şi a gîştii să-i fi dat de bănuit.

– Cînd vom reuşi oare să-l prindem pe demonul ăsta?

– Strategia noastră este destul de bună.

– Dar el rămîne în libertate, nepedepsit!

– Poţi fi liber atunci cînd eşti sclavul propriei tale lacomii? Gîndul îi e tot timpul numai la piatra de lumina şi la felul în care ar putea-o fura. Vom continua să ne punem planul în practică.

– Aş fi preferat ca în noaptea asta monstrul să fie deja în cuşcă.

– Amintiţi-vă că m-aţi învaţat să fiu rabdator!

34.

Dupa ce curațase de coajă două trunchiuri de sicomor, bine uscate, Didia cel Generos le tăiase cu ferăstrăul, făcîndu-le scînduri cu precizia artizanului care purta în ochi și în brațe măsurile operei la care lucra. Folosind, în loc de rindea, o teslă cu coada lungă, Didia utilizase apoi un burghiu cu mîner arcuit pentru a face găuri pentru cuie.

Cînd Paneb intră în atelierul dulgherului, cele două sarcofage ale vizirului arătau deja destul de bine.

– Merge bine? întrebă maestrul de operă.

– Perfect. Daca ești de acord, aș face un capac glisant, ușor bombat. Totul va fi asamblat în cuie de lemn și voi folosi opritori din cedru, pentru o bună prindere a capacului deasupra cuvei.

Paneb observă îmbinarea perfectă a scîndurilor cu suporturile din colțuri și calitatea pieselor de îmbinare, în formă de coadă de rîndunică, fixate cu pene de lemn. Unele îmbinari între cadrul de bază și cel superior erau cu unghi ascuns.

– Ce-ai zice de chipul lui Osiris sculptat în lemn de acacia?

– Nemaipomenită idee, aprobă Paneb. Pe capac îl voi picta pe vizir cu chipul lui Osiris, înconjurat de zeițele Isis și Nephtys. La picioare, Anubis, culcat pe capela de mumificare.

– Ce norocos, vizirul nostru! Mă întreb dacă merită un asemenea cadou acest înalt funcționar cu existență searbădă.

– Ce contează, va plăti din belşug.

– Un sarcofag frumos ca ăsta se negociază în schimbul a o mulţime de lucruri: o cămaşă, un sac cu alac, o uşa din lemn, patru rogojini, un pat şi trei borcane cu grăsime... Îţi dai seama cît ar valora amîndouă!

– Vom primi mult mai mult, mai ales că se va ţine seama de arta cu care le lucrezi.

– Nu vorbi aşa, poartă ghinion!

– Iartă-mă, Didia, dar cele două sarcofage sînt adevărate capodopere.

– Întotdeauna există un mic amănunt care trebuie retuşat, ştii prea bine... În asta constă nobleţea meseriei noastre, misterul care uneşte mîna cu spiritul într-un act de iubire. Prima datorie a unui maestru de operă este aceea de a veghea asupra desăvîrşirii lucrării şi, din fericire, şi tu ştii că este aşa.

– Bănuieşti cine ar putea fi trădătorul?

– Nici măcar nu vreau să cred că există, mărturisi Didia.

Imuni îi aduse un papirus scribului Mormîntului.

– Mesaj urgent din partea vizirului.

Kenhir rupse sigiliul.

– Îl convoacă pe maestrul de operă pentru mîine dimineaţă... Dar cine se crede nimicul ăsta?

– Ca reprezentant al voinţei faraonului, vizirul are tot dreptul să-l convoace, remarcă Imuni, cu o voce mieroasă.

– Aşa este, recunoscu Kenhir, dar eu pot să-l ignor, solicitînd intervenţia regelui.

– Maiestatea Sa locuieşte la Pi-Ramses... Pînă să ajungi acolo vizirul poate folosi forţa pentru a-l obliga pe maestrul de operă să se prezinte la el.

– Iar eu îi ordon lui Sobek să-i gonească pe agresori!

– Ar fi mai bine să evităm o confruntare, şuieră Imuni.

– Du-te şi cheamă-l pe Paneb.

Maestrului de operă părea să nu-i pese.

– Vizirul nostru e nerăbdător să vadă cele două sarcofage, își spuse el părerea. Îi voi spune că nu sînt gata încă și că graba ar putea duce la realizarea unei lucrări de proastă calitate. Ca să-l liniștesc, îi voi dărui una dintre vazele destinate palatului regal.

– Tare aș vrea să te însoțesc, spuse Kenhir.

– Nu merită să vă obosiți.

– Ascultă bine ce-ți va spune șarpele ăsta de doi bani, Paneb, și nu te enerva! Mai ales, nu vorbi în plus. Dacă te plictisește cu probleme administrative, lasă-mă pe mine să le rezolv.

– Nici o grijă, voi fi cuminte ca o statuie.

Alergînd în galop, calul lui Mehy parcurse într-un timp record distanța dintre clădirile administrației și vila generalului. Portarul abia avu timp să se arunce într-o tufă de cătină pentru a nu fi zdrobit de copite și o servitoare, speriată, scăpă din mîini două urcioare cu lapte, care se sparseră căzînd pe pămînt.

Fără să dea vreo importanță acestor drame domestice, Mehy sări din car și alergă în sala de baie unde se afla Serketa, tocmai cînd servitoarea o epila.

– Îți aduc niște vești excelente, anunță el, radios.

– Încă puțin și chinul meu ia sfîrșit, iubitule. Toarnă-ți un pahar de vin rece și am sosit imediat.

Cunoscîndu-i preferințele, intendentul îi servi un vin ales și file de biban în sos piperat.

Mehy tocmai isprăvi de mîncat și bea vinul din prima amforă, cînd soția sa apăru, abia acoperită cu un voal care nu ascundea nimic din formele sale.

– Nu sînt eu fetița ta dulce?

– Vino aici!

După ce îi frămîntă fesele Serketei cu brutalitate sa obişnuită, Mehy o forţă sa i se aşeze pe genunchi.

– Vom scapa în curînd de Paneb cel Zelos, o anunţa el.

– Ai hotarît să-l ucizi?

– O va face vizirul din Teba, în modul cel mai legal posibil! Bătrînul ăsta neputincios numit de mine tocmai a primit o mulţime de documente acuzatoare la adresa maestrului de operă din Locaşul Adevărului.

– E iniţiativa tradatorului?

– Dacă e aşa, înseamnă că a lucrat bine. Capetele de acuzare sînt formulate în stilul unui scrib, faptele sînt precise şi detaliate. Paneb nu mai poate, sub nici o formă, să iasa liber din biroul vizirului.

– Ţi-a arătat dovezile?

– Omul ăsta neînsemnat nu-mi ascunde nimic! Va fi şi el util o dată în viaţă. Şi nici măcar n-a fost nevoie să-l mituiesc. Cazul e prea simplu. Este de ajuns să aplice legea şi Locaşul Adevărului va fi desfiinţat. După Nefer cel Tăcut, Paneb cel Zelos... Kenhir e prea bătrîn să reziste dezastrului care va face să dispară confreria. Fie trădătorul reuşeşte să ia conducerea, fie o desfiinţez chiar eu. Şi într-un caz, şi în celălalt, piatra de lumină va fi a noastra! Şi odată cu ea, puterea absoluta.

Serketa nu se entuziasmă cîtuşi de puţin.

– Cred că Paneb şi-a pregătit apărarea.

– N-a aflat încă nimic! Desigur, crede că vizirul l-a convocat în legătură cu comanda sarcofagelor.

– Zelosul va simţi că este atras într-o cursă şi nu va veni.

– În cazul ăsta, vizirul va face uz de forţă. Şi forţa înseamnă armata mea.

– Confreria se va apăra.

– Nu va fi în stare.

Serketa coborî de pe genunchii soţului ei şi, nervoasă, începu sa se plimbe.

– O înfruntare directă îţi va face mai mult rău... Vei fi acuzat de violenţă, iar reputaţia ta de administrator prudent şi cumpătat va fi distrusă! Trebuie să eviţi această catastrofă.

– N-am ajuns încă acolo, porumbiţa mea dulce. Paneb n-are nici un motiv să se teamă, se va duce la vizir şi va fi aruncat în temniţă.

Urmînd modelul lui Mehy căruia îi era dator pentru numirea sa, bătrînul vizir adoptase aceeaşi atitudine ca şi primarul oraşului: nici o iniţiativă, respectare în litera a directivelor generalului şi gestiunea treburilor curente, făcînd apel la general ori de cîte ori se ivea vreo dificultate.

Urmînd această linie de conduită, demnitarul îşi asigura o linişte deplină şi se bucura de o viaţă fără griji în vila sa de pe malul Nilului.

Într-o cetate sigură cum era Teba, în care faptele nelegiuite erau foarte rare, Mehy îşi asigurase o reputaţie de general integru, capabil să menţină disciplina spre liniştea locuitorilor. Pe de altă parte, vizirul nu mai convocase de multă vreme tribunalul suprem, în care erau judecate actele criminale şi acuzaţiile grave.

Cînd primise documentul anonim prin care maestrul de operă al Locaşului Adevărului era acuzat, bătrînul curtean intrase în panică. Desigur, primul impuls a fost să-l arate generalului.

Mehy îl sfătuise să aplice legea după ce, printr-o scrisoare oficială, va informa puterea centrală.

Bătrînul spera că maestrul de operă nu va răspunde convocării sale, căci Paneb cel Zelos îi fusese descris ca un sălbatic pus pe harţă. În caz de nesupunere, generalul ar fi trebuit să intervină, folosind forţa. Iar el, vizirul, va scăpa de orice răspundere.

– Ne solicită cineva, în dimineaţa asta? îl întrebă el pe secretar, un scrib slăbănog şi palid.

– Nu e nimic important; se vor ocupa secretarii.

– N-avem nici o problemă importantă de analizat?

– În Teba domneşte o linişte cum nu s-a mai văzut. Datorită prezenţei babuinilor în piaţă, nu mai are loc nici cel mai neînsemnat furt...

Un planton îşi făcu apariţia.

– Paneb cel Zelos, maestrul de operă al Locaşului Adevărului, doreşte să-l vadă pe vizir.

35.

Bătrînul înghiţi în sec la gîndul că va sta faţă în faţă cu acest personaj violent şi răzbunător, care, dupa cîte auzise, era în stare, să doboare la pamînt nouă adversari de unul singur.

– Totul este gata?

– Fiţi fără grijă, îi promise secretarul, veţi fi în siguranţa.

– Bine, bine… Să intre.

Cînd colosul apăru, vizirul se simţi deodată mai neputincios şi mai bătrîn. Se facu mic pe scaun, evitînd privirea Zelosului, pătrunzătoare ca fulgerul.

– Cele doua sarcofage pe care le-aţi comandat nu sînt încă gata, îl anunţă Paneb, dar vă pot asigura că vor fi nişte piese excepţionale. Celelalte comenzi sînt pe terminate, şi iată o probă a muncii noastre.

Ţinînd vaza albastră ca pe o ofrandă, maestrul de operă facu un pas către înaltul magistrat.

– Nu vă apropiaţi!

Surprins, Paneb se opri.

– Sînteţi arestat, spuse vizirul cu o voce tremurîndă.

Vreo zece gărzi dădură năvală în birou, încercuindu-l pe colos şi ameninţîndu-l cu lancile.

– Este o greşeală idioată!

– Sînteţi un criminal periculos şi am dovezi de netăgăduit. La cel mai mic semn de nesupunere, veţi fi doborît la pamînt.

Soldaţii care-l ameninţau pe Paneb nu erau nişte terchea-berchea şi profitasera de efectul surprizei. Pazit de aproape, colosul nici nu se putea mişca.

– Aş putea să ştiu macar pentru ce sînt acuzat?

– O veţi afla foarte curînd! Duceţi-l pe criminal în temniţă.

Un soldat îi puse cătuşele din lemn, altul îi împiedică gleznele, în timp ce vîrfuri de pumnale îl înţepau în gît, în piept şi în spate.

Mehy luă arcul, îl încordă gata să-l frîngă şi ţinti un şoim pelerin care făcuse imprudenţa să zboare pe deasupra vilei, rotindu-se pe boltă, în cercuri largi. Nici un vînător nu se atingea de această pasăre, încarnarea lui Horus, protectorul regalităţii, dar puţin îi păsa generalului de aceste superstiţii.

Un mic strigăt de spaimă îl tulbură pe Mehy, care dădu drumul săgeţii cam prea devreme. Privirea ageră a şoimului prinse direcţia din care venea pericolul de moarte şi, în ultima clipă, ţîşni către soare bătînd puternic din aripi.

Privind înapoi, Mehy o zări pe servitoarea nubiană pe care Serketa se grăbise s-o pedepsească. Căzuse în genunchi şi se smiorcăia.

– Iertare, stăpîne, dar m-am temut pentru pasăre!

Generalul îi trase o palmă atît de năprasnică, încît fata căzu lată pe aleea acoperită cu nisip.

– Netoată ce eşti, m-ai făcut să ratez ţinta! Dispari din faţa mea şi să nu-mi mai ieşi în cale!

Uitînd de durere, frumoasa negresă se ridică şi o luă la sănătoasa. Mehy ar fi violat-o cu mare placere, dar se temea de Serketa. Dacă ar înşela-o, ar afla la un moment dat şi nu l-ar ierta. În ajunul unei mari victorii, nu era momentul să facă o asemenea greşeală. Cînd soţia sa va fi cu adevărat prea grasă şi incapabilă să-l ajute, va vedea el ce va face.

– Tot nimic? îl întrebă Mehy pe intendent.

– Corespondenţa obişnuită, dar nimic de la biroul vizirului.

Se auzi galopul unui cal.

Mehy alergă la uşă. Era în sfîrşit un trimis al vizirului, cu un mesaj urgent.

Începutul scrisorii îl încîntă pe general: Paneb fusese întemniţat!

Dar ceea ce urma îl punea în încurcătură: un vizitator important sosise la Teba. Mehy nu ştia cum să interpreteze acest eveniment neaşteptat.

Se făcea seară, dar Paneb tot nu revenise în sat.

– Nu vă este foame? îl întrebă Niut pe Kenhir, care nici nu se atinsese de un îmbietor chefal fript, cu garnitură de linte.

– Se întîmplă ceva anormal.

– Poate că vizirul l-a oprit la masă pe maestrul de operă.

– Paneb ne-ar fi anunţat...

Niut era la fel de neliniştită ca şi scribul Mormîntului şi, cînd acesta se ridică să-şi ia toiagul, nu încercă să-l reţină. Înainte să iasă, îi puse o pelerină pe umeri.

– Bate un vînt rece, să nu prindeţi vreun guturai.

Kenhir merse pînă la al cincilea fort.

– Sobek este aici? îl întrebă el pe nubianul aflat de gardă.

– Nu, a luat carul şi a plecat la debarcader.

Nubianul se alarmase şi el în aşa măsură, încît plecase să se informeze.

– Dă-mi un taburet. Rămîn aici să-l aştept.

– N-am nimic prea confortabil...

– Nu contează.

Aşadar Paneb căzuse într-o cursă. Întinsă de cine? Că doar nu putea îndrăzni idiotul ăla de vizir să se ia de maestrul de operă al Locaşului Adevărului! Ordinul venea deci din partea adevăratului stăpîn al Tebei, generalul Mehy. Dar cum era

posibil? Ca administrator principal al malului stîng avea datoria să asigure protecţia confreriei!

Ba mai mult, n-avea nici un motiv sa-i faca vreun rau. Mai important decît Mehy nu era decît stapînul suprem al confreriei, faraonul Egiptului. Dar bietul Siptah n-avea cu siguranţă nici un amestec; doar regina Tausert ar mai fi putut avea o asemenea iniţiativă.

Kenhir se cutremură.

Daca nu se înşela, însemna că regenta semnase, pentru un motiv pe care nu-l putea bănui, condamnarea la moarte a confreriei. Mai întîi, decapitarea ei, prin arestarea maestrului de operă de către vizir şi apoi...

– Se întoarce Sobek! îl anunţă tînărul aflat de pază.

Carul nubianului se opri brusc. Sobek nu uită să-şi mîngîie calul şi veni lîngă scribul Mormîntului.

– Paneb e întemniţat la palat, îi spuse el.

– Pentru care vină?

– I-au fost aduse multe acuzaţii, dar nu ştiu nimic mai mult.

– Dar cine l-a acuzat?

– Nici asta n-am aflat. Se pare că vizirul a primit un raport amanunţit care aduce dovezi despre vinovaţia lui Paneb.

– Aici e mîna tradatorului, nu mai încape nici o îndoială... O să cer audienţă la vizir.

Oasele batrînului scrib suportau greu zdruncinăturile drumului, dar Kenhir nu mai simţea nici o durere, gîndindu-se numai la maestrul de operă. Va trebui să-l convingă pe vizir că totul fusese pus la cale şi că Paneb trebuia eliberat fără întîrziere.

Sobek îl trezi pe un barcagiu care, fără nici o tragere de inimă, acceptă să traverseze Nilul la căderea nopţii. Tonul categoric al nubianului şi prezenţa sa impunătoare îl facuseră să nu stea prea mult pe gînduri.

Apartamentele vizirului se învecinau cu palatul regal din Karnak, aşa încît scribului Mormîntului îi trebui destul de mult pentru a-l convinge pe responsabilul securităţii să-l trezească pe înaltul demnitar.

Luat pe nepusă masă, vizirul acceptă să-l primească pe Kenhir în anticamera în care, de obicei, aşteptau vizitatorii. Temîndu-se de scandalul pe care acest scrib mînios avea să-l provoace, preferă să nu se opună acestei înfruntări inevitabile.

– Maestrul nostru de operă este închis aici?

– Da, aşa este.

– Care sînt acuzaţiile?

– Nu vi le pot dezvălui.

– Ba bineînţeles că puteţi! Ca scrib al Mormîntului am acces la toate documentele oficiale privind confreria.

– De data asta este vorba de un caz excepţional…

– Este tot ce-mi puteţi spune?

Furia lui Kenhir îl impresiona pe vizir, dar nu mai putea da înapoi.

– Un caz excepţional trebuie rezolvat printr-o procedură excepţională, preciza el cu o voce nesigura.

– Oricît de vizir aţi fi, sau poate tocmai pentru că sînteţi, trebuie să respectaţi legea lui Maat.

– Ascultaţi, Kenhir…

– Arătaţi-mi dovezile şi eliberaţi-l imediat pe maestrul de operă din Locaşul Adevarului.

– Imposibil.

– Îi voi scrie imediat Maiestăţii Sale şi îi voi face cunoscută conduita dumneavoastra. În mod sigur, veţi fi destituit.

– Aveţi tot dreptul, Kenhir.

– Aţi face mai bine să răspundeţi cererii mele!

– V-o repet: îmi este imposibil.

– Pentru că vreţi război, îl veţi avea.

Paneb ar fi putut distruge uşa micuţei încăperi, ar fi putut înfrunta gărzile şi ar fi încercat să iasă din palat. Dar însemna să facă o ilegalitate şi asta nu se potrivea cu funcţia sa. Dorea să afle motivele întemniţării sale şi să ştie cine încerca să distrugă confreria prin acele acuzaţii absurde care i se aduceau.

Se întinsese pe un pat minuscul, cu dorinţa de a petrece o noapte liniştită şi de a se pregăti pentru a apărea în faţa unui tribunal, ca să-şi susţină în voie nevinovăţia, în timp ce Kenhir avea să ducă o luptă crîncenă pentru a obţine eliberarea lui. Egiptul era o ţară în care se respecta legea lui Maat, aceasta fiind prima datorie a vizirului.

Dar fu trezit cu brutalitate: două vîrfuri de lance îl înţepară pe colos în coaste.

– Urmează-ne, porunci un soldat din gardă.

Paneb fu condus într-o mică sală cu două coloane, care nu semăna cîtuşi de puţin cu un tribunal.

Aşezat pe un scaun scund, cu un papirus desfăşurat pe genunchi, vizirul nu îndrăznea să-l privească în ochi pe prizonier.

– Paneb cel Zelos, a sosit momentul să dai socoteală pentru nelegiuirile tale.

36.

– Este vorba despre o discuţie particulara sau despre o audienţă oficială? întrebă maestrul de operă.

– Procedez aşa cum cred, răspunse bătrînul vizir, şi vă somez să raspundeţi la acuzaţiile care vi se aduc.

– Cine mă acuză?

– Asta nu trebuie s-o ştiţi.

– Legea vă obligă să-mi spuneţi numele lui. Dacă refuzaţi, procedura, oricare ar fi ea, va fi considerată nulă.

Vizirul părea încurcat.

– De fapt... este vorba de un document... anonim.

– Asta înseamna ca nu are nici o valoare juridica.

– Faptele de care sînteţi acuzat sînt atît de grave, încît pot trece peste acest amanunt.

– Asta nu e posibil. Ori îmi spuneţi numele, ori părăsesc această încăpere.

– Documentul este cu adevărat anonim şi n-am cum să aflu cine este autorul. Sînteţi de acord să aflaţi măcar faptele de care sînteţi învinuit?

– Eu n-am nimic pe conştiinţă, aşa că aş dori să le aflu.

Vizirul îşi drese vocea.

– Să începem cu cea mai puţin gravă, deşi este, şi aceasta, o greşeală de neiertat: v-aţi încredinţat boul unui artizan din confrerie pentru a fi îngrijit şi aţi folosit doi Servitori ai Locaşului

Adevarului la muncile cîmpului vostru, ceea ce este strict interzis.

– Aceasta acuzaţie nu are fundament. Este adevarat ca m-au ajutat doi artizani, dar ca voluntari şi fara a primi bani pentru asta. Va fi de ajuns sa-i întrebaţi şi veţi afla adevarul. Cei cinci ţarani care muncesc pentru mine legal vor putea confirma la rîndul lor spusele mele.

– Ei, dar exista altceva şi mai grav. Sînteţi acuzat ca aţi sedus mai multe femei casatorite, tulburînd liniştea familiilor lor.

Colosul izbucni în rîs.

– Care femei s-au plîns?

– Documentul nu aminteşte nici un nume... Negaţi şi aceasta fapta?

– Soţia mea va putea fi martor şi va va spune ca purtarea mea nu compromite cu nimic armonia satului.

– Bine, bine... Sa mergem mai departe: aveţi un tîrnacop pe care nu-l foloseşte nimeni altcineva, ceea ce contravine regulamentului.

– Scribul Mormîntului vă poate preciza faptul că acest tîrnăcop este proprietatea mea personala, recunoscută de toţi, şi ca poartă o pecete atît de speciala, încît n-ar putea fi confundat cu nici un altul. Prin urmare, dupa ce a fost folosită, aceasta unealta nu trebuie restituită confreriei.

– Acest amanunt excepţional ar fi trebuit semnalat administraţiei!

– Este consemnat în *Jurnalul Mormîntului*, pe care Kenhir vi-l poate arata.

– Perfect, perfect... Dar ce spuneţi de patul pe care l-aţi furat dintr-un mormînt?

– Dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva, protestă Paneb, aş fi fost judecat şi condamnat de tribunalul confreriei. Niciodata n-a fost comis vreun furt din locurile de veci ale strămoşilor noştri, ale celor care vegheaza asupra noastra şi pe care îi veneram zi de zi.

Mi-a fost oferit un pat în mod oficial, cu acordul scribului Mormîntului și acest dar este consemnat în *Jurnal.*

– Ajungem la acuzațiile cele mai grave, pasibile de pedeapsa cu moartea.

Paneb făcu ochii mari.

– Vorbiți serios?

– Iată faptele: profanarea mormintelor din Valea Regilor!

De data asta colosul nu se mai putu stăpîni.

– Ați înnebunit?

– Va invit sa-mi respectați funcția! îl imploră vizirul, simțind că i se taie respirația. Am datoria să aflu adevărul și...

– Atunci îmi datorați niște explicații!

Neîndrăznind să-l privească în ochi pe colos, bătrînul reveni la lectura papirusului.

– Ați furat o stofă de preț din mormîntul faraonului Sethi al II-lea și, pentru a sărbători, v-ați îmbătat, sus, pe sarcofagul lui.

– Este adevărat.

Vizirul ridică puțin privirea.

– Re... recunoașteți aceste fapte?

– Recunosc că m-am îmbătat. În rest, acuzatorul a inventat o întreagă mașinație de minciuni grosolane! Stofa cu pricina nu se afla în mormîntul lui Sethi al II-lea, iar sarcofagul lîngă care eu și tovarașii mei am gustat un vin excelent nu era sarcofagul lui. Am martori. Ei vor risipi aceste afirmații, pe cît de grotești, pe atît de jignitoare.

– Și chiar aveți martori?

– Vor depune mărturie, sub jurămînt, în fața tribunalului din sat prezidat de scribul Mormîntului și apoi în fața voastră, dacă o doriți neapărat. Și, atît stofa cît și sarcofagul, vă vor sta la dispoziție.

– Bine, bine... Dar mai rămîne un punct de o excepțională gravitate.

– Vă ascult.

Colosul se calmase, aşa că vizirul prinse curaj.

– Din Valea Regilor au fost aduse în sat blocuri de piatră aparţinînd mormîntului faraonului Merenptah, blocuri care au fost întrebuinţate la construirea a patru coloane pentru propriul loc de veci.

– Aşa este, recunoscu Paneb.

– Carevasăzică, deşi sînteţi maestrul de operă al Locaşului Adevărului, aţi profanat mormîntul unui rege, după ce l-aţi creat şi l-aţi decorat!

– Inexact.

– Bine, dar... aţi recunoscut! Este o crimă!

– Nu este vorba de nici un delict: blocurile cu pricina sînt materiale recuperate. Am cerut unui grup de oameni din echipă să curețe Valea Regilor de resturile de piatră lăsate pe şantiere. Aceştia au adus în sat bucăţi mari de piatră, care puteau fi folosite la construirea mormîntului meu. Au vrut să-mi ofere acest minunat cadou.

– Şi ei pot fi martori?

– De bună seamă.

Batrînul vizir înfăşură papirusul.

– Aţi redus acuzaţiile la zero, maestre de operă.

– Mai aveţi ceva să-mi reproşaţi?

– Nu vi se pare că e destul?

– Dacă am înţeles bine, renunţaţi la orice acuzaţie.

– Explicaţiile pe care mi le-aţi dat m-au convins... Dar poate că un judecător mai important decît mine ar fi de altă părere.

Regina Tausert îşi făcu apariţia.

Atît vizirul cît şi maestrul de operă se ridicară de îndată pentru a o saluta.

– Am auzit totul, spuse ea, şi am ajuns la aceleaşi concluzii cu vizirul. Maestrul de operă a ştiut să risipească ceaţa şi să aducă argumente care fac nul acest raport anonim, opera unui calomniator odios.

Învins, batrînul se retrase.

Paneb o admira pe regentă, a cărei frumuseţe nu era departe de cea a Turcoazei. Aceeaşi nobleţe rebelă, aceeaşi delicateţe a trasaturilor, aceeaşi luciditate în privire, dar mai multă singurătate şi suferinţă tăinuită.

Tausert era surprinsă de puterea Zelosului şi de energia ce emana din toata fiinţa lui. Pentru o clipa, îi trecu prin gînd ca acest colos ar putea fi un faraon dintre cei mai renumiţi şi ca un asemenea barbat ar şti să conducă ţara.

– Vinovaţia ta ar fi declanşat o criza atît de grava, încît regenţa mea ar fi avut mult de suferit, declară regina.

– Sînt nevinovat, Maiestate, şi atît reputaţia Locaşului Adevărului, cît şi a voastră, ramîn neatinse.

– Am preferat să mă conving singura, pentru ca pe seama ta circulau zvonurile cele mai alarmante şi nu eram sigură de imparţialitatea vizirului. Acum m-am convins: va fi înlocuit chiar mîine. Acest bătrîn curtean n-ar fi fost în stare sa faca deosebirea dintre adevăr şi minciună. Nu vreau să se mai ivească asemenea incidente.

– Iertaţi-mi îndrăzneala, Maiestate, dar de ce sa nu fie audiaţi martorii pentru a risipi astfel orice neînţelegere?

Regina zîmbi, ca o rază de lumină.

– Pentru ca mi-ai cîştigat încrederea, Paneb. Nu cunoşti acest sentiment?

– Cînd conduci o confrerie sau o ţară, acest sentiment ar trebui exclus.

– E drept, aceasta este şi părerea mai multor mari faraoni... Dar eu nu sînt decît o regentă, şi încă destul de slabă, astfel că îţi dau crezare. De cînd sînt la putere am învăţat să-i cunosc pe oameni şi sînt sigură că tu nu eşti în stare sa minţi.

Emoţionat, Zelosul nu găsi nici un răspuns.

– Cineva ţine cu tot dinadinsul să te distrugă, maestre de operă, şi trebuie să-l descoperi.

– L-am şi descoperit, Maiestate. Vă cer favoarea să fie judecat după legile confreriei.

– Vreau să-ţi amintesc că pedeapsa supremă este dată doar de tribunalul vizirului.

– Fiţi pe pace, calomniatorul va scapa viu după judecata din satul nostru... Mă rog, daca va mai putea fi numit „viu" ţinînd seama de soarta care îl aşteapta.

– Fă în aşa fel încît să respecţi legea lui Maat, maestre de operă.

– Ne veţi face onoarea să ne vizitaţi, Maiestate?

– Trebuie să plec imediat la Pi-Ramses. Trebuie să ştii că regele Siptah este din ce în ce mai bolnav... Ai grijă ca totul să fie pregătit pentru funeraliile sale.

– Vă promit, Maiestate.

37.

În calitatea sa de maestru de operă al Locaşului Adevărului, Paneb prezida tribunalul întrunit înaintea templului lui Maat şi al lui Hathor.

Din juriu făceau parte femeia înţeleaptă, scribul Mormîntului, şeful echipei din stînga, Ched Salvatorul şi două preotese ale lui Hathor. La această audiere, care se anunţa a fi excepţională, asistau toţi sătenii.

De la întoarcerea sa, Paneb nu făcuse nici o declaraţie oficială, aşa că toţi se pierdeau în presupuneri de tot felul privind motivele întemniţării sale.

Cînd maestrul de operă luă cuvîntul se lăsă o linişte de mormînt.

– S-au făcut împotriva mea acuzaţii mincinoase. Le-a făcut un locuitor al satului care nici măcar n-a avut curajul să semneze documentul trimis vizirului. Am fost întemniţat ca un răufăcător, dar m-am putut apăra datorită intervenţiei reginei Tausert şi dovedindu-mi nevinovăţia. Mai rămînea să-l descopăr pe denunţător, omul care căuta să stăpînească satul cu preţul încălcării îndatoririi sale, cel care m-a urît întotdeauna şi care nu se hrăneşte decît cu ambiţii.

O rumoare dezaprobatoare străbătu adunarea.

– Viermele ăsta să mărturisească imediat! strigă Nakht cel Puternic.

Dar nimeni nu se prezentă.

Fened Nasul i se adresă maestrului de operă.

– Ştii, într-adevar, cine e nemernicul?

– S-a denunţat singur, prin acuzaţiile sale. Numai el putea să le formuleze şi să altereze faptele cu atîta meschinărie şi ură.

Artizanii se priviră unii pe alţii, dar nici unul nu putea să creadă că cel care se purtase atît de josnic făcea parte din comunitatea lor.

Paneb cel Zelos i se adresă lui Imuni, ascuns în spatele lui Didia cel Generos.

– Ar trebui, măcar, să recunoşti! îl sfătui el.

Micul scrib cu privire prefacută şi cu faţă de rozător încercă să se retragă, dar Karo cel Posac şi Casa Funie îi tăiară calea.

– Nu înţeleg, bolborosi Imuni pe tonul său mieros care-l scosese întotdeauna din minţi pe Kenhir. Mi-am îndeplinit corect îndatoririle şi...

– Apropie-te, porunci maestrul de operă.

Scribul se supuse. De faţă cu Paneb, cu femeia înţeleaptă şi cu scribul Mormîntului, se prefăcu la început umil.

– Poate că am facut unele greşeli, dar fără intenţia de a face rău cuiva... Paneb a fost bănuit de unele fapte nelegiuite pe care nu le-a comis, doar printr-un nefericit concurs de împrejurări.

– Tu eşti cel care i-a trimis vizirului raportul? întrebă maestrul de operă.

– M-am simţit obligat să-l informez în legătura cu cîteva incidente...

– Fără să mă întrebi pe mine? răcni Kenhir.

– Nu... nu voiam să vă deranjez.

– De cine crezi tu că-ţi baţi joc, Imuni? Mi-ai înşelat încrederea, l-ai calomniat pe maestrul de operă şi ai devenit duşmanul întregului sat!

Schimbîndu-şi atitudinea, micul mustăcios deveni arţăgos.

– N-ați ținut niciodată seama de calitățile și de drepturile pe care le am! izbucni el. Eu sînt cel care ar fi trebuit să ocupe funcția de scrib al Mormîntului, și asta de multă vreme, căci eu sînt cel mai calificat dintre voi! De ce nu vreți sa recunoașteți?

Paneb îl privi pe Imuni drept în ochi.

– Tu ești cel care l-a ucis pe Nefer cel Tăcut?

– Nu, nu... Asta nu... Jur că sînt nevinovat!

Paneb își dădu seama că scribul era prea speriat ca să poată minți.

– Să-l strivim pe viermele ăsta! propuse Karo cel Posac.

– Calmați-vă, le ceru maestrul de operă. Nici un gest nelalocul lui să nu întineze demnitatea acestui tribunal.

Kenhir era dărîmat. Nu apreciase niciodată caracterul ajutorului său, dar nu și-ar fi putut închipui că invidia și ura îi distrugeau sufletul.

– Trădarea lui Imuni este dovedită, spuse Hay, aprobat cu îndîrjire de toți ceilalți membri ai confreriei.

– Pedeapsa ce i se cuvine se impune de la sine, constată Paneb: excluderea definitivă din sat.

Tribunalul aprobă propunerea.

Imuni devenise palid ca un spectru.

– Nu... nu aveți dreptul!

– Nu vei mai intra niciodată pe poarta Locașului Adevărului, anunță Paneb, și nu vei mai fi admis nici măcar în zona auxiliarilor. Va fi depusă la vizir o plîngere împotriva ta, pentru insulte la adresa unui demnitar și denunț calomniator. Adio, Imuni!

Casa Funie și Karo cel Posac îl apucară pe micul scrib de gulerul tunicii și, urmat de ceilalți artizani, îl tîrîră de-a lungul uliței principale.

Imuni se temea că va fi bătut, dar cei doi cioplitori în piatră se mulțumiră să-l conducă pînă la poarta cea mare, pe care o deschise Renup cel Jovial.

Echipa din dreapta şi cea din stînga se înşiruira pe două coloane.

– Şterge-o, lepădătura! îi porunci Userhat Leul.

Imuni ezita.

– Nu ştiţi ce pierdeţi! Eu aş fi...

Fened Nasul luă o piatră şi ţinti spre fundul scribului, care scoase un chiţăit de durere.

– Şterge-o, daca vrei sa nu fii ucis cu pietre!

Imuni o luă la sănătoasa, părăsind Locaşul Adevărului în huiduielile echipajului.

Banchetul organizat de Mehy şi Serketa în vila lor de pe malul stîng avea să se numere printre cele mai reuşite ale anului. Administratorul principal onora, astfel, numirea noului vizir ales de regina Tausert, un preot oarecare din Kamak.

Înaltul magistrat nu apreciase cîtuşi de puţin talentul dansatoarelor goale, cu văluri trandafirii legate sub colier şi fluturînd în jurul lor. Nici măcar nu se îmbătase, în ciuda vinurilor de cea mai bună calitate, părăsind petrecerea destul de repede.

Zîmbindu-le oaspeţilor şi împărtăşindu-le confidenţe, Serketa avusese grijă să amintească întruna de faptul că ea şi Mehy formau o pereche fericită şi generoasă, că destinul îi copleşise cu îndeplinirea tuturor dorinţelor şi că singura lor ambiţie era să se pună în slujba ţării. Oare prosperitatea economiei tebane nu era o dovadă a capacităţii de administrare a soţului său, conducător cinstit prin excelenţă?

În timpul unei scurte discuţii cu Tausert înaintea plecării sale spre Pi-Ramses, Mehy aprobase cu căldură înlocuirea bătrînului vizir, înlocuire pe care avea chiar el de gînd s-o propună. Totodată, se felicitase pentru reabilitarea promptă a lui Paneb cel Zelos, un maestru de operă remarcabil, deşi cu un caracter cam violent. Şi, bineînţeles, generalul o asigurase pe regină de întregul lui devotament.

Discutînd cu numeroşi demnitari ai provinciei, Mehy verificase dacă reputaţia şi influenţa sa rămăseseră intacte.

După plecarea invitaţilor, Serketa o puse pe servitoarea nubiană să-i maseze picioarele.

– Ne mai ramîne de iscodit un oaspete, îi spuse Mehy.

– Destui imbecili pentru seara asta, iubitul meu drag.

– De acord, dar ăsta ar trebui să te intereseze mai mult decît ceilalţi.

– Mă faci curioasă... Cine e?

Generalul deschise uşa unui scrib pipernicit cu cap de dihor şi cu o privire ipocrită.

– Ţi-l prezint pe Imuni, fostul asistent al scribului Mormîntului.

Serketa se prefăcu impresionată.

– N-aţi fost, cumva, victima unei cumplite nedreptăţi?

– Din păcate, da, şi nu ştiu cum m-aş putea apăra.

– Ce-ar fi să ne povestiţi, cu lux de amănunte, aceste evenimente neplăcute? propuse Mehy. În calitate de protector al Locaşului Adevărului, sînt dator să adun cît mai multe informaţii, pentru a nu face greşeli.

Imuni nu se lăsă rugat de două ori. Generalul şi soţia sa îl ascultară cu atenţie.

– Deci vă consideraţi nedreptăţit, constată Mehy, deşi vă simţiţi capabil să conduceţi confreria.

– M-aţi înţeles perfect, generale!

– Sînteţi într-o situaţie delicată, foarte delicată... Paneb a ieşit nevinovat, acuzaţiile aduse fiind considerate nefondate, iar noul vizir nu se grăbeşte să cerceteze dosarul. Totuşi...

Privirea micului scrib străluci de lăcomie.

– ...Totuşi, continuă Mehy, sînt un om avid de dreptate, motiv pentru care sînt emoţionat în faţa sincerităţii cu care vorbiţi. Pentru moment cariera vă este distrusă, iar eu nu mă pot opune tribunalului confreriei. Dar dacă mi-aţi povesti tot ce ştiţi

despre Locaşul Adevărului, aş înţelege mai bine această întîmplare dureroasă şi poate că v-aş putea ajuta.

Imuni îşi trecu degetul arătător peste mustaţă.

– Asemenea informaţii sînt atît de confidenţiale încît cer un preţ cam mare…

– Toate au un preţ, este adevărat, dar mi le veţi vinde doar mie. Căci, dacă deveniţi prea vorbăreţ, vizirul vă va aresta pentru înaltă trădare. Vreau să spun că întîlnirea noastră trebuie să rămînă secretă. În semn de prietenie, vă voi instala într-o vilă din Egiptul de Mijloc, unde veţi răspunde de gestiune, în aşteptarea unei perioade mai favorabile.

Imuni povesti îndelung, încîntat că a gasit un aliat atît de puternic, care îi oferea viitorul pe care şi-l dorea: să scape de Paneb şi să devină patronul confreriei. Nu va avea nevoie decît de răbdare, şi asta nu-i lipsea.

Serketa nu află nimic nou despre satul artizanilor şi despre viaţa lor, dar îi plăcu ranchiuna micului scrib, o marionetă în mîinile soţului ei. Şi se bucura mai ales de naivitatea confreriei, convinsă că, prin izgonirea lui Imuni, scăpase şi de trădătorul care o submina din interior.

Numai că trădătorul era cu totul altcineva.

38.

Niut cea Neobosita întinsese pînza umedă între doua scînduri din lemn cu striuri, care erau folosite drept presă. Astfel, ea avea să obţină un pliseu superb, iar scribul Mormîntului va îmbraca o adevarata camaşa de ceremonie.

Deşi foarte zdruncinat de purtarea lui Imuni, Kenhir reuşise să adoarmă datorită sedativelor prescrise de Clara şi nu-i pierise nici pofta de mîncare.

Şi totuşi, cînd veni acasă după consiliul restrîns la care participaseră femeia înţeleaptă şi cei doi şefi de echipă, avea o figură tristă.

– Alt necaz?

– Nu tocmai... Ce părere aveai tu despre Imuni?

– V-am spus-o de mai multe ori: cînd ai un cap de rozator, nu faci decît să rozi. Cînd ai o voce mieroasă, eşti linguşitor, şi cînd eşti linguşitor, minţi. Dar nu m-aţi ascultat niciodată!

– Ba te-am ascultat, Niut, dar nu puteam crede că poate fi atît de josnic...

– Şi nici acum n-o credeţi, pentru că nu vă puteţi închipui ce monstru poate lua naştere din contopirea meschinăriei cu ambiţia.

– Consiliul a hotărît să fie numit un alt scrib în locul lui.

– Asta e bine! Sînteţi la o vîrstă la care aveţi nevoie de un ajutor.

– Am propus un candidat care a fost acceptat în unanimitate.

– Cu atît mai bine. Pentru numirea sa oficială, veţi purta o frumoasa camaşa plisată.

– Înainte vreme, doream să-ţi cer părerea.

– La ce bun, din moment ce votul a avut loc deja?

– Ramîne însă de vazut daca cel ales acceptă numirea... Mai bine zis, cea aleasă.

– O femeie scrib?

– Tu, Niut. Tu nu eşti numai o gospodina şi o bucătareasă cum nu s-a mai vazut; tu ştii sa scrii şi să citeşti. Toată lumea îţi cunoaşte seriozitatea şi puterea de muncă, aşa că întreg consiliul crede, ca şi mine de altfel, că nu poate exista un candidat mai potrivit pentru această funcţie.

Niut cea Neobosită cercetă cămaşa.

– Pot s-o fac şi mai bine, dar cu o pînză mai fină. Bun, hai la treaba: vreţi să-mi dictaţi textul zilei de azi pentru *Jurnalul Mormîntului?*

Fiică a unui sculptor al echipei din stînga, frumoasa brunetă de cincisprezece ani plîngea în hohote.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Uabet cea Pură.

– Aş fi vrut... aş fi vrut să vă spun, dar nu mai îndraznesc... Şi apoi...

– Hai, intră.

Ornată cu picturi încîntătoare de către Paneb, care găsea o mare plăcere în a le reîmprospăta atunci cînd o culoare devenea mai ştearsă, locuinţa era o minune. Figuri geometrice, frunze de viţă şi de lotus, păsări zburătăcind printre tulpinile de papirus, toate compuneau un palat în miniatură, de care Uabet era mîndră.

O invită pe fată să ia loc pe nişte perne portocalii, brodate chiar de ea.

– Mie voiai să-mi vorbeşti?

– Da… Nu… Lasați-mă să plec, vă rog!

– Liniștește-te, fetițo, sînt gata să te ascult, orice ai avea să-mi spui.

Tînăra o privi cu ochii în lacrimi.

– E adevărat?

– Adevărat.

– Ați putea să-mi dați puțină apă?

Fata bău cu sete, de parcă ar fi mers prin deșert.

– Nu… N-o să-mi reproșați nimic?

– Îți promit.

Își strînse genunchii și spuse:

– Aseară, după apusul soarelui, eram împreună cu niște prietene și am intrat în vorbă cu niște băieți… am dansat cu sînii goi ca de obicei, dar nu ne-am oprit aici… Băuserăm puțină bere tare și, cum era foarte cald, ne-am scos și *perizomele*, pentru a putea face cît mai multe acrobații.

– Presupun că și băieții le-au scos pe ale lor!

– Da, la sfîrșitul dansului… Dar n-am făcut decît să ne privim unii pe alții rîzînd, după care toți au plecat acasă. Dar eu n-am putut…

– De ce?

– Din cauza fiului dumneavoastră, Aperti.

Fata brună izbucni din nou în plîns.

– Te-a necinstit?

– Da și nu… Cînd s-a apropiat de mine, nu-și pusese încă *perizoma*, și nici eu… Mai întîi, am crezut că vrea să mă mîngîie. E atît de frumos și de puternic… Ar fi trebuit să țip, să mă zbat, să strig după ajutor.

– Și n-ai făcut-o.

– Nu, mărturisi fata, rușinată.

– Deci ați făcut dragoste și acum nu mai ești fecioară.

Fata dădu din cap cu disperare.

– Ești îndrăgostită de Aperti?

– Nu ştiu... Cred că da. Dar nu îndraznesc să le spun parinţilor mei!

– L-ai revazut pe fiul meu?

– Nu, vai, nu!

Aperti îi trase un pumn în bărbie fiului dulgherului din echipa din stînga, care căzu pe spate.

– Am cîştigat! exclamă tînarul atlet de nouăsprezece ani, pe care, pînă atunci, nu-l învinsese nimeni în lupta cu mîinile goale.

– Întreaga noastră viaţă este doar o luptă, spuse Paneb, grav.

Surprins, nu îndrazni să-şi privească tatăl în faţă.

– Ai fost bine iniţiat în pregătirea ipsosului, Aperti. E timpul sa te ocupi de propria ta casă şi să iei de nevastă o femeie pe care ai sedus-o şi pe care o iubeşti.

– Dar eu... n-o iubesc pe nici una!

– Ba da, adu-ţi aminte de bruneta cea frumoasă căreia i-ai demonstrat virilitatea ta.

– N-am făcut decît să ne distrăm, atîta tot!

– Pentru ea n-a fost un joc, şi nici pentru tine n-ar trebui să fie. Ori te apuci să restaurezi mica locuinţă pe care scribul Mormîntului ţi-o dăruieşte să trăieşti cu soţia ta, ori părăseşti satul.

Ca în fiecare seară după terminarea consultaţiilor, Clara se lupta cu singurătatea. Trezită cu noaptea-n cap, trăia cu intensitate ritualul de dimineaţă, apoi se ocupa de pacienţii săi, avînd grijă şi de curăţenia satului.

Fericită că a reuşit să-i redea vederea lui Ched Salvatorul, nu se mai temea să îngrijească nici un bolnav care, ţinîndu-se seama de gravitatea bolii, ar fi trebuit să meargă la un specialist, la Teba.

După ce ultimul pacient ieşea din cabinetul său, resimţea din nou absenţa lui Nefer cel Tăcut, conştientă de faptul că acest gol

nu se va mai umple niciodată. Deşi iubea mult confreria, dorea mai presus de orice să-l reîntîlnească, şi asta cît mai repede, suferinţa despărţirii fiindu-i de nesuportat.

La căderea nopţii, Clara simţi că se sfîrşeşte de oboseală. N-avea chef să mănînce şi ştia că nici măcar somnul nu-i va reda energia.

Hotărî să urce pe creastă, cu speranţa că zeiţa liniştii o va accepta la sînul ei şi-i va deschide porţile către lumea de dincolo.

Selena, fetiţa de şapte ani, stătea pe prag. Fiica lui Paneb cel Zelos şi a lui Uabet cea Pură strîngea în pumni trei săculeţi de pînză, plini cu struguri, orz şi curmale.

– Ce faci aici, Selena?

– Am pregătit ofrande pentru a le oferi sus, pe creastă. Ţi-aduci aminte, mi-ai promis că mă duci. Sînt gata.

În ochii fetiţei se zărea un licăr auriu. În clipa aceea, Clara înţelese că destinul o alesese deja pe viitoarea femeie înţeleaptă a Locaşului Adevărului şi că, de acum înainte, va trebui să-şi consacre bună parte din vreme formării ei.

– Aşteaptă-mă cîteva clipe.

Cînd Clara reveni, era îmbrăcată într-o rochie de in plisată, cu alb şi roz, şi era împodobită cu un colier lung şi cu brăţări din aur. Un inel din acelaşi metal preţios îi strîngea peruca, încununată cu un lotus.

– Cît de frumoasă eşti, Clara!

– Trebuie s-o slăvesc pe zeiţă. Sînt sigură că va aprecia ofranda ta.

Femeia înţeleaptă şi fetiţa începură să urce, fără grabă, acoperite de cele din urmă raze ale soarelui ce apunea. Selena o ţinea strîns de mînă pe Clara, privind fără încetare către culme.

– S-o venerezi pe zeiţa liniştii, cea care sălăşluieşte în vîrful muntelui, o sfătui femeia înţeleaptă. Uneori ia o înfăţişare înspăimîntătoare, dar în ea trăieşte focul creaţiei. Cînd voi lua drumul Apusului, să-ţi devină ghid şi văz.

Cînd ajunseră sus, cobra regala ieşi din peştera sa.

Selena îi strînse şi mai tare mîna Clarei.

– Treci în spatele meu şi imită-mi fiecare gest.

Dansul ritual al şarpelui şi al femeii înţelepte se desfaşurară în perfectă armonie. Îmblînzita de daruri, cobra se reîntoarse în regatul tăcerii.

Pentru a gusta racoarea apusului, Clara şi Selena se aşezară una lînga cealaltă.

– Vom petrece împreuna orele nopţii, Selena. Într-o buna zi, vei atinge şarpele cel mare, încarnarea zeiţei, şi-ţi va transmite energia sa.

Fetiţa nu dori să doarmă nici o clipă. Chiar înainte de răsăritul soarelui, Clara îi dădu să bea roua ce izvora din cea mai înaltă piatră de pe creastă, apa întăritoare, zămislită de stele.

Apoi, femeia şi copilul coborîră către sat.

La marginea potecii îl întîlniră pe Paneb.

Fetiţa alergă la tatal său, cuibarindu-se în braţele lui puternice şi adormi pe dată.

Privirile femeii înţelepte şi ale maestrului de operă se încrucişară. Nici unul, nici celălalt n-aveau nevoie de cuvinte.

Şi, pentru prima oară, Clara îl văzu pe colos plîngînd.

39.

Toate comenzile din exterior fuseseră executate şi livrate, spre satisfacţia templului din Karnak şi chiar a bătrînului vizir destituit, care plătise în aur cele două sarcofage ale sale.

După această perioadă de eforturi încununate de succes, satul se odihnea. Căldura sfîrşitului de mai era ucigătoare şi fiecare trăia abia mişcîndu-se de colo pînă colo.

Clara petrecea multă vreme la umbra acelui avocado plantat pe mormîntul lui Nefer cel Tăcut. Copacul creştea văzînd cu ochii şi, prin el, femeia înţeleaptă simţea prezenţa liniştitoare a bărbatului pe care continua să-l iubească cu aceeaşi intensitate.

Artizanii se distrau jucînd zaruri cu cinci pietre, cărora le dăduseră diferite forme. Prima era o piramidă cu baza triunghiulară şi cu patru feţe, simbol al focului. A doua avea douăzeci de feţe formate din douăzeci de triunghiuri echilaterale, pentru a evoca apa. A treia, cu opt feţe, simboliza aerul, iar a patra, un cub cu şase feţe, semnul pămîntului. Cît despre a cincea, cu douăsprezece feţe, reprezenta chintesenţa, universul din care proveneau cele patru elemente.

Nakht cel Puternic tocmai se pregătea s-o arunce, cînd enorma pisică a lui Paneb se ivi în faţa lui, cu blana zburlită şi cu ghearele scoase.

– Ce este, Fermecătoareo?

În loc de răspuns, micul animal mieună.

– Vrea să ne atragă atenţia asupra vreunui pericol, îşi dădu seama Fened Nasul.

Artizanii lăsară zarurile şi se luară după Fermecătoare, care se deplasa precum un crab, cu coada umflată şi mustăţile fremătînd.

Ea îi conduse pînă la poarta cea mare, la care se repezi, ca turbată.

– Animalul ăsta a înnebunit, spuse Pai Pîinica-Bună. Mă duc să-l caut pe Paneb. Nu vă apropiaţi, ar putea să vă zgîrie rău.

Deodată, cineva bătu în poartă cu violenţă.

– E paznicul, constată desenatorul.

– Nu e chiar aşa nebună, pisica asta! comentă Casa Funie. Anunţă-l pe maestrul de operă.

În cîteva clipe, toţi sătenii se adunară în faţa porţii.

– Lăsaţi-mă să trec, le porunci Paneb.

Împreună cu gardianul, poştaşul Uputy.

– Am să vă transmit două mesaje, îi spuse el maestrului de operă: primul prin viu grai, al doilea e scris. Trebuie să vă anunţ că sufletul faraonului Siptah şi-a luat zborul către paradisul ceresc, pentru a se uni cu lumina din care a luat naştere. Şi acum, iată mesajul scris, continuă Uputy, dîndu-i lui Paneb un papirus cu sigiliul regentei.

Cele citite de Paneb îl nemulţumiră în aşa măsură, încît convocă imediat un consiliu restrîns, format din femeia înţeleaptă, scribul Mormîntului şi şeful echipei din stînga.

– Pentru a onora memoria lui Siptah, le spuse maestrul de operă, regina ne ordonă să-i mărim mormîntul.

– Singurul lucru pe care-l putem face este să-l prelungim, sugeră Hay.

– Consider că munca noastră a luat sfîrşit. Felul în care e făcut mormîntul respectă legile armoniei; la fel şi ornamentele.

– Dar aici e vorba de un ordin al reginei, le aminti Kenhir. Nu poţi să nu te supui.

– Siptah a murit, mumificarea sa va dura şaptezeci de zile şi va fi înhumat în locul său de veci. Într-un răstimp atît de scurt, cum să ciopleşti, să sculptezi şi să pictezi corect?

– Servitorii Locaşului Adevărului pot lucra repede şi bine, în frunte cu tine, obiecta şeful echipei din stînga.

– Pe tine nu te preocupă mijloacele tehnice ale confreriei, afirmă femeia înţeleaptă. De ce te revolţi împotriva acestei hotărîri?

– Căci ne paşte o catastrofă. Ar fi o greşeală să ne atingem de acest mormînt.

– Vei şti să iei măsurile de precauţie necesare, aprecie Kenhir.

– N-ar trebui să-i scrii reginei că nu sîntem de acord?

– Ideea nu mi se pare grozavă... La Pi-Ramses a început cu siguranţă războiul de succesiune şi nu cred că Tausert va accepta nesupunerea Locaşului Adevărului. După cum îi cunosc caracterul, nu cred că se va răzgîndi.

– Scrieţi-i totuşi şi anunţaţi-o că am rezerve serioase în privinţa măririi mormîntului regelui Siptah.

Kenhir începea să fie îngrijorat.

– Accepţi măcar să deschizi şantierul?

– Am de ales?

Imediat după anunţarea oficială a morţii regelui, Tausert convocase marele consiliu pentru a-i aduce la cunoştinţă că ritualul de mumificare avea să înceapă şi că daduse ordin Locaşului Adevărului să înfrumuseţeze ultima reşedinţa a lui Siptah.

Pe Seth-Nakht îl mirase această hotărîre care risca să întîrzie ceremonia funeraliilor, dar regina rămăsese pe poziţie, pretextînd că monarhul, respectînd legea lui Maat în tot timpul vieţii lui, merita din plin acest ultim omagiu.

Mînios, Seth-Nakht se reîntoarse acasă.

– A sosit fiul dumneavoastră mai mare, îl preveni intendentul.

Funcţionarul însarcinat cu problemele din afara parea îngrijorat.

– Umblă o sumedenie de zvonuri, tată! Regele Siptah a ajuns într-adevăr în paradisul ceresc?

– Ceea ce e sigur este ca ne-a parăsit. Ce veşti îmi aduci?

– Nimic bun, dar nici dezastruos. Totuşi, în ciuda efortului susţinut al diplomaţilor noştri, nu cred că vor avea succes. Egiptul, din ce în ce mai bogat, atrage mai mult atenţia cuceritorilor.

– Tausert refuza să fie de acord cu această părere.

– Cine-i va urma lui Siptah?

– Regenta poate deveni rege... Dar pentru ţară ar fi un dezastru!

– Sa cred că sînteţi gata să luaţi atitudine împotriva ei?

Seth-Nakht nu răspunse imediat.

– Este o hotarîre atît de gravă, încît nu îndrăznesc încă s-o iau... Razboiul civil mă înspaimînta, caci el nu aduce decît mizerie şi dezolare. Dar cum să-l eviţi dacă regina se încăpăţînează să nu accepte realitatea? Nu viitorul meu mă preocupă, ci cel al Egiptului. Eu sînt singurul în stare sa-i adune pe cei care i se împotrivesc lui Tausert, evitînd distrugerea armatelor noastre.

– Tata, regenta deţine legitimitatea.

– Dar numai pîna la înhumarea lui Siptah. Dar cînd uşa mormîntului se va închide, va trebui numit un nou faraon.

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung.

– Fiule, vei fi alaturi de mine sau împotriva mea?

– Îţi voi fi alături, tată.

Foarte încercată de moartea tînarului monarh, Tausert asistase la începerea ritualului de mumificare, încredinţat specialiştilor din templul lui Amon. În faţa preotului ce purta masca lui Anubis declarase că monarhul trăise ca un om drept, scutit de greşeli grave, şi că merita să fie recunoscut ca atare de către tribunalul lui Osiris.

În timpul consiliului, regina se simţise ameninţată de privirile critice ale înalţilor funcţionari, ca şi cînd ea ar fi fost răspunzătoare de moartea faraonului. Se mulţumise cu o declaraţie scurtă, amînînd pe mai tîrziu citirea rapoartelor.

La cererea reginei, în sală rămăsese doar vizirul.

– Ce crezi despre hotărîrea mea privind înfrumuseţarea mormîntului regelui Siptah?

– Ceea ce cred toţi, Maiestate, doriţi să aduceţi un ultim omagiu unui monarh pe care l-aţi stimat foarte mult.

– Bun, acum fii sincer.

– Ei bine... Să spunem că unii consideră această onoare ca fiind excesivă, căci este vorba de o domnie mai degrabă formală şi pentru că aceasta va duce la prelungirea timpului pînă la funeralii.

– Au dreptate, recunoscu Tausert.

– Funcţionarul însărcinat cu problemele din afară s-a reîntors la Pi-Ramses, Maiestate. S-a dus la tatăl său, care primeşte întruna vizite ale demnitarilor.

– Seth-Nakht nici măcar nu se mai ascunde... Te-a convocat şi pe tine?

Jenat, vizirul nu îndrăzni să mintă.

– M-a invitat doar la cină, Maiestate.

– N-ai decît să refuzi!

– Maiestate... N-ar fi bine să dăm naştere unor tensiuni suplimentare. Şi apoi poate că această întîlnire intimă va avea un caracter diplomatic care v-ar putea fi de folos. Voi încerca să-l conving pe Seth-Nakht să nu facă nici o imprudenţă.

– Ce sfat îmi dai, vizire?

– Să nu vă gîndiţi decît la Egipt şi la fericirea sa, Maiestate.

Întorcînd spatele prim-ministrului, Tausert se refugie în grădina palatului, încercînd să-şi găsească liniştea în atmosfera calmă, plină de cîntec.

Cît de singură se simţea în această zi care se anunţa deja sufocantă! Dacă bietul cancelar Bay ar fi fost lîngă ea, ar fi ştiut să aleagă o strategie pentru a-l împiedica pe Seth-Nakht să-i facă

rău. Iar Paneb cel Zelos nu s-ar fi mulţumit cu formule serbede şi cu sfaturi lipsite de conţinut.

Dar Bay era mort, iar maestrul de operă din Locaşul Adevarului îşi îndeplinea funcţia sacră, departe de Pi-Ramses.

Tausert nu trebuia să se bazeze decît pe ea însăşi pentru a lua o decizie capitală: ori să renunţe la tron lăsîndu-i mîna liberă lui Seth-Nakht, ori să-şi înfrunte adversarul într-o luptă necruţătoare.

40.

În stabilimentul trupelor din Teba umblau zvonuri de tot felul: război civil, lovitură de stat, moartea violentă a lui Tausert, un atac libian... Alertarea trupelor confirma faptul că avuseseră loc evenimente grave şi că stabilitatea celor Două Regate era ameninţată.

Fiecare soldat aştepta cu nerabdare sosirea generalului Mehy care, pe la mijlocul dimineţii, pătrunse în curtea cea mare, într-un car tras de doi cai. Dupa ce ofiţerii aliniară soldaţii, el se adresă regimentelor de elită.

– Soldaţi, faraonul Siptah a regăsit regatul soarelui, iar regina Tausert va continua să-şi exerseze regenţa pînă la sfîrşitul funeraliilor. Garnizoanele din Miazănoapte şi cele de frontieră sînt pregătite de război, pentru a descuraja orice tentativă de invazie în timpul perioadei de doliu de şaptezeci de zile. În ceea ce priveşte solda voastra, staţi fara grijă. Tocmai m-am văzut cu marele preot al lui Amon, care m-a asigurat că templul din Karnak va înlocui guvernul din Pi-Ramses, dacă acesta din urmă nu-şi va respecta datoria faţa de voi. Să ştiţi că dispuneţi de cel mai nou şi mai eficient armament; datorită lui, datorită priceperii şi curajului vostru, Teba este protejata şi n-are de ce sa-şi facă griji pentru viitorul ei. Orice s-ar întîmpla, această provincie va rămîne prosperă. Şi am bucuria să vă anunţ că, din averea

mea personală, vă voi da fiecăruia o primă pentru instrucție suplimentară.

Strigăte de entuziasm salutară vestea cea bună. Minciuna asta nu-l costa scump pe Mehy care, printr-o scamatorie contabilă, avea să transfere bunurile din fondurile orașului fără să se atingă de averea sa.

După ce toată această maimuțăreală încetă, generalul își reuni statul-major, compus din militari de carieră pe care îi cumpărase el însuși și pe care îi făcuse niște oameni bogați. Toți îl ascultau cu sfințenie, cu atît mai mult cu cît se supravegheau unii pe alții, gata să se denunțe pentru a-și păstra încrederea lui Mehy. Și fiecare știa că cea mai mică greșeală i-ar fi fost fatală.

– În această întrunire nu se va da nici un raport, declară generalul. Avem o singură certitudine: războiul civil este inevitabil, iar cei doi adversari le vor cere trupelor tebane, mai devreme sau mai tîrziu, să treacă de partea lor.

– Avem informații corecte? întrebă un ofițer superior.

– Ne va anunța iscoada noastră sosită din capitală.

Călătorul era istovit, dar Mehy nu-l lăsă să se odihnească.

– Cine domnește la Pi-Ramses? îl întrebă el.

– Situația e foarte complexă, generale. Regenta are încă puterea și Seth-Nakht n-a întreprins încă nimic împotriva ei. Dar fiul lui cel mare și-a prezentat demisia din postul de însărcinat cu problemele din afară, pentru a lucra alături de tatăl său, în fruntea unui clan puternic. Seth-Nakht n-a ascuns niciodată faptul că nu-i va permite lui Tausert să devină faraon.

– Deci regina este izolată și va fi obligată să se retragă în cel mai scurt timp.

– Nu este chiar atît de sigur... Tausert este considerată un administrator excelent, fiind mult superioară lui Seth-Nakht. Există încă un partid de legitimiști care ar dori s-o vadă pe regentă stăpînind puterea supremă. Argumentele lui Seth-Nakht nu i-au convins și n-au intenția s-o părăsească pe regină, pentru

că vor să evite o lovitură de stat care ar putea fi urmata de multe altele. Poziţia lor pare să se consolideze.

– Şi armata?

– E foarte divizată, generale. Unii ofiţeri, împreuna cu Seth-Nakht, ar dori să lanseze o ofensivă în Syro-Palestina şi în Asia, pentru a înăbuşi pretenţiile duşmanilor noştri. Dar alţii sînt de partea lui Tausert, care doreşte întărirea liniilor noastre de apărare.

– Cu alte cuvinte, rezultatul luptei dintre Tausert şi Seth-Nakht este nesigur.

– Dacă va fi vreo luptă...

– Ce vrei să spui?

– Seth-Nakht ezită să pornească un război civil, iar Tausert se crede prea slaba pentru a obţine victoria. Şi unul, şi celălalt se privesc ca nişte fiare sălbatice care-şi apără teritoriul, fără să ştie care va ataca primul.

– Tu pe cine pariezi?

– În situaţia de faţă nu pot paria pe nimeni, generale.

– Ce se crede despre mine la Pi-Ramses?

– Sînteţi privit ca un om puternic, cinstit, care respectă legile. Se cunoaşte valoarea trupelor tebane şi sînteţi apreciat pentru administrarea provinciei. Oricare va fi el, viitorul faraon nu va domni fara sprijinul dumneavoastră.

Un val de satisfacţie îl cuprinse pe general, dar recunoaşterea calităţilor sale nu-i era de ajuns. Într-un moment atît de tulbure, trebuia să se impună ca fiind ultima speranţă.

– Întoarce-te imediat la Pi-Ramses, îi ordonă el agentului, şi pune la punct un sistem de corespondenţă rapidă şi confidenţială prin care să fiu informat în fiecare zi asupra evoluţiei evenimentelor.

Pentru a nu ştiu cîta oară, Serketa se prefăcu satisfăcută, strivită de greutatea soţului ei care, de cîteva luni, se îngrăşa văzînd cu ochii.

Deşi Mehy era un amant jalnic, ea îl ştia ca fiind capabil să spulbere în calea lui orice obstacol care l-ar putea despărţi de puterea absolută. Va gasi ea consolarea lîngă nişte armasari adevăraţi, luîndu-şi toate precauţiile, pentru ca generalul, atît de mîndru de virilitatea sa, să nu bănuiască nimic.

Mulţumit, Mehy se întinse pe spate.

– Sînt îngrijorat, dragostea mea.

Serketa îi mîngîie picioarele durdulii, de care generalul era foarte mîndru.

– N-ai putea profita de aceste vremuri nesigure?

– Înaintea sosirii informatorului meu, aşa credeam şi eu... Dar pe cine aş putea sprijini în mod oficial?

– Pe Seth-Nakht, desigur!

– Nu sînt sigur că e o alegere bună...

– De ce?

– Pentru că Tausert şi Seth-Nakht sînt doi oameni dornici de pradă, unul mai periculos decît celalalt. Crezusem că, după moartea lui Siptah, regina nu va mai avea forţa să lupte, dar m-am înşelat: ea cere mărirea mormîntului regelui defunct. Cu alte cuvinte, speră să prelungească doliul oficial de şaptezeci de zile pentru a-şi consolida relaţiile cu demnitarii influenţi, atît civili cît şi militari şi pentru a-l doborî pe Seth-Nakht. Dacă nu vom fi de partea ei şi dacă iese învingătoare, Tausert ne va pune să plătim foarte scump această greşeală. În cel mai bun caz, mă va scoate la pensie; în cel mai rău, mă va condamna pentru înaltă trădare. Dar nimeni nu poate şti dacă-l va învinge pe Seth-Nakht... De ani de zile, acesta se pregăteşte pentru asaltul decisiv prin care să obţină tronul şi sînt sigur ca nu va renunţa în ultima clipă. Asemeni reginei, nu se va putea lipsi de Teba şi de sprijinul meu. Ce tabără să aleg?

– Pentru moment, nici una, hotărî Serketa. Dacă e lucru sigur că Tausert şi Seth-Nakht nu mai întreţin nici un contact direct, asigură-i, atît pe unul, cît şi pe celălalt, de fidelitatea ta.

Ultima înfruntare va avea loc la Pi-Ramses şi nu aici. Dupa cîte ştim, chiar şi învingatorul va fi extrem de slabit. Şi atunci vom da lovitura.

– Vrei sa spui că...

– Da, va trebui să pleci către Miazanoapte cu grosul trupelor tebane şi sa te încoronezi faraon. Vei fi văzut ca cel care aduce pacea şi nimeni nu-ţi va contesta autoritatea.

Mehy simţi ca ameţeşte.

– Crezi într-adevăr...

– Clipa se apropie, iubirea mea. Tausert e doar o femeie, iar Seth-Nakht un moşneag... Niciodată n-am fost mai avantajaţi de circumstanţe.

Generalul sări din pat şi lovi perna cu pumnul.

– Care mi se mai pune de-a curmezişul? Locaşul Adevărului! Numai prin el Tausert poate prelungi durata funeraliilor... Altfel, Seth-Nakht l-ar fi desfiinţat cît se poate de uşor. Ai macar veşti de la aliatul nostru?

– După cele anunţate în ultima scrisoare, a ajuns la convingerea că piatra de lumină este ascunsă în templul principal al confreriei.

– Şi ce mai aşteaptă ca s-o fure?

– Acela e locul cel mai supravegheat din sat, dupa camera sigilată! Există, desigur, nişte blocuri mobile în pereţii sanctuarului.

– Un fel de criptă...

– Fie subterana, fie în perete.

Mehy îşi turnă o cupa cu vin.

– De data asta sîntem aproape, o simt! Aliatul nostru are vreun plan?

– Trebuie să fie prudent. Paneb a încercat din nou să-l atragă într-o cursă şi n-a scăpat decît datorită neîncrederii sale.

– Dacă piatra de lumină ar fi a noastră, Tausert şi Seth-Nakht n-ar mai fi decît nişte marionete!

Serketa îşi cuprinse soţul cu braţele.

– Încă puţină răbdare, leul meu tandru... Pîna acum n-am făcut nici o greşeală, iar renumele tău a crescut.

Mehy îşi apucă soţia de păr.

– Şi vrei s-ajungi la putere?

– Doar prin tine, dragostea mea.

Serketa era mai periculoasă decît un scorpion, dar exact de o asemenea femelă de rasă superioară avea nevoie viitorul stăpîn al ţării.

41.

Cum ai putea intra în templul lui Hathor și al lui Maat fără sa fii văzut de cineva și apoi sa ai la dispoziție suficient timp pentru a descoperi ascunzatoarea pietrei de lumina? Era întrebarea care-l obseda pe trădător și la care nu afla raspuns.

Nu mai avea poftă de mîncare, de dormit nu mai dormea, așa că soția lui încercase de mai multe ori să-l convingă să renunțe la acest proiect atît de periculos. Și iată că mai făcu o încercare.

– Chiar dacă ai ști unde e ascunsă piatra, n-ai putea ajunge la ea. De ce te încăpățînezi?

– Pentru că în acest sat nu avem nici un viitor! În afara lui, ne așteaptă o avere importantă. Dar pentru asta trebuie să îndeplinim partea noastră din înțelegere.

– Daca vei fi prins, tribunalul îți va da o pedeapsă exemplară!

– Termină cu frica și înțelege că sîntem aproape de a ne atinge scopul. În loc să mă duc cu toți ceilalți în Valea Regilor, voi face pe bolnavul. Ba nu, ideea nu e buna... Clara și-ar da seama că mint. Dă-mi să mănînc ceva care să-mi facă rău. Trebuie să fiu bolnav cu adevărat.

– Și tu crezi că templul nu va fi supravegheat? Daca vei fi singurul artizan rămas în sat și dacă va avea loc vreun incident, tu vei fi cel care vei fi bănuit!

– Ai dreptate... Trebuie să găsesc altceva.

Dezamăgită, îi servi niște roșcove prea coapte.

– Am aflat o veste cam ciudată, îi spuse ea, dar nu știu în ce măsură îți va putea fi de folos.

– Hai să vedem.

– Soția aurarului echipei din stînga mi-a mărturisit un secret: maestrul de operă i-a comandat soțului ei o gîscă din aur.

– O gîscă... Ești sigură că ai înțeles bine?

– Desigur! În timp ce restaura mormîntul uneia dintre fiicele lui Ramses în Valea Regilor, un sculptor a observat că această piesă de mobilier funerar era degradată. Paneb a hotărît să facă una nouă.

– O gîscă din aur... O gîscă destul de mare pentru a ascunde în ea piatra de lumină... Și nu aici, în sat, ci în Valea Reginelor! Ai putea afla mai multe despre acel mormînt?

– Soția aurarului este pe cît de pretențioasă, pe atît de vorbăreață... Cred că nu va fi greu.

Curtea fremăta de zvonuri despre același subiect: regina Tausert înțelesese că nu va putea fi la înălțimea lui Seth-Nakht și a fiului său mai mare. Mai multe zile la rînd, de dimineață pînă seara, regenta stătuse de vorbă cu cele mai de seamă autorități civile și militare și ascultase foarte mult.

De asemenea, cînd a fost convocat consiliul excepțional la care a fost invitat Seth-Nakht în persoană, acesta nu se îndoia cîtuși de puțin de ieșirea din conflictul care îl punea față în față cu văduva lui Sethi al II-lea.

– Tausert este inteligentă, dar și lucidă, îi spuse el fiului său. Vrei să mă însoțești?

– De cînd mi-am dat demisia, nu mai ocup nici o funcție oficială. N-are rost s-o provocăm pe regină.

– Tu ești priceput în diplomație! Să mi se aducă lectica.

Reumatismul de care suferea bătrînul curtean nu-l lăsa nici măcar să meargă, şi acesta nu-şi făcea iluzii asupra duratei domniei sale, care nu va reprezenta decît o puternică intervenţie militară în Syro-Palestina, înainte ca fiul sau sa-i urmeze la tron.

Cînd Seth-Nakht sosi la palat, toţi îi dădură mai multă atenţie ca de obicei. Curtenii îl recunoşteau ca fiind noul stăpîn al Egiptului şi se felicitau pentru acest transfer de putere facut pe nesimţite.

Cînd regina apăru, purtînd o rochie aurie şi o coroană roşie, Seth-Nakht o admiră, ca de fiecare dată. Cîţi bărbaţi n-or fi fost îndrăgostiţi de ea, fară să reuşească să înlăture jurămîntul de fidelitate faţă de un soţ defunct!

Tausert se aşeză pe tron.

– Se împlinesc douăzeci de zile de cînd a început mumificarea regelui Siptah, începu ea. Deşi sîntem într-o perioadă de mare doliu, trebuie să guvernăm în continuare. De aceea, am luat o hotărîre vitală pentru viitorul ţării.

„Regenta ar fi putut aştepta terminarea mumificarii pentru a se retrage, gîndi Seth-Nakht. Dar n-o fi mai bine aşa? Odată cunoscut numele viitorului faraon, tensiunile se vor potoli, iar Egiptul se va înzdraveni."

– Am ales un nou vizir, continuă regina.

De-ar fi lovit trăsnetul în sala tronului, n-ar fi avut un efect mai puternic decît aceste cîteva cuvinte. Numind un nou prim-ministru, regenta sugera clar ideea că dorea să devină faraon.

Seth-Nakht înţelese: pe el îl va alege, pentru a-l controla mai bine! Dar, în felul acesta, Tausert făcea o mare greşeală. El va refuza vehement, dovedindu-i regentei că nu se temea de ea cîtuşi de puţin.

– Vizirul Hori să vină pentru a depune jurămînt pe numele faraonului şi după legea lui Maat, ceru regina.

Hori, unul dintre preoţii templului lui Amon, cel care îl iniţiase pe tînărul Siptah în lectura textelor sacre, fu introdus în sala tronului.

Tausert ridică o pană din aur, simbol al lui Maat, iar noul vizir jura că-şi va îndeplini fară preget funcţia „amara ca fierea", după expresia înţelepţilor.

Doi ritualişti îl îmbrăcară cu o robă grea, scrobită, şi-i puseră la gît un colier cu două pandantive, unul în forma de inimă, iar celalalt reprezentînd-o pe zeiţa Maat.

Mînia lui Seth-Nakht fusese demnă de zeul al cărui nume îl purta. Un adevărat uragan ce se pornise în vila sa tebană.

Roşu de indignare, bătrînul demnitar abia îşi mai trăgea sufletul.

– Dacă ea vrea război, o să-l aibă! Regenta asta îşi închipuie că o să cedez? Doar nu de la paiaţa ei de vizir o să primesc eu ordine!

– Te sfătuiesc să fii prudent, tată.

Această observaţie îl uimi pe Seth-Nakht.

– Te pomeneşti că ai intenţia să treci de partea lui Tausert?

– N-am făcut decît să mă informez asupra vizirului Hori. Pe de o parte, ar trebui sa-ţi placă: un om integru, harnic, fără ambiţii, riguros şi prea puţin influenţabil; pe de altă parte, numirea sa ne face să înţelegem că alegerea reginei a fost judicioasă şi că noul său prim-ministru nu va fi nici un om de paie, nici o marionetă. S-a instalat deja în biroul cancelarului Bay, pentru a studia decretele pe care vrea să le dea regina.

Seth-Nakht se strîmbă.

– Asta nu e decît o manevră grosolană pentru a ne impresiona!

– Nu cred, tată. Tausert vrea să fie faraon şi îşi creează condiţiile pentru a reuşi.

– Condiţii... Un biet vizir fără experienţă!

– Un funcţionar nou, pe care nu-l încurcă nici compromisurile, nici relaţiile privilegiate cu un clan.

Seth-Nakht aprecia analiza fiului său mai mare.

– Lui Hori îi ramîn mai puţin de cincizeci de zile pentru a se impune! Nu va reuşi, oricît de mare i-ar fi talentul.

– Dar ştim bine că Tausert va ocoli obstacolele pretextînd că noul mormînt nu e gata încă şi că data funeraliilor depinde de terminarea lui.

– Aşadar va fi nevoie ca Locaşul Adevărului să se grăbească!

– Nu-l putem influenţa în nici un fel, tata.

– Dar cine ar putea?

– Doar Tausert, ca regentă.

– Dar confreria asta nu are şi un reprezentant al statului?

– Ba da, scribul Mormîntului.

– Cine e titularul acestui post?

– Un bătrîn, Kenhir, care trăieşte în sat de foarte mulţi ani şi nu tolereaza nici o intervenţie a administraţiei asupra prerogativelor sale.

– Eşti informat cum nu se poate mai bine, fiule!

– Locaşul Adevarului mă interesează de multă vreme. Fără el, regii noştri n-ar avea decît o existenţă terestră. Datorită locurilor de veci create de artizani, monarhii continuă să strălucească dincolo de moarte. Ţinînd să pastreze confreria în folosul sau, Tausert face o manevră abilă, împotriva căreia nu ne putem ridica.

– Omul puternic din Teba este generalul Mehy... Dupa părerea ta, ce va spune el despre povestea asta?

– Mehy a ascultat întotdeauna de puterea legitimă.

– Deci îi va fi credincios lui Tausert!

– Tot ce se poate, tată.

Seth-Nakht se simţi foarte obosit.

– Tot ce am construit mi se pare, deodată, atît de fragil... N-am subestimat-o pe această regină şi, cu toate acestea, se dovedeşte a fi mult mai periculoasă decît credeam. Nu reacţionează niciodată aşa cum te-ai aştepta.

– Asta, pentru ca este o adevarata regina.

– Şi tu o admiri, nu-i aşa?

– Cine ar putea să n-o respecte pe această femeie de excepţie?

– Înseamnă ca sîntem învinşi.

– Sînt sigur ca nu.

– Dar ce-ai mai putea spera?

– Ne-am creat o linie de conduită şi trebuie s-o urmam. Noi nu dorim s-o înfrîngem pe regina Tausert, ci să salvam Egiptul dintr-un real pericol. Nu trebuie să renunţăm la acest scop, daca nu ne înşelăm, ne va purta spre victorie.

Seth-Nakht simţi mai puţin povara anilor: cuvintele fiului său mai mare îl însufleţeau, dîndu-i putere.

– Tausert greşeşte şi ne pune ţara în pericol. Iată de ce ar trebui sa se retragă.

42.

– Ești mulțumit? îl întrebă Aperti pe tatăl său arătîndu-i căsuța lui Imuni primită din partea scribului Mormîntului și pe care o renovase cît de cît.

– Te mulțumești doar cu atît? se miră Paneb.

– Nu e chiar atît de rău, dacă ținem seama de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție!

– Va trebui să dai cu ipsos în partea de sus a pereților, să repari ușa de la intrare și să renovezi bucătăria. Îți faci soția fericită începînd prin a-i oferi o casă frumoasă.

Plină de elan, brunețica aranja lenjeria intonînd un cîntecel.

– Nu-mi trecea prin minte să mă însor…

– Acum faptul e consumat. Iată-te un soț responsabil.

– Dar să știi că nu vreau să rămîn toată viața un lucrător în ipsos!

– Ia te uită… Și ce-ai vrea să faci?

– Tu ești maestrul de operă, iar eu sînt fiul tău. Ce-ar fi să mă numești ajutor al șefului de echipă?

– Atîta tot?

– Voi ști să-i conduc pe lucrători la fel de bine ca și tine!

– Sînt niște lucrători, ce-i drept, dar mai ales artizani și Servitori ai Locașului Adevărului, a cărui chemare au auzit-o. De aceea, ei nu acceptă să fie conduși de te miri cine.

– Dar eu nu sînt un oarecare!

– Ştii sa trasezi un plan, să construieşti, să desenezi şi să pictezi?

– Fiecare cu specialitatea lui! Eu sînt născut să conduc.

– Ca să conduci un asemenea loc, trebuie să fii foarte ascultător timp îndelungat şi să pătrunzi sensul operei. Mai e mult pînă atunci, fiule.

– Toată lumea de pe aici îmi ştie de frică! Nu e de ajuns?

– Ar fi de preferat ca toata lumea să te iubească şi să te respecte. Mai întîi, pune-ţi casa la punct. După aceea, om mai vedea.

În timp ce maestrul de operă se îndeparta, Aperti îşi privi cu dispreţ locuinţa modestă, mobilată cu două rogojini, trei cufere pentru îmbracăminte, o covată pentru grîu şi două urcioare pentru ulei. Soţia sa curaţa nişte oale şi nişte blide, urmînd să pregătească masa de prînz.

Viaţa asta mediocră nu era pentru el! Deja simţea că bruneta îi devine indiferentă. În schimb, îi umblau ochii după fiica unui cioplitor în piatră din echipa din stînga, pe care ar fi vrut s-o angajeze ca servitoare, ca să nu mai vorbim de cele două femei măritate care, atunci cînd mergeau să ia apă, îi atrăgeau privirile, lăsîndu-şi sînii superbi să salte în ritmul paşilor.

Aperti hotărîse să se distreze şi să profite de plăcerile vieţii. Că doar nu tatăl său avea să-i dea lecţii de morală, el care era cunoscut ca iubit al Turcoazei!

– Ce-ai vrea să mănînci, dragule? întrebă bruneta.

– N-ai decît să mănînci singură. Eu mă duc să mă plimb.

Paneb sparse sigiliul provizoriu de pe uşa mormîntului regelui Siptah. Nu scosese nici măcar un cuvînt din sat şi pînă-n Valea Regilor. Ched Salvatorul evitase orice observaţie ironică, aşa că atmosfera devenise sumbră.

Maestrul de operă aruncă o privire către ţărm, acolo unde făceau de paza gărzile lui Sobek.

– De ce anume te temi? îl întrebă Unesh Şacalul.

– Nici eu nu ştiu prea bine de ce.

– În noaptea asta am avut un coşmar, dar nu i-am spus nimic lui Kenhir... Ar fi stat ore întregi să-l interpreteze! Să ştii ca nici eu nu sînt liniştit.

Sigiliul de noroi uscat rezista.

– Ar trebui sa renunţam, propuse Karo cel Posac, care tot cauta semne rele.

– În sfîrşit, cedează! constată Nakht.

– Primul trebuie să intre maestrul de operă, le aminti Pai Pîinică-Bună, dar mai întîi trebuie să facem lumină.

Au fost aprinse vreo zece torţe.

Nimic nu părea să fi tulburat pacea mormîntului. Sculpturile străluceau, picturile erau parcă însufleţite, hieroglifele pareau ca vorbesc.

– Regele Siptah ar trebui sa fie mulţumit de viaţa sa eternă, aprecie Ched Salvatorul; va găsi, desigur, mai veselă decît cea petrecută aici, pe pămînt. Intrăm?

Paneb coborî primul, oprindu-se la fiecare detaliu, ca şi cînd se temea de vreo stricăciune.

Dar decorul simbolic era intact.

– Este imposibil să-l facem mai larg, spuse Ched. Ar trebui să distrugem opera, să împingem pereţii şi să luăm totul de la capăt. Un asemenea act de distrugere nu s-a mai pomenit vreodată în Vale!

– Putem doar să cioplim pentru a prelungi mormîntul dincolo de limitele actuale, propuse Fened Nasul.

– Vai de armonia şi de proporţiile lucrării, obiectă Gau cel Exact.

– Sîntem cu toţii conştienţi că ai dreptate, preciza Karo cel Posac, dar ordinul faraonului nu se discută!

– Nu este decît ordinul regentei, aminti Casa Funie.

– Dar ea joacă rolul reginei Egiptului şi cuvîntul ei trebuie să fie lege pentru noi, interveni Thuty cel Savant.

Timp de mai mult de o oră, Fened Nasul pipăi peretele din spate.

– Ce parere ai? îl întreba maestrul de opera.

– Am făcut bine că ne-am oprit aici. Ar fi o greşeală să cioplim mai departe. Fie că stînca ne-ar face surprize neplăcute, fie că aici se afla un puţ funerar părasit. Am cadea într-o gaura. După părerea mea, nu este posibil să executăm ordinul reginei.

Maestrul de opera îi înfrunta pe scribul Mormîntului şi pe Niut cea Neobosită.

– Cum poţi crede că i-aş putea scrie regentei că refuzi să măreşti mormîntul lui Siptah? se enervă Kenhir.

– Nu e vorba de un refuz, ci de o dificultate tehnică de nerezolvat.

– Tausert nu va accepta niciodată ca un maestru de operă al Locaşului Adevărului să spună aşa ceva. Dificultăţile nu sînt oare făcute pentru a fi depăşite?

– În unele cazuri, trebuie să ştii să te supui materiei.

– Asta nu e stilul tău, Paneb!

– Fened Nasul are dreptate. De altfel, nu-mi amintesc să se fi înşelat vreodată.

Argumentul îl descumpăni pe batrînul scrib.

– Îţi convine părerea sa pentru că n-ai vrea să modifici echilibrul acestui mormînt!

– Că-mi convine sau nu, asta e. Gaurind peretele din spate, aş strica locul de veci al regelui Siptah. Credeţi că asta e dorinţa reginei?

Kenhir făcu un gest de iritare.

– Mă tem să nu ne împotmolim din cauza situaţiei de la curte... Regina are nevoie de timp pentru a-şi consolida clanul şi pentru a-i pune beţe în roate lui Seth-Nakht. De aceea ne-a cerut să facem nişte lucrări suplimentare prelungind perioada de doliu.

– Cu alte cuvinte, se foloseşte de noi.

– Şi de ce nu? interveni Niut cea Neobosită. Pentru o cauză dreaptă, am putea fi aliaţii ei! Toate femeile care au domnit în ţara asta au fost nişte suverane exemplare. Tausert îi este credincioasă soţului ei defunct, vrea pace şi oricine poate constata că este un excelent administrator. De ce să fim alături de un curtean ambiţios, care ar face mai bine să se supună? Seth-Nakht este misogin, asta e tot!

Deşi credea că Niut se cam grăbeşte cu concluziile sale, Kenhir evită s-o contrazică.

– Trebuie să vorbesc cu regina, declară maestrul de operă.

– Ce utopie! protestă Kenhir. În condiţiile actuale, nu poate părăsi Pi-Ramses, situaţia modificîndu-se de la o oră la alta.

– Mă voi deplasa chiar eu. Plec imediat spre capitală şi-i voi da toate explicaţiile reginei Tausert.

Trupele de elită ale armatei din Teba făceau instrucţie serioasă. Cei mai mulţi dintre militarii de carieră erau bucuroşi să iasă din starea lor de apatie, iar tinerii recruţi descopereau cu uimire armele cele noi puse la dispoziţia lor.

Prezenţa lui Mehy îi îmbărbăta pe cei mai înceţi. Generalul însuşi nu ezita să mînuiască arcul şi sabia, pentru a dovedi că nu se teme de nimeni. Dădea o atenţie deosebită serviciului de care, cel mai bun din ţară şi, cu fiecare zi ce trecea, se bucura tot mai mult să comande o forţă de o asemenea amploare.

După informaţiile sosite din capitală, destinul nu hotărîse încă cine va fi învingătorul. Numirea vizirului Hori fusese o acţiune magistrală şi mulţi curteni, precum şi mare parte dintre ofiţerii superiori, ezitau încă între Tausert şi Seth-Nakht.

– Generale, îl anunţă intendentul său, un paznic din brigada fluvială doreşte să vă vorbească.

– Să vină.

Paznicul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bronzat şi foarte sigur de el.

– Generale, ne-aţi ordonat să vă aducem la cunoştinţă orice fapt neobişnuit petrecut pe fluviu. Tocmai a avut loc unul: scribul Mormîntului a închiriat o corabie rapidă.

– Cu ce destinaţie?

– Pi-Ramses.

– Şi a plecat chiar el?

– Nu, un colos care era cu cel puţin două capete mai înalt decît mine.

Care va să zică, maestrul de operă se ducea în capitala... Dar pentru care motiv? În mod sigur a fost convocat de Tausert pentru a-i încredinţa un loc important în guvern!

Mehy trebuia să intervină cît mai repede posibil.

43.

În cele din urma, soţia unui desenator al echipei din stînga ceda farmecului lui Aperti. Era cald şi ea mătura în faţa uşii, cu sînii goi şi cu părul despletit. Pe uliţă nu era nimeni. Înfierbîntaţi de dorinţe, se priviră în ochi. Femeia îşi scosese *perizoma* de stuf, pe care o purta cînd deretica. Aperti, fara să mai aştepte, o strînse în braţe.

Gîndindu-se încă la cele întîmplate, se întoarse acasă, întîmpinat de zîmbetul soţiei sale.

– Ţi-am pregătit un dejun pe cinste.

– N-ai decît să mănînci singură.

– Să vezi cît este de bun, dragul meu! Gustă!

– Trebuie să plec.

– Unde te duci?

– La Teba, la sărbătoarea luntraşilor. Iau parte la luptele călare şi voi învinge.

– Nu mă iei şi pe mine?

– Bineînţeles ca nu! Rolul unei gospodine este să se ocupe de ale casei.

– Aperti, eu...

Tînărul îi trase o palmă.

– Mai lasa-mă în pace. Mi-e groază de femeile care vorbesc prea mult.

În picioare, la prova unui vas, ţinînd în mîna o prăjină lungă şi grea, Aperti ajunsese la cel de al patrulea adversar. Cu o furie înspăimîntătoare, îi ranise destul de grav pe ceilalţi trei.

Înca două victorii şi avea să devină eroul sărbătorii! Ca doar nu putea fi învins de vreun sfrijit ca acela care-l înfrunta acum.

Cînd ambarcaţiile cu paisprezece vîslaşi se încrucişară, Aperti trase un răcnet, lovindu-şi rivalul la cap.

Foarte agil, acesta se feri. Prăjina îi atinse tîmpla şi, drept răspuns, adversarul îl lovi pe tînărul colos în burtă. Dezechilibrat, Aperti căzu în apă, spre marea satisfacţie a asistenţei.

Neţinînd seama de durere, înotă pînă la mal şi, cu ajutorul a două tinere, ieşi la liman.

– Sînt infirmiera, îi spuse cea mai arătoasă dintre ele. Lasă-mă să-ţi văd rana.

– Cu plăcere...

– De unde vii?

– Mă numesc Aperti şi sînt ajutorul unui şef de echipă din Locaşul Adevărului.

– Satul secret al artizanilor?

– Chiar aşa.

– Înseamnă că tu cunoşti toate misterele!

– Toate.

– Ceilalţi artizani sînt la fel de zdraveni ca tine?

– Eu sînt campionul lor. Nimeni nu m-a învins pînă acum.

– Pînă la corabierul ăsta sfrijit...

– S-a folosit de şiretenie, arma celor laşi! Dacă-mi iese în cale, îl fac arşice.

– Hai să vedem ce-ai păţit...

În timp ce infirmiera se apleca, Aperti, cu mîna dreaptă, îi cuprinse un sîn. Iar cu mîna stîngă, îi făcu acelaşi lucru prietenei sale.

– Ajunge, băiete. Sîntem măritate amîndouă.

– Atunci...

Aperti se lăsă condus la o baracă improvizată pe malul Nilului. Se întinse pe o rogojină, cu fața în sus.

– Mă doare tare... E grav?

– Lovitura a fost puternică și ai o vînătaie zdravănă! Am niște ierburi care îți vor potoli durerea. Dar va trebui să mergi la doctor.

– Mai vedem... Un masaj n-ar fi de ajuns?

– Îți vom face amîndouă un mesaj.

Cele două femei începură să-i maseze umerii. Nemairezistînd la ceea ce numea el mîngîieri, Aperti le strînse pe amîndouă în brațe.

– Gata! protestă infirmiera.

– Mă dorești și te doresc și eu... De ce să ne complicăm existența?

Furioasa, cealaltă femeie încercă să scape. Cu dosul mîinii, o dădu la o parte.

– Fiecare la rîndul său, drăguță, mă ocup și de tine mai tîrziu.

Aperti sfîșie rochia infirmierei dînd la iveală doi sîni mici și rotunzi, deosebit de îmbietori.

– Lasă-mă, animalule, nu vreau!

– Ba da, vrei.

Cînd Aperti se culcă peste victima sa, cealaltă femeie strigă după ajutor.

El ar fi trebuit să-i închidă gura, dar era prea atras de trupul încîntător al infirmierei care se zbătea zadarnic.

În clipa în care era gata s-o necinstească, mai mulți luntrași intrară în baracă și se năpustiră asupra tînărului.

Pe tot parcursul călătoriei, Paneb păstrase tacerea, gîndindu-se la drumul pe care îl făcuse alături de Nefer atunci cînd maestrul de operă îl dusese să vadă cele trei piramide, la Gizeh.

Acum, singur în vîrful ierarhiei, pleca s-o înfrunte pe regentă, într-o lume condusă de nişte legi pe care nu le cunoştea.

Datorită unui curent puternic şi priceperii marinarilor care acceptaseră să navigheze noaptea, călătoria durase mai puţin de şase zile, un timp record.

La debarcaderul din Pi-Ramses, interveniseră soldaţii.

– Sînt Paneb cel Zelos, maestru de operă al Locaşului Adevărului.

– N-am fost anunţaţi că veţi sosi, se miră ofiţerul care comanda detaşamentul.

– Doresc s-o văd cît mai grabnic pe regina Tausert.

– O vom anunţa... Între timp, veţi rămîne pe acest vas.

Din superba capitală construită de Ramses cel Mare, Paneb nu văzuse decît marele canal cu grădini luxuriante pe maluri şi portul în care stăteau în aşteptare vasele de război. Atmosfera era încinsă, patrulele mergeau în sus şi-n jos de-a lungul cheiului şi pe străduţele apropiate.

Maestrul de operă se întrebă dacă această călătorie nu se va solda cu un mare eşec. Tausert, prinsă într-o luptă crîncenă pentru propria-i supravieţuire, va avea oare timp să-l primească şi să-l asculte?

Îngrijorat, se retrase în cabina sa pentru a lua masa, dar carnea uscată i se păru fadă şi vinul roşu, acru. Reveni pe puntea spălată de marinari cu apă din belşug. La capătul pasarelei, căpitanul stătea de vorbă cu un membru al echipajului.

Cînd acesta urcă pe punte, Paneb intră cu el în vorbă.

– Se ştie ce se petrece în oraş?

– Totul e calm, dar armata e prezentă peste tot.

– Regina Tausert mai e regentă?

– Este la fel de autoritară ca pînă acum. Tocmai a celebrat un ritual de îmbunare a zeiţei Sekhmet, vrînd parcă să le arate tuturor că poate restabili ordinea.

– Seth-Nakht a acceptat să se supună?

– Nu, și are mulți partizani. Vă las aici, eu ma duc sa mă culc.

Refuzînd mărirea mormîntului lui Siptah, maestrul de operă al Locașului Adevărului schimba, poate, destinul Egiptului. Dar meseria lui avea limite, pe care el trebuia să le recunoască.

Soarele începea să apună.

Lungit pe rogojina, Paneb continua să se gîndească la Nefer cel Tăcut. În astfel de împrejurări, acesta n-ar fi cedat. Nici amenințările, nici promisiunile viclene nu l-ar fi convins să părăsească drumul lui Maat. El, fiul spiritual, jură să respecte exemplul tatălui său.

Tocmai cînd ațipea, cineva bătu la ușa cabinei sale.

– Soldații vă așteaptă, se auzi vocea capitanului.

Paneb deschise.

– Cine i-a trimis?

– Regenta.

Deși mai bine legat decît Imuni, ofițerul care-l luă în primire pe maestrul de operă avea același cap de dihor.

– Să ne grăbim, spuse el cu o voce spartă. Regenta abia așteaptă să vă vadă.

Ofițerul mergea în frunte, doi soldați, de o parte și de alta a lui Paneb, și alți doi în spatele lui.

– S-ar putea crede că sînt prizonier, observă maestrul de operă.

– Nu e decît o măsură de securitate.

– Mai e mult pînă la palat?

– Nu prea mult, dacă mergem repede.

Deși nu cunoștea topografia capitalei, Paneb găsea că traseul este cam ciudat, mergînd, din străduță în străduță, către o suburbie tot mai puțin populată. Cînd zări case în construcție, se opri.

– M-am rănit… O așchie de piatră, desigur.

Colosul paru că se aşază şi că-şi cercetează piciorul drept, dar se ridică dintr-odată, atît de rapid încît cei doi soldaţi din ariergardă mai avură timp să reacţionaze în clipa în care Paneb i-a apucat de păr, ciocnindu-le capetele cu putere. Pierzîndu-şi cunoştinţa, soldaţii se prăbuşiră, lăsînd să le cadă bîtele.

Ofiţerul încercă să-l lovească în ceafă pe Paneb dar acesta, îl lovi cu calcîiul în partea de jos a abdomenului, ţîşnind apoi într-o parte, pentru a se feri de atacul ultimilor doi soldaţi. Cu muchia palmei, colosul îl doborî pe primul, apoi îl lovi cu cotul pe celălalt, rupîndu-i coastele.

– Cine v-a trimis? îl întrebă Paneb pe falsul ofiţer care se tăvălea de durere.

– Sîntem... mercenari...

Era clar că acest nemernic nu l-ar fi lăsat pe maestrul de operă să ajungă la comanditar.

– Cum ajung la palat?

– O iei pe a doua străduţă, la stînga... Apoi, mergi către nord...

Indiferent la gemetele celor răpuşi, colosul porni la drum.

44.

De îndată ce-l vazu pe colos apropiindu-se, paznicul primei porţi a palatului simţi că va avea neplăceri. Îşi îndrepta suliţa către pîntecele acestui vizitator suspect, chemînd şi alţi soldaţi în ajutor.

– Numele meu e Paneb cel Zelos, sînt maestrul de opera al Locaşului Adevărului şi doresc s-o văd grabnic pe regina Tausert.

Dacă artizanul n-ar fi amintit de misterioasa confrerie de care toţi soldaţii auziseră vorbindu-se, gardianul nu s-ar fi lăsat convins cu una, cu două.

Un ofiţer se apropie.

Paneb îşi spuse din nou numele şi funcţia.

– Sînteţi într-adevăr cel care pretindeţi că sînteţi?

– O jur pe numele lui Pharaon.

– Voi anunţa cabinetul Maiestaţii Sale.

– Pe ea trebuie s-o anunţaţi, şi chiar acum.

– Imposibil! Va trebui să aşteptaţi o audienţă oficială şi…

– Credeţi-ma, n-am timp de aşteptat.

Gradatul zări în ochii colosului un licăr ciudat, care n-avea aproape nimic omenesc.

– Aşteptaţi aici… Voi încerca.

Soldaţii respirară uşuraţi. Şi ei simţiseră că Paneb va încerca să forţeze trecerea şi că pumnii săi aveau să fie devastatori.

Calm, Zelosul se aşeză în poziţia scribului. Suliţele se ridicară, una cîte una.

O oră întreagă se scurse, fără ca acest colos să dea vreun semn de nerăbdare. Apoi apăru un scrib însoţit de patru gărzi de elită, toţi înarmaţi cu săbii scurte.

Maestrul de operă se ridică.

– Aveţi bunăvoinţa să mă urmaţi. Maiestatea Sa acceptă să vă primească.

Încremeniţi, soldaţii înţeleseră adevărul: puterea magică a Locaşului Adevărului nu era o legendă.

În timp ce urca o scară monumentală şi apoi traversă un lung culoar, Paneb încercă să-şi închipuie felul în care Nefer cel Tăcut s-ar fi comportat stînd de vorbă cu o suverană: să exprime, din capul locului, ceea ce era esenţial şi să nu-şi mestece cuvintele. Dar Nefer era de un calm care nu făcea parte dintre calităţile majore ale lui Zelosului.

Plafonul înalt al sălii de audienţe era susţinut de două coloane de porfir, iar pereţii erau decoraţi cu frunzuliţe de palmier şi cu spirale de un albastru suav.

Regina, îmbrăcată într-o sobră tunică maronie, stătea într-un jilţ din lemn de abanos, ale cărui picioare aveau forma unor labe de leu. Părul strîns într-un coc şi prins cu ace de aur îi încadra faţa de un oval perfect. Un machiaj discret punea în valoare delicateţea trăsăturilor, care dovedeau că Tausert era cea mai frumoasă femeie din Egipt.

În culmea admiraţiei, Paneb se înclină.

– De ce aţi făcut o călătorie atît de lungă fără să cereţi, în mod oficial, o audienţă, maestre de operă?

– Pentru că ordinul pe care mi l-aţi dat nu ţine seama de structura terenului.

– Explică-mi, să înţeleg!

– Locul de veci al faraonului Siptah este gata să-i primească trupul de lumină. Poate că vă părea neterminat, dar este imposibil să-l mărim sau să-l prelungim, căci roca e fragilă. Sîntem aproape siguri că se va produce o catastrofă.

– „Aproape siguri", spui tu... De ce nu „absolut siguri"?

– O simplă prudență în exprimare. Fened Nasul și cu mine n-avem nici o îndoială: nu trebuie săpat mai departe. Am ținut să vă transmit această informație personal, pentru a putea fi confidențială.

Regina se ridică și, grațioasă, se sprijini cu spatele de o coloană.

– Îți sînt recunoscătoare, Paneb. Dar poți aprecia în mod corect răsunetul unui ordin sosit din partea conducerii statului?

– Știu prea bine că faraonul este șeful suprem al confreriei și că sînt dator să mă supun lui.

– Sau poate consideri că hotărîrile unei regente nu au nici o importanță!

– Nicidecum, Maiestate! Tocmai de aceea am ținut să-mi pledez cauza la Pi-Ramses, acolo unde, de îndată ce am ajuns, era cît pe ce să fiu asasinat.

Tausert nu-și credea urechilor.

– Cine a îndrăznit?

– Am pus pe fugă o bandă de mercenari, dar nu cunosc numele comanditarului.

– Nu poate fi altul decît Seth-Nakht... În timpul șederii tale în capitală, vei fi găzduit la palat și doi soldați îți vor păzi camera. Trebuie să înțelegi, Paneb, că am nevoie de timp și că singurul mijloc pentru a-l obține constă în prelungirea sperioadei de doliu. Și nu pot reuși s-o fac decît reluînd lucrările în mormîntul lui Siptah. Refuzul tău înseamnă condamnarea mea la moarte.

– Maiestate...

– Cele şaptezeci de zile de mumificare nu sînt de ajuns. Am nevoie de mult mai multe.

– Distrugerea acestei opere desăvîrşite ar fi o greşeala de neiertat.

– Eu nu-ţi cer nici să distrugi, nici să construieşti un alt mormînt. Asta ar lua prea mult timp, iar în ochii adversarilor, eu trebuie să rămîn în limitele acceptabilului.

– Şi care sînt ele, Maiestate?

– Încă o sută de zile. Dacă ţi-ai lua toate precauţiile necesare, ai reuşi.

– Sîntem siguri că vom cădea într-un puţ funerar şi că vom aduce grave stricăciuni mormîntului, ca să nu mai vorbim de distrugerea armoniei. Corpul de lumină al regelui Siptah nu s-ar mai afla în creuzetul alchimic care a fost conceput special pentru el, supravieţuirea lui devenind nesigură.

Regina închise ochii pentru cîteva clipe.

– Nu puteai aduce un argument mai bun, maestre de operă. Am avut un profund respect şi calde sentimente faţă de faraonul defunct şi n-aş putea face nici un gest care să-i dăuneze. Voi anula aşadar ordinul, iar vizirul Hori îţi va scrie o confirmare a acestei hotărîri.

Tausert îl privi pe colos.

– Locaşul Adevărului iese întotdeauna victorios din luptele pe care le duce, nu-i aşa? Ar trebui să-mi ofere şi mie puţin din forţa sa.

– Asta şi intenţionam să vă propun, Maiestate.

Regenta deveni curioasă.

– Dacă nu putem modifica arhitectura şi decorarea mormîntului lui Siptah, de ce nu ne-am ocupa de mobilierul funerar? Comandaţi-ne paturi, tronuri, vaze şi alte obiecte de cea mai bună calitate, pe care nu vom avea timp să le fabricăm în cele patruzeci de zile care ne despart de terminarea mumificării. Fără să minţim şi fără să trădăm spiritul confreriei, vă voi

răspunde că avem nevoie de un răstimp suplimentar, de cel puțin trei luni.

– Ideea e bună, Paneb. Dar Seth-Nakht știe că echipamentul funerar al lui Siptah este deja gata și cunoaște competența membrilor confreriei. Ca să faceți cîteva piese de mobilier în plus nu v-ar trebui atît de multe zile.

Regina avea dreptate. Cu chipul îngîndurat, se reașeză în jilț.

– Nu-i așa că vă folosiți de piatra de lumină pentru a obține aur?

Maestrul de operă nu răspunse imediat.

– În unele condiții...

– Iată ce voi anunța la curte: vor mai fi făcute unele lucrări la mormîntul lui Siptah și vor fi fabricate mai multe obiecte excepționale, îndeosebi sceptre, coroane și o mare capelă din aur. Cantitatea necesară de aur va fi scoasă din Tezaur de îndată ce va fi posibil și livrată în sat, cu o ambarcațiune specială.

– În acest caz, nu va mai fi nevoie să-l fabricăm cu ajutorul alchimiei.

– Dimpotrivă, maestre de operă! Provocîndu-l pe Seth-Nakht, voi pretinde să mi se dea o mare cantitate de aur. El va protesta, sus și tare, afirmînd că Tezaurul va trebui să finanțeze în scurtă vreme un război și că nu trebuie să fie lipsit de atîta bogăție. După ce vom discuta, eu voi ceda, fără să renunț, însă, la pretențiile mele privind echipamentul funerar al lui Siptah. Și atunci ne vom afla într-un impas.

– Și va trebui să dezvăluiți faptul că Locașul Adevărului poate îndeplini această sarcină, dar cu prețul unui număr suplimentar de zile.

– Cu alte cuvinte, Seth-Nakht va înțelege că Locașul Adevărului este în stare să producă aur. Dar mă întreb dacă maestrul său de operă ar accepta ca regenta să dezvăluie acest secret?

– Daca regenta devine faraon şi continua să protejeze satul, de ce nu?

– Chiar dacă aplic această strategie, nu sînt sigură că voi învinge.

– Vă mulţumesc pentru sinceritate, Maiestate.

– Ce hotărîre vrei să iei, maestre de opera?

– Din moment ce-mi cereţi să înfrumuseţez mobilierul funerar al faraonului defunct, n-am nici un motiv să refuz.

Tausert îşi stăpîni emoţia.

Înca o dată, văzu în Paneb un mare om de stat, dar, în locul pe care-l ocupa, nu era el deja un asemenea om?

– Maiestate… Ce soartă veţi avea în cazul unui eşec?

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Tot ce doresc este să evit un război preventiv, care ar fi un dezastru. N-am nici un alt motiv să lupt pentru putere.

Paneb ştia că regina Tausert era sincera. În acele momente îi păru lipsita de putere, avînd mare nevoie de încurajare.

Dacă ar fi luat-o în braţe, e sigur că n-ar fi rezistat. Dar ea era regina Egiptului şi regenta celor Două Regate, iar el, maestrul de operă al Locaşului Adevărului.

Ceea ce aveau de construit împreună era mai important decît o pasiune fără viitor, căci el nu-şi va părăsi niciodată nici satul, nici confreria.

45.

După ce-şi pierduse răbdarea aşteptînd zile la rînd ca ambarcaţiunea sa rapidă să fie reparată, Paneb era în sfîrşit gata de plecare către Teba.

Dar iată că un ofiţer din garda de elită îl opri.

– Vizirul Hori vrea să vă vadă.

– Vizirul? Păi mă aşteaptă corabia şi...

– Urmaţi-mă.

Tonul era categoric. Probabil că regina Tausert îi ordonase prim-ministrului să-i facă maestrului de operă unele precizări, în vederea celor ce urmau să se întîmple.

Ocupat cît era ziua de lungă, Hori era un personaj sobru şi rece, care nu făcea risipă de formule de politeţe. Încă de la numirea lui, primită fără bucurie, noul vizir studiase mulţimea de dosare încredinţate de regină, discutînd totodată între patru ochi cu fiecare înalt funcţionar în parte, inclusiv cu Seth-Nakht, pentru a fi la curent cu problemele specifice fiecărui sector de activitate.

– Sînteţi maestrul de operă al Locaşului Adevărului, Paneb cel Zelos?

– Da, eu sînt.

– Vă consideraţi răspunzător de artizanii pe care-i aveţi în subordine?

Întrebarea îl lovi pe Paneb, ca şi cînd ar fi primit un pumn.

– Cum de îndrazniţi sa vă îndoiţi de acest lucru?

– Cum să nu ma îndoiesc de un şef care numeşte un bandit într-un post important?

La asta, colosul nu se aştepta.

– Un bandit… Nu ştiu despre cine vorbiţi!

– Autorităţile tebane mi-au trimis un raport privind faptele grave ale unui artizan al confreriei, comise în timpul sarbatorii luntraşilor. Ticălosul ăsta a sechestrat două femei, le-a batut şi a încercat să le violeze. A recunoscut că e căsătorit şi că-şi înşală soţia cu nevestele colegilor săi. Dat fiind faptul că aparţine Locaşului Adevărului şi ţinînd seama de rolul pe care-l are confreria după dorinţa reginei, vreau să se cerceteze cazul în profunzime şi cu discreţie, cu atît mai mult cu cît cel vinovat se numără printre oamenii ce vă sînt foarte apropiaţi.

– Îi ştiţi numele? întreba Paneb, uimit.

– Este ajutorul şefului de echipă şi se numeşte Aperti.

Colosul simţi că palatul se prăbuşeşte peste el.

– Aperti este fiul meu, spuse el. Şi nu este ajutorul şefului de echipă, ci un simplu lucrător în ipsos.

Chipul vizirului Hori rămase impasibil.

– Dată fiind gravitatea faptelor, această întîmplare nu va fi trecută cu vederea, cu atît mai mult cu cît s-a petrecut în afara Locaşului Adevărului.

– Nu credeţi ca va trebui să fie judecat de tribunalul nostru?

– Aveţi tot dreptul s-o cereţi, desigur, dar vă pun în gardă în legătură cu acest demers. Căutînd să-i creaţi circumstanţe atenuante, nu veţi face decît să prelungiţi procedura, dar, oricum, acest caz va ajunge la tribunalul meu. Să nu contaţi pe indulgenţa mea.

– Că este sau nu fiul meu, Aperti este un artizan şi trebuie judecat de către cei care l-au iniţiat.

Hori se ridică.

– Nu faceţi bine că mă înfruntaţi, maestre de operă.

– Nu fac decît să respect legea noastră.

De îndată ce se anunţă sosirea ambarcaţiunii rapide la bordul căreia se afla Paneb, scăpat, şi de această dată, din mîinile mercenarilor plătiţi de unul dintre trimişii de la Pi-Ramses, generalul Mehy părăsi stabilimentul armatelor din Teba şi plecă la debarcader, nemulţumit să-l revadă pe maestrul de operă înzestrat cu noi forţe. Poate că regenta i-a numit şi nişte adjuncţi.

Dar Paneb coborî pasarela singur şi nu părea să fie fericit, aşa cum ar fi trebuit să fie dacă i s-ar fi acordat, ca demnitar, nişte onoruri neaşteptate.

– Aţi călătorit bine?

– Mă puteţi însoţi la închisoare, Mehy? Poate că va fi nevoie să-mi daţi o mînă de ajutor.

– La închisoare?... Dar de ce?

– Pentru că trebuie să-l scot pe fiul meu şi să-l duc în sat, la judecată.

– Cred că este vorba de o neînţelegere, pe care o vom lămuri imediat.

– El este cel care a tulburat desfăşurarea sărbătorii luntraşilor.

– Aha... Cazul este serios, căci incidentul a stîrnit un mare scandal. Aş fi vrut să vă ajut, dar...

– Vizirul Hori este deja la curent cu această întîmplare.

Mehy se prefăcu plin de compasiune.

– Sper că fiul dumneavoastră va înţelege cît de rău s-a purtat şi se va schimba.

În timp ce se îndreptau către închisoare, Mehy îndrăzni să pună întrebarea care de multă vreme îi stătea pe buze.

– Aţi văzut-o pe regentă?

– Da, am avut această onoare.

– Ce mai face Maiestatea Sa?

– Guvernează.

– M-am liniştit, Paneb.

Maestrul de operă părea să nu fie deloc interesat de treburile statului, aşa că Mehy ajunse la concluzia că această călătorie se soldase cu un eşec. În zadar îi prezentase el regentei o plîngere privind Locaşul Adevărului.

Consolat, generalul i se adresă şefului închisorii, somîndu-l să i-l încredinţeze pe prizonierul Aperti, pentru a fi transferat în Locaşul Adevărului. Prezenţa maestrului de operă îl convinse pe funcţionar.

Fiul lui Paneb fu scos din celulă. Nu părea deloc distrus din cauza detenţiei.

– Iată-te, în sfîrşit, tată! Începeam să-mi pierd răbdarea...

– Vei fi condus de paznici pînă-n sat. Nu pleca de acasă, sub nici un pretext.

– Să ştii că n-am făcut nimic grav şi...

– Fă ce ţi se spune şi taci.

După tonul tatălui său, Aperti simţi că va trebui să amîne discuţia pe mai tîrziu.

– Am nevoie de raportul complet, îi spuse Paneb generalului.

Maestrul de operă îi convocă pe femeia înţeleaptă, scribul Mormîntului şi şeful echipei din stînga, prezentîndu-le rezultatele întrevederii sale cu Tausert.

– Am fost nevoit să iau o hotarîre fără să vă cer parerea, recunoscu el, dar trebuia neapărat să-i dau un răspuns reginei.

– Ai făcut bine, aprecie Kenhir. Ea este cea care guvernează ţara, iar noi o recunoaştem drept suverana noastră.

Hay era îngrijorat.

– Dar vom fi noi în stare să producem cantitatea de aur necesară?

– Nu va fi uşor, aprobă femeia înţeleaptă. Procesul e complex şi nu ne putem grăbi sărind peste anumite proceduri. Asta ne-ar duce la o nereuşită.

– Atunci sa nu mai pierdem timpul!

– Mai întîi trebuie sa convocăm tribunalul, hotărî Paneb.

– Am citit raportul asupra fiului tau, preciză Kenhir, e şocant. Aperti nu are nici o scuza.

– Totuşi face parte din confrerie, îi aminti şeful echipei din stînga, şi e un bun ipsosar. Care dintre noi n-a făcut prostii în tinereţe?

– Aici nu e vorba de prostii, îi aminti scribul Mormîntului, ci de adulter, agresiuni şi tentative de viol! Aperti e de o violenţă nemaipomenită şi puţin îi pasa de legile noastre. Împotriva lui s-au plîns mai multe soţii ale artizanilor. Unele dintre ele poate chiar l-au ademenit, dar majoritatea au fost atacate şi brutalizate de acest derbedeu.

Paneb nu facu nici o obiecţie.

– Vom convoca tribunalul pentru mîine dimineaţă.

Uabet cea Pură plîngea cu lacrimi amare.

– De ce… de ce a făcut asta? Soţia lui îl adoră, e gata să facă orice pentru a-l face fericit, iar el necinsteşte femei măritate! Vai, Paneb… Fiul nostru ne aduce numai chin!

Fragila Uabet se făcu mică în braţele colosului.

– Zeii vor să trăieşti aceste momente dureroase, îi spuse el, dar, în schimb, ţi-au dat-o pe Selena, care poate va fi viitoarea noastră femeie înţeleapta.

– Ai dreptate… Fetiţa asta este la fel de luminoasă ca şi Clara.

– E vremea sa mergem, Uabet.

– Prefer să rămîn acasa.

Paneb se îndreptă către stîlpul templului lui Hathor şi al lui Maat, înaintea căruia se adunaseră toţi sătenii. Aperti stătea între Nakht cel Puternic şi Karo cel Posac.

– Fiind maestrul de operă al Locaşului Adevărului, va trebui sa prezidez tribunalul. Dar cel acuzat este fiul meu şi aş putea fi acuzat de părtinire. Pe pana zeiţei Maat, jur că nu va fi

aşa. Dar vă întreb, este vreunul printre voi care nu este de acord cu participarea mea?

Se lăsă liniştea.

– Scribul Mormîntului să binevoiască a da citire învinuirilor.

Fără grabă, Kenhir enumeră faptele rele ale lui Aperti şi dădu amănunte extrase din plîngerile făcute împotriva lui. Tînărul zîmbea, convins ca tribunalul satului îi va da o pedeapsa mult mai uşoară decît ar fi primit în Teba de est şi că va ieşi învingător din lunga dezbatere tocmai începută. Calitatea sa de membru al confreriei îi dădea un soi de impunitate faţă de cei din exterior.

– Acuzatul sa se apere, ordona Paneb.

– Toate astea nu sînt decît nascociri ale unor femei în călduri! protestă Aperti, batjocoritor. Au avut ce-au căutat, nu-i aşa? N-are nici un rost sa facem atîta caz doar din atît!

– Acuzatul recunoaşte faptele comise?

– Asta, da! Au făcut-o, toate, de plăcere. Femeilor le plac bărbaţii adevăraţi, iar eu am norocul să mă număr printre ei.

O linişte dureroasă plutea deasupra adunării, toţi fiind nemulţumiţi de aroganţa lui Aperti.

– Iată ce pedeapsă propun, declară maestrul de operă: fiul lui Uabet cea Pură şi al lui Paneb cel Zelos, artizanul Aperti, dovedindu-se vinovat de violenţe grave împotriva unor fiinţe umane şi de violare a legii lui Maat, nu mai este demn să facă parte din confreria noastră. În consecinţă, va trebui expulzat din Locaşul Adevărului. Soţiei sale i se acordă divorţul pe care-l solicită, pronunţat din vina bărbatului său. Aperti nu va mai trece niciodată pragul porţii satului, iar numele său va fi şters din *Jurnalul Mormîntului*, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Nici un artizan nu-l va recunoaşte drept membru al echipajului. Tatăl şi mama lui îl reneagă şi nu mai are dreptul la calitatea de fiu.

46.

Marele consiliu ascultă cu stupoare propunerea regentei. Seth-Nakht reacționă primul.

– Cantitatea de aur pe care o pretindeți este mult prea mare, Maiestate!

– Nu vreți să onorați memoria faraonului Siptah?

– Ba da, cum să nu! Dar trebuie să ne păstrăm bogățiile pentru un război pe care mulți, începînd cu mine, îl cred inevitabil!

– Ultimele lucrări la mormîntul regelui nostru defunct vor fi terminate în curînd, le comunică Tausert, iar mobilierul funerar va fi demn de un mare monarh. Dar vreau să aibă și sceptre, coroane de aur, precum și o vastă capelă din același metal, pe care vor fi scrise formulele de înviere. Gîndiți-vă bine la propunerea mea și urmează să mai vorbim la viitorul nostru consiliu.

Regenta se ridică.

– Vreau să vorbim între patru ochi, Seth-Nakht.

Bătrînul demnitar o urmă pe regină într-o mică sală de audiențe, departe de urechile indiscrete.

– Maiestate, mă opun categoric oricărei înstrăinări a aurului din rezervele noastre.

– Aveți de gînd să blocați cu forța accesul la Tezaur?

– Maiestate...

– O asemenea nesupunere v-ar putea duce la închisoare.

– Şi atunci partizanii mei vor protesta în mod violent! Banuiesc că nu ţineţi neapărat să izbucnească un razboi civil, nu-i aşa?

– Aşa este.

– Atunci, renunţaţi! Pentru moment, Egiptul trebuie sa-şi păstreze intact stocul de aur.

– Şi cu asta sînt de acord. Dar nu credeţi totuşi ca locaşul de veci al lui Siptah ar trebui completat după cum spuneam?

– În principiu sînt de acord, dar...

– Nu mă voi atinge de Tezaur, promise regina, dar obiectele din aur vor fi totuşi făcute. În situaţia aceasta, sînteţi de acord?

– Prin ce procedeu magic credeţi că veţi reuşi?

– O voi cere Locaşului Adevărului.

Privirea lui Seth-Nakht se întunecă.

– Speraţi să-i puteţi da aur fără s-o ştie nimeni?

– Ştiţi prea bine că nu se poate.

– Atunci credeţi în legenda confreriei! Artizanii pot într-adevăr să fabrice aur?

– Îndrăznesc să sper.

– În realitate, Maiestate, faceţi tot ce puteţi pentru a cîştiga timp.

– Fac tot ce pot pentru ca locul de veci al lui Siptah să fie eficient şi puternic, aşa cum se cuvine, respectînd ritualurile şi simbolurile noastre. Dacă nu sînteţi de acord cu această obligaţie, considerată esenţială de către strămoşii noştri, declaraţi-o sus şi tare în faţa marelui consiliu.

– De cît timp are nevoie maestrul de operă?

– Asta n-o ştie decît el.

– Şi mi-o va spune, Maiestate, puteţi fi sigură de asta!

Femeia înţeleaptă o îngrijea pe Uabet cea Pură, care făcuse o gravă depresie, dar cel mai bun leac era prezenţa micuţei Selena, care se ocupa de mama ei ca o infirmieră cu experienţă, urmînd îndeaproape sfaturile Clarei.

– Unde e tatal tau? întrebă Uabet atunci cînd consimţi, în sfîrşit, sa vorbească.

– Tata e la lucru, raspunse fetiţa. Femeia înţeleaptă a spus ca, dacă vei începe sa rosteşti cîteva cuvinte, este semn că te vei însanatoşi.

– Să mă însănătoşesc... Cum aş putea oare? Fratele tău a plecat!

– Nu, n-a plecat, a fost gonit din sat pentru crimele comise.

Uabet nu avusese curajul să-i explice Selenei că această hotărîre era ca o condamnare la moarte. Nemaifiind membru al confreriei, Aperti va fi judecat ca orice criminal şi va primi pedeapsa capitală.

Uabet nu-şi închipuise niciodată că soţul ei putea fi atît de sever. Dar el era, în acelaşi timp, maestrul de operă şi respecta legile... Cum ar fi putut accepta o asemenea pedeapsă mama lui Aperti?

Desigur, Paneb nu era singur răspunzător de această hotărîre, căci tribunalul ar fi putut uşura sentinţa, dar nici unul dintre membri nu-i găsise circumstanţe atenuante. Şi apoi, Aperti îi parasise insultîndu-i pe artizani şi pe femeile pe care le sedusese, aşa că nimeni nu regretase această judecată severă.

Un monstru... Da, Aperti era un monstru, dar rămînea copilul ei, şi nu-l va ierta pe Paneb că şi-a trimis fiul la moarte. Dacă Zelosul ar fi pledat cauza lui Aperti, i-ar fi putut îndupleca pe juraţi.

– Trebuie sa manînci puţin piure de roşcove, mamă... Eu l-am pregătit.

Uabet zîmbi.

– Nu mi-e foame, draga mea.

– Fă un efort... Vrei? Hai...

Bolnava acceptă.

– Să ştii că tu eşti deja o magiciană!

În sfîrşit, o noapte întunecoasă, cu lună nouă şi cîţiva nori! Înarmat cu o daltă, trădătorul ieşi din sat trecînd prin necropolă, pentru a nu se întîlni cu Orătania Nesuferită care, după cum îi era obiceiul, probabil că moţăia lîngă poarta cea mare.

Era momentul ideal pentru a merge în Valea Reginelor înaintea distribuirii sarcinilor, pe care Paneb avea s-o facă a doua zi dimineaţă.

Expulzarea lui Aperti îi bucurase, dar îi şi întristase pe săteni. Îi bucurase pentru că acest băiat „rău prin firea lui", după cum se exprimase Niut cea Neobosită, ar fi adus nenorociri confreriei; dar îi şi întristase, fiindcă Paneb şi soţia lui erau îndureraţi pentru pierderea fiului lor. Dar toţi apreciaseră rigoarea maestrului de operă, care ştiuse să ignore faptul că Aperti era sînge din sîngele lui, şi asta pentru a salva Locaşul Adevărului.

„Cei care au crezut că Paneb cel Zelos va fi un maestru de operă slab şi influenţabil s-au înşelat amarnic, gîndi trădătorul. Nimeni şi nimic nu-l va convinge să se abată de la drumul său, rămînînd pentru mine un duşman nemilos."

Trădătorul o luă pe poteca din apropierea sanctuarului lui Ptah, patronul constructorilor, şi al zeiţei liniştii, apoi se îndreptă către extremitatea meridională a necropolei tebane, unde se afla Valea Reginelor.

Era păzită de gărzile care supravegheau ansamblul locurilor de veci ale reginelor, fiicelor de regi şi de prinţi. Dar trădătorul ştia unde se aflau locurile de pază şi avea să le ocolească fără nici o ezitare.

Pătrunse cu prudenţă în tabăra în care locuiau artizanii atunci cînd veneau să lucreze pentru o perioadă mai lungă. Construită pe un teren de şapte sute de metri pătraţi, se compunea din case mici din cărămidă arsă şi din ateliere de pictură şi de sculptură. Trădătorul se temea ca nu cumva vreun artizan al echipei din stînga să fi avut ideea să doarmă aici, dar constată că locul era pustiu.

Datorită informațiilor culese de soția sa, cunoștea locul în care se afla micul mormînt princiar, în care fusese depusă gîsca de aur ce conținea piatra de lumină. Deși drumul era liber, înainta tiptil, precum o salbăticiune ieșită la vînat.

Și iată că, încă o dată, dacă n-ar fi fost prudent, ar fi putut fi surprins.

Într-un loc neobișnuit, nu departe de mormînt, un paznic dormea. Ce era de făcut? Să-l omoare… Dar dacă reușea să-i scape, dacă-și chema tovarășii, trădătorul ar fi fost prins.

Tocmai cînd cauta zadarnic altă soluție, norocul îi zîmbi. Omul se întinse, scuipă și se muta într-un loc mai îndepartat.

De data asta, drumul părea într-adevăr liber. Dar dacă era vorba de o nouă capcană? Poate că paznicul s-a prefăcut doar că se îndepărtează, pentru a-l atrage mai ușor.

După ce supraveghe locul o bună bucata de vreme, trădătorul se simți în siguranță.

Nesimțind nimic suspect, sparse sigiliul făcut din noroi uscat și împinse ușa din lemn care, la sfîrșitul lucrarilor, avea să fie înlocuită cu alta, masivă, din acacia.

Dupa cum spera, gîsca de aur fusese depusa lîngă intrare.

Un exemplar minunat, cizelat perfect, încît ai fi putut crede că pasărea e vie!

Pentru o clipă, artizanului îi păru rau că trebuie să distrugă o asemenea capodoperă, dar n-avea încotro. Folosindu-se de daltă, tăie capul gîștii.

Înăuntru găsi un fel de pachet.

Trădatorul străpunse burta sculpturii, pentru a scoate bogăția ascunsă acolo. Tăie cu ușurință sfoara de in și dădu la iveală niște plăci fine de aur, de argint și de cupru, simboluri ale metalelor cerești destinate să asigure viața luminoasă a celei înviate, pe care gîsca trebuia s-o păzească și s-o îndrume spre cer.

O mică avere demnă de interes, desigur, dar nu piatra de lumină!

Încă o speranţă se năruia... Trădătorul greşise urmînd această pistă. Adevărata ascunzătoare a pietrei nu putea fi decît templul lui Hathor şi al lui Maat.

Dispreţuind această pradă care-l decepţionase, ieşi din mormînt şi închise uşa. Trebuia să treacă peste dezamăgire şi să-şi păstreze sîngele rece, ieşind din Valea Reginelor fără a fi văzut.

47.

– Un furt în Valea Reginelor? se miră Kenhir, pe care Sobek îl primea în modestul său birou din al cincilea fort.

– Cineva a pătruns în mormîntul unei prințese; sigiliul a fost spart.

Alarmat, maestrul de operă se duse de îndată la fața locului, însoțit de șeful echipei din stînga. Împreună, constatară pagubele.

– Ce hoț ciudat! se miră Hay. A spintecat gîsca pentru a vedea ce conține, dar n-a luat plăcuțele din aur!

– Pentru că nu-l interesau! El căuta piatra de lumină.

– Aici, în acest mormînt princiar?

– Cred că a presupus că în gîscă se află comoara noastră cea mai de preț. În noaptea trecută, a dormit în tabără vreun artizan din echipa ta?

– Nu, din cîte știu eu, dar voi cerceta.

Hay îi convocă pe toți artizanii echipei din stînga în fața lui Sobek și a maestrului de operă, care-i descusură fără menajamente. Mărturisirile lor, precum și ancheta făcută în sat, au dus la o concluzie sigură: în noaptea furtului, tabăra din Valea Reginelor era cu adevărat pustie.

– Oamenii mei au dat dovadă de o neglijența de neconceput, se lamentă Sobek, și numai eu sînt de vină!

– Nu te mai acuza, îi recomandă Paneb. Trădatorul a urmat o pistă falsă, pentru că a crezut că am scos din sat piatra de lumină. Acum, cînd şi-a dat seama de greşeala sa, îşi va relua investigaţiile.

– Marturisesc că oamenii care făceau de pază în Valea Reginelor nu erau dintre cei mai buni, dar nici ei nu sînt nişte începători!

– Trădătorul este viclean şi neîncrezător, îi aminti maestrul de operă. Gîndeşte-te că ne tot scapă de atîţia ani şi că, în fiecare zi, dau ochii cu el fără să ajung să-l identific!

– Oare cum a reuşit un om, oricît ar fi fost el de abil, să nu facă pînă acum nici cea mai mică greşeală? Ăsta nu poate fi decît un demon ieşit din cazanele infernului, care l-a devorat pe unul dintre artizanii din sat, luînd chipul său.

– Nu te înşeli deloc.

Şeful nubian îl privi atent.

– Şi tu crezi acelaşi lucru?

– Eu cred că oamenii sînt în stare de orice josnicie, dar omul ăsta a depăşit orice limită. Locaşul Adevărului l-a iniţiat, l-a educat, l-a hranit, i-a oferit viziunea misterelor, i-a permis să trăiască printre fraţi... Iar el nu urmăreşte altceva decît să-l distrugă! Ai dreptate Sobek, doar un demon poate avea un asemenea suflet!

Gardianul porţii principale a satului se înclină în faţa maestrului de operă.

– Scribul Mormîntului vă aşteaptă la el.

Nici ţipenie de om pe uliţă, nici o gospodină la bîrfă pe prag, nici un copil la joacă...

Uşa casei lui Kenhir era deschisă. Niut cea Neobosită îşi lăsase deoparte mătura şi periile şi se aşezase pe un taburet.

– În biroul lui, şopti ea.

Kenhir stătea nemişcat în fotoliul lui.

– Fiul tău, Paneb... Factorul ne-a adus o copie a condamnării lui: muncă silnică pe viaţă într-o mină de cupru din

Sinai. A făcut apel la tribunalul vizirului, dar Hori nu se va grăbi să modifice pedeapsa. În țara noastră, violul este o crimă pedepsită cu severitate.

Paneb rămase un timp nemișcat.

– Din moment ce nu mai e membru al confreriei, n-avem cum să-l apărăm.

– O știai prea bine, Kenhir, ca toți cei care au aprobat pedeapsa propusă de mine.

– Nu-ți reproșez nimic, dar e tînăr și s-ar fi putut schimba...

– Știți bine că nu s-ar fi schimbat.

Kenhir coborî privirea.

– Vom interveni totuși implorînd clemența justiției. Și vom reuși s-o obținem.

– După dejun, voi convoca la templu cele două echipe, pentru a hotărî ce sarcini îi revin fiecăruia.

Tăria colosului îl fascina pe bătrînul scrib. Paneb cel Zelos stăpînise numeroase talente înainte de a le pune în slujba operei. Cînd Kenhir presimțise că acest animal neîmblînzit este o ființă excepțională, nu se înșelase cîtuși de puțin, iar Nefer cel Tăcut, în ciuda aparențelor și a tot ce-l deosebea de acest tînăr, nu se înșelase nici el alegîndu-l ca succesor.

În prima cameră, Paneb zări pe jos cîteva fire de nisip. Abia se vedeau, dar casa era de obicei atît de îngrijită de Uabet, încît colosul le văzu imediat. De la căsătoria lor, niciodată nu i se întîmplase să remarce o asemenea neglijență.

– Ești acolo?

Uabet ieși din camera sa, zveltă și gingașă, îmbrăcată în preoteasă a lui Hathor.

– Te duci la vreo ceremonie?

– Nu, Paneb. I-am cerut femeii înțelepte să mă numească paznic al oratoriilor.

– Nu este prea greu pentru o femeie care mai are și grija gospodăriei?

– Fiul meu a dispărut, fiica mea locuieşte la Clara şi se iniţiază în arta vindecării... Părăsesc această casă şi te părăsesc şi pe tine, Paneb.

– Vrei să... divorţezi?

– Te-am iubit, în felul meu, cît de mult am putut. Dar tu l-ai condamnat pe Aperti şi pentru asta eu nu te pot ierta şi nici nu mai pot rămîne soţia ta. Dacă aş mai rămîne lîngă tine, aş ajunge să te urăsc.

– Te-ai gîndit bine?

– Vorbele mele nu-ţi spun nimic?

Colosul îşi cunoştea soţia destul de bine ca să-şi dea seama că n-o va putea convinge să se întoarcă la el.

– Fă-mi o favoare, Uabet: fă ca divorţul să se pronunţe din vina mea.

– Este mai bine sa hotarască justiţia. Avînd în vedere faptul că eu sînt cea care pleacă, păstrează această casă, demnă de maestrul de operă al confreriei. Eu voi locui în cea în care stătea Aperti. Soţia lui s-a reîntors la Teba şi statul îi va da o rentă. De acum înainte voi asigura întreţinerea oratoriilor din sat şi voi pregăti ofrandele. Nu-ţi pare a fi o viaţă de invidiat?

– Uabet...

– Nu mă atinge, Paneb. Rochia mea de ceremonie este nouă şi n-aş suporta s-o văd şifonată.

După o zadarnică tentativă de împăcare, divorţul fu pronunţat de Kenhir, într-o atmosferă senină şi demnă. Maestrului de operă îi fură oferite serviciile unei femei, care să-i îngrijească locuinţa şi să-i gătească. Uabet cea Pură hotărî să se descurce singură. Fostul ei soţ se angajă să-i dea jumătate din salariu şi venituri din roadele cîmpului său. Dat fiind că femeia avea să rămînă în sat, se putea constata cu uşurinţă daca ducea lipsă de ceva.

Pentru a se hotărî soarta Selenei, aceasta fu chemată înaintea juriului.

– Cu cine vrei sa locuiești, o întreba Kenhir cu cea mai caldă voce posibila, cu tatăl sau cu mama ta?

Fata rămase pe gînduri.

– Acum am trei case: cea a tatălui meu, cea a mamei și cea a Clarei. Nu-i așa că sînt norocoasă? Prefer să ramîn în toate trei.

Nici Uabet și nici Paneb nu aveau nimic împotrivă.

– Sa încercam așa, acceptă Kenhir. Dacă apar probleme, tribunalul se va întruni din nou.

– Mai întîi o voi ajuta pe mama să-și aranjeze lucrurile. Apoi o voi ajuta pe Clara la spălatul fiolelor.

Selena se îndepartă alaturi de Uabet.

– Mititica asta ne uimește mereu, spuse Kenhir. Nu seamana cu nici un alt copil.

– Nici nu vă puteți închipui cît de mult îi place să rîda, preciza Clara, dar atunci cînd învață este atît de atentă, încît tot ce aude îi străbate ființa sa și-i rămîne întipărit în inimă. Este încă o fetiță, dar gîndește deja mai matur decît cei mai mulți dintre adulți.

– Deci, ea este cea care te va urma? îndrăzni Paneb.

– Dacă asta va fi voia zeilor... Dar tu cum suporți încercarea prin care treci?

– Este bine așa. Poate am greșit că n-am avertizat-o pe Uabet asupra poziției pe care urma s-o adopt în judecata lui Aperti, dar știam că nu vom cădea de acord. Fără mine, lîngă preotesele lui Hathor, va fi mult mai fericită.

Clara înțelese că forța interioară a colosului rămăsese la fel de intensă. Ba mai mult, drama căreia îi ținea piept îl obliga să-și facă datoria cu și mai multă dăruire.

Femeia înțeleaptă și maestrul de operă porniră încet către templu.

– Cu cît un om are mai multe calități, spuneau cei din vechime, cu atît încercările pe care le înfruntă sînt mai mari... Eu bănuiesc că sînt plămădit din daruri nenumărate!

– Calea unui maestru de operă este vastă cît universul și, totodată, îngustă ca poteca propriei vieți. În funcție de locul către

care priveşti, ai sentimentul că templul se construieşte sau că eşti copleşit de nereuşite.

– Carevasăzică, nu-mi acorzi nici o secundă pentru a-mi plînge soarta.

– Pe de o parte, este un exerciţiu fără folos pentru care nu ai deloc talent; pe de altă parte, eşti dator să conduci lucrările Locaşului Adevărului. Ai fi în stare să eziţi între aceste două opţiuni?

Colosul îi sărută cu respect mîna celei care era mama confreriei.

48.

În urma loviturilor primite de maestrul de operă, unii artizani se așteptau să-l vadă slăbit și dezorientat. Dar iată că vocea îi era la fel de puternică și ținuta demnă.

– Regina Tausert ne-a poruncit să pregătim locul de veci al faraonului Siptah și mobilierul său în vederea ceremoniei funerariilor. Echipa din dreapta va pleca mîine în Valea Regilor pentru a verifica mormîntul în cele mai mici detalii, iar echipa din stînga va confecționa obiectele prevăzute pe lista ce se află la Hay.

– Asta nu ne va lua mult timp, aprecie Karo cel Posac.

– Materialul funerar al lui Siptah este complet, adăugă dulgherul echipei din stînga.

– Eu v-am dat versiunea oficială care a fost comunicată la curtea din Pi-Ramses, preciză maestrul de operă, dar ceea ce avem noi de făcut cu adevărat se anunță a fi ceva mai delicat. Trebuie să facem sceptre, coroane și o capelă acoperită cu hieroglife.

– Din ce materiale? întrebă Gau cel Exact.

– Din aur.

– Din aur! repetă Thuty cel Savant, descumpănit. Dar de unde atîta aur?

– Îl vom produce noi, afirmă femeia înțeleaptă, cu condiția să obținem sprijinul strămoșului nostru care a întemeiat totul, Amenhotep I. Fără el, nu vom putea reuși.

Trădătorul era în culmea fericirii. Pentru a face aur, maestrul de operă va trebui să scoată piatra de lumină din ascunzătoare şi să lucreze într-un atelier special, păzit de artizani. Iar el va fi în mod sigur unul dintre ei.

În acest caz, va trebui să scape prin orice mijloc de unul sau doi colegi şi să fure comoara.

Amenhotep I era onorat cu ocazia mai multor sărbători, cea mai importantă dintre ele cuprinzînd o procesiune şi un banchet memorabil. Dar cea pe care satul se pregătea s-o celebreze era de altă natură, căci fiecare sătean era chemat să se reculeagă în faţa statuii întemeietorului. Nu era el oare judecătorul suprem şi, după inscripţia gravată pe soclul statuii, „Cel care ştia cum trebuie să vezi"?

Cînd femeia înţeleaptă se prezentă în faţa efigiei, artizanii îşi ţinură respiraţia. Viitorul imediat al confreriei depindea de reacţia strămoşului la rugăciunea ei tainică: el va hotărî dacă se poate începe procesul de fabricare a aurului alchimic sau dacă va trebui să i se spună regentei că Locaşul Adevărului renunţă, dîndu-i mînă liberă lui Seth-Nakht. Oricare ar fi fost dorinţa lui Paneb, nu putea trece peste această sfătuire cu înaintaşul.

Clara rămase multă vreme în meditaţie, ca şi cînd i-ar fi expus fondatorului motivele acestei abordări capitale. Cînd se retrase, statuia nu dăduse nici un semn că ar fi de acord, făcîndu-l pe Paneb să se gîndească la dezamăgirea lui Tausert în faţa imposibilităţii confreriei de a-i realiza planul.

Dar în clipa în care Clara se înclină cu respect, capul strămoşului se înclină şi el, semn că îşi dă consimţămîntul.

Garda care stătea de pază în vîrful primului fort supraveghind drumul ce ducea către sat era gata-gata să se înece cu o bucată de prăjitură.

– Fugi sa-l anunți pe șef! strigă el, trezindu-și colegul. Se apropie cel puțin o sută de soldați!

– Și tu o să le ții piept de unul singur?

– Păi... nu. Vin și eu cu tine.

– Și lăsam fortul de izbeliște?

– Oricum nu-l putem apăra doar noi doi!

Gardienii nu erau fricoși, dar situația părea atît de gravă, încît era nevoie de prezența lui Sobek, fără ajutorul căruia ei ar fi fost uciși pe loc.

Din păcate acest asalt avea loc în singura zi de odihnă după mai mult de o lună, gărzile fiind astfel mai reduse ca număr. Din fericire, șeful Sobek se afla în fortul al doilea, unde cerceta starea pereților din cărămidă.

– Vine o adevărată armată cu care de luptă!

– Puneți niște blocuri de-a curmezișul pistei.

Nubienii se grăbiră, Sobek aștepta în fața acestei baricade modeste.

La vederea atletului negru, conducătorul carului din frunte încetini și apoi se opri la mai puțin de metru distanță de el. După cască și după platoșă, nubianul îl recunoscu pe Mehy.

– Unde vreți să ajungeți, generale?

– Am primit ordin să-l duc la Teba pe maestrul de operă.

– Ordinul cui?

– Al lui Seth-Nakht în persoană.

– Nu știu cine-i ăsta.

– De cine crezi tu că-ți bați joc, Sobek?

– Eu nu primesc ordine decît de la faraon, de la maestrul de operă și de la scribul Mormîntului.

– Știi bine că gărzile tale nu pot ține piept soldaților mei.

– Asta rămîne de văzut.

– Nu uita ca și eu, la rîndul meu, am un ordin de executat!

– Dacă Seth-Nakht vrea să stea de vorbă cu maestrul de operă, să vină în zona auxiliarilor. Și dacă maestrul acceptă să-l primească, totul va fi în regulă.

– Este ultimul tău cuvînt?

– Dacă aveți de gînd să ne atacați, Mehy, noi ne vom apăra.

Instalat în luxoasa vilă a lui Mehy, Seth-Nakht nu suporta torentul de cuvinte al Serketei și nu-i găsea nici un farmec, drept pentru care se izolase într-un birou care dădea spre grădină.

– Generalul s-a întors, îl anunță intendentul.

Nervos, bătrînul curtean se duse în sala de primire.

– Vii singur, generale?

– Așa după cum prevăzusem, șeful Sobek n-a fost impresionat de desfășurarea forțelor mele.

– Și ați renunțat?

– Dacă aș fi atacat, arcașii lui Sobek ar fi tras în oamenii mei și ar fi murit foarte mulți. O catastrofă pentru reputația voastră...

Seth-Nakht se liniști.

– Este adevărat, generale... Dar am impresia că acest Locaș al Adevărului este o fortăreață imposibil de cucerit!

– Aceasta a fost voința zeilor chiar din momentul creării sale.

– Și totuși maestrul de operă nu va îndrăzni să nu mă primească!

– Șeful Sobek vă propune să mergeți în zona auxiliarilor. Cred că acolo, Paneb vă va primi.

Mehy își dădu seama că bătrînul curtean se simțea profund umilit și că ar fi vrut să pedepsească confreria pentru această aroganță.

– Sînteți administratorul principal de pe malul stîng, Mehy, n-aveți nici o influență asupra Locașului Adevărului?

– Eu nu am decît datoria să-l protejez împotriva atacurilor din afară, de aceea șeful Sobek este atît de sigur pe el. Știe că soldații mei nu-l vor putea ataca.

– Chiar dacă e ordin de la faraon?

– Asta ar fi cu totul altceva, recunoscu generalul.

– Nu ești prea priceput în diplomație, îi spuse scribul Mormîntului lui Paneb, dar ar fi mai bine să stai de vorbă cu

Seth-Nakht. Orice s-ar întîmpla, chiar dacă Tausert obţine puterea supremă, el va rămîne un om influent. Trebuie să te gîndeşti tot timpul la salvarea confreriei, chiar dacă nu-ţi convine întotdeauna să faci anumite lucruri. Mă voi duce chiar eu să-i fac invitaţia lui Seth-Nakht.

– Aşa să fie, Kenhir.

Scribul Mormîntului îşi simţi sufletul uşurat. Nu numai că Paneb nu se prăbuşise sub povara divorţului său, dar devenise parcă mai bun, acceptînd fără să protesteze obligaţiile ce-i reveneau.

– Seth-Nakht este un bătrîn curtean abil şi viclean, care-ţi va întinde tot felul de capcane. Fii atent, mai ales, să nu vorbeşti prea mult şi încearcă să te opreşti la nişte adevăruri simple.

– Puteţi conta pe mine.

După expresia feroce a privirii Zelosului, Kenhir se întrebă dacă era bine să aibă loc această întrevedere. Dar, pe de altă parte, dacă Seth-Nakht s-ar fi simţit şi mai mult ofensat, ar fi devenit un duşman de neînduplecat.

– Promite-mi că vei şti să păstrezi măsura, Paneb!

– Doar cîteva adevăruri simple... asta va fi linia comportării mele.

– E vreun pericol să fim atacaţi? îl întrebă Fened Nasul pe Paneb, care le ieşise în cale artizanilor pe uliţa principală.

– Eşti cam îngrijorat...

Cioplitorul în piatra, ceva mai plinuţ după perioada proastă de după divorţ, simţi, după răspuns, că se va întîmpla ceva foarte rău.

– Avem cu toţii familii şi ne temem de violenţa unui ambiţios ca Seth-Nakht!

– Şi eu sînt îngrijorat, insistă Pai Pîinică-Bună. De ce să vrea rivalul reginei Tausert să forţeze poarta satului?

– Vrea să ne afle secretele.

– Trimite-l înapoi, la Pi-Ramses, îl sfătui Karo cel Posac.

– Ba din contră, să negociem! îşi spuse părerea Renup cel Jovial.

– Fii hotărît şi explicit, îi ceru Gau cel Exact.

– Individul ăsta n-are ce să caute la noi, spuse categoric Nakht cel Puternic. Şeful Sobek să aplice regulile.

– Voi sta de vorbă cu Seth-Nakht, le comunică maestrul de operă.

– Excelentă iniţiativă, aprobă Ched Salvatorul. Sînt convins că nu-l vei dezamăgi.

49.

Era minunată.

Îi plăcea să brodeze și o făcea cu pasiune. Degetele sale lungi și fine păreau să nu obosească niciodată, iar atitudinea sa era asemeni unei balerine trecînd de la un pas de dans la altul. Orice avea de lucru, o făcea cu grație și frumusețe.

– Turcoaza...

Superba roșcată ridică privirea.

– Paneb! Nu trebuia să discuți cu Seth-Nakht?

– N-a sosit încă.

Turcoaza puse jos pînza și acele.

– Răspunsul meu este nu, Paneb.

– Dar nu ți-am pus nici o întrebare!

– Îndrăznești să nu recunoști că voiai să-mi vorbești despre noua ta situație de om liber? Că ești divorțat sau nu, puțin îmi pasă. Un jurămînt rămîne un jurămînt: nu mă voi mărita niciodată.

– Sperasem că...

– Cînd vei renunța la speranța asta?

– Ce părere ai despre hotărîrea lui Uabet?

– Uabet cea Pură este preoteasă a lui Hathor, însărcinată cu întreținerea oratoriilor. Restul nu mă interesează.

– Atunci ce crezi de propria mea hotărîre în privința fiului meu?

– Nu mă interesează decît atitudinea maestrului de operă. Confreria l-a judecat corect.

Colosul o luă pe Turcoaza în braţe, cu aceeaşi pasiune dintotdeauna.

– Ai vreo întîlnire foarte importantă?

– Da, cu tine.

La ordinul olarului Beken, auxiliarii evacuaseră zona în care munceau. Doar Obed primise încuviinţarea să rămînă în fierăria sa, cu condiţia să nu iasă deloc. Sobek supraveghea locul împreună cu vreo zece nubieni.

Seth-Nakht se miră văzînd că nu este aşteptat de maestrul de operă.

– Nu sînt obişnuit să aştept, îi spuse el scribului Mormîntului.

– Paneb va veni îndată.

– Ar trebui să-l anunţaţi că sînt aici!

Dînd din cap, Kenhir se îndreptă încet către poarta cea mare. Gardianul îl salută, împinse uşa pentru a-l lăsa să treacă, apoi o închise.

Deşi nu era fricos, Seth-Nakht se simţi deodată foarte singur şi deloc liniştit în prezenţa gardienilor negri cu priviri duşmănoase. Era convins că, în cazul în care ar fi agresat de nişte artizani, şeful Sobek n-ar mişca nici macar un deget.

Dacă ar încerca să fugă sau doar să ceară să fie condus la administraţie, ar părea ridicol în faţa tuturor. Dar dacă Tausert a prevăzut reacţia lui şi i-a întins o cursă din care să nu mai iasă viu? În zadar încerca bătrînul demnitar să-şi spună că regenta trebuia să respecte legea lui Maat... Dar de ce nu mai apărea maestrul de operă?

Cu cît minutele treceau, cu atît Seth-Nakht se convingea de ceva: la ordinul regentei, confreria avea să-l suprime pe cel din urmă adversar al acestei femei ambiţioase, pe cel care o împiedica să ajungă la putere.

Cel puţin, va muri în picioare, privindu-l în ochi pe laşul care-l va lovi.

Cînd poarta cea mare se deschise, nu-şi putu stăpîni un tremurat.

Veni către Paneb cel Zelos, pe care nu-l credea atît de uriaş. Maestrul de operă nu purta decît o *perizoma* de piele, de parcă ar fi venit de la lucru, şi parea solid cît un munte. Seth-Nakht înţelese de ce umbla zvonul că el singur era în stare să pună la pămînt zece adversari.

Aflat încă sub farmecul Turcoazei, cu care tocmai făcuse dragoste, Paneb, prost dispus, îl măsură pe demnitar din cap pîna-n picioare.

– De ce doreaţi să mă vedeţi?

Seth-Nakht prinse curaj.

– Primirea pe care mi-o faceţi nu este dintre cele mai călduroase, maestre de operă.

– După cum presupun că ştiţi, confreria are de lucru pînă peste cap, iar eu n-am timp să pierd vremea cu fleacuri. Spuneţi-mi ce doriţi şi voi încerca să vă ajut.

– Atunci, sa trecem direct la subiect... Regenta v-a dat ordin să confecţionaţi mai multe obiecte din aur, dar nu vi se va livra nici un gram din acest preţios metal, căci rezervele noastre nu vor fi folosite decît în cazul unui eventual conflict armat. Ori nu puteţi raspunde ordinului reginei, ori veţi obţine singuri acest aur!

– Ordinul reginei va fi îndeplinit.

– Înseamnă că legenda este adevărată?

– În unele împrejurări, da.

– Care împrejurări?

– Asta e secretul Locaşului Adevărului.

– Şi dacă faraonul însuşi v-ar porunci să produceţi fără oprire aur pentru menţinerea Tezaurului?

– I-aş răspunde că asta nu se poate. Noi nu lucrăm decît pentru asigurarea eternităţii sufletului regal.

Seth-Nakht nu trată cu dispreţ dezvăluirile maestrului de operă. Prea puţini oameni avuseseră ocazia să le audă.

– Aţi fi putut să mă minţiţi, Paneb.

– Nu aşa procedez eu.

– Continuaţi să-mi spuneţi adevărul! În cît timp va fi gata echipamentul funerar al regelui Siptah?

– În vreo trei luni.

– Durează cam mult!

– Capela de aur este o operă complexă, iar gravarea hieroglifelor cere o mare precizie, care nu ne permite sa ne grăbim.

– Aţi trecut de partea regentei, maestre de operă, şi s-ar putea s-o regretaţi.

– Ar putea aduce careva reproşuri Locaşului Adevărului pentru ca şi-a făcut datoria şi artizanilor că-şi fac meseria?

– Nu există nici o posibilitate să terminaţi comanda mai repede?

– Nici una.

– Mai gîndiţi-va, Paneb.

– Nu mă pot gîndi decît la un singur lucru: să fac obiectele pentru eternitate, dîndu-i faraonului, pe deplin, libertatea şi puterea de acţiune în lumea cealaltă.

– Poate că v-aţi dat seama că eu nu sînt un intrigant oarecare! Aceste manevre nu mă vor împiedica să urc pe tronul Egiptului, salvînd ţara. Iar atunci cînd îmi voi realiza dorinţa, vă voi strivi.

Unesh Şacalul, nervos, îşi curăţa o paletă.

– Toate astea nu-mi spun nimic bun.

– Nu e pentru prima oară cînd Locaşul Adevărului fabrică aur, îi aminti Gau cel Exact, care desena un plan al capelei destinate regelui Siptah.

– Aşa este, recunoscu Pai Pîinică-Bună, dar trebuie să recunoşti că sîntem între ciocan şi nicovală! Şi cine va fi transformat în pulbere?

– Maestrul de operă ştie ce face, afirmă Gau.

– Şi dacă nu ştie? se îngrijoră Unesh.

Nakht cel Puternic intră în atelierul desenatorilor.

– Gata cu vorba!

Cei trei desenatori îl urmară pe cioplitorul în piatră pînă la locuinţa scribului Mormîntului, în faţa careia se adunaseră şi alţi artizani.

– Paneb stă de vorbă cu Kenhir, le spuse Thuty cel Savant.

– Semn rău, fu de părere Casa Funie, s-ar putea ca Seth-Nakht să-i fi impus un ultimatum.

– Mult zgomot din partea unui cuceritor de doi bani, observă Ched Salvatorul.

– Ba deloc! obiectă Karo cel Posac. Un om al cărui nume e marcat de zeul Seth nu poate fi decît periculos.

– Furia lui se va lovi de puterea maestrului nostru de operă, promise Ipuy cel Iscoditor. Doar el are adevarata forţă a lui Seth.

– Poarta satului este închisă celor profani şi aşa va rămîne întotdeauna, confirmă Didia cel Generos. Aşa că nici acest bătrîn curtean nu va reuşi s-o spargă.

– Dacă mi-ar fi apărut în faţă, preciză Userhat Leul, i-aş fi cioplit capul, mai tăindu-i din mîndrie! Dar cine se crede pisalogul ăsta?

– Crezi că regina Tausert va ţine mai mult cu noi? întrebă Casa, agresiv.

– Ea este regenta şi cu asta basta!

– Eu sînt de aceeaşi părere cu Casa, nu prea am încredere, mărturisi Fened Nasul, îngîndurat.

– Aşa gîndesc şi eu, repetă Unesh Şacalul: nu întrezăresc nimic bun.

Maestrul de operă ieşi de la Kenhir. Artizanii îl înconjurară.

– Ce voia Seth-Nakht? întrebă Pai Pîinică-Bună, nerăbdător.

– Doar să afle secretele noastre şi să obţină ascultarea noastră absolută, nimic mai mult.

– N-ai... N-ai cedat, nu-i aşa? întrebă Ipuy cel Iscoditor, cu o voce nesigură.

– Tu ce crezi?

Nakht cel Puternic zîmbi, satisfacut.

– Pot să-l îmbrăţişez pe maestrul de operă?

– Nimic nu m-ar putea încuraja mai mult să apăr libertatea noastră.

Cu toţii făcură la fel ca Nakht, simţind acea frăţie care, dincolo de necazurile zilnice, îi unea pe artizani, aşa cum sînt îmbinate pe veci blocurile de piatră ale unei piramide.

– Te-ai gîndit la un atelier special pentru fabricarea aurului? întrebă Unesh Şacalul.

– Vom amenaja un Locaş al Aurului în templu.

– Şi cine o să-l păzească? întrebă Casa Funie.

– Voi veţi avea destule de făcut. Aşa că voi încredinţa paza lui Negruţu', Orătaniei Nesuferite şi preoteselor lui Hathor.

50.

Trădătorul turba.

Nu numai că maestrul de operă schimbase obiceiul de a alege paznicii dintre artizani, dar îi mai şi obliga să stea acasă pentru a-i venera pe strămoşi, şi asta tocmai dimineaţa, cînd începea opera alchimică.

Toate aceste precauţii îl împiedicau pe trădător să se apropie de piatra de lumină. În faţa stîlpului nu se aflau mai puţin de patru preotese ale lui Hathor, şi tot atîtea interziceau accesul în templul acoperit.

– Sper că nu ţi-ai făcut vreun plan nechibzuit? îl întrebă soţia sa.

– Pentru moment, comoara nu este la îndemîna nimănui. Voi munci şi eu ca toţi ceilalţi.

– Maestrul de operă este atît de prevăzător, încît nu vei putea niciodată să furi piatra!

– Te înşeli, femeie. În primul rînd, s-ar putea ca Paneb să nu reuşească să producă întrega cantitate de aur şi, în acest caz, nu va mai putea rămîne în funcţia de maestru de operă; în al doilea rînd, presupunînd că-i dă satisfacţie reginei, succesul obţinut îl va face mai puţin prudent şi măsurile de securitate vor fi mai reduse.

– De ce nu renunţi o dată pentru totdeauna?

– Am ajuns prea departe… Şi apoi ştiu unde e piatra! Îţi promit că vom reuşi.

– Mie mi-e frică… Nu crezi că Paneb te va descoperi în cele din urmă?

– Cînd va şti cine sînt va fi prea tîrziu, atît pentru el cît şi pentru confrerie.

– Seth-Nakht s-a reîntors de la Teba, o anunţă vizirul Hori pe regina Tausert. Dupa spusele unor informatori demni de încredere, e foarte nemulţumit. Încercarea s-a soldat cu un eşec, iar maestrul de operă se va ţine de cuvînt.

– Nici nu mă îndoiam.

– Eu, da, Maiestate. M-aţi numit în această funcţie pentru a mă îndoi de toată lumea.

– Dar l-aţi întîlnit pe Paneb.

– Impresiile mele nu contează. În bătălia aprigă cu un curtean atît de abil ca Seth-Nakht, se pot produce în orice moment schimbări capitale.

– Eşti cam pesimist, Hori.

– Sînt doar realist, Maiestate.

– Crezi că am pierdut teren în ultimele zile?

– Mai degraba am cîştigat.

– Atunci de ce eşti atît de abătut?

– Pentru că veţi fi învinsă, chiar şi victorioasă.

Tausert aprecia sinceritatea lui Hori. Se felicita pentru că alesese un bărbat din templu, rupt de realităţile acestei lumi, neobişnuit cu linguşelile.

– Care e cheia acestei enigme?

– Am studiat oamenii de la curte şi pe cei apropiaţi lui Seth-Nakht. Fiul lui mai mare este de departe cel mai valoros dintre toţi şi numai el are prestanţa unui om de stat. Dar tot el îşi susţine tatăl, care, desigur, este conştient de calităţile fiului său.

– Crezi într-adevăr că mă voi supune fără să spun nimic?

– Lupt zi de zi pentru a face să slăbească influența clanului lui Seth-Nakht, Maiestate, iar rezultatele sînt încurajatoare. Dar am convingerea că fiul va fi mult mai periculos decît tatăl. Îndepartarea acestuia din urma nu vă va satisface decît amorul propriu și nu va însemna un triumf autentic.

Vorbele vizirului Hori o tulburară pe regină.

– Ce mă sfatuiești?

– Sa perseverați, dacă credeți că puteți avea cîștig de cauză, dar asta, ținînd seama de realitați și amintindu-vă că, oricare ar fi împrejurările, Egiptul e cel important, și nu Maiestatea Voastra.

După ce maestrul de operă scoase piatra de lumină din locul său tainic și după ce scribul Mormîntului îi încredința *Cartea desăvîrșirii operei*, căzuta din cer printr-o fereastră a universului și păstrată în bibliotecă, ușa templului acoperit se închise în urma femeii înțelepte și a fiului ei spiritual. Lucrarea amintită conținea formule de îndepărtare a forțelor malefice, precum și procedeele de construire a templelor, concepute de cei din vechime.

Clara adusese fiole, oale și vaze. Sala în care cei doi urmau să încerce obținerea aurului alchimic era luminată de cîteva torțe. Femeia înțeleaptă purta o rochie lungă de culoare roșie, iar Paneb, o *perizoma* albă. Mergînd încet, străbătu sala oprindu-se în dreptul fiecărui punct cardinal. Astfel aducea de față cele patru zări prin care treceau patru tipuri de lumină: la Răsărit, cea care se naște, la Miazăzi, cea puternică, la Apus, cea desăvîrșită, la Miazănoapte, cea tainică.

Iar în centru, piatra.

– Tu, care nu poți fi stăpînită, îi spuse femeia înțeleaptă, tu, care ești nesupusă, astfel încît nimeni nu te-ar putea grava sau tăia, dă-ne nouă lumina.

Piatra căpătă o nuanță verde-deschis și, din toate fațetele sale, se răspîndi o lumină blîndă. Opera putea începe.

– Pregătește patul lui Osiris, îi porunci femeia înțeleaptă maestrului de operă.

Paneb folosi cinci cruci cu toartă, „cheile vieţii“, şi zece sceptre cu capul lui Seth, peste care aşeză o formă conţinînd boabe de orz. Forma ce reprezenta corpul lui Osiris.

– Acum, să deschidem cufărul misterios.

Trecînd de o parte şi de cealaltă a pietrei, femeia înţeleaptă şi maestrul de operă îi ridicară partea superioară, ca un capac.

– Eu cunosc această lumină interioară, afirma Clara, îi cunosc numele secret, ştiu că este, în acelaşi timp, cuvîntul şi fapta.

– Am văzut cufărul cunoaşterii, continuă Paneb, şi ştiu că ea conţine părţile corpului sfîşiat al lui Osiris, reprezentînd atît Egiptul cît şi universul. Doar lumina îi uneşte.

Femeia înţeleaptă scoase din piatră o vază sigilată.

– Iată limfa lui Osiris, lichidul misterios care dă naştere inundaţiilor şi tuturor formelor de energie. Datorita ei, materia poate fi transfigurată în spirit. Să modelam piatra divina.

Din vasele aduse de femeia înţeleaptă, Paneb reuşi să extragă mici cantităţi de aur, argint, cupru, fier, staniu, plumb, safir, smarald, topaz, hematită, cornalina, lapislazuli, jasp roşu, turcoaz şi alte substanţe preţioase, pe care le pisă şi le vărsă într-un cazan cu bitum şi răşină de acacia. Douăzeci şi patru de minerale, corespunzînd celor douăsprezece ore ale zilei şi celor douăsprezece ore ale nopţii, aveau să se amestece sub imperiul focului, dînd la iveală principalele lor calităţi.

– De acum înainte eşti ferit de moartea neaşteptata, îi spuse femeia înţeleaptă formei lui Osiris. Cerul nu se va prăbuşi, pămîntul nu se va nărui.

Începu apoi lungul şi minuţiosul proces de supraveghere a focului, care trebuia cînd înteţit, cînd domolit. La sfîrşitul primei zile, Clara adăugă materiei obţinute esenţă de stirax, apoi, a doua zi, Paneb o trecu prin sită şi o lăsă să se odihnească timp de două zile. Cînd o turna din nou în cazan îi adauga răşina de terebint şi mirodenii, apoi pisă mixtura obţinută şi, înainte de a o pune din nou la fiert, o zvîntă într-o pînză.

La sfîrşitul celei de a şaptea zi, la suprafaţa magmei din cazan apăru un ochi al lui Horus.

– Sîntem pe calea cea bună, constată Clara, uşurată. Acum va trebui să separăm materia rezultată şi să obţinem, pe de-o parte, o pudră foarte fină şi, pe de alta, o pomadă răşinoasă. Operaţia nu va putea avea succes fără limfa lui Osiris.

Clara rupse sigiliul vazei şi turnă în cazan cîteva picaturi dintr-un lichid argintiu. Aproape imediat, magma se desparţi în două. Paneb adună pudra care plutea deasupra şi lăsă la fund pomada răşinoasă.

– Pune-o în formă.

Parfumată, pudra era de o fineţe incredibilă. Maestrul de operă se simţea ca un semănător care împrăştie seminţe dînd naştere unor noi forme de viaţă.

Femeia înţeleaptă puse un alt sigiliu pe gîtul vazei şi o aşeză la loc, în piatră, coborînd capacul.

Strălucirea verde se estompă, înlocuită de o sclipire de un roşu intens. Pentru o clipă, văduva lui Nefer cel Tăcut se clătină.

– Clara!

Femeia înţeleaptă îşi reveni.

– Să continuăm.

Paneb scoase din cazan un unguent negru, „piatra divină", care trebuia folosit doar în Locaşul Aurului pentru a acoperi statuile cele mai de preţ, conferindu-le o putere de neînvins. Primei creaţii, aceea ieşită din mîinile sculptorului, i se adăuga aceea a unguentului care conţinea lumina transmutaţiei.

Dar acest îndelungat proces putea fi zadarnic şi piatra divină se dovedea lipsită de putere dacă nu reuşea ultima fază a operei.

– Am putea lăsa să treacă noaptea asta, Clara. Sa profităm şi să dormim puţin.

– Asta nu se poate, cea mai mică clipă de neatenţie ne-ar fi fatală.

Femeia înţeleaptă îşi întinse mîinile deasupra capului lui Osiris.

– Părţile corpului tău reprezintă forţele secrete ale universului. Unite, toate împreună îl fac să trăiască. Fie ca olarul să adauge apa primordiala, să amestece materia primă, iar cerul să dea naştere aurului celui înviat.

Maestrul de operă făcu întocmai.

– Fie să se nască spiritul luminos, continuă femeia înţeleaptă. Osiris e viaţa, unu şi multiplu. Fie ca Marea Operă să se desăvîrşească.

Clara şi Paneb nu mai aveau nimic de adăugat. După ce urmaseră, fără nici o abatere, indicaţiile celor din vechime, nu mai aveau decît să aştepte verdictul materiei înseşi.

În tăcere, îl implorară pe Nefer cel Tăcut, cel care trăise cu trup şi suflet procesul de transmutaţie pe care cei doi încercau să-l obţină.

Osiris nu dădea nici un semn.

Tocmai cînd Paneb începuse să se teamă de un eşec, din inima lui Osiris ieşi prima tijă de aur, urmată imediat de altele două, ţîşnite din ochii săi.

Apoi prinse viaţă tot corpul.

Părul zeului se transformă în turcoaz, creştetul capului, în lapislazuli, oasele în argint iar pielea în aur.

51.

– Dureaza cam mult, spuse Karo cel Posac aruncînd zarurile.

– Nu poţi face aur cît ai bate din palme, adăugă Casa Funie. E rîndul meu.

– Iar ai pierdut, constată Gau cel Exact.

– N-am noroc în seara asta!

– Nici aseara n-ai avut. Şi ne eşti deja dator cu o cină.

– L-a văzut cineva pe Unesh Şacalul? întrebă Userhat Leul. Nu e de găsit nicăieri.

– A plecat spre templu, răspunse Karo.

– Da' curios mai e! Dacă-şi închipuie că va afla ceva înaintea celorlalţi... La urma urmelor, oricine are dreptul să viseze.

– Preotesele lui Hathor sînt de neclintit, regretă Ched Salvatorul. Se vede treaba că nu mai am nici un pic de farmec.

– N-am nici o grijă, îi asigură Renup cel Jovial. Femeia înţeleaptă şi maestrul de operă vor fi la înălţime.

– Poate că asta nu e de ajuns, spuse Pai Pîinică-Bună, îngrijorat. Niciodata materia primă nu va putea fi supusă! Şi, fiind libera să se comporte după bunul ei plac, nimic nu ne poate asigura că aurul va fi gata la vreme.

– Mai bine fă şi tu precum cei care nu joacă: dormi.

– Ca să mai am vreun coşmar?

– Înseamnă că ai ceva pe conştiinţă!

– N-are nici o legătură!

– Nu-l mai zgîndări, Ched, îl sfătui Userhat.

– Şi tu te temi?

– Mă tem şi sînt nervos.

– Gata, gata! interveni Karo. La ce vă foloseşte să vă agitaţi în halul ăsta?

Ched începu să fluiere o melodie tristă, iar Userhat ridică din umeri şi turnă în cupe.

Băură cei calmi, şi cei care erau în pragul unei crize de nervi. Începea încă o noapte, dar uşa templului n-avea de gînd să se deschidă.

Soţia trădatorului îl trezi.

– Au ieşit, du-te repede să vezi ce se întîmplă!

Abia trezindu-se dintr-un vis în care se vedea purtînd o coroană de aur şi mînuind sceptrele faraonului, trădătorul se ridică anevoie.

– Despre cine vorbeşti?

– Despre femeia înţeleaptă şi maestrul de operă!

Trezit de-a binelea, se îmbrăcă în grabă şi plecă. Alţi artizani şi cîteva preotese ale lui Hathor se adunaseră deja dinaintea stîlpului păzit de Turcoaza, asistată de Negruţu' şi de Orătania Nesuferită.

– Chiar au terminat? se auzi un glas de femeie.

– Opera s-a desăvîrşit în zori.

– Adică... a fost obţinut aurul?

– Ne-o vor spune chiar ei.

Uşa stîlpului se deschise, iar Clara şi Paneb îşi făcură apariţia. Femeia înţeleaptă era sfîrşită, iar Paneb purta pe faţă urmele oboselii.

– Aţi reuşit? întrebă Fened Nasul.

– Strămoşii au fost de partea noastră, răspunse Clara.

În timpul marilor manevre conduse de Mehy, conducătorii carelor de luptă dăduseră dovadă de mult zel, avîntîndu-se orbeşte fără să ţină seama de infanterişti.

Exercițiul se soldase cu mai mulți răniți și chiar cu un mort, dar trupele trebuiau obișnuite cu un eventual conflict. Satisfăcut de competența corpului său de elită pe cîmpul de luptă, Mehy se întoarse acasă ca vîntul și ca gîndul. Îi plăcea să-și istovească bieții cai pînă la epuizare. Nu erau decît niște animale și nu încarnau vreo forță divină, după cum credeau bătrînii înțelepți ai Egiptului.

De îndată ce generalul coborî, intendentul îi ieși în întîmpinare, alarmat.

– Stăpîne, soția dumneavoastră...

Servitorul tremura.

– Ce-i cu soția mea?

– A făcut o criză violentă și a spart o mulțime de obiecte de preț... Nimeni n-a îndrăznit s-o oprească, și eu...

– Unde e?

– În apartamentele sale.

Pe măsură ce se apropia de camera Serketei, Mehy se împiedica de cioburi de vase din ceramică, din ce în ce mai numeroase, asurzit de urletele isterice ale soției sale.

Serketa își arunca cremele costisitoare în pereții pictați atît de frumos. Sărea ca o lăcustă și nici măcar nu observă prezența soțului său.

Mehy o înșfăcă de păr și o pălmui atît de violent, încît îi răni obrazul stîng.

Văzînd sîngele curgîndu-i pe rochie, Serketa se sperie.

– Ce... Cine a îndrăznit?! Tu, Mehy, tu ești?

Generalul o apucă de umeri și o scutură, pînă ce femeia se liniști.

– Gata cu criza, Serketa!

– Gata... constată ea, cu o voce de fetiță vinovată, apoi se aruncă pe perne.

– Ce ți-a venit să te pierzi cu firea în halul ăsta?

– Nu mai ştiu… Ba da, îmi amintesc! O scrisoare… o scrisoare de la aliatul nostru din Locaşul Adevarului. M-a anunţat că maestrul de operă şi femeia înţeleaptă au reuşit sa obţină aur. De acum înainte sînt atotputernici, nu mai putem face nimic împotriva lor, nimic…

– Mie mi se pare o veste excelentă! Am aflat deci, din sursă sigură, de ce este capabilă confreria. Mai mult ca niciodată, avem nevoie de secretele sale.

– Mi-e frică, Mehy… Nişte oameni care sînt în stare de asemenea minuni ne vor sfîşia precum cîinii deşertului.

– Nu mai spune aiureli, Serketa! Bea un decoct de flori de mac şi fă bine să-ţi revii. Dar, mai întîi, spală-te şi pune-ţi altă rochie.

Ascultătoare, soţia generalului dispăru în sala de baie.

Cît despre Mehy, se întreba cum ar putea gestiona această schimbare, deosebit de periculoasă. Carevasăzică, i se va da satisfacţie regentei, care se va făli cu acest succes, afirmîndu-se şi mai mult ca o femeie capabilă se preia puterea. Dar acest succes trecător nu-i va intimida pe Seth-Nakht şi pe fiul sau mai mare, mult prea angajaţi în cucerirea tronului. Devenind supuşii lui Tausert, şi-ar semna propria condamnare la moarte.

Războiul civil nu mai putea fi evitat.

Dar în ce tabără ar trebui să intre, pentru ca mai tîrziu să-l doboare pe învingător?

– Mă simt mai bine, iubitule drag, mult mai bine…

Îmbrăcată într-o rochie nouă, parfumată, cu rana din obraz acoperită cu un unguent, Serketa părea din nou stăpînă pe ea însăşi.

– Nu-mi place să văd cum te laşi pradă descurajării, potîrnichea mea iubită.

– Ai dreptate, recunoscu ea, dar m-am enervat atît de tare. Şi să ştii că te poţi baza pe mine în lupta împotriva confreriei şi distrugerea ei.

După ce își petrecuse dimineața alături de micuța Selena care învăța cu toată seriozitatea arta vindecării, Clara plecă să se reculeagă sub acel avocado plantat în grădina funerară a lui Nefer cel Tăcut. Copacul crescuse și facea în jurul lui o umbră blîndă. Aici, femeia înțeleaptă simțea prezența soțului său, cel care acum trăia în paradisul ceresc. De forma unei inimi, frunzele de avocado străluceau în soarele care-și răspîndea lumina și pe fațadele albe ale caselor din sat.

Sătencele mergeau să ia apă în urcioare, prilej pentru a schimba cîteva cuvinte, copiii se jucau cu mingii de cîrpă, artizanii lucrau, fiecare în atelierul lui. Viața se scurgea asemenea Nilului, liniștită, maiestuoasă și cît se poate de însorită. Spiritul maestrului de operă defunct însuflețea gesturile oamenilor din cele două echipaje, iar corabia confreriei continua să plutească pe fluviul care, an dupa an, primea lacrimile lui Isis pentru a da naștere inundațiilor, depunînd pe maluri pămîntul cel negru în care viața renăștea.

De ce Clara îi supraviețuia de atîta vreme lui Nefer cel Tăcut, dacă nu pentru a dovedi că nici o catastrofă, oricît de gravă ar fi ea, n-ar putea pune în pericol Locașul Adevărului? Deși ea nu mai avea acces la toate bucuriile de zi cu zi, veghea în continuare la siguranța lor.

Negruțu' îi linse mîna și o privi cu ochii săi cafenii, veseli și încrezători.

– Ți-o fi foame!

Cîinele se linse pe bot.

Clara se duse la bucătărie. Servitoarea sa pregatea friptură de potîrniche și nu era de mirare că fumul îmbătător stîrnise pofta lui Negruțu'. Servită cu năut și cu slăninuță prăjită, era pe toate gusturile.

– O urgență! striga soția lui Karo cel Posac. Fetița vecinilor mei s-a tăiat în talpă.

– Dă-i să mănînce lui Negruțu', îi ceru Clara bucătăresei.

– Şi dumneavoastră cînd mîncaţi?

– De îndată ce am sa pot, răspunse femeia înţeleaptă zîmbind.

Da, viaţa mergea mai departe.

52.

– Luați loc, Seth-Nakht, și spuneți repede, spuse Hori. În dimineața asta sînt ocupat pînă peste cap.

De cînd fusese numit în această funcție, vizirul slăbise mult și devenise foarte palid. Mergînd pe urmele cancelarului Bay, muncea zi și noapte, aprofunda fiecare dosar și slujea cauza reginei cu o fidelitate absolută, spre disperarea adversarilor lui Tausert.

– Vreau s-o văd pe regină.

Vizirul se instală în fotoliul său cu spătar drept.

– Nu sînteți singurul care cere o întrevedere.

– Nu vă prefaceți că nu știți cine sînt și de ce mă aflu aici.

– Nici o grijă, o știu prea bine.

– Și, cu toate acestea, îndrăzniți să-mi tăiați calea?

– Nu credeți că sînt dator s-o protejez pe regină?

– Regenta nu se va putea ascunde în spatele dumneavoastră, vizire Hori. A venit vremea să dea socoteală.

– Nu vi se pare că aveți niște pretenții din cale-afară de mari?

– Am ajuns la capătul răbdării și pretind niște răspunsuri clare. Un refuz n-ar face decît sa agraveze situația.

Vizirul se ridică.

– Vă conduc la Maiestatea Sa.

– Apreciez în mod deosebit atitudinea voastra, vizire Hori. Cînd voi fi faraon, voi avea nevoie de un astfel de om în fruntea guvernului.

– Eu ascult de ordinele reginei Tausert. Dacă ea va fi nevoita sa renunţe la putere, mă voi reîntoarce fară nici un regret la templul lui Amon.

Vizirul îl însoţi pe Seth-Nakht pînă la superba fîntînă din mijlocul gradinii palatului regal.

La umbra unui sicomor care o apăra de arşiţa soarelui, regina părea absorbită de studierea unei strategii pentru cîştigarea unei partide de *senet* împotriva unui adversar imaginar

– Maiestate, spuse vizirul, Seth-Nakht doreşte sa vă vorbească.

– Să ia loc în faţa mea şi să joace.

Bătrînul demnitar se supuse, iar Hori dispăru.

Timpul se scurgea încet.

– Nu văd decît trei mişcări posibile, constată Seth-Nakht, dar nici una nu mă va cruţa de o înfrîngere rapidă.

– Asta e şi părerea mea, declară regina.

Deşi frumuseţea şi eleganţa reginei erau de nedescris, adversarul său nu se lăsă vrajit.

– Regele Siptah e mort de o sută şaizeci şi cinci de zile, Maiestate, iar mumificarea sa n-a durat decît şaptezeci de zile, conform tradiţiei. Aţi obţinut o amînare pentru a-i oferi un splendid mobilier funerar, cu speranţa ca Locaşul Adevărului va fi în stare să producă aurul destinat confecţionării acestor capodopere. Şi ce s-a făcut pînă acum?

– Nu vreţi să faceţi o mişcare?

– Discuţia noastră nu e un joc, Maiestate. Am nevoie de nişte răspunsuri clare.

– Tocmai am primit unul din partea scribului Mormîntului: capela din aur dedicată lui Siptah este deja gata.

Regina înaintă cu un pion.

– Asta înseamnă... că aţi hotărît data funeraliilor?

– Din moment ce totul e gata, la ce bun s-o mai amînăm?

– Ați putea avea amabilitatea s-o precizați, Maiestate?

– Peste zece zile.

Aplecîndu-se peste tabla de șah, Seth-Nakht răspunse atacului reginei Tausert.

– Cînd ușa mormîntului se va închide, după înhumare, perioada de regență va lua sfîrșit. Și atunci poporul va trebui să afle numele noului faraon.

– Așa este, spuse regina, strapungînd ultimul zid de apărare al bătrînului demnitar.

– Renunțați la putere, Maiestate?

– Ar fi un gest cugetat? Soțul meu concepuse un program ambițios de construire și de renovare a edificiilor sacre, iar eu consider că este de datoria mea să-l duc la bun sfîrșit, pentru a-i onora memoria.

Cu un chip care nu exprima nimic, Seth-Nakht se ridică.

– Așadar ați hotărît să porniți un război civil!

– Ce v-a făcut să credeți o asemenea grozăvie? Hai să terminam partida.

– O pierdusem din capul locului, din moment ce nu eu am așezat piesele. Dar cucerirea tronului este un joc mult mai crud, ale cărui reguli nu sînt hotărîte doar de Maiestatea Voastră.

– Aveți dreptate, și mi-am dat seama de acest lucru mulțumită sfaturilor vizirului meu, care nu vrea să mă lase să comit o eroare tragică.

Seth-Nakht acceptă să se așeze din nou.

– Deci... renunțați la tron?

– Ținînd seama de convingerile fiecăruia, nici unul dintre noi nu poate renunța.

– Atunci preferați lupta!

– Oare chiar sînteți obsedat de dorința de a lupta? Mai există și alte căi pentru evitarea unui conflict major între două atitudini de neîmpăcat.

– Nu înțeleg...

– Mîine plec la Teba pentru a prezida funeraliile lui Siptah. La sfîrşitul ceremoniei, va începe domnia mea... şi a voastră.

Seth-Nakht rămase înmărmurit.

– Vor exista... doi monarhi?

– Fiinţa faraonului n-a fost formată întotdeauna dintr-un cuplu regal? Devenind rege, deşi ramînînd femeie, aş putea guverna singură, ca Hatcepsu. Dar nu dispun de forţele necesare acestei situaţii. Aşa ca vă propun sa domnim împreuna. Daca unicul vostru scop este fericirea Egiptului, cred că nu veţi putea refuza.

– Va trebui să hotărîm totul împreună?

– Eu voi avea reşedinţa la Teba şi dumneavoastra vă rămîne Pi-Ramses. Eu mă voi ocupa de construcţii şi vă voi lăsa pe mînă garantarea securităţii statului. Şi dacă va trebui să intrăm în război, veţi avea nevoie de acordul meu.

– Mi-l veţi refuza întotdeauna?

– Numai dacă argumentele voastre nu vor fi convingătoare, Seth-Nakht. Şi mă bazez pe sinceritatea voastră, sperînd că nu veţi deforma faptele.

– Ce soluţie ciudată...

– Trebuie să ne gîndim numai la interesul celor Două Regate.

– Faptul că vă marturisiţi slăbiciunea n-ar trebui să mă determine să vă refuz propunerea?

– La fel ca şi mine, nu sînteţi capabil să domniţi singur. Eu reprezint o formă de legitimitate pe care n-o puteţi călca în picioare.

Seth-Nakht se ridică şi privi îndelung fîntîna pe luciul căreia se aflau lotuşi albaştri.

– Aş vrea să cred şi eu în menţinerea păcii, Maiestate, dar evenimentele nu mă lasă s-o fac.

– Poate că vă înşelaţi... Pesimiştii nu au întotdeauna dreptate. Cînd voi avea răspunsul vostru?

– Înainte să plecaţi la Teba.

Cînd bătrînul demnitar se îndepărtă, Tausert făcu o ultimă mişcare victorioasă, sfîrşind partida.

Micuţa Selena se juca împreună cu Negruţu', cîinele cu cap mare, părul scurt şi mătăsos şi ochii cafenii plini de vioiciune. Cîinele simţea în ce direcţie avea să zboare mingea şi începea să alerge după ea, înainte chiar ca fetiţa s-o arunce.

Rezervată, Fermecătoarea, pisica imensă a lui Paneb, se urcase pe terasă şi, împreună cu maimuţica verde care, ca prin minune, stătea locului, asista la acest joc. Orătania Nesuferită, gîsca paznică, dormea la umbră, în aşteptarea amestecului de orz şi alac cu care o hrănea Uabet cea Pură.

Jucîndu-se cu Negruţu', Selena îl observa, învăţînd să descopere lumea instinctelor. El îi arăta cum să facă gestul potrivit la momentul potrivit şi puritatea actului. Prin această prietenie cu animalul, fetiţa devenea tot mai sensibilă şi pătrundea mai bine învăţătura femeii înţelepte.

Deodată, cîinele ciuli urechile.

Lăsînd la o parte mingea, o luă la goană către poarta principală a satului.

Vazîndu-l trecînd, soţia lui Userhat Leul înţelese de îndată că urma să aibă loc un eveniment important. Negruţu' nu obişnuia să-şi consume energia degeaba.

Pus în alertă, sculptorul-şef ieşi din casă şi îşi anunţă colegii. În cîteva minute, Locaşul Adevărului începu să fiarbă. Pînă şi scribul Mormîntului îşi părăsi biroul, lăsîndu-şi neterminată pagina din *Cheia viselor*.

– Ce-i cu nebunia asta? se miră el.

– Negruţu' a luat-o la goană către poarta cea mare, răspunse Renup cel Jovial.

– Şi mă deranjaţi numai pentru asta?

– Aţi uitat că puterea centrală trebuie să vă răspundă la scrisoare? îi aminti Ipuy cel Iscoditor. Sîntem siguri că Negruţu' a simţit sosirea factorului.

– Mergeţi acasă şi...

– Factorul! strigă Nakht cel Puternic. Să mergem cu toţii la poarta cea mare!

– După cîte văd, legea a început să fie făcută de cîini... bombăni Kenhir, obligat să-i urmeze pe ceilalţi.

Uputy îi înmîna scribului Mormîntului un papirus sigilat.

– Din partea palatului regal din Pi-Ramses, anunţă el.

Artizanii îi făcură loc lui Paneb.

– Citiţi, îi ceru maestrul de operă lui Kenhir.

Cu o mînă încă sigură, bătrînul scrib rupse sigiliul.

– Regina Tausert va fi în curînd printre noi, pentru a conduce funeraliile faraonului Siptah. Să fie totul gata pentru ceremonie.

53.

Aflînd de sosirea regentei, Mehy își alertase trupele. Generalul avea să întîmpine o regină decăzută sau pe noul faraon? Informatorii săi din Pi-Ramses nu-i putuseră da răspuns la această întrebare extrem de importantă. Știau doar că, înaintea plecării regentei spre Teba, Seth-Nakht și Tausert stătuseră îndelung de vorbă între patru ochi. Dar nimeni nu aflase nimic, așa că numai ascultînd declarațiile reginei, rostite cu ocazia funeraliilor, se va afla dacă are de gînd să renunțe la tron sau dacă se pregătește pentru declanșarea unui război civil.

Ros de nesiguranță, Mehy plecase la vînătoare în deșertul apusean. Ucigînd animalele se va calma și-și va recăpăta luciditatea de care avea mare nevoie în momentul întîlnirii cu regenta. Ca responsabil cu securitatea sa, va încerca să-i smulgă ultima hotărîre, și atunci va putea ști de partea cui să treacă.

Dacă-i devenea credincios lui Seth-Nakht, măcar pentru cîtăva vreme, acesta i-o va preda pe regentă. Preferabil moartă, pentru a-și ascunde comportarea infamă. În schimb, dacă ar intra în tabăra lui Tausert, ar trebui s-o convingă să pornească ofensiva împotriva dușmanului său, folosind armele de care dispunea.

Deși săgețile sale nimeriseră cîțiva iepuri, un muflon și două gazele, Mehy nu se calmase încă. Și apoi, cărui vînător de soi îi ajungea vreodată plăcerea de a ucide? Stăpîn al vieții și al

morţii, generalul atotputernic semăna teroare printre creaturile care nu reuşeau să scape cu nici un chip.

Şi atunci, îl zări.

Un minunat vulpoi al nisipurilor, cu o coadă superbă, alb cu portocaliu. Simţindu-se în pericol, micul animal se ascunse sub o piatră netedă, la baza unei dune de nisip.

Mehy zîmbi.

Crezînd că se pune la adăpost, vulpoiul se condamnase la moarte. Generalului îi era uşor să dea piatra la o parte, să lărgească vizuina, să-şi prindă victima şi s-o înjunghie în gît, masacrînd-o apoi pentru a-şi potoli setea de sînge.

Dar un amănunt ciudat îi atrase atenţia lui Mehy: o pană de struţ, ruptă.

Această pasăre putea fi întîlnită destul de des prin acele locuri, numai că pana avea ceva deosebit: era pictată în culori vii. Scormonind în nisip, generalul descoperi resturile unui foc.

Numai libienii obişnuiau să poarte acest semn distinctiv, înfipt în păr, atunci cînd porneau la război.

Asta însemna ca cercetaşi veniţi din Libia îndrăzniseră să se apropie de Teba... Mehy ar fi trebuit sa se ducă imediat în stabilimentul trupelor şi să pornească o operaţiune de curăţare a regiunii. Dar, în acest climat tulbure, avea treburi mai importante. În pofida urii pe care o purta Egiptului, un libian ceda întotdeauna în faţa celui care oferea mai mult. Aşa un grup de mercenari nelegiuiţi i-ar putea mări lui Mehy şansele victoriei. Se ştia că dacă luai legătura cu aceşti luptători, de cele mai multe ori beţi, însemna sa te angajezi într-o treabă deosebit de delicată; dar generalul avea deja un plan pentru a evita orice necaz, în caz de eşec.

Mai rămînea vulpoiul care credea, probabil, că viclenia avea să-l salveze.

Dar se înşela.

Mehy ridică piatra, lărgi gura vizuinii, lăsînd să pătrundă înăuntru lumina puternică a zilei. Din ascunzătoarea sa, mica sălbăticiune își privea asasinul.

Mehy mai înfruntase și altadată această privire, plină de demnitate și de curaj, mai puternică decît frica. Cu toate astea, vînătorul nu devenise cu nimic mai sensibil.

Săgeata plecă, dar se înfipse în pămînt, acolo unde, puțin mai înainte, se aflase vulpoiul.

Uimit, generalul constată că animalul săpase un alt culoar, mai adînc, în care se refugiase după ce riscase să-și sfideze dușmanul.

Furios, Mehy își frînse arcul.

– Iat-o! exclamă nubianul de pază care, încă din zori, stătuse cu ochii ațintiți spre drumul ce ducea la Locașul Adevărului.

Din înaltul primului fort, își agită brațele pentru a-l face atent pe colegul său din al doilea fort care, la rîndul lui, îl va alerta pe următorul și, tot așa, pînă la fortul al cincilea.

Îmbrăcat într-un costum de gală, șeful Sobek ieși din biroul său. Coafat încă din ajun, ras, parfumat, cu un centiron trecut peste piept, purtînd, într-o parte, o sabie scurtă, porni în întîmpinarea reginei.

Mehy ținuse să conducă el însuși carul lui Tausert. Dar regenta rămăsese neclintită, nu scosese nici un cuvînt, astfel încît generalul nu-i putea ști intențiile.

– Fiți binevenită pe pămîntul Locașului Adevărului, Maiestate, spuse Sobek făcînd o plecăciune.

Soldații și paznicii erau fascinați de prestanța reginei, îmbrăcată într-o rochie lungă verde-deschis și purtînd un colier și niște brățări care străluceau în soare.

– Date fiind împrejurările, îndrăzni Mehy, va trebui s-o însoțesc pe Maiestatea Sa, pentru a-i garanta securitatea.

– Pînă la zona auxiliarilor, desigur. Dar singur, fără trupe. Aici, eu mă ocup de securitatea oaspeţilor noştri. Nici eu, nici dumneavoastră nu vom intra în sat.

– Sobek, şefule, regulamentul ăsta nu poate...

– Este cel al Locaşului Adevărului, generale, şi trebuie să-l respectăm cu toţii, îi aminti regina.

Deznădăjduit, Mehy fu obligat să se supună.

Vrăjiţi, nubienii o priviră pe suverană îndreptîndu-se încet către poarta cea mare a satului.

– Puteţi merge la car, îi spuse Sobek lui Mehy.

– Dar eu trebuie...

– Regulamentul, generale, nu uitaţi de regulament! Doar aţi auzit-o pe Maiestatea Sa subliniind necesitatea respectării lui. Ce pericol ar putea-o pîndi în acest sat în care ea este regină?

– Nici măcar nu ştiu cît timp are regenta de gînd să rămînă aici!

– Şi ce importanţă are? Noi doi sîntem slujitorii Coroanei. Cînd Maiestatea Sa va hotărî să părăsească Locaşul Adevărului, vă voi da de ştire.

Toţi sătenii se adunaseră pentru a forma un grup de întîmpinare şi, de îndată ce regina intră pe uliţa principală, cei mai mici dintre copii îi oferiseră un buchet de flori de lotus.

Artizanii îşi puseseră *perizoma* de ceremonie, iar Kenhir, datorită lui Niut cea Neobosită, grijulie ca întotdeauna, era mai elegant ca niciodată.

Scribul Mormîntului, maestrul de operă şi şeful echipei din stînga se înclinară în faţa regentei.

– Maiestate, spuse Kenhir, acest sat vă aparţine.

– Pînă la sfîrşitul funeraliilor, voi sta în palatul lui Ramses cel Mare, anunţă Tausert. Sînteţi pregătiţi pentru celebrarea ceremoniei?

– Sarcofagele au fost coborîte în locul de veci al faraonului Siptah, răspunse Paneb. Capela de aur e gata, mobilierul funerar al defunctului vă stă la dispoziție.

– Asta înseamnă că ați reușit cu adevărat...

– Zeii au fost de partea noastră, Maiestate, și am respectat învățăturile celor din vechime, lucrînd în Locașul Aurului.

– Mumia lui Siptah va fi transportată chiar mîine în Valea Regilor. Nu vor participa la ritual decît cele două echipe de artizani. Și tot ele vor depune în mormînt obiectele pe care le-au făurit.

Această hotărîre îi îngrijoră pe cei din comunitate. Asta însemna oare că Tausert și-a pierdut orice putere și că ultimul său refugiu este Locașul Adevărului?

– La sfîrșitul funeraliilor, le aduse ea la cunoștință cu solemnitate, voi fi încoronată faraon la Karnak, ca „cea iubită de zeița Mut" și ca „fiică a luminii divine"; în același timp, la Pi-Ramses, Seth-Nakht va fi și el încoronat. Acceptînd propunerea mea de a împărți Coroana, evită să arunce cele Două Regate în haos.

Kenhir era năucit. Va putea supraviețui Egiptul în asemenea condiții?

– Hotărîrea mea vă surprinde, continuă Tausert, dar nimic nu e mai important decît apărarea păcii. Seth-Nakht mi-a dovedit că-i pasă mai mult de fericirea țării noastre decît de ambiția sa personală. Încheind acest pact, și-a dat cuvîntul că nu va acționa fără încuviințarea mea. Din dușmani am devenit aliați, în interesul superior al regatului.

Generozitatea reginei îl emoționă pe Paneb. După tonul vocii sale, simți că nu mai dădea nici o importanță imperativelor materiale ale puterii. Dar ea va rămîne protectoarea neînduplecată a idealului faraonic și va ajunge, poate, prin magia sa, să înăbușe pornirile unui monarh care ar putea risca să-și așeze domnia sub periculoasa protecție a zeului Seth.

– Doriți să luați masa, Maiestate? întrebă Kenhir.

– Mai tîrziu... Mai întîi aș dori să mă reculeg la templu.

Cu Negruţu' în frunte, două preotese o conduseră pe regină, în timp ce Niut cea Neobosită dădu o fugă la micul palat al lui Ramses, pentru a se asigura că nu există nici un fir de praf şi că apartamentele erau împodobite cu flori.

În pragul templului acoperit aştepta Clara, mai-marea preoteselor lui Hathor.

– Locaşul zeiţei spera că veţi veni, Maiestate.

– Sîntem văduve amîndouă şi am rămas fidele unicului bărbat pe care l-am iubit şi a cărui amintire nu ne părăseşte nici o clipă. În nici un alt loc în afară de acesta n-am simţit adevăratul sens al iubirii: o totală comuniune de spirit cu calea lui Maat. Şi Locaşul Adevărului trăieşte în fiecare zi acest moment de graţie. Ramses cel Mare avea dreptate: nimic nu este mai important decît să-ţi aperi existenţa.

– Pun acest templu în mîinile adevăratei sale suverane, spuse Clara.

– Sînteţi femeia înţeleaptă şi veţi continua să celebraţi ritualurile. Eu n-am decît o singură dorinţă: să privesc piatra de lumină.

– O veţi vedea chiar la noapte, Maiestate.

– Am obţinut, în sfîrşit, răspunsul la întrebarea care mă urmăreşte de atîta vreme: de ce nu reuşiţi să alegeţi locul mormîntului meu în Valea Reginelor? Pentru că, de la prima noastră întîlnire, ştiaţi că această confrerie ar trebui, mai devreme sau mai tîrziu, să cioplească şi să decoreze locul de veci al faraonului Tausert în Valea Regilor. Şi iată că acest moment a sosit.

54.

După o lună de bucurie, Pi-Ramses, încă tulburat de festivitățile încoronării lui Seth-Nakht, revenea, încetul cu încetul, la viața obișnuită. Noul faraon nu fu surprins nici măcar atunci cînd, în zorii zilei, vizirul Hori se prezentă deja la apartamentele sale particulare.

– Îmi pare nespus de rău, Maiestate, că vă deranjez atît de devreme, dar avem de cercetat o mulțime de dosare, pentru ca, apoi, să pot lua măsuri concrete.

Munca nu-l speria pe Seth-Nakht. Își lăsă neterminat deliciosul său mic dejun și plecă împreună cu prim-ministrul.

– Am vești excelente, continuă Hori. Teba a celebrat cu entuziasm încoronarea reginei-faraon Tausert, instalat la palat după funeraliile regelui Siptah. Am aici programul viitoarelor mari șantiere, mai cu seamă cele din Deltă, pe care le veți supraveghea, desigur, cu multă atenție.

– Crezusem că dacă voi fi numit în fruntea statului vă veți da demisia...

– Așa după cum v-am promis, Maiestate, eu îi rămîn fidel reginei Tausert. Ținînd seama de faptul că și ea va guverna cele Două Regate, eu continui s-o servesc... amintindu-vă, totodată, angajamentele pe care vi le-ați luat.

Dacă s-ar fi lăsat în voia furiei lui Seth, l-ar fi călcat în picioare pe acest vizir obraznic, neclintit ca un obelisc! Dar, în

afară de fiul său mai mare, Seth-Nakht n-avea încredere în nimeni... cu excepţia acestui Hori, cinstit şi neînduplecat. Avusese intenţia să-l înlocuiască, dar nici un curtean nu şi-ar fi facut datoria cu atîta competenţă.

Încă o dată, Tausert procedase bine numindu-l pe acest vizir şi presimţind că Seth-Nakht nu-l va concedia.

– Presimt că va trebui să lucrăm împreună...

– Sînt încîntat, Maiestate. Vă voi supune aşadar spre analiză cîteva probleme, vă voi asculta soluţiile şi voi cere părerea reginei-faraon Tausert care va căuta întotdeauna să cădem la înţelegere. Ca să obţinem cele mai bune rezultate nu avem nevoie decît de puţină bunăvoinţă şi de multă răbdare.

– Cum te mai simţi, tată?

– Epuizat şi fericit, îi răspunse Seth-Nakht fiului său mai mare. Epuizat, pentru că vizirul Hori nu-mi dă nici o zi de odihnă, fericit, pentru că mă ascultă cu atenţie şi nu se opune hotărîrilor mele în mod sistematic. Şi totuşi...

– Totuşi el reprezintă ochii şi urechile lui Tausert aici, în capitală, şi nu-ţi permite să faci ce vrei.

– Ai spus-o cum nu se poate mai bine, fiule.

– Şi cum situaţia asta te enervează, vrei să-mi propui o soluţie care să-i pună capăt.

– Cum de mi-ai citit gîndurile?

– Îţi cunosc caracterul şi ştiu că această putere împărţită nu-ţi convine deloc.

– Oare cui i-ar conveni?

– Să auzim care ar putea fi rezolvarea.

– Chiar nu-ţi dai seama?

– Mă tem că da, tată. Dar ai face o gravă eroare dacă l-ai înlocui pe Hori cu o marionetă. Acest vizir e un om respectat şi respectabil, a cărui gestiune e apreciată de toată lumea.

– Este eminenţa cenuşie a lui Tausert!

– Şi ce dacă? Ai încheiat cu ea un pact şi te ţii de cuvînt. Asta e o treabă bună. Nu încerca să strici înţelegerea.

Seth-Nakht răsuflă uşurat.

Fiul său cel mare gîndea exact aşa cum spera el şi, după cum plănuise, îl va numi comandant-şef al armatelor egiptene.

Banchetul oferit de Mehy în onoarea lui Tausert, instalată în palatul din apropierea Karnakului, îi uimise chiar şi pe cei mai apatici. Desigur, regina-faraon asistase doar cîteva minute la festivităţi, atît cît să primească omagiul demnitarilor tebani. Dar această scurtă apariţie fusese de ajuns pentru a-i fermeca, transformîndu-i în admiratori absoluţi.

– Ce femeie sublimă, îi spuse primarul generalului, şi ce inteligenţa politică! Nu m-aş mira dacă Tausert ar reuşi să reducă, încetul cu încetul, prerogativele lui Seth-Nakht, recucerind întregul teritoriu.

– Nu cumva aţi căzut pradă farmecului suveranei noastre?

– Dar cine n-a păţit la fel? Un faraon care-şi stabileşte reşedinţa la Teba, ce onoare pentru oraşul nostru! În felul acesta, Pi-Ramses îşi cam pierde din splendoare. Dar îmi păreţi bolnav, Mehy...

– Puţin obosit. Dar va trece.

– Ar trebui să vă odihniţi mai mult! Comanda trupelor noastre, administraţia malului stîng, munca fără preget pentru menţinerea prosperităţii provinciei noastre... Un adevărat act de vitejie! Atîta devotament pentru binele public vă este răsplătit prin admiraţia tuturor, dar ar trebui să vă gîndiţi şi la sănătate.

– N-aveţi nici o grijă, sînt sănătos tun.

– Să ştiţi că ar trebui să staţi liniştit: notabilii nu mai contenesc cu elogiile în ceea ce vă priveşte şi sînt sigur că regina vă va păstra în funcţiile pe care le aveţi. Chiar eu am vorbit despre calităţile de om de stat pe care le aveţi.

– Vă sînt recunoscător.

– Era un fleac, Mehy! Ascultaţi-mi sfatul şi cruţaţi-vă sănătatea.

Generalul zîmbi forţat. De îndată ce primarul se îndepărtă pentru a-şi turna şi în alte urechi valul de cuvinte mieroase, Mehy ieşi din sala de recepţii, în care majoritatea se îmbătaseră. Dupa zilele de îngrijorare şi panică, bogătaşii tebani puteau, în sfîrşit, să se relaxeze. După cum le promisese Tausert, în timpul noului regim ierarhiile vor rămîne aceleaşi.

Enervat la culme, Mehy îşi turnă nişte alcool de curmale, care-i arse gîtlejul. Oboseala... Puţin îi păsa, atîta vreme cît se simţea prins în capcană, la fel ca acele animale pentru care nu avea iertare! Stăpîn necontestat al regiunii, generalul trebuia să se supună de acum înainte voinţei reginei-faraon care, hotărît lucru, nu avea intenţia să-i acorde nici măcar puţin din puterea la care visa. La terminarea funeraliilor lui Siptah, Tausert părăsise Locaşul Adevărului, îndreptîndu-se către malul drept, spre palatul lui Ramses cel Mare. Aici, în marea sală de audienţe, convocase cele zece personalităţi tebane, cele mai influente, dintre care Mehy era cel mai important.

Discursul fusese scurt şi precis: regina-faraon avea să controleze toate sectoarele de activitate, inclusiv armata. Mehy se văzuse nevoit să-i arate imediat cazarma principală, în care regina îi întîlni pe ofiţerii superiori şi asistase la nişte manevre cu carele de luptă şi cu infanteria.

Profund umilit, generalul fusese obligat să se comporte ca un bun şi cinstit servitor al Maiestăţii Sale care primea ordine pe care le executa fără să discute.

– Te gîndeşti la regina asta blestemată, iubitul meu, şopti Serketa mîngîindu-l pe obraz.

– În curînd o să-şi bage nasul în arhivele Tezaurului şi o să-mi controleze orice activitate... La cea mai mică neregulă, viermi de teapa primarului nu vor ezita nici o clipă să mă ponegrească!

– Asta, dacă le voi lăsa timp s-o facă, leul meu drag.

– Să nu faci nimic de capul tău! îi ordonă Mehy.

– Nu trebuie să mă gîndesc cum am putea scăpa de tigroaica asta?

Generalul își prinse soția de talie și o strînse la piept.

– Poate că da, mielușica mea, poate că da... Dar numai atunci cînd voi hotărî eu. Ai înțeles?

– N-ar fi mai bine s-o fac mai devreme?

– Sper că ofensiva lui Tausert este doar un foc de paie destinat să le ia mințile curtenilor. Și mai sper că, în curînd, ea se va opri la o existență liniștită, de care mă voi ocupa chiar eu. De ce n-ar avea încredere în mine, așa cum are încredere și în alții?

– Pentru că e faraon și, mai mult, o femeie destinată să conducă! Ferește-te de ea, este un adversar de temut.

Mehy lua în serios cuvintele Serketei.

– Daca trebuie, vom acționa înainte ca ea să înțeleagă în ce fel îmi rezolv eu problemele în Teba.

Fericită, Serketa își imagina deja momentul fascinant în care va ucide un faraon.

– Dakter a sosit?

– Te așteaptă la tine în birou.

Omulețul gras și bărbos nu-și putea găsi locul. Cînd Mehy apăru, explodă, mînios.

– În sfîrșit! De ce n-am fost invitat la recepție și de ce a trebuit să intru aici cu o glugă pe cap?

– Pentru că această întrevedere trebuie să rămînă secretă.

Dakter își regăsi calmul, ca prin farmec. Atitudinea lui Mehy dovedea că generalul era hotărît să reia inițiativa.

– Aveți cumva nevoie de serviciile mele? întrebă savantul, cu o voce mieroasă.

– Am descoperit o tabără libiană în deșertul din vest.

Dakter păli.

– Libieni! Dacă au intenția să... atace Teba?

– Nu sînt decît pîndari, dar nu mai îndrăzniseră de multă vreme să se aventureze atît de aproape.

– Presupun că ați trimis un detașament să-i aresteze.

– Tausert îmi creează multe neplăceri; probabil că voi avea nevoie de noi aliaţi.

– Libienii, aliaţi… Păi ăştia sînt duşmanii din totdeauna ai Egiptului!

– Totul depinde de împrejurări, dragul meu Dakter. Vei pleca însoţit de paznicii deşertului, care cunosc bine regiunea, şi-i veţi captura pe cercetaşi.

– Nubienii îi vor ucide!

– Ordinele mele vor fi categorice, iar tu va trebui să veghezi asupra executării lor: mai întîi vor fi interogaţi, apoi vor primi un mesaj din partea mea.

Savantul era buimăcit.

– Cu alte cuvinte… vor fi eliberaţi prizonieri libieni! Nubienii nu vor accepta niciodată.

– Ordinele sînt ordine… Şi apoi le vei avea şi tu pe ale tale.

Generalul îi dezvălui lui Dakter ce aştepta de fapt de la el.

– Riscurile…

– N-ai de ales, prietene.

Privirea de gheaţă a lui Mehy îl făcu pe savant să nu mai poată protesta.

– Să reuşeşti, Dakter. În caz contrar, nu ţi-o voi ierta.

55.

Paneb îi propusese lui Tausert să înceapă, ca primă urgenţă, construcţia templului său pentru milioane de ani, între cel al lui Merenptah şi cel al lui Thutmosis al IV-lea. Regina-faraon acceptase, aşa că maestrul de opera desenase imediat un plan pe un rulou de piele, înainte de a-i cere părerea lui Hay, şeful echipei din stînga, cel care trebuia să înalţe edificiul cît mai repede. Acest templu urma să-i dea suveranei energia necesară pentru a domni şi a putea combate forţele malefice.

Nici un profan n-ar fi putut descifra indicaţiile exprimate în coţi şi grilele mari pe care le folosea un arhitect, cu scopul de a da viaţă templului. Comandate în cariere încă din ziua în care fusese anunţată încoronarea lui Tausert, primele blocuri soseau pe şantier, taiate neregulat, pentru ca puterea lor să nu se piardă în timpul asamblarii; simetria ar fi dus la uniformitate şi la moarte. Aşezate pe nişte sănii şi pe nişte balansiere mari care să uşureze transportul, erau examinate unul cîte unul. Maestrul de operă trebui chiar să arunce trei dintre ele.

– Ai pregătit mortarul? îl întrebă Paneb pe Hay.

– Am ales un ghips de cea mai bună calitate, care a reacţionat bine la coacere, aşa că rosturile orizontale nu vor fi prea groase. Probele de lubrifiant pentru alunecarea blocurilor mi s-au părut foarte bune.

Cu dragoste, Hay puse mîna pe una dintre pietrele destinate primului rînd.

– Gresia asta vibrează armonios, aprecie el, şi vom construi pereţi groşi, dar nu vom uita să le dăm fructul care să asigure circulaţia sevei minerale.

Paneb scobi el însuşi prima coadă de rîndunică, datorită căreia două blocuri aveau să se unească pentru totdeauna. Hay o acoperi cu o bucată dintr-o ramură de acacia, apoi repartiză munca între artizanii echipei din stînga. Fiecare îşi puse semnul personal pe pietrele primite pentru lucru.

Cînd Paneb îi auzi fluierînd primele măsuri ale cîntecului dedicat frumuseţii operei, ştiu că munca pe şantier se va desfăşura fără incidente.

Gărzile palatului regal păreau nişte sfrijiţi pe lîngă maestrul de operă al Locaşului Adevărului. Astfel că, prevăzător, căpitanul îşi luase cu el şase oameni pentru a-l conduce pe colos în biroul în care Tausert lucrase toată dimineaţa împreună cu responsabilii irigaţiilor.

Obosită, regina-faraon încercă să se înviorezе parfumîndu-se şi bînd o cupă cu lapte proaspăt aromatizat cu coriandru. Urma o întrevedere cu Paneb.

– Am început construirea templului pentru milioane de ani, Maiestate. Livrarea ultimelor blocuri de gresie va avea loc săptămîna asta şi în mai puţin de două luni veţi putea sfinţi naosul şi, apoi, ritualiştii vor putea oficia în fiecare dimineaţă în numele Maiestăţii Voastre.

– Îmi aduci veşti îmbucurătoare, maestre de operă!

– Ne-a rămas de făcut ce e mai greu, Maiestate.

– Adică locul meu de veci... Unde crezi că l-ai putea face?

Deşi nu ştia ce este frica, Paneb simţea o oarecare nesiguranţă dezvăluindu-şi planul, temîndu-se să n-o dezamăgească pe regină.

Tausert nu-i putea mărturisi că şi ea era la fel de îngrijorată. În care loc din Vale dorea confreria să deschidă creuzetul alchimic în care va învia sufletul ei de faraon?

– Nu credeţi că ar fi mai bine să-l descoperiţi singură, la faţa locului, Maiestate?

Pe deasupra Văii Regilor, se rotea în zbor un cuplu de şoimi pelerini. Gărzile nubiene se retraseră din calea lui Tausert şi a maestrului de operă, lăsîndu-le drum liber către Vale. Arşiţa era greu de suportat şi falezele străluceau, risipind o lumină puternică.

Mergînd înaintea suveranei, Paneb trecu pe lîngă mormîntul lui Ramses cel Mare, îl lăsă în dreapta pe cel al fiului său Merenptah şi, în stînga, pe cel al lui Amenmes, apoi trecu pe o potecă ducînd spre sud, care, după o vreme, o lua spre vest.

Maestrul de operă nu se opri în dreptul locului de veci al lui Siptah, aflat aproape faţă în faţă cu cel al cancelarului Bay. Continuînd către sud, se opri cu puţin înainte de mormîntul lui Thutmosis I, în vecinătatea căruia fusese săpat cel al lui Sethi al II-lea.

– Femeia înţeleaptă a ales acest loc, declară Paneb. După părerea mea şi a lui Fened Nasul, nici că se putea un loc mai potrivit.

– Centrul unui triunghi a cărui bază e formată de Bay şi de Siptah şi în vîrful căruia se află soţul meu defunct… La asta v-aţi gîndit cînd l-aţi ales?

– Stînca e curată şi poate fi uşor cioplită cu dalta. Ne va fi destul de simplu să săpăm la mare adîncime.

Tausert atinse faleza.

– Aşadar, acesta e locul!

– Dacă Maiestatea Voastră este de acord.

– E un loc minunat, Paneb.

Maestrul de operă simţi că Tausert avea nevoie să rămînă singură şi să mediteze în faţa acestei stînci neatinse încă, în care sufletul său va rămîne pe veci. Chiar şi el se îndepărtă puţin

pentru a o privi, nemişcată în bătaia soarelui, indiferentă la arşiţa de nesuportat. În acele clipe, maestrul de operă înţelese că el şi regina-faraon erau născuţi din aceeaşi flacără.

Timpul se opri, spiritul Văii Regilor pătrunse în sufletul lui Tausert, făcînd dintr-o femeie şi dintr-o regină un faraon al Egiptului.

– Paneb…

Colosul se apropie.

– Cînd începi lucrările?

– Aşteptam doar acordul Maiestăţii Voastre.

– Arată-mi planul pe care îl ai în minte.

Maestrul de operă îl trasă pe nisip. Acest gest îi aminti de adolescenţă şi de dorinţa lui arzătoare de a desena viaţa şi tainele ei.

– Dar… Te-ai gîndit la un mormînt imens!

– Nu numai imens, dar şi decorat cu picturi deosebite.

– Nu crezi că e un şantier prea ambiţios?

– Confreria e formata din artizani îndeajuns de experimentaţi pentru a duce opera la bun sfîrşit.

Minunatul chip al lui Tausert se întunecă.

– Nu cred că destinul îmi va rezerva mulţi ani de domnie… Şi sînt nerăbdătoare să-l reîntîlnesc pe Sethi.

Emoţionat, Paneb nu reuşi să spună nici măcar cîteva cuvinte de încurajare, pe care, de altfel, suverana nici măcar nu le-ar fi ascultat.

– Maiestate…

– Te ascult, maestre de operă.

– Confreria va da tot ce are mai bun, iar eu voi picta zi şi noapte. Nu vom pierde nici o clipă şi proiectul se va realiza cu siguranţă.

Tausert zîmbi, cu gravitate.

– Am încredere în tine, Paneb.

Colosul ar fi dorit să rostească alte cuvinte, dar nu i-o îngăduiau zeii. Tot ce-ar fi putut obține din partea acestei femei sublime era privirea ei pură, mai arzătoare decît jăratecul.

Mehy și Serketa organizau banchet după banchet, pentru a se putea întreține în particular cu principalii notabili ai provinciei tebane. Generalul constatase că prestigiul său nu scăzuse, deși nimeni nu putea discuta autoritatea reginei-faraon.

Dar Tausert nu va întîrzia să-i identifice pe membrii rețelei lui Mehy și să înțeleagă felul în care îi folosea pentru a-și menține dominația asupra cetății lui Amon. În schimbul fidelității lor, aceștia pretindeau tot mai multe privilegii, pe care generalul era constrîns să le aprobe.

În timp ce Mehy trecea printr-o criză de pesimism, Serketa își etala farmecele în fața unui gardian al arhivelor Tezaurului, un funcționar limitat și fără vlagă, amator de femei frumoase și inaccesibile. Soția generalului era prea plinuță pentru gustul său, dar ochii îi umblau pe rotunjimile-i atrăgătoare. Și cînd Serketa începea să vorbească precum o fetiță neroadă, se simțea cuprins de porniri ciudate.

– Ați gustat din acest vin alb, dragă prietene? întrebă Mehy apropiindu-se de cei doi.

– Mă tem chiar că am băut prea mult...

– Da' de unde! Trebuie să știi să profiți de plăcerile vieții! afirmă generalul servindu-și oaspetele cu generozitate.

– Prietenul nostru e fermecător, adăugă Serketa. Și are atîta umor!

– Mă flatați, doamnă Serketa.

– La drept vorbind, mulți dintre înalții demnitari nu sînt deloc simpatici! Și nu sînteți ca ei... Sînt sigură că soțul meu vă va oferi, în curînd, o avansare.

– Excelentă idee, aprobă generalul. Ce-ați spune de un post de administrator adjunct pe malul stîng?

Acesta fu surprins în mod plăcut.

– Ar fi... este...

– Cu un salariu dublu, bineînţeles.

– Nu ştiu dacă însuşirile mele...

– Pentru asta nu trebuie sa vă faceţi griji. N-aveţi de respectat decît o condiţie: să scoateţi din arhivă papirusurile contabile de pe această listă şi să mi le aduceţi chiar mîine dimineaţă.

Funcţionarul intră în panică.

– Eu n-am dreptul, eu...

Serketa se atîrnă de braţul lui.

– Sînteţi atît de drăguţ, nu ne puteţi refuza!

– Îmi sînteţi dator pentru postul pe care-l aveţi şi pentru avansarea pe care v-o ofer. Mă pot bizui pe dumneavoastră?

Privirea de gheaţă a generalului îl împietri pe gardianul arhivelor.

– Da, da... puteţi.

56.

Funcţionarul se speriase atît de tare încît, a doua zi în zori, se prezentă printre primii la administratorul principal de pe malul stîng. Pentru a nu da de bănuit celor de faţă că era grăbit să stea de vorba cu paznicul arhivelor, Mehy primi mai întîi alţi doi solicitanţi.

În ciuda dimineţii răcoroase, omul era leoarcă de sudoare.

– Ia loc, îl invită generalul închizînd bine uşa.

– Nu e nevoie... V-am adus tot ce mi-aţi cerut.

– Ia să văd.

Funcţionarul deschise un coş pătrat, din care scoase cinci papirusuri, pe care Mehy le cercetă unul cîte unul. Dacă ar fi ajuns în mîinile lui Tausert, aceasta ar fi înţeles cum, de mai mulţi ani, generalul îşi însuşea fonduri publice. E adevărat că ar fi avut nevoie de serioase cunoştinţe de contabilitate şi de simţul unui cîine de vînătoare, dar pentru Mehy era mai bine să evite orice risc.

– Am şters de pe lista generală numărul acestor papirusuri, spuse gardianul arhivelor, tremurînd. E ca şi cînd n-ar fi existat niciodată.

– Perfect, prietene.

– Şi... noul meu post?

– Îţi voi susţine candidatura începînd cu luna viitoare şi vei primi funcţia puţin timp după aceea. Dă-mi voie să-ţi ofer nişte vaze cretane foarte colorate, care sper să-ţi placă.

– E prea mult, într-adevăr prea mult!

– Poţi fi vreodată prea bun cu prietenii? Fii sigur că ai făcut cea mai bună alegere.

Cu ajutorul noului său salariu, fostul paznic al arhivelor Tezaurului intenţiona să se mute şi apoi să încerce să cucerească o femeie plăcută, care să nu poată rezista farmecului său. Petrecîndu-şi prea mult timp cercetînd documente contabile, funcţionarul nu mai credea în sentimente, dar avea mare încredere în puterea irezistibila a cifrelor.

Îşi privi cu dispreţ căsuţa cu două etaje situată în suburbia de nord a Tebei. Cum de se putu să se mulţumească atîta vreme cu atît de puţin, el, care era capabil să îndeplinească funcţii înalte? Şi nici grădiniţa asta în care nu încăpeau decît doi palmieri bătrîni nu era demnă de un om de condiţia sa! Nu va dura mult şi se va tolăni la umbra unor copaci minunaţi, sădiţi pe marginea heleşteului său personal.

O femeie sosi, plecîndu-şi cu umilinţă capul.

– Nişte vase preţioase… Sînt pentru dumneavoastră?

– Bineînţeles! Pune coşul pe masa aceea joasă.

Nerăbdător să descopere cadoul de preţ oferit de Mehy, funcţionarul desfăcu sfoara şi deschise cutia.

Foarte nervoasă pentru că fusese ţinută închisă prea multă vreme, o viperă neagră se repezi la gîtul victimei sale.

Cuprins de panică, nefericitul îşi duse mîinile la rană.

– Un medic, repede!

– Nu mai e nevoie, îi spuse Serketa, pe care funcţionarul abia o recunoscu, atît de bine era machiată. În mai puţin de trei minute, vei fi mort.

– Ajutaţi-mă, vă implor!

– Generalul ştia că n-o să-ţi ţii gura… Te las cu vipera, iar eu îmi iau vazele înapoi.

Serketa dispăru de lîngă funcţionarul ale cărui mişcări spasmodice nu făceau decît să grăbească împrăştierea veninului în sînge.

Asistînd la această agonie rapidă, criminala se gîndea că, prin dispariţia documentelor compromiţătoare, generalul era în afara oricăror bănuieli; dacă Tausert îşi va continua ancheta şi va băga de seamă că Mehy stăpîneşte Teba prin ameninţare şi corupţie, Serketa va avea grijă să scape de ea, înainte ca soţul ei să poată fi pedepsit.

Reuniţi în locaşul lor zugrăvit de curînd, artizanii echipei din dreapta ascultaseră cu atenţie discursul concis al lui Paneb cel Zelos.

Karo cel Posac, revoltat, protestă cu vehemenţă.

– Ne-ai promis că vei respecta programul obişnuit de muncă şi că nu ne vei lipsi de nici una dintre zilele libere. Şi acum ne ceri să facem o muncă peste puterile noastre, pentru a termina cît mai repede posibil locul de veci al lui Tausert!

– Ştiu că mi-am luat nişte angajamente, explică maestrul de operă, şi n-am intenţia să fac ceva împotriva voinţei voastre.

– Dacă refuzăm, interveni Pai Pîinică-Bună, nu vei putea să cioplești şi să decorezi acest mormînt de unul singur!

– Dacă nici unul dintre voi nu acceptă să lucreze în plus la acest proiect, va trebui s-o fac eu.

– Care sînt motivele acestei hotărîri? întrebă Ched Salvatorul, zîmbind ironic.

– Cum ştiu că secretul nu va părăsi această cameră, vă voi spune că domnia reginei Tausert riscă să fie scurtă. Fiind conştientă de acest lucru, se aşteaptă din partea confreriei la o muncă de calitate, dar şi rapidă, pentru a avea la vreme atît templul pentru milioane de ani cît şi un loc de veci.

– De ce să aibă un mormînt atît de vast? se miră Gau cel Exact. Cel dintîi Ramses, care n-a domnit decît doi ani, are unul mic, dar splendid.

– Dimensiunile mormintelor regale nu depind de numărul anilor de domnie, răspunse Paneb. După atîţia ani de experienţă, sînteţi cu toţii maeştri în meseria voastră şi capabili să duceţi la bun sfîrşit o asemenea operă.

– De unde ai aflat despre temerile lui Tausert? întrebă, curios, Unesh Şacalul.

– Mi-a mărturisit chiar ea că are această presimţire.

– Şi femeia înţeleaptă ce părere are? sări Fened Nasul.

– Ea nu spune nimic.

– Semn rău, constată Ipuy cel Iscoditor.

– Mie mi se pare însufleţitor acest proiect al maestrului de operă! declară Nakht cel Puternic. În ultimele luni am lucrat mult pentru exterior, a venit vremea să ne consacrăm principalului scop al muncii noastre.

– Nu vi se pare interesant să încercăm realizarea imposibilului? îi întrebă Ched Salvatorul. Să ai la dispoziţie destul timp pentru a crea un mormînt ca acela al lui Siptah nu dovedeşte cu adevărat de ce eşti în stare. Mîinile noastre n-au dat încă măsura a tot ce puteau mai bine. N-am nici forţa, nici sănătatea lui Paneb, dar voi lua parte la această aventură punînd în slujba ei toată energia pe care o am.

– Vom fi cel puţin doi, i se alătură, molcom, Didia cel Generos.

– Gata cu trăncăneala, interveni Thuty cel Savant: cine se opune propunerii maestrului de operă?

– Asta-i bună! exclamă Karo cel Posac. Nu mai încape nici o discuţie… În loc să irosim clipe preţioase, am face mai bine să ne pregătim pentru a coborî în Valea Regilor.

Destinsă şi satisfăcută pe deplin de crima pe care tocmai o săvîrşise, Serketa dormise pînă la amiază. Dar, privindu-se în oglindă, starea de beţie o părăsi brusc, fiindcă descoperi îngrozită un rid în colţul buzelor.

Ţipînd ca din gură de şarpe, îşi chemă camerista şi coafeza, cerîndu-le să-i aducă unguente şi creme.

– Mai repede, mai repede, nu trebuie să-i permit acestei oribilităţi să mă urîţească! Şi chemaţi-l imediat pe medic!

Machiată perfect, Serketa se simţi mai uşurată. Intendentul i se adresă cu respect.

– Un vizitator vă aşteaptă încă de azi-dimineaţă, doamnă Serketa.

– Cum se numeşte?

– N-a vrut să-mi spună. Am încercat să-l fac să plece, dar pretinde că are să vă încredinţeze un mesaj important. În acest caz, cum hotărîţi...

– Cum arată?

– De statură mijlocie, bine legat, cu capul rotund şi părul negru...

– Condu-l în chioşc şi spune-i că vin şi eu.

Intendentul nu îndrăznise sa spună că vizitatorul acesta vulgar semăna mult cu generalul Mehy. Cît despre Serketa, era convinsă că nu putea fi altul decît Tran-Bel, micul traficant de mobilă pe care ea îl manipula cum voia.

Înainte de a-l întîmpina pe acest oaspete nedorit care sosea pe neaşteptate, soţia generalului îşi verifică machiajul.

Intuise corect! Era chiar negustorul, cu zîmbetul lui fals şi cu privirea vicleană.

– Te-a-nţepat vreun tăun, Tran-Bel? Cum de ţi-ai permis să mă deranjezi acasă?

– Iertaţi-mi îndrăzneala, doamnă Serketa, dar este ceva urgent. Sper că nu ne aude nimeni!

– Nimeni.

– În Teba umblă o mulţime de zvonuri... Şi nu poţi şti ce e adevăr şi ce e minciună, dar este sigur că regina Tausert se comportă ca un adevărat faraon şi că soţul dumneavoastră este într-o situaţie cam... delicată. Dar să nu uitaţi că între noi trei există o legătură foarte puternică.

– De unde ai mai scos-o şi pe asta?

– Amintiţi-vă, doamnă Serketa... Unul dintre artizanii Locaşului Adevărului se numără printre cei mai apropiaţi prieteni. Ei bine, eu îl cunosc pe acest artizan. O asemenea informaţie se plăteşte în aur. Ce-ar fi să i-o vînd lui Tausert?

Ochii Serketei scoteau flăcări.

– Oh! exclamă el, ştiu la ce vă gîndiţi! Drăguţul de Tran-Bel devine incomod şi, dacă ar dispărea, nu ne va părea rău nici mie şi nici soţului meu. Vă sfătuiesc să nu vă mai gîndiţi la asta, pentru că mi-am luat măsuri de precauţie. Şi apoi, am încredere în dumneavoastră şi sînt convins că generalul Mehy are un viitor de invidiat.

– Şi ce vrei?

– Mai întîi, preţul tăcerii mele şi apoi, să vă fiu asociat într-una dintre afaceri. Una dintre cele mai bune, desigur.

Serketa îl privi îndelung pe negustor.

– De acord, decretă ea.

57.

– Cum să fie bolnav? se mira Paneb.

– Uite-aşa, bolnav, repetă soţia lui Casa Funie, o brunetă mică şi arţăgoasă. Asta e, şi trebuie să rămînă acasă.

– Bine dar în dimineaţa asta plecăm în Valea Regilor şi am nevoie de toţi membrii echipei.

– O să te lipseşti de Casa! Doarme şi nu vreau sa-l trezesc.

– Deci trebuie să mă ocup chiar eu de treaba asta.

– Oi fi tu maestru de operă, dar îţi interzic sa treci pragul locuinţei mele!

– Nu întrece măsura, că s-ar putea să mă enervez.

– Dacă nu mă crezi, întreab-o pe femeia înţeleaptă! L-a examinat şi i-a spus că e prea slăbit să se ridice din pat.

Bănuitor, Paneb porni cu paşi mari către locaşul Clarei. Femeia tocmai îngrijea glezna luxată a unui băieţel prea zburdalnic.

– Casa face pe bolnavul, îl acuză colosul.

– Suferă de o infecţie la rinichi pe care o voi trata timp de cîteva zile, preciză femeia înţeleaptă.

– Să nu-mi spui că nu se poate ridica, nu poate merge sau munci!

– Din nefericire, aşa este.

– Dacă îmi dai mînă liberă, îl vindec mai repede decît tine.

– Legea noastră îţi interzice să foloseşti un bolnav la muncă, pe şantier.

Neavînd încotro, Paneb trecu pe la scribul Mormîntului pentru a înscrie în *Jurnal* numele lui Casa şi motivele absenţei sale.

Spre surprinderea lui, îl găsi pe Kenhir îmbrăcat cu o tunică grosolană şi cu ustensilele de scris pregătite ca de plecare.

– Doar n-aveţi de gînd să vă căţăraţi pînă la strîmtoare, Kenhir!

– Ba da... bineînţeles! Ţi-ai putut închipui vreo clipă că nu voi asista la săparea unui nou mormînt regal? Hai să mergem!

Vînt din Miazănoapte, măgarul lui Paneb, trecuse autoritar în fruntea cortegiului. Tot atît de robust ca stăpînul său, ducea liniştit în spate lucrurile scribului Mormîntului. Tot el era cel care stabilea ritmul acestui urcuş, fiindu-i milă de oameni pentru încetineala şi nesiguranţa pasului lor.

Maestrul de operă revedea cu emoţie acest drum către strîmtoarea în care fuseseră construite oratorii şi colibe din piatră. Acolo dormeau artizanii în perioadele de muncă pe şantier şi tot acolo se simţeau mai aproape de cer. Pentru a păstra locul curat, focul şi pregătirea alimentelor erau interzise, dar sătencele puteau să le pregătească artizanilor prînzuri excelente.

Nopţile petrecute acolo erau de neuitat. Paneb se aşeza pe acoperişul colibei sale din blocuri mari de calcar lipite cu mortar şi admira Ursa Mare înconjurată de stelele mereu vii.

– Nici tu nu dormi? constată Kenhir.

– Ziua pe care am petrecut-o restaurînd stelele consacrate strămoşilor m-a făcut să-mi piară somnul. N-am încetat nici o clipă să mă gîndesc la Nefer, a cărui prezenţă este aproape materială.

– Fii liniştit, tu îl aperi şi-i prelungeşti existenţa... Dar te-ai gîndit bine la opera pe care vrei s-o începi?

– Focul pe care îl port în suflet mi-a dictat dintotdeauna planul locului de veci al lui Tausert.

– Ai rămas acelaşi, Paneb... Ştiam că vei învinge toate obstacolele încă din momentul în care am pledat în favoarea ta, în faţa tribunalului de admitere în confrerie. Şi nici cea mai înaltă funcţie nu te-a făcut să-ţi pierzi hotărîrea şi pasiunea pentru

munca ta. Fii totuşi prudent: ceilalţi artizani nu sînt croiţi din acelaşi material.

Kenhir se întoarse în coliba sa, singura formată din trei încaperi: în prima, se afla o banca în forma de U, marcata cu numele proprietarului, şi cîteva urcioare cu apă rece; în a doua, un pat de piatră acoperit cu o rogojină. A treia încăpere era de fapt un birou, în care bătrînul scrib îşi scria *Jurnalul Mormîntului*.

În această locuinţă modestă Kenhir îşi uita vîrsta şi durerile, caci retraia marile evenimente ale confreriei, la care avusese norocul să participe. Cîtă dreptate avusese renunţînd la o carieră, pe cît de strălucită, pe atît de neinteresantă, pentru a sluji Locaşului Adevărului! Unde ar mai fi putut să se apropie atît de mult de misterul vieţii şi unde ar fi putut trăi acea frăţie pe care încercările nu încetau s-o facă tot mai trainică?

Penbu, nubianul însarcinat cu supravegherea depozitului de materiale de la intrarea în Valea Regilor, îl lăsă să treacă pe Vînt din Miazănoapte, măgarul cel mai vestit de pe malul stîng, dar îi măsură pe artizani cu o privire cruntă.

– Unul lipseşte, observă el.

– Casa Funie este bolnav, îi explică scribul Mormîntului. Va veni şi el săptămîna viitoare.

Maestrul de operă îl chemă pe Tuza, colegul nubian al lui Penbu, şi-i ordona să supravegheze intrarea în mormîntul lui Tausert, de îndată ce aceasta va fi săpată. Înarmat cu o sabie scurtă, un pumnal, un arc cu săgeţi şi o praştie, nubianul putea ucide orice suspect care ar fi încercat să pătrundă în aceste locuri.

Cu ajutorul dulgherului Didia, Ched Salvatorul instala deja un atelier într-o scobitură adîncă a stîncii. Aveau să taie scînduri, pe care să aşeze oale, creuzete, vaze şi pîinici de culoare, ferite de razele soarelui cu o pînză albă. Dată fiind mărimea mormîntului, desenatorii şi pictorii aveau nevoie de material din belşug.

În faţa stîncii neatinse încă, femeia înţeleaptă îi înmînă maestrului de operă şorţul aurit, barosul şi dalta de aur, cu care

desprinse prima aşchie de calcar examinată îndată de Fened Nasul.

– Perfect, declară el.

Paneb începu să folosească tîrnăcopul cel mare, pe care focul ceresc desenase botul şi cele două urechi ale lui Seth, apoi cioplitorii în piatră îl urmară însufleţiţi. Începu dansul ritmat al uneltelor, însoţit de rîvna cu care ceilalţi artizani strîngeau de pe jos resturile de piatră, punîndu-le în coşuri zdravene de răchită şi ducîndu-le afară din şantier.

– Peretele ăsta e o adevărată fericire! exclamă Nakht cel Puternic. Aş putea să jur că abia ne aştepta.

– Nu mai vorbi atît, îl sfătui Karo cel Posac, şi foloseşte-ţi energia la săpat.

– Iar tu, loveşte păstrînd cadenţa, altfel îţi vei suci vreun muşchi! Alăturîndu-te lui Casa, am avea în total doi neputincioşi.

Fără să scoată nici un cuvînt, Paneb îl linişti pe dată.

Şi uneltele continuau să lovească stînca şi să cînte la unison.

– Trebuie să scăpăm imediat de Tran-Bel, hotărî generalul Mehy. Presupun că această misiune nu-ţi displace, iubirea mea!

Serketa îi masa spatele soţului ei, culcat lîngă bazinul cu lotuşi.

– M-ar distra mult, dar e prea devreme, leul meu drag.

– Vrei să-i laşi un răgaz coropişniţei ăsteia?

– Ne mai putem folosi de el.

– Dacă nu mă tem deloc de Tausert, de ce mi-ar păsa de un prăpădit care nu se gîndeşte decît să ne trădeze?

– Tocmai pentru că are această calitate! Nu vom găsi un aliat mai potrivit pentru a duce la bun sfîrşit planul pe care l-am ticluit.

Curios, generalul se întoarse.

– Tran-Bel, aliat? Nu ştii ce vorbeşti, Serketa! Pentru el contează doar cîştigul.

Femeia îşi trecu încet arătătorul pe pieptul lui Mehy.

– Chiar aşa, crocodilul meu, chiar aşa! Datorită acestui minunat defect, viermele ăsta sirian nu va bănui nimic. Ba mai mult, va fi atît de captivat, încît nu va fi deloc precaut.

– Mă faci tot mai curios... Ţii să devii un mare strateg?

– Asta doar tu o poţi aprecia...

Pe măsură ce Serketa îşi expunea planul, lui Mehy îi lăsa gura apă. Nu numai că ideea era senzaţională, dar le va aduce un avantaj hotarîtor în faţa confreriei.

Paneb n-ar fi crezut că şantierul va avansa atît de repede. Dar entuziasmul artizanilor şi precizia braţelor lor săpaseră o largă deschidere în stîncă şi începeau coborîrea cu o viteză neobişnuită.

Învingînd criza de rinichi, Casa Funie se alătură tovarăşilor săi, demonstrînd că rămăsese la fel de puternic.

În atelierul de desen, planul căpăta contur; maestrul de operă intervenea uneori pentru a mai strecura cîte o idee.

Kenhir trăia o bucurie imensă: datorită strălucirii sale şi unei magii personale, Paneb cel Zelos reuşise să îmbărbăteze echipajul, ale cărui calităţi păreau inepuizabile.

În fiecare seară, în tabăra din strîmtoare, toată lumea se arăta mulţumită. Se bucurau cu toţii de munca efectuată, hotărau ce să facă a doua zi şi se discuta fiecare amănunt tehnic, maestrul de operă ajungînd, în cele din urmă, la o concluzie categorică. Locul de veci al lui Tausert părea să fi cucerit cu totul echipa din dreapta; pînă şi Ched Salvatorul, atît de distant de obicei, se arăta pasionat de elaborarea acestei noi Mari Opere.

Hrănit de această sete de creaţie, Paneb nu mai ştia ce este oboseala şi nu dormea decît două ore pe noapte, adunînd putere pentru a doua zi numai din contemplarea stelelor.

În fiecare dimineaţă, se trezea primul şi, înainte de a-i scula pe cei care aveau un somn mai adînc, îngenunchea înaintea unei stele gravate de unul dintre înaintaşii săi, pronunţînd formulele rituale prin care era întîmpinat răsăritul soarelui.

Kenhir se întindea, încă somnoros.

– Aventurile astea nebuneşti nu mai sînt pentru vîrsta mea... Dar ce momente de fericire trăim!

– Este doar o fericire aparentă.

– Te gîndeşti la trădător, nu-i aşa?

– Şi, ca în fiecare dimineaţă, la asasinarea lui Nefer.

– Mă tem că nu se ştie încă totul...

Privirea maestrului de operă deveni atentă.

– Cineva urcă pe poteca ce duce la strîmtoare.

– Eşti sigur?

– Cred că e o femeie.

58.

Paneb nu se înşela.

După silueta delicată, o recunoscu pe Uabet cea Pură. Pentru că nu avea nici un coş în mînă, Zelosul se temea că urcase pentru a-i face oarece reproşuri.

Dar femeia îl făcu îndată să-şi schimbe gîndurile.

– Un mesaj urgent din Pi-Ramses. Factorul era foarte insistent, aşa că m-am gîndit că ar fi bine ca tu şi scribul Mormîntului să aflaţi cît mai repede ce cuprinde.

– Îţi sîntem recunoscători, Uabet.

– Eu cobor în sat.

Kenhir citi mesajul trimis de vizirul Hori.

– Mă întreb de ce scrisoarea asta n-a ajuns în mîinile reginei Tausert? spuse mirat Paneb.

Bătrînul scrib era nemulţumit.

– Un ordin de la Seth-Nakht: vrea să-i săpăm locul de veci în Valea Regilor.

– Dar Teba nu se află sub autoritatea sa.

– Seth-Nakht este faraon, îi aminti Kenhir, şi pretenţiile sale sînt legitime. Trebuie să respectăm acest ordin.

– Două morminte în acelaşi timp… Imposibil! Şi aşa le cer mult prea mult artizanilor din Locaşul Adevărului.

– Şi totuşi trebuie să găsim o soluţie.

– Să încetinim construirea locului de veci al lui Tausert? Nici vorbă! Negociaţi cu Seth-Nakht, Kenhir; sînt sigur că-l veţi convinge să mai aştepte.

– Nu mă supraestima. Se pare că regele e grăbit şi, în plus, are o idee foarte precisă asupra amplasamentului mormîntului său: în centrul Văii, pentru a fi cît mai aproape de faraonii pe care îi venerează, Ramses I, Sethi I şi Ramses al II-lea.

– Pînă acum, nici un monarh nu s-a purtat ca un tiran. Noi am fost cei care am avut iniţiativa alegerii. Deci confreria e cea care ar trebui să-i facă o propunere, ţinînd seama de condiţiile terenului.

– Acceptă măcar să studiezi această ipoteză! îi propuse Kenhir, care se simţea între ciocan şi nicovală.

– Artizanii sînt obosiţi, e timpul să ne întoarcem în sat.

Artizanii întruniţi vociferau; şi totuşi fiecare vorbi cu demnitate, avînd în vedere faptul că se aflau într-un loc sacru, protejat atît de strămoşi, cît şi de prezenţa nevăzută a lui Nefer cel Tăcut, al cărui scaun nu mai era ocupat de nimeni.

– Situaţia e cît se poate de clară, rezumă Userhat Leul: doi faraoni domnesc în acelaşi timp, fiecare doreşte să i se facă mormîntul, dar noi nu putem crea decît unul singur! Cel al lui Tausert a fost deja început, regina-faraon stă la Teba, aşa că nu cred să mai fie ceva de spus.

– Nu sînt de acord! obiectă Unesh Şacalul. Regula noastră ne obligă să ascultăm de ordinul unui faraon, mai ales atunci cînd este vorba de locul său de veci.

– Eşti în stare să te dedublezi şi să lucrezi în acelaşi timp în două locuri? îl ironiză Thuty cel Savant. Trebuie să alegem!

– Seth-Nakht ne va face să plătim scump dacă nu vom fi de acord, se îngrijoră Renup cel Jovial.

– Nu noi, ci regina Tausert trebuie să se descurce cu el! interveni Karo cel Posac.

– Eu cred că scribul Mormîntului e cel care ne poate scoate din acest impas, spuse Pai Pîinică-Bună.

– Trebuie să rămînem uniți, preconiză Ched Salvatorul.

– Deci nu există decît o singură soluție, hotărî maestrul de operă, să-i mulțumim pe ambii faraoni.

– Și cum vei proceda? îl întrebă Ipuy cel Iscoditor.

– Mai întîi veți avea trei zile de odihnă. Apoi vom face o echipă restrînsă care să înceapă săparea mormîntului pentru Seth-Nakht, în partea centrală a Văii.

– Vei face și tu parte din această echipă? întrebat îngrijorat Didia cel Generos.

– Nu, eu mă voi ocupa de șantierul principal.

– Și pe cine numești?

– Nakht cel Puternic, Fened Nasul și Ipuy cel Iscoditor vor lucra respectînd copia planului Văii pe care le-o voi înmîna.

Auzind aceste cuvinte, trădătorul se gîndi la un proiect de risc minim, dar cu un avantaj maxim, începînd cu inevitabila destituire a maestrului de operă.

Fără Paneb, confreria și-ar pierde echilibrul și nu s-ar mai putea apăra ca înainte.

Și atunci va putea ajunge la piatra de lumină.

La miezul nopții și sub privirea atentă a lui Negruțu' și a Orătaniei Nesuferite, Kenhir trase cele trei zăvoare ale camerei ferecate, al căror mecanism nu era cunoscut decît de el și de maestrul de operă.

– Totul e în regulă? întrebă Paneb.

– Nici urmă de forțare.

La lumina unei torțe, bătrînul scrib dădu la o parte dălțile din cupru de cea mai bună calitate, apoi desfăcu sfoara groasă cu care era legată o casetă din lemn de abanos.

Ridică temător capacul, dar comoara nu dispăruse. Cu grijă, Kenhir derulă papirusul pe care era desenat planul Văii Regilor cu amplasarea locurilor de veci.

– Voi copia partea care ne interesează, anunţă Paneb, şi mîine dimineaţă i-o voi încredinţa lui Fened.

În timp ce, cu o mînă sigura, maestrul de opera desena, Kenhir era numai ochi şi urechi. Dar gîsca şi cîinele, paznici vigilenţi, nu dadeau nici un semn de enervare.

Pînă în momentul în care Kenhir închise uşa camerei ferecate, nu avusese loc nici un incident. Liniştit, satul dormea.

– Nu-mi place treaba asta, spuse maestrul de opera.

– Te aşteptai la un atac din partea înghiţitorului de umbre?

– Nu, mă gîndeam la pretenţiile lui Seth-Nakht.

– Ai găsit soluţia cea buna şi fiecare este de acord cu ea.

– Soluţia cea bună... Nu sînt sigur că e aşa.

– De ce te temi, Paneb?

– Asta aş vrea să ştiu şi eu! Hai sa ne odihnim.

Perizome zăcînd aruncate pe jos, vase murdare în bucătăria neîngrijită, un pat pe cale să se prăbuşească... În casa lui Fened era un adevărat dezastru. De cînd divorţase, cioplitorul în piatră uitase de grijile domestice.

Paneb îl scutură.

– Trezeşte-te, Fened!

– Ah, tu erai... Dar e zi de odihnă!

– Iata planul de care te vei folosi după ce voi da prima lovitură de tîrnăcop.

– Înainte să-l studiez, va trebui să pot deschide ochii.

– Nu ţi-ar strica un ajutor la treburile din casă...

– Nici vorbă! Nu mai vreau să văd nici picior de femeie în casa mea! O să dau singur cu mătura.

– Dacă promiţi...

– Un Servitor al Locaşului Adevărului se ţine întotdeauna de cuvînt! îi aminti Fened, ridicîndu-se din pat. Dar, ia spune... De ce îmi încredinţezi tocmai mie o sarcină atît de grea?

– Pentru că împrejurările nu-mi permit să mă ocup eu de aceste treburi. N-avea grijă: dacă va avea loc vreun incident, numai eu voi fi răspunzător.

– Bine... Mă spăl și apoi mergem amîndoi în Vale.

Dakter nu era în apele sale.

Din cauza intestinelor sale bolnave, trebuise să meargă la toaletă de mai multe ori, întîrziindu-i pe paznicii deșertului, istoviți din cauza acestui savant neobișnuit cu astfel de expediții. Dar generalul Mehy în persoana le ordonase să asculte de Dakter, interzicîndu-le să protesteze.

– Încă nici un libian la orizont? întrebă Dakter, încercînd să-și calmeze durerile cu ajutorul unei pietre calde lipite de burtă.

– Ba da... Și ar trebui să vă gîndiți bine.

– La ce, comandante?

– În curînd situația va deveni periculoasă. Libienii sînt mai cruzi decît fiarele sălbatice, așa că o înfruntare ar putea fi deosebit de violentă. Nu sînteți pregătit pentru așa ceva.

Dakter se umflă ca o broască.

– Generalul Mehy mi-a încredințat o misiune și doresc s-o îndeplinesc, oricare ar fi riscurile. Eu sînt șeful acestei expediții, și nu altul! Și vă amintesc că pe acești libieni îi vreau vii.

– Se vede că nu cunoașteți nici terenul, nici vînatul pe care-l urmărim!

– Știam că soldații aflați sub comanda voastră sînt dintre cei mai buni... S-o dovedească!

Atîta dispreț îl răni pe ofițer.

– Da, sîntem cei mai buni și o vom dovedi.

– E tot ce sper. Cînd vom pune mîna pe libienii ăștia?

– În două zile, cel mai tîrziu... Încep să dea tîrcoale și să lase urme. Cu alte cuvinte, sînt obosiți și nu li s-au dat indicații precise. Oricît de vicleni ar fi, nu ne vor scăpa.

59.

Şase Degete putea străbate deşertul cu ochii închişi. Şeful cercetaşilor libieni fusese poreclit astfel pentru că avea cîte un deget în plus la fiecare picior, fiind considerat de unii un demon fără lege şi credinţă. Dar el ştia că, pentru a supravieţui într-un mediu ostil, nu trebuie să te laşi niciodată pradă slăbiciunii şi tot timpul, chiar şi în somn, trebuie să fii în stare de alertă.

Apropiindu-se de vestul Tebei, scăpase de vreo douăzeci de ori de patrulele egiptene, formate din războinici la fel de periculoşi ca şi el. Se simţea aproape de neînvins, purtînd în suflet dorinţa de a-i face pe oamenii faraonului să plătească scump toate umilinţele pe care le îndurase poporul său.

Hotărît lucru, era încă prea devreme pentru un atac masiv împotriva bogatei cetăţi a zeului Amon, bine păzită de soldaţii generalului Mehy. Pentru a pregăti ofensiva, ar fi trebuit să descopere mai întîi poziţia posturilor avansate.

– Putem face focu', şefu'? îl întrebă cel mai de încredere dintre ajutoare.

– Doar acolo, lîngă movilă, cu jăraticul de ieri.

– Asta va fi cam greu...

– Ce vrei să spui?

– Jăraticul de ieri a rămas în tabăra de ieri.

Şase Degete îşi pălmui compatriotul.

– Nu ţi-am ordonat să-l iei cu tine?

Cercetaşul îl ameninţă cu un cuţit.

– Cu mine nu se poartă nimeni aşa!

– Biet tîmpit! Pentru egipteni, un semn ca ăsta este...

O sageata se înfipse între cei doi oameni şi o voce aspră îi ţintui locului.

– Pe pîndarii voştri i-am făcut prizonieri. Nu încercaţi nimic pentru că nu mai aveţi scăpare.

Tortura, apoi execuţie: iată ce-i aştepta. Şase Degete ar fi sărit cu plăcere la bătaie, dar gărzile erau prea aproape. La cel mai mic gest de ameninţare, libianul ar fi fost străpuns de săgeţi.

– Legaţi-i fedeleş, ordonă Dakter.

Frînghiile le pătrunseră în carne; mîna dreaptă a lui Şase Degete se strîmbă de durere.

– Numele şi scopul misiunii tale, îl întrebă Dakter pe cel care părea a fi şeful.

Libianul îl scuipă. Savantul îşi şterse barba cu dosul palmei.

– Lasaţi-mă să mă ocup de neobrăzatul ăsta! ceru comandantul.

– Fără violenţă!

– Dar nici nu ştiţi cu cine aveţi de a face!

– Banditul asta se numeşte Şase Degete, spuse un egiptean privind picioarele libianului. Se pare că este unul dintre cei mai buni cercetaşi... O captură pe cinste!

– Vreau să ramîn singur cu el, pretinse Dakter.

– Aveţi grijă, îl sfătui comandantul îndepărtîndu-se.

Mirat, Şase Degete îl măsura pe Dakter din cap pînă-n picioare.

– Tu nu eşti soldat...

– Nu, sînt un negociator.

– Dacă ai inventat vreo nouă formă de tortură, dă-i drumul! În orice caz, de la mine nu vei obţine nici o informaţie.

– Dar eu am una, şi încă de soi: generalul Mehy vrea să se întîlneasca, în secret, cu unul dintre şefii tăi.

– Îţi baţi joc de mine!

– Întîlnirea e fixată pentru miezul nopţii, peste trei luni noi, lîngă puţul părăsit de la ieşirea din uedul gazelelor.

– Şi tu îţi poţi imagina că libienii vor cădea într-o cursă atît de grosolană?

– Generalul nu va veni cu armata, ci cu vreo cîţiva paznici ai deşertului. Vei putea verifica destul de uşor. La fel va face şi şeful tău. Daca nu, întrevederea nu va avea loc. Şi, crede-mă, veţi avea mult de pierdut, căci generalul intenţionează să fie deosebit de generos cu viitorii săi aliaţi.

– Viitorii săi aliaţi… repetă Şase Degete, zăpăcit complet.

– Mehy vrea să vă încredinţeze o misiune, pentru care va plăti foarte bine.

Pentru o fracţiune de secundă, dorinţa de cîştig depăşi neîncrederea.

– Minţi întruna!

– Vă voi da drumul, ţie şi oamenilor tăi, pentru ca mesajul să poată ajunge la destinaţie.

– Să ne dai drumul… Imposibil!

Dakter se întoarse către nubieni.

– Dezlegaţi-i pe libieni şi lăsaţi-i să plece.

Comandantul se proţăpi în faţa omuleţului bărbos, de parcă l-ar fi înţepat tăunii deşertului.

– Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Toţi aceşti criminali trebuie să fie condamnaţi la moarte.

– N-ai înţeles ce-am spus, căpitane?

– Ce să înţeleg?

– Aceşti cercetaşi nu prezintă interes pentru generalul Mehy, îi spuse Dakter, încet. El nu-l vrea decît pe şeful lor şi nu va reuşi să pună mîna pe el decît printr-o capcană bine gîndită. De altfel, voi veţi fi eroii acestei aventuri.

– Îmi place şi nu-mi place, declară Fened Nasul.

Nakht cel Puternic lăsă jos tîrnăcopul şi îşi şterse fruntea.

– Ce-ar fi să vorbeşti mai clar?

– Stînca e bună, calcar de calitate, dar locul ăsta seamănă cu o femeie care n-are chef de nimic.

– Cred ca divorţul continuă sa-ţi frămînte creierul! spuse Ipuy. Uită de femeia care ţi-a amărît zilele şi vei vedea că viaţa merită să fie trăită.

Fened scoase pieptul înainte.

– N-am confundat niciodată problemele personale cu îndatoririle profesionale… Ţi se spune „cel iscoditor", aşa că ar trebui s-o ştii.

– Chiar şi cei mai puternici îşi pierd îndemînarea în urma neînţelegerilor cu femeile, decretă Nakht.

– În loc să inventezi comparaţii fara haz, mai bine ai pune mîna pe baros şi pe daltă, ca munca să poată avansa.

– Sînt unii care dau din gură şi sînt alţii care muncesc, observa Ipuy ştergîndu-şi tîrnăcopul.

– Tu regreţi că nu lucrezi pentru mormîntul lui Tausert, nu-i aşa?

Iscoditorul îşi puse jos unealta cu delicateţe, apoi îşi privi colegul drept în ochi.

– Oamenii se împart în două categorii: nerozii şi ceilalţi. Mă tem că faci parte din prima categorie. Alegîndu-ne pe noi trei pentru îndeplinirea acestei sarcini, maestrul de operă ne-a onorat cu încrederea sa, fapt pentru care eu mă simt foarte mîndru.

– M-ai făcut nerod, nu-i aşa?

– Nu sîntem încă în pauza de masă, interveni Nakht. O să ciorovăiţi mai tîrziu.

Cel Puternic continuă să sape culoarul. Ceilalţi doi îl observau, aruncîndu-şi priviri cu coada ochiului.

– Puţin mai la dreapta, îi atrase atenţia Fened, care urmărea cu sfinţenie planul desenat de maestrul de operă.

– Ciudat…

– Ce se întîmplă?

– Roca sună altfel decît pînă acum.

– Lasă-mă să văd.

Fened luă o daltă lată şi lovi în stîncă.

– Ai dreptate, ai putea jura că e foarte subţire.

– Mai uită-te o data la plan.

– N-am făcut nici o greşeala, sîntem în direcţia cea buna.

– Atunci, hai să continuam!

Cei trei Servitori ai Locaşului Adevărului continuară lucrul cu mai multă rîvnă. Fără să poată rivaliza cu colegii lor care, pe şantierul consacrat lui Tausert, progresau cu o viteză uimitoare, le vor demonstra totuşi că şi o echipă mică e în stare să obţină rezultate excepţionale.

Şi tîrnăcopul lui Nakht lovi încă o dată, cu puterea necesară cît să învingă obstacolul fără să strice unealta. Dar vîrful se înfipse atît de adînc, încît cioplitorul în piatră se dezechilibră, gata-gata să dea drumul cozii.

– Ce te-a apucat? se enervă Ipuy. Pariez că ai băut ceva pe furiş!

Ruşinat, Nakht se ridică de jos, pus pe cearta.

– Termină cu aiurelile! Mi se întîmplă pentru prima oară sa cad... Locul ăsta e blestemat, iata explicaţia.

Ipuy se apleacă peste fanta deschisă de tîrnacop.

– Nu e vorba de nici un blestem... Atîta doar că ai deschis o falie într-un fel de peşteră.

Fened apropie o torţă de orificiul creat.

– Să lărgim deschiderea.

Nakht nu se lăsa rugat.

Cu eforturi mari, cel Puternic deschise un pasaj destul de larg pentru ca Ipuy cel Iscoditor să se poată strecura în scobitură.

– Ce vezi acolo?

– Un alt pasaj... Trebuie să mă caţăr.

– Fii prudent!

– O să meargă, n-ai grijă!

---

[1] 0,52 metri (n.tr.).

Ipuy se făcu nevăzut numai pentru cîteva minute, dar păru să dispară pentru totdeauna.

Cînd Iscoditorul reapăru, era livid ca un mort.

– Nu pot să cred... Am intrat în mormîntul faraonului Amenmes!

60.

– S-a întîmplat ceva grav, îi spuse Ched Salvatorul lui Paneb, ești chemat de cei trei artizani de la mormîntul lui Seth-Nakht.

Maestrul de operă ieși la aer.

– Vreun necaz, Fened?

– Mai bine zis, o catastrofă! Urmîndu-ți planul, am nimerit în plin în locul de veci al lui Amenmes!

– Imposibil!

– Și totuși e adevărat, adăugă cu regret Ipuy cel Iscoditor.

Paneb se duse imediat la fața locului și constată că Ipuy nu exagera cîtuși de puțin.

– Ce-i de făcut? întreba Nakht.

– Închideți ermetic culoarul pe care l-ați săpat.

– Renunțăm la locul ăsta?

– N-avem încotro.

– Știam eu că nu-mi place ceva aici, repetă Fened, simțeam că nu-mi place deloc!

– Lasă comentariile pentru mai tîrziu, interveni Nakht. Deocamdată închidem la loc.

Echipa luase drumul către strîmtoare într-o tăcere de mormînt. Paneb mergea în frunte, fiind urmat cu greu de ceilalți.

Ajuns primul la cătun, se opri să privească apusul soarelui, ca și cînd nu mai exista pe lume nimic altceva.

Artizanii începură să mănînce în tăcere. Doar Kenhir îndrăzni să se apropie de Zelos, a cărui umbră gigantică acoperea o parte din munte.

– Trebuie să scriu în *Jurnalul Mormîntului*, Paneb.

– Și de ce n-o faceți?

– Toată echipa știe de acest incident îngrozitor și sînt obligat să-l consemnez în scris.

– Faceți așa cum se cuvine, Kenhir.

– Din păcate, nu va fi de ajuns...

– Și ce-ar mai fi?

– Maestrul de operă se află deasupra legilor confreriei, ba dimpotrivă. Ținînd seama de gravitatea acestei greșeli, sînt obligat să convoc tribunalul.

Paneb se întoarse către Kenhir.

– Pe mine vreți să mă judecați?

– S-ar putea ca tribunalul să te găsească nevinovat, acceptînd ca tu să conduci și mai departe lucrările confreriei, dar s-ar putea să te acuze de această greșeală și să te condamne la părăsirea funcției pe care o ai.

Declarația scribului Mormîntului fu urmată de o îndelungă tăcere.

– Nu mă voi prezenta în fața tribunalului, anunță Paneb, pentru că știu dinainte rezultatul deliberărilor. Răspunderea este a mea, așa că eu sînt singurul vinovat.

Auzind vocea puternică a maestrului de operă, artizanii deveniră atenți, uitînd să mai mănînce.

– Nu trebuie să faci asta, îl sfătui scribul Mormîntului. Știi bine că te bucuri de respectul tuturor.

– Un respect care va duce la destituirea mea... Trăiți într-o țară cu mult soare, dar nu suportați razele fierbinți ale acestui astru. Noi doi nu sîntem croiți din același material. Căutați confortul, siguranța, dar nu acceptați ca lumina verii să vă inunde

inima. Mîine vă veţi reîntoarce în sat şi veţi alege un alt maestru de operă.

Toţi artizanii se ridicară.

– Ce ai de gînd să faci? se îngrijoră Kenhir.

– Ma duc să respir aerul curat al crestei şi să mă las pîrjolit de arşiţă.

Nimeni nu îndrăzni să protesteze în faţa atitudinii sale solemne. Dar cînd Paneb ieşi din cătun, Nakht cel Puternic îl ajunse din urma.

– Nu te vei întoarce viu de acolo!

– Ce importanţa mai are, din moment ce sînt exclus din confrerie?

– Tribunalul nu s-a pronunţat înca!

– Greşeala mea e mai gravă decît o crimă, o vor putea confirma toţi artizanii. De aceea voi cere crestei să se facă dreptate.

– Dacă ea îl consideră nevinovat pe Paneb, preciză Thuty cel Savant, îl vom avea în continuare şef de echipă şi maestru de operă.

Kenhir nu-şi mai ridica privirea. Ştia bine că niciodată creasta muntelui nu-i iertase pe cei vinovaţi. Pentru Paneb ar fi fost mai bine să se prezinte în faţa „adunării echerului şi a unghiului drept", care i-ar fi recunoscut buna-credinţă.

Dar Paneb nu era omul care să umble cu jumătăţi de măsură. Nu va accepta niciodată să devină un simplu artizan după ce a fost maestru de operă. Înfruntînd soarele arzător al crestei, dorea să fie purificat de greşeala sa prin puterile divine, putînd astfel continua să creeze mormîntul lui Tausert, în care ştia că va pune întreaga sa artă.

Ca scrib al Mormîntului, Kenhir nu avea dreptul să fie indulgent faţă de un maestru de operă, oricare i-ar fi fost calităţile, căci opera era mult mai importantă decît omul. Asta era legea Locaşului Adevărului dintotdeauna şi, dacă n-ar mai fi fost aplicată, confreria ar fi dispărut. Fiindcă Paneb era iubit de artizani, aceştia aveau să-l urască pe scribul Mormîntului pentru

neîndurarea sa, dar ce putea să facă? Trebuia sa fie neîndurator pentru a proteja întregul sat.

– Cred că, aşteptînd judecata crestei muntelui, ne putem odihni la noi acasă! sugeră Unesh Şacalul, plin de îndîrjire.

– Asta numai daca nu cumva Kenhir doreşte să ia conducerea lucrărilor, spuse ironic Casa Funie.

Bătrînul scrib nu răspunse provocării şi, proptindu-se în toiag, începu să coboare. Îl dureau oasele şi nici măcar nu era dispus să admire splendida panoramă care-l încîntase întotdeauna. De acum înainte toţi vor crede că-l persecuta pe Paneb cel Zelos şi, ca urmare, va fi nevoit să se îndepărteze de satul pe care nu va înceta niciodată să-l iubească. Cel puţin va muri cu conştiinţa împăcată că şi-a făcut datoria de scrib al Mormîntului, cea mai ingrată dintre funcţii. Dar de ce un desenator atît de experimentat ca Paneb făcuse, copiind planul originar, o greşeală atît de grosolană?

Turcoaza se lovi de Niut cea Neobosită, care stătea în uşa biroului lui Kenhir.

– Este adevărat că scribul Mormîntului l-a trimis pe Paneb la moarte?

– Cum poţi sa crezi aşa ceva? Zelosul e cel care a hotărît să înfrunte creasta muntelui, fără ca să-l oblige cineva.

– Dar Kenhir e cel care intenţiona să-l aducă la judecata tribunalului!

– Era de datoria lui, Turcoaza, dată fiind gravitatea evenimentului. Să ştii că aceleaşi explicaţii i le-am dat şi lui Uabet cea Pură, spunîndu-i că nici un artizan sau vreo preoteasă a lui Hathor n-ar putea condamna rigoarea legii noastre. Soţul meu n-a făcut decît s-o aplice şi ar trebui să-l felicităm pentru asta.

– De ce nu vrea să iasă?

– Pentru că e deprimat şi obosit. Crezi că alegerea lui Paneb l-a bucurat? N-are rost să-i mai purtăm pică scribului Mormîntului. Nu şi-a făcut decît datoria.

Impresionată de îndîrjirea tinerei soţii a lui Kenhir, Turcoaza batu în retragere şi plecă spre locuinţa femeii înţelepte. Superba roşcată nu şi-ar fi putut închipui că Zelosul ar fi putut vreodată disparea. Simţea mereu căldura atracţiei sale, ca şi cînd ar fi strîns-o în braţe fără s-o poată părăsi.

De la prima întîlnire, cînd trupurile lor înfierbîntate se doreau cu aceeaşi pasiune cu care aveau să facă dragoste de fiecare dată, Turcoaza nu-l înşelase niciodată pe Paneb. Şi totuşi rămînea o femeie liberă, gata să-l farmece pe cel care-i va plăcea, necunoscînd însă altă pasiune în afara celei trăite cu frumosul colos.

Tocmai ea, atît de îndrăgostită... Tînărul nărăvaş, ridicat la demnitatea de maestru de operă al confreriei, îi transmitea o magie ciudată, ale cărei taine nu-i erau încă dezvăluite. Nu, nu voia să-l piardă!

Femeia înţeleaptă avea cu Selena o discuţie aprinsă, fetiţa cerîndu-i veşti despre tatăl ei.

– E adevărat că a plecat singur pe munte?

– Da, Selena.

– Vrea să ajungă sus, s-o vadă pe zeiţă?

– Se pare că asta vrea.

Ştiind că femeia înţeleaptă n-ar fi minţit-o niciodată, copila rămase pe gînduri.

– Bine, mă duc să citesc papirusul despre bolile de plămîni.

Selena se retrase în biblioteca Clarei.

– Nu-şi dă seama de gravitatea situaţiei, spuse Turcoaza.

– Te înşeli.

– Selena pare atît de calmă, de indiferentă!

– Cunoaşte şi creasta şi îl ştie şi pe tatăl său.

– Lasă-mă să urc şi eu, Clara. Vreau să-l ajut pe Paneb!

– Prea tîrziu, Turcoaza. Judecata asta trebuie înfruntată numai de el.

– Luaţi măcar puţină supă de legume, îl îndemnă Niut pe Kenhir, cuibărit, fără vlagă, într-un fotoliu.

– N-am chef nici să manînc, nici sa beau.

– N-o să-l aduceți înapoi pe Paneb nici dacă stați așa întristat, nici renunțînd la mîncare.

– Tot satul mă urăște.

– Nu contează, atîta vreme cît știți că n-ați facut nimic rau!

– Nimic rău, nimic rău... Ușor de zis!

Niut cea Neobosită se încruntă.

– Aveți ceva să vă reproșați?

– Nu știu, dar simt că am omis un amănunt important... Dă-mi puțin vin.

– Credeți că vă va ajuta să gîndiți mai limpede?

– Nu se știe niciodată.

Niut îi turnă doar puțin vin, pe fundul unei cupe.

Și, golind-o, Kenhir își reveni.

– Mă dor prea tare picioarele ca să mă pot deplasa... Du-te și cheamă-l pe Fened Nasul. Spune-i să-mi aducă imediat planul desenat de Paneb.

61.

Urcînd pe munte, Paneb își amintea vorbele lui Ched Salvatorul: „Viața ne rezervă, în mod fatal, încercări care ne fac să cădem din vîrf. Pentru tine căderea va fi și mai dureroasă decît pentru ceilalți. Atunci să-ți amintești însă de victoria asupra demonului din întuneric".

Scaldat în soare, muntele Tebei ascundea cu adevărat un monstru împotriva căruia trebuia să lupte? Colosul se gîndea mai degrabă la căderea neașteptată ce îi răpea funcția de maestru de operă, care devenise singura sa rațiune de a fi, fără să mai știe de altceva. Zelosul se simțea gata să-i înfrunte pe adversarii cei mai îndîrjiți, dar faptele îl atacaseră pe neașteptate și se trezise învins fără să fi apucat să lupte.

Preotesele lui Hathor afirmau că nimeni nu trebuia să urce pe culme fără să-i ofere buchete de flori zeiței Apusului, pentru a-i domoli mînia. Paneb se ducea cu mîinile goale, purtînd în el o ofrandă unică, o revoltă în stare să miște dealurile dimprejur.

Zelosul nu voia nici răsăritul soarelui, nici apusul; numai lumina intensă a amiezii l-ar fi putut judeca. De aceea, așteptă arșița de la mijlocul zilei pentru a înfrunta creasta, protectoare a Locașului Adevărului și, totodată, flacăra nemiloasă care-i mistuie pe imprudenți și pe vanitoși.

Ajuns la oratoriul din vîrful muntelui, Paneb ridică pumnul.

– Tu, care iubeşti atît de mult liniştea, răspunde-mi! Fiind încarnarea lui Maat, stăpîna cerului, a naşterii şi a transformării, spune-mi dacă mă consideri demn de a conduce confreria şi pe Servitorii tăi! Greşeala pe care am făcut-o este atît de gravă, încît nu-mi mai permite să creez locul de veci al reginei-faraon Tausert?

La început, nu-i răspunse decît liniştea.

O linişte implacabilă, atît de apăsătoare, încît pînă şi umerii lui Paneb o simţeau zdrobitoare. Cu aceeaşi vehemenţă, îi puse din nou întrebarea zeiţei.

În aceeaşi clipă, muntele se mişcă.

Nu era cutremur de pămînt, ci un fel de dans foarte lent care-l făcu pe colos să se clatine.

– În sfîrşit, te-ai hotărît să vorbeşti! Nu pregeta, vorbeşte mai tare, să-ţi aud bine verdictul!

Paneb abia îşi regăsea echilibrul cînd stîncile de deasupra se crăpară, lăsînd să ţîşnească o lumină roşie.

Scoase un ţipăt de durere ducîndu-şi mîinile la ochi, dar rămase în picioare.

Cînd deschise ochii, constată că orbise.

– Nu vrei să mă mai laşi să pictez pentru că eşti o zeiţă crudă! Am uitat oare să disting binele de rău? Am jurat strîmb sau am pîngărit numele lui Ptah, patronul constructorilor? Pentru că tăcerea ta mă revoltă, încerci să mă distrugi umilindu-mă, dar nu vei reuşi! Chiar dacă leul din tine mă poate devora şi vîntul cel dezlănţuit mă va duce departe!

Vocea lui Kenhir tremura.

– Ne-am înşelat cumplit… De fapt e vorba de o manipulare oribilă… Paneb n-a comis nici o greşeală… Priveşte planul, Clara, priveşte-l bine!

Femeia înţeleaptă examina documentul cu atenţie.

– În acest desen nu recunosc mîna lui Paneb.

Scribul Mormîntului jubila.

– Este exact concluzia mea! Trădătorul a furat desenul maestrului de operă de la Fened, a făcut o copie greşită, copie care a fost apoi folosită de artizanul nostru... Iată cauza adevarată a acestui îngrozitor accident! Dacă nu mi-ar fi venit ideea că desenul ar putea fi masluit, aş fi continuat să-l cred vinovat pe Paneb.

– L-aţi întrebat pe Fened?

– Bineînţeles! Spune că nimic nu-i era mai uşor hoţului decît să fure documentul, înlocuindu-l cu altul. Să fie oare Fened, înghiţitorul de umbre, atît de pervers încît să comită un fals şi să treacă drept victimă... E absurd!

– Mă duc să-l caut pe maestrul de operă, hotărî femeia înţeleaptă.

– Daca creasta muntelui l-ar fi cruţat, s-ar fi reîntors de multă vreme...

Asta parea sa se fi întîmplat, tradătorul reuşise să-l răpună pe maestrul de operă folosindu-se de viclenie. Dar Clara voia încă să spere.

– Nu te pune în pericol, o imploră Kenhir, avem atîta nevoie de tine!

În timp ce femeia înţeleaptă urca pe potecă, spre creasta muntelui, îşi simţi mîna strînsă de alta, mult mai mică.

– Ştiu că te duci să-l cauţi pe tata, aşa că te însoţesc şi eu.

Femeia înţeleaptă ar fi trebuit să refuze, dar chipul Selenei exprima atîta hotărîre, încît acceptă. Fetiţa va putea fi destul de tare dacă s-ar fi întîmplat ce putea fi mai rău, aşa cum probabil era.

Urcară încet şi, la cîţiva metri de culme, îl găsiră pe maestrul de operă aşezat pe o stîncă, cu privirea catre creasta muntelui.

– Tată!

Selena alergă să se ghemuiască în braţele colosului.

– Brațul crestei muntelui m-a lovit, îi mărturisi el, și i-am simțit suflarea după ce mi-a arătat cît de puternică este. Mi-a dăruit alți ochi, după ce m-a făcut să nu mai văd nimic în plina zi. Ascultă bine, Selena: dacă știi să-i vorbești, creasta muntelui poate fi generoasă.

Femeia înțeleaptă îl îmbrățișă pe maestrul de operă.

– Nu ești vinovat cu nimic, Paneb. Trădătorul e cel care a furat din casa lui Fened planul desenat de tine. L-a modificat sperînd că astfel, cioplitorii în piatră vor comite o greșeală fatală, de care tu vei fi fost singurul răspunzător.

Strîngîndu-și fetița în brațe, Zelosul se ridică în picioare.

– Vrei să spui că mai sînt încă maestru de operă?

– Zeița știe că ești nevinovat, iar tribunalul confreriei va confirma acest adevăr. Această încercare ți-a dat ocazia să cunoști focul crestei muntelui, cel care va da viață mîinilor și operelor tale de acum înainte.

Cînd trădătorul o întîlni pe Turcoaza pe ulița principală a satului, îl miră veselia ei.

– De ce ești atît de fericită? o întrebă el.

– Paneb s-a reîntors!

– O preoteasă a lui Hathor mi-a spus adineauri că creasta muntelui l-a pedepsit, orbindu-l.

– Ba, dimpotrivă, a considerat că e nevinovat! Femeia înțeleaptă l-a dus pe maestrul de operă la oratoriul zeiței tăcerii pentru a-i prezenta omagiile sale, iar mîine vom organiza un banchet în onoarea sa. Dacă ai ști cît de fericită sînt!

– Se vede, Turcoaza, se vede... Și eu sînt bucuros că Paneb a supraviețuit acestei încercări.

– În inima lui se mai află încă multe capodopere care vor ieși în curînd la lumină, mulțumită crestei muntelui.

Mai voioasă ca niciodată, se îndreptă către oratoriu, pășind cu grația unei dansatoare, în timp ce trădătorul, adus de spate,

se reîntorcea acasă, acolo unde soţia sa pregătea carne de porc cu linte.

Văzîndu-i faţa descompusă, înţelese.

– Paneb e viu şi nevătămat?

– Muntele l-a cruţat.

– Nu este un om ca toţi ceilalţi, se bucură de protecţia lui Seth!

– Şi Nefer cel Tăcut părea protejat de zei şi uite că l-am asasinat! Superstiţiile astea nu mă vor împiedica să încerc mai departe.

– Mi-e frică, mi-e tare frică...

– Nu te mai văicări! Nu vom renunţa la averea care ne aşteaptă în afara satului. Imaginează-ţi o casă mare şi frumoasă, servitori, pămînturi cultivate de ţăranii noştri, şi termină cu frica. Paneb nu este decît un om ca toţi oamenii şi-l voi ucide, aşa cum i-am ucis tatăl spiritual. Voi lua piatra de lumină şi vom avea tot ce ne-am dorit dintotdeauna.

Cineva bătu la uşă.

Terorizată, soţia trădătorului se lipi de un perete.

– Te-au descoperit şi acum vin să ne caute!

Îngrijorat, trădătorul întredeschise uşa şi o văzu pe Niut cea Neobosită.

– Scribul Mormîntului îi cheamă la el pe membrii echipei din dreapta.

– Vin imediat.

Niut plecă să-i anunţe şi pe ceilalţi artizani.

– Nu te duce, e o capcană! îl imploră femeia pe trădător. Bătrînul Kenhir te va aresta în faţa colegilor tăi.

Trădătorul era ca împietrit. Dacă soţia sa avea dreptate, nu-i rămînea decît să fugă cît mai repede. Dar pentru care vină ar fi putut fi acuzat?

Chiar dacă zeiţa tăcerii renunţase să-i ia viaţa lui Paneb, mai rămînea greşeala, planul cel strîmb care produsese o catastrofă

nedemnă de un maestru de operă... Şi trădătorul i-o va aminti scribului Mormîntului, pentru ca Paneb să fie condamnat.

– Să părăsim imediat satul! îi propuse soţia sa.

– Mă duc la Kenhir, hotărî trădătorul.

De faţă cu artizanii echipei din dreapta, Paneb examină planul pe care-l folosise Fened Nasul.

– Este un fals, decretă el, şi nu e greu de dovedit, pentru trei motive: mai întîi, nu este cerneala pe care am folosit-o eu cînd am copiat planul; apoi, grosimea liniilor nu este cea pe care pe care o trasez eu cu penelul; şi, în al treilea rînd, calitatea papirusului nu este aceeaşi cu a bucăţilor aflate în depozitul scribului Mormîntului.

– Confirm toate cele amintite, declară Kenhir, şi nu mai e nevoie să convocăm tribunalul, din moment ce maestrul de operă n-a greşit cu nimic.

Toţi artizanii respirară uşuraţi, iar Karo cel Posac fu primul care-l felicită pe Paneb.

Ched Salvatorul i se adresă lui Fened Nasul.

– N-ai cumva să ne dai nişte explicaţii?

62.

Fened Nasul se revoltă.

– Explicații... În legătură cu ce?

– E foarte simplu, spuse Ched: ori ți-a furat cineva planul pe care ți l-a dat maestrul de operă și l-a înlocuit cu ăsta fals, ori tu ești autorul acestei nelegiuiri.

– Eu să fac așa ceva? Aiurezi!

Simțindu-se privit acuzator de toți artizanii, cioplitorul în piatră dădu înapoi.

– Vă înșelați, sînt nevinovat!

– Vino cu mine, îi ordonă Paneb.

– Unde mă duci?

– Dacă ești vinovat, pedeapsa va fi aspră, dacă nu, n-ai de ce să te temi.

Înțelegînd că n-are cum să scape, Fened Nasul îl urmă pe maestrul de operă la unul dintre oratoriile întreținute de Uabet cea Pură.

Preoteasa se dădu la o parte, lăsîndu-i pe cei doi să pătrundă într-o încăpere boltită, luminată slab.

Între statuia fondatorului confreriei, Amenhotep I, și cea a mamei sale cea cu pielea neagră, simbol al operei alchimice, aștepta femeia înțeleaptă ridicînd cu mîinile sale împreunate o statuetă a zeiței Maat.

– În fața dreptății eterne și a sfinților noștri patroni, juri pe viața faraonului și pe cea a maestrului de operă că ai inima și mîinile curate?

Fără s-o scape din ochi pe Maat, Fened Nasul îngenunche.

– Jur.

Paneb îl ridică.

– E rîndul meu să te îmbrățișez.

Veștile pe care Tausert le primea de la vizirul Hori n-o încîntau deloc. Bazîndu-se pe rapoartele strînse de fiul sau mai mare, a cărui onestitate nu era contestată de nimeni, Seth-Nakht se pregătea intens de război. Schimbarea politică din Asia făcea ca Egiptul să pară, tot mai mult, o pradă ispititoare, iar slabele rezultate ale diplomației confirmau ipoteza unei invazii.

În protectorate nu avusese loc nici un incident grav. De aceea, Seth-Nakht n-avea încă nevoie de aprobarea reginei-faraon pentru a lansa ofensiva destinată zădărnicirii intențiilor dușmănoase. Iar vizirul Hori continua să gospodărească cu grijă economia țării.

Tausert iubea Teba, găsind aici o seninătate care, la Pi-Ramses, i se păruse inaccesibilă. Se ducea adeseori la Karnak, celebra ritualuri în templul cel mare al lui Amon-Ra și stătea prea puțin în grădinile palatului.

Regina-faraon tocmai părăsea biroul în care îl primise pe responsabilul cu hambarele, cînd secretarul său particular îi prezentă o plîngere neașteptată.

– Maestrul de operă din Locașul Adevărului dorește s-o vadă cît mai grabnic pe Maiestatea Voastră.

Tausert avu o emoție care, timp de o clipă, o făcu să se clatine.

– Maiestate! Vă este rău?

– Nu, nu, nu am nimic.

– Îi spun maestrului de operă să plece, pentru a vă putea odihni.

– Nu, sînt de acord să-l primesc... Să vină în grădină.

Era pentru prima dată cînd Tausert avea această senzaţie de oboseală. Abia reuşi să iasă din palat şi să se aşeze la umbra unui sicomor rămuros.

Epuizată, închise ochii şi se gîndi la soţul ei, din ce în ce mai prezent în visele sale din fiecare noapte. Uneori, ascultînd rapoartele administratorilor convocaţi de ea, gîndul îi zbura departe, ca şi cînd treburile regale n-o mai interesau. Dar nu era oare doar consecinţa unei oboseli trecătoare?

Simţind prezenţa cuiva, Tausert ieşi din starea de amorţeală.

Paneb cel Zelos stătea în faţa ei, mare cît un munte.

– Ce urgenţă te aduce la mine, maestre de operă?

– După cum ştiţi, regele Seth-Nakht mi-a ordonat să-i sap locul de veci în Valea Regilor.

– Nimic de mirare.

– Confreria noastră nu-i poate satisface dorinţa.

– Nu înţeleg de ce.

– Pentru că echipajul Locaşului Adevărului este ocupat cu construirea templului pentru milioane de ani al Maiestăţii Voastre şi cu pregătirea locului de veci pe care vi l-am început. Amploarea lucrării prevăzute nu poate permite începerea unei alte lucrări de anvergură.

– Dar nu sînteţi obligaţi să vă supuneţi acestui ordin?

– Nu atunci cînd ordinul este absurd şi cînd se impune o rezolvare mai bună.

– Care anume?

– Veţi fi surprinsă, Maiestate, şi am nevoie de aprobarea Voastră categorică. Avînd în vedere că am conceput un loc de veci foarte vast şi că doi faraoni domnesc în acelaşi timp, de ce să nu-i unim pe veci?

– Vrei să spui că ar trebui să-l primesc pe Seth-Nakht în mormîntul meu?

– Aşa mă gîndeam. Desigur, în cazul în care veţi fi prima care va primi lumina divină din care v-aţi născut. În caz contrar, regele Seth-Nakht va fi cel care vă va primi.

Tausert era șocată.

– Surprinzătoare propunere, într-adevăr! Chiar te gîndeai că voi accepta?

– Da, Maiestate, pentru că este vorba de o opera în care nu-și au locul certurile personale și efemere. Nici o scenă și nici un text nu vor evoca, nici măcar vag, supărările cotidiene și aspectele umane ale domniei Voastre. Vor fi întruchipate doar dialogul pe care-l purtați cu zeii și învierea în lumină. În aceste locuri nu va trăi pe veci decît ființa faraonului.

Mormîntul lui Tausert și al lui Seth-Nakht... Din nou, regina închise ochii pentru a-și închipui această ciudată realitate.

– Maiestate, vă jur pe zeița Maat că voi lucra fără odihnă pentru a face ca acest loc de veci să fie cel mai frumos din Valea Regilor. Voi transpune în pictura mea tot ce m-a învățat confreria și tot ce am descoperit de-a lungul anilor mei ca artizan. Chipul Maiestății Voastre va străluci alături de zeițe, iar magia culorilor îl va face să rămîna pe veci la fel de frumos.

Dacă ar fi fost mai tînără și mai puternică, Tausert ar fi respins propunerea lui Paneb. Dar, știind că nu va mai părăsi Teba și că maestrul de operă era sincer, regina cedă.

– Eu accept, dar nu uita că mai există și Seth-Nakht. Mai mult ca sigur că va refuza.

– Nu credeți că l-ați putea convinge, Maiestate?

– Într-o asemenea negociere, eu aș avea cele mai mici șanse de reușită.

– Dacă-mi permiteți, aș lua asupra mea această responsabilitate. Voi pleca în capitală și voi sta de vorbă cu regele.

– Secretarul meu îți va da o scrisoare de încuviințare, dar mă tem ca acest demers se va solda cu un eșec.

– Vreau să fiu optimist, Maiestate.

– Și dacă refuzul lui Seth-Nakht va fi definitiv?

– Orice s-ar întîmpla, mă voi consacra locului de veci al Maiestății Voastre.

– Ţine-o tot aşa, îi spuse maestrul de operă cioplitorului în piatră care continua să spargă stînca cu o viteză remarcabilă.

– Este cel mai frumos şantier al nostru! exclamă Nakht cel Puternic. N-am muncit niciodată cu atîta entuziasm... Este ca şi cum acest loc abia ne aştepta! Nu întîmpinăm nici o dificultate.

– Asta pentru că tu n-ai reumatism, obiectă Karo cel Posac.

– Am o durere cruntă de spate, se plînse Casa Funie.

– Lipeşte-te de pieptul meu, îi ordonă Paneb.

Colosul îşi lipi vîrful sternului de vertebra dureroasă, îl cuprinse pe Casa cu braţele sale puternice şi-l strînse de parca ar fi vrut să-l sufoce.

– Expiră bine!

În momentul în care plămînii cioplitorului în piatră se goleau, Paneb îl strînse şi mai tare şi se auzi un trosnet.

– Mă simt mult mai bine, constată Casa, eliberat.

– Mai e vreun bolnav pe şantier? întrebă maestrul de operă.

– Nimeni nu s-a mai plîns de nimic, răspunse Kenhir din umbra falezei.

– Ched Salvatorul şi Gau cel Exact vor supraveghea executarea planurilor care le-au fost încredinţate şi pe care le veţi verifica în mod riguros, Kenhir.

Scribul Mormîntului se ridică şi se sprijini în toiag.

– Este o călătorie periculoasă, Paneb.

– Nu vă faceţi griji, mă voi întoarce.

– Pi-Ramses este mai de temut decît un cuib de vipere! Seth-Nakht te consideră unul dintre susţinătorii importanţi ai lui Tausert şi nu ţi-o va ierta. Sînt convins că-ţi va refuza propunerea şi te va lua prizonier.

– Nu va putea impune de unul singur un alt maestru de operă în Locaşul Adevărului. Şi mă bazez pe ajutorul vostru în respectarea acestei reguli.

– Dacă ai avea înţelepciunea să asculţi sfaturile unui om cu experienţă, n-ai pleca.

– Cum l-aş putea convinge pe Seth-Nakht de avantajele unui singur mormînt, dacă n-aş sta de vorbă cu el?

Cu părul roşcat ascuns sub o minunată peruca neagra şi cu ochii fardaţi discret, Turcoaza aştepta în faţa porţii celei mari a satului.

Cu un sac pe umăr, Paneb se opri.

– Eşti împotriva acestei călatorii?

– Nimeni, nici chiar femeia care te iubeşte, nu te-ar putea opri.

Colosul o privi pe Turcoaza în ochi, atît de adînc, încît ea începu să tremure de emoţie.

– Du-te, maestre de operă, şi îndeplineşte-ţi îndatoririle, chiar cu preţul vieţii. Altfel, nu te-aş mai iubi.

63.

Obişnuit să se scoale devreme, Seth-Nakht rămăsese ţintuit în pat, cu mari dureri de şale, pe care medicul său personal nu reuşise să le calmeze decît prescriindu-i un calmant puternic pe baza de mac. Către prînz, regelui i se făcusera o serie de analize.

– Ce părere ai, doctore?

– Mi-ar fi făcut plăcere să vă spun că nu este vorba decît de un banal lumbago, dar nu vreau să vă mint. Vreţi să ştiţi adevărul?

– Nu-mi ascundeţi nimic.

– Cum doriţi, Maiestate... Adevărul este foarte simplu: sînteţi un om înaintat în vîrsta şi a apărut, cum este şi firesc, uzura organelor vitale. Fiind înzestrat cu o energie superioară celei medii, reuşiţi încă s-o uitaţi, dar nu pentru mult timp. Desigur, veţi lua întăritoare, dar acestea nu vor avea un efect deosebit, ci doar vă vor calma suferinţele pentru moment, întîrziind numai finalul.

– Vreţi să spuneţi... moartea?

– Cred că va trebui sa vă pregătiţi, Maiestate.

– Cît timp crezi că voi mai trăi?

– Dacă aţi trăi mai mult de un an, ar fi o adevărată minune. Vă recomand să mai reduceţi din activităţi, chiar de astăzi, şi să vă odihniţi cît puteţi de mult. Dacă nu, pronosticul meu va fi mult mai pesimist.

– Vă mulţumesc pentru sinceritate, doctore.

– Şi încă un amănunt, de data aceasta mai îmbucurător: datorită varietăţii produselor noastre farmaceutice, nu veţi suferi deloc. Desigur, vă voi sta la dispoziţie zi şi noapte.

În ciuda lipsei sale de poftă de mîncare, Seth-Nakht se străduise să manînce cotlete de miel şi o salată. Datorită leacurilor, spatele îl durea mai puţin, aşa că putu să discute cu vizirul Hori timp de o jumătate de oră, înainte ca secretarul său particular sa-i aducă mesajele confidenţiale.

– O scrisoare din partea reginei Tausert, Maiestate. V-o aduce chiar maestrul de operă din Locaşul Adevărului.

– Paneb cel Zelos? Eşti sigur?

– Este un colos cu un cap mai înalt decît capitanul gărzii de elită a Maiestăţii Voastre.

– Atunci el e! Dar de ce s-o fi deplasat chiar el doar pentru a-mi transmite o misivă?

Nedumerit, Seth-Nakht parcurse scrisoarea: cîteva cuvinte de recomandare, regina rugîndu-l pe faraon să-l primească de urgenţă pe maestrul de operă.

– Cîte întîlniri am în după-amiaza asta?

– Patru, Maiestate: responsabilul arsenalului, resp…

– Amînă-i pentru mîine şi cheamă-l pe Paneb.

Seth-Nakht îşi clăti gura cu apă proaspătă îndoita cu natron şi se instală într-un jilţ cu spătarul ornat cu sceptre de „putere" aflate în legătură simbolică cu Seth, protectorul său divin care, acum, cînd ajunsese, în sfîrşit la putere, îl părăsea.

Precum Sethi, al doilea cu acest nume, Seth-Nakht se dovedise ambiţios, alegînd să fie un servitor al lui Seth, acest foc ceresc pe care numai Sethi I, tatăl lui Ramses cel Mare, ştiuse să-l îmblînzească, pentru a se bucura de una dintre domniile cele mai grandioase din istoria Egiptului. Nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să-l imite.

Monarhul se simţea mai în putere la gîndul că-l va întîlni pe Paneb.

– După cîte am înţeles din scrisoarea lui Tausert, ai ceva urgent să-mi spui.

– Locul pe care-l doriţi pentru mormînt nu este potrivit, Maiestate.

– Aha... Deci vrei să-mi propui altul?

– Aşa este.

– Şi te-ai deplasat pînă aici doar pentru a-mi face propunerea asta?

– Da, Maiestate, pentru că este vorba de ceva ieşit din comun.

– Dar locul se află în Valea Regilor, nu-i aşa? întrebă Seth-Nakht, îngrijorat.

– Cred că vastul mormînt la care lucrăm în prezent i-ar putea primi pe amîndoi faraonii care conduc astăzi Egiptul.

În vocea gravă a lui Paneb nu se simţea nici o emoţie.

– Un singur mormînt pentru mine şi pentru Tausert...

– Regina este de acord.

Seth-Nakht nu-şi ascunse uimirea.

– Eşti... sigur?

– Absolut sigur, Maiestate.

– Tausert şi Seth-Nakht uniţi pe veci... Şi vrei să fiu şi eu de acord?

– Sper din toată inima.

Bătrînul ar fi vrut să se ridice, să respire aer curat, să-şi cheme consilierii, dar nu mai avea putere. Cîteva zile mai devreme, i-ar fi adresat lui Paneb vorbe de ocară pentru această sfidare. Dar astăzi, totul era altfel, altfel...

– Cît de avansate sînt lucrările?

– Progresăm repede, afirmă Paneb, şi în curînd voi începe să fac picturile întruchipînd divinităţile. Doriţi să vă dezvălui proiectele mele?

– Nu este nevoie. Priceperea ta este recunoscută de toată lumea. Îţi accept şi eu propunerea, dar am totuşi o dorinţă: grăbeşte-te, maestre de operă!

Însoţit de gărzile deşertului care-l ajutaseră pe Dakter să-i captureze pe cercetaşii libieni, Mehy venise la întîlnirea nocturnă pe care le-o fixase.

Deşi încurajaţi de prezenţa generalului, nubienii se temeau de această aventură în deşert, desfăşurată în plină noapte. Pe lîngă şerpi, pe cît de numeroşi pe atît de periculoşi, aceste locuri erau populate cu duhuri rele, imposibil de învins.

Exista însă o consolare: atît libienii, cît şi alţi rătăcitori ai deşertului erau la fel de înspăimîntaţi.

– Sîntem prea puţini, aprecie comandantul.

– Expediţia asta trebuie să rămînă secretă, îi aminti Mehy.

– Riscaţi prea mult, generale.

– Ştii la fel de bine ca şi mine cît de greu este să capturezi un şef de clan libian. Oricît de mare ar fi pericolul, nu trebuie pierdută această ocazie! Şi sînt fericit că pot dovedi că nu-mi petrec viaţa într-un amărît de birou. Îţi poţi închipui cît de bucuroasă va fi regina cînd i-l vom duce pe rebelul ăsta?

– E drept, ar fi o captură bună! încuviinţă comandantul.

De îndată ce intrară în uedul gazelelor, cei cinci oameni începură să înainteze unul în spatele celuilalt, cu ochii-n patru. Nubianul care mergea în frunte bătea pămîntul cu un baston lung şi bifurcat la capăt, iar cel din urma şirului ducea o traistă grea, pe care i-o încredinţase Mehy.

Văzînd puţul părăsit, gărzile începură să se agite.

– Să ne oprim aici, generale. Ar fi bine să trimitem un om să cerceteze împrejurimile.

– Nu este nevoie, libienii vor fi punctuali la întîlnire.

– Dacă nu sîntem prudenţi, vom fi ucişi precum vînatul!

– Nu fi îngrijorat, comandante. Mai întîi vor fi curioşi să afle ce le oferim.

Calmul lui Mehy nu-i linişti. Se temeau cu toţii de o posibilă capcană.

Libienii îşi făcura apariţia la cîţiva metri de puţ.

Opt războinici, dispuşi în semicerc şi ameninţînd cu suliţele.

– Nu faceţi nici un gest, le ordona generalul nubienilor.

Mehy înainta.

– Am cerut să mă întîlnesc cu un şef de trib. A avut curajul să vină?

La rîndul său, Şase Degete se desprinse din grup.

– Eu nu sînt un simplu cercetaş. Sînt şi şeful unui trib care nu se teme de nici un soldat egiptean. Dar tu, eşti cu adevărat generalul Mehy, şeful armatei din Teba?

– Da, eu sînt.

– De ce ai dorit sa mă întîlneşti?

– În ultima vreme, te-ai apropiat prea mult de pămînturile noastre.

– Cîndva, întregul Egipt va fi al nostru!

– Pînă atunci, îţi propun o afacere.

Atît Şase Degete, cît şi soldaţii nubieni erau la fel de miraţi.

– Nu mă ocup cu negustoria!

– Dacă vei continua să ataci caravanele, îmi voi trimite trupele pe urmele tale şi nu vei avea nici o şansă să scapi. Am sa-ţi ofer mult mai mult.

Mehy îi făcu semn celui cu traista să se apropie.

– Deschide-o şi răstoarnă totul pe pămînt.

Lui Şase Degete nu-i venea să creadă. Se înşela desigur din cauza luminii slabe a nopţii.

– Este chiar ceea ce pare, spuse Mehy. Pune mîna, nu te sfii.

Libianul îngenunche.

Aur... Cîteva mici lingouri de aur, o adevărată avere!

Şase Degete, nedumerit, ridică privirea către Mehy.

– Ce-mi ceri în schimb?

– Nici un jaf în regiunea tebană și un grup de mercenari libieni pe care să-l pot contacta oricînd și care să-mi dea ascultare fără să crîcnească.

– Îți bați joc de mine! Cum aș putea avea încredere într-un general plătit de faraon?

Cu o iuțeală care-l uimi pe Șase Degete, Mehy scoase un pumnal, îi tăie gîtul comandantului egiptean și apoi îl omorî pe nubianul care adusese aurul.

– E rîndul voastru. Ucideți-i pe ceilalți! le ordonă el libienilor.

Lansate cu cruzime și precizie, două sulițe se înfipseră în pieptul celui de al treilea nubian. Al patrulea, rănit la umăr, încerca să fugă.

Mehy înșfăcă o suliță înfiptă în nisip și nimeri drept la țintă.

Lovit în spate, egipteanul se prăbuși.

– Încrederea în mine îți va aduce și mai mult aur, îi spuse Mehy lui Șase Degete, care-l privea ca pe propriul său stăpîn.

64.

Dakter se îngrăşase şi mai mult: cum să reziste bunătăţilor preparate de bucătăreasa egipteană? Şi cu cît se îngrijora mai mult, cu atît mînca mai cu poftă. În acea dimineaţă devorase o pulpă de porc, brînză proaspătă şi cîţiva ciorchini de strugure, dar asta nu-l liniştise.

El, strălucitul om de ştiinţă devenit şef al laboratorului central din Teba, se împotmolise într-un confort călduţ, în loc să lupte cu îndîrjire împotriva superstiţiilor ancestrale care împiedicau Egiptul faraonilor să urmeze calea progresului.

Cel care era vinovat de această decădere a lui avea un nume: Mehy. Acest general blestemat îi promisese un viitor măreţ, dar nu se ţinuse de cuvînt. Nu reuşise să obţină piatra de lumină, marele secret al Locaşului Adevărului, iar dorinţa lui de a cuceri puterea supremă nu fusese decît o iluzie.

Probabil că generalul cel viclean era deja mort, ucis de libienii cu care s-a întîlnit în deşert. Acest act de curaj era dovada că Mehy era nebun.

– Stăpîne, îmi permiteţi să vă perii şi să vă parfumez barba? îl întrebă coafeza sa.

– Grăbeşte-te, trebuie să plec.

Dakter n-avea de gînd să se ducă la laborator, acolo unde zăceau invenţiile sale respinse de temple, ci la palatul regal, pentru a afla noutăţi despre Mehy.

Ori era dat dispărut, ori i se adusese cadavrul. Şi dacă, printr-o nenorocire, generalul era viu şi nevătămat, Dakter hotărîse să-l denunţe reginei-faraon Tausert, povestindu-i tot ce ştia despre acest monstru. Savantul îi va destăinui că fusese ameninţat şi manipulat, şi că singura grijă care-i rămăsese era adevărul.

Iată cum avea să se răzbune pe acest dement care-l făcuse să-şi rateze viaţa.

Dakter tocmai se îmbrăcase şi intendentul sau îi anunţă o vizită.

– Generalul Mehy se află în sala de recepţii. E tare grăbit.

Savantul păli.

Nu-i mai rămînea decît s-o ia la fugă, prin grădină. Dar generalul avea să înţeleagă imediat şi-l va prinde înainte sa poată trece pe malul stîng şi să ajungă la palat.

Mehy nu va îndrăzni totuşi să-l ucidă în propria-i locuinţă! Servitorii l-ar acuza pe general de crimă, iar mărturiile lor vor determina condamnarea lui la moarte. Nu, atîta vreme cît nu va pleca de acasă, nu avea de ce se teme... Şi dacă Mehy va schiţa cel mai mic gest ameninţător, va striga după ajutor.

Cu un nod în stomac, savantul intră în sala de recepţii, în care vizitatorul său era foarte agitat, plimbîndu-se încoace şi-ncolo.

– Am cam aşteptat, Dakter!

– Generale... Sînteţi chiar dumneavoastră?

– Te temeai că voi dispărea în deşert?

– Era o aventură care prezenta multe riscuri şi eu...

– Fii pe pace, credinciosul meu prieten, pe mine nu mă poate distruge nimic! Totul s-a petrecut aşa cum prevăzusem şi, în prezent, dispun de un grup de mercenari libieni care, peste cîtava vreme, îmi va fi de folos.

– Bine, dar... Cum au reacţionat paznicii nubieni?

Mehy îl privi drept în ochi.

– Au murit, bineînţeles.

– Vreţi să spuneţi că au...

– În cîte feluri crezi că se moare, dragul meu Dakter? Nu trebuia sa rămînă nici un martor al întîlnirii mele cu libienii.

Dakter avea gîtul uscat.

– Cu tine e altceva... Tu ești aliatul meu.

– De asta puteți fi sigur, generale!

– Am vești foarte bune: regina Tausert și-a anulat audiențele, pentru ca nu se simte prea bine, așa, deodată. Nu mai e în stare să cerceteze dosarele și să stea la cîrma statului. Cu alte cuvinte, mă văd din nou stăpînul Tebei, iar Locașul Adevarului este lipsit de principalul său sprijin. Ce ocazie mai bună vrei pentru a-i da lovitura de grație?

– Într-adevăr, minunată veste...

– Am nevoie de o armă cu totul specială, iubitul meu prieten, și tu ești singurul care mi-o poate procura.

Deși avea puteri depline pentru a administra imensa vilă din Egiptul de Mijloc aparținîndu-i lui Mehy, scribul Imuni nu putea accepta excluderea sa din Locașul Adevărului. El, și nimeni altul, ar fi trebuit să-l conducă. Nu strînsese el documentele doveditoare ale justeții revendicărilor sale?

Scăpînd de depresia care-l cuprinsese, Imuni trecea, în sfîrșit, la ofensivă. Datorită unei argumentații amănunțite, va anula decizia tribunalului din sat, va obține destituirea lui Kenhir și va fi numit scrib al Mormîntului. Apoi îl va expulza pe Paneb cel Zelos și se va impune ca stăpîn al confreriei.

Mai rămînea femeia înțeleaptă, asupra căreia n-avea nici o putere! Pentru a scăpa de ea va avea nevoie de aprobarea tribunalului local. Va avea nevoie de multă răbdare...

Imuni îl salută cordial pe adjunctul primarului Tebei, un excelent jurist, specializat în legile cele mai complexe.

– Vă mulțumesc că v-ați găsit timp să-mi studiați raportul și să veniți pînă la mine.

– Îmi place mult această regiune, și apoi sînteți un caz care mă interesează.

Imuni se crispa.

– Ce parere aveți despre argumentarea mea?

– Nu e lipsită de interes, dar nu va fi de ajuns pentru a vă învinge adversarii.

– Înseamna ca n-am nici o șansă!

– N-am spus asta, obiectă juristul, dar cea mai bună soluție ar fi sa gasiți un viciu de formă și, mai ales, să nu abordați fondul. Dat fiind specificul tribunalului din Locașul Adevărului, ați putea fi respins.

– Totuși, am fost victima unei nedreptăți! Nu mi s-a recunoscut valoarea, mi-au fost ignorate posibilitățile și mi-a fost refuzat postul la care aveam tot dreptul!

– Aveți dreptate, dragă prietene, dar eu mă plasez pe un teren strict juridic, în care aceste afirmații nu au nici o valoare.

Imuni își recapătă calmul.

– Acel viciu de formă... l-ați descoperit?

– Cred că da. După calendarul zilelor faste și nefaste, pe care confreria, păstrătoare a religiei ar fi trebuit să-l respecte, expulzarea voastră a fost hotărîtă într-o zi nefavorabilă. Procedînd astfel, v-a pus în pericol și vă datorează așadar despăgubiri, adică reprimirea în sat. După aceea, vă veți depune candidatura la conducerea Locașului Adevărului, oficial și din interior.

– Credeți că regina-faraon Tausert îmi va aproba acest demers?

– Sănătatea suveranei noastre e fragilă... Fără îndoială, Seth-Nakht va fi cel care va interveni pentru această numire.

Pentru prima oară de la izgonirea sa din sat, Imuni zîmbi.

Flaconul cu gît lung conținea un unguent compus din ulei așa-numit „stabil", din flori de acacia și din grăsime topită; avea aspectul unui gel, parfuma pielea și-i dădea o ușoară nuanță brună, protejînd-o împotriva razelor de soare.

Goală, pe terasa scăldată în lumina puternică a amiezii, Turcoaza își ungea sînii cu vîrful degetelor.

Aşezat lîngă ea, Paneb nu pierdea nici o secundă din acest spectacol minunat.

– Ai putea să mă ajuţi să mă ung pe mijloc? îl întrebă Turcoaza.

Se întinse pe burtă şi mîna colosului, blîndă şi sigură, începu să trezească în iubita lui valuri de plăcere, cărora li se abandonă fără nici o reţinere.

Şi atunci cînd o saruta pe gît, Turcoaza nu mai putu rezista dorinţei de a se lipi de el şi de a face dragoste, cu acea pasiune inepuizabilă care nu-i va dispărea niciodată. Complice al îmbrăţişărilor lor, soarele îi dezmierda cu razele sale fierbinţi, înteţindu-le dorinţa.

– Tot mai refuzi să te măriţi cu mine?

– Mai mult ca niciodată, răspunse preoteasa lui Hathor. Ar fi o nebunie să schimb un amant ca tine cu un soţ! Şi încălcarea jurămîntului meu nu ne-ar aduce decît nenorociri. Scoate-ţi din cap, pentru totdeauna, ideea asta şi mai bine gîndeşte-te la discursul pe care trebuie să-l ţii în faţa celor două echipe.

Întors de la Pi-Ramses, Paneb le raportase pe scurt celor trei, femeii înţelepte, scribului Mormîntului şi şefului echipei din stînga, faptul că Seth-Nakht fusese de acord cu propunerea sa. Dar confreria spera să audă mai multe amănunte din partea maestrului de operă, pe care-l vedea ca pe un erou capabil să treacă peste cele mai mari greutăţi.

Colosul preferase s-o viziteze pe Turcoaza, care-l primise aşa cum şi-ar fi dorit.

– Urăsc vorbăria... Acum că drumul e liber nu ne mai rămîne decît să trudim, făcînd din mormîntul lui Tausert şi al lui Seth-Nakht o operă fară seamăn.

– Nu trebuie să te întreci cu cei de dinaintea ta, Paneb.

Observaţia Turcoazei îl lovi ca un bici.

– Mă întrec doar cu mine însumi; dacă n-aş face-o, aş rămîne pe loc în pregătirea mea de adevărat artizan. Mîinile mele vor trebui să dea tot ce n-au reuşit să dea pînă acum.

65.

Timp de douăzeci de ore, Paneb supraveghease arderea unui silicat dublu de cupru şi de calciu, la care adăugase, ca fondant, o sare de potasiu. În formă, temperatura putea urca pînă la o mie de grade. Colosul regla focul, astfel încît să obţină un pigment în stare de pudră, care urma să fie umezită şi omogenizată, pentru a deveni de un albastru imposibil de imitat.

Nu apelase la nimeni cînd se pisase această pudră, din care avea să facă, prin aglomerare, pîinici în formă de disc, din care, puţin cîte puţin, după nevoie, va dilua mici frînturi. Din seminţe de fistic, maestrul de operă preparase un lac de cea mai bună calitate, pentru fixarea picturii.

Intrînd în viitorul loc de veci al lui Tausert şi al lui Seth-Nakht, fiecare artizan simţi că în curînd vor ajunge la capătul unei etape esenţiale a operei. Pînă şi Ched-Salvatorul era emoţionat.

– Îţi convine lumina? îl întrebă pictorul pe maestrul de operă.

Dispuse cu pricepere, treizeci de lămpi cu trei fitile împrăştiau o lumină intensă în culoarul prin care se cobora în mormînt.

– E perfect. Avem lămpi de schimb?

– Kenhir ne dă un cufăr plin.

Maestrul de operă verifică, pentru ultima dată, calitatea suportului. Calcarul fusese acoperit în mod corect cu o tencuială fină, care forma o suprafaţă ideală pentru penel.

– Lucrarea asta e o minunaţie, constată el.

– Planurile detaliate sînt gata şi putem începe cu redarea desenului pe carou.

– Nu va fi nevoie.

Ched Salvatorul se miră.

– Cum să nu fie nevoie?... Crezi că te vei putea lipsi de împărţirea în pătrate pentru păstrarea proporţiilor?

– Ori le simt vii în mîna mea, ori nu-mi iese nimic.

– E un mare risc!

– Ştiu, Ched. Aspectul acestui loc de veci mă urmăreşte de multe nopţi. Văd în mintea mea fiecare figură, îi simt intensitatea, cea a însemnelor puterii care transmit lumina destrămînd întunericul. Cînd vom închide uşa mormîntului, va avea loc un ritual şi se va auzi glasul divinităţilor. Pictîndu-le, desenînd Cuvîntul de care sînt pătrunse, sper să fiu demn de Locaşul Adevărului.

Vocea gravă a colosului umpluse un loc care pentru moment nu era încă decît un vid fără viaţă. Şi toţi artizanii echipei din dreapta care de altfel, credeau că-l cunosc bine, descoperiră deodată că s-a schimbat mult.

– Nefer cel Tăcut a înviat în fiul său spiritual, şopti Didia cel Generos.

– Şi confreria e condusă de acelaşi maestru de operă, adăugă Thuty cel Savant.

Multă vreme, Paneb rămase nemişcat în faţa peretelui neted.

– Este vremea să plecaţi la odihnă, în trecătoare, le aminti el. Eu o să-mi petrec noaptea aici.

De îndată ce artizanii părăsiră Valea Regilor, Paneb se puse pe treabă.

Aşa cum soarele amurgului cobora în întuneric pentru a se regenera în timpul celor douăsprezece ore rituale, tot aşa artizanul avea să înfrunte încercarea liniştii mormîntului, singur, faţă în faţă cu opera gata să se nască.

Reîntoarsă în Vale, echipa îl găsi pe maestrul de operă așezat la intrarea în mormînt, cu ochii pe jumătate închiși. Soarele strălucea deja pe cer.

– Pot să intru? întrebă Ched Salvatorul.

Paneb dădu încet din cap.

Urmat de ceilalți artizani, pictorul pătrunse în culoarul încă luminat cu opaițe ale căror flăcări slăbiseră.

Și descoperiră figurile fantastice ale paznicilor de la poarta lumii de dincolo, înarmați cu cuțite. Din aceste ființe de temut, ale căror nume trebuiau cunoscute pentru a putea trece pragul fiecărei ore a nopții fără a fi distrus, Paneb făcuse adevărate capodopere, pictate în culori vii, apropiate sufletului și revelînd lumile nevăzute.

– Fără împărțirea preliminară în pătrate și totuși cîtă precizie în forme și în detalii! se minună Gau cel Exact.

– Dacă n-aș cunoaște textele care îmblînzesc aceste creaturi, aș fi înspăimîntat, mărturisi Pai Pîinica-Bună.

– Focul crestei muntelui dă viață mîinilor lui Paneb, spuse Unesh-Șacalul.

Încremeniți, frații maestrului de operă nu-și puteau desprinde privirea de la paznicii nemiloși, garanți ai judecății drepte.

– La lucru, ordonă Paneb adunîndu-și tovarășii.

– N-ar trebui să dormi puțin? îi sugeră Renup cel Jovial.

– Kenhir m-ar considera un leneș! Să continuăm săpatul și să mai pregătim niște culori.

Ca de obicei, banchetul organizat de Mehy și de Serketa fusese un mare succes apreciat de notabilii tebani, printre care medicul-șef al palatului. Soția generalului, cu un decolteu generos, fusese deosebit de amabilă cu el.

– Întreaga provincie va lăuda meritele, doctore, îl felicită Mehy. Mulți afirmă că aveți un excepțional simț al diagnosticului.

Medicul strînse între degete cupa plină cu vin roşu de Khargeh.

– Ma flataţi, generale.

– Deloc, dragul meu! Gelozia colegilor nu este oare cea mai bună dovadă a succesului pe care-l aveţi?

– I-aţi auzit cumva criticîndu-mă? se îngrijoră medicul.

– Îi urăsc pe invidioşi şi de aceea am avut grijă să-i descurajez.

– Cum v-aş putea mulţumi, generale?

– Din fericire, sînt perfect sănătos! La cel mai mic semn de boală, vă voi cere ajutorul.

– Aş fi foarte onorat. Bîrfitorii ăştia… Ameninţau, poate, sa-mi ia locul?

– Mulţi medici ar dori să vă ia locul şi să se bucure de avantajele pe care le aveţi… Dar nu va faceţi griji: eu vă voi fi cel mai bun apărator. Şi sa ştiţi că Teba ţine cont de parerea mea.

– Sînt conştient de acest lucru, generale, şi vă sînt obligat, să nu uitaţi.

Mehy îşi duse oaspetele în grădină, departe de vacarmul sălii de recepţii, în care zeci de invitaţi savurau delicioasele preparate.

– Cunoaşteţi profunda mea afecţiune pentru suverana noastră, care luminează Teba prin prezenţa sa, spuse încet generalul, şi vă mărturisesc îngrijorarea mea pricinuită de unele zvonuri contradictorii. Unii pretind că suferă de o indispoziţie trecătoare, iar alţii susţin că are o boală gravă, incurabilă chiar… N-am mai reuşit să stau de vorbă cu Maiestatea Sa de vreo trei săptămîni, aşa că nu prea ştiu ce să cred.

Medicul păru stînjenit.

– Vă înţeleg, dar secretul profesional…

– Felicitări pentru rigoare şi pentru simţul deontologic de care daţi dovadă, doctore! Dar nu puteţi admite că este o problemă de stat? Suverana noastră mi-a încredinţat securitatea oraşului şi a întregii provincii, dar fără nişte date precise sarcina mea e greu de îndeplinit. Iată de ce contez pe dumneavoastră.

Pradă unei lupte interioare, medicul își mușca buzele.

– Vă pot cere sa păstrați o discreție totala, generale?

– Mai trebuie sa va repet că e vorba de o problemă de stat și că aveți sprijinul meu?

– Îmi va fi foarte necesar…

– Treceți cumva prin niște greutăți mai mari decît credeam?

– Regina sufera de o boala incurabila a sîngelui, generale. Cînd colegii mei vor constata că n-am putut s-o vindec, mă vor acuza de incompetență și-mi voi pierde postul, deși sînt nevinovat.

– Vreți să spuneți că iubita noastră suverană e pe moarte?

– Ce-i drept, este un caz disperat.

– Ce veste cumplită! Dar n-ați greșit avînd încredere în mine: voi avea grijă să vă iau apararea.

– Generale, nu știu ce să mai spun…

– Duceți-vă și distrați-vă puțin, prietene!

Mehy intenționa ca, imediat după moartea lui Tausert, sa-l defăimeze pe acest medic incapabil și sa-l trimită într-un orășel amărît din Nubia.

Important era că singurul lui adversar mai rămînea Seth-Nakht.

– Un mesaj urgent, generale.

Intendentul îi înmînă lui Mehy un papirus sigilat trimis din Pi-Ramses.

Serketa își văzu soțul stînd deoparte pentru a putea citi acest raport scris de un ofițer, aliat al lui Mehy, care-i transmitea din cînd în cînd informații confidențiale.

Văzînd că se schimbă la față, femeia se apropie.

– De necrezut, Serketa, de necrezut! Maestrul de opera din Locașul Adevărului s-a dus la Pi-Ramses, a stat de vorbă cu Seth-Nakht, iar eu nu aflu decît în seara asta! Am fi putut organiza o cursă, l-am fi putut captura pe Paneb…

Generalul deschise gura mare, ca și cînd nu mai putea respira, dădu drumul papirusului și-și duse mîinile la piept.

– Ce-ai pățit, iubitule?

– O durere cumplita... Mi-e rau, mi-e...

Intendentul interveni la vreme şi-l prinse tocmai cînd se prăbuşea, cu privirea fixă.

– Un medic, repede! urlă Serketa. Generalul are o criză de inimă!

66.

În haine de sărbătoare, echipajul Locaşului Adevărului aştepta sosirea reginei-faraon Tausert, pentru a prezida ritualul de inaugurare a templului pentru milioane de ani. Încă puţin şi soarele ajungea la zenit, scăldînd în lumină micul edificiu cu proporţii demne de admirat.

Pe cerul senin, se vedeau zburînd ibişi şi flamingo roz, în timp ce Vînt din Miazănoapte se îndopa cu lucernă.

– O să stăm toată ziua aici? se îngrijoră Karo cel Posac.

– Dacă trebuie, de ce nu? îi răspunse Renup cel Jovial.

– Ce-ţi pasă! Tu nu suferi de căldură! protestă Gau cel Exact.

– Dacă spui tu...

– Am putea cere voie să bem ceva, sugeră Casa Funie.

Aşezat pe un taburet, la umbră, scribul Mormîntului veghease la punerea la punct a unei ceremonii care ar fi trebuit să înceapă în zorii zilei. Cu cît timpul trecea, cu atît se îngrijora mai mult.

– Tausert nu va veni, spuse în şoaptă Paneb.

– Poate că întîrzie...

– Ştii bine că nu.

– Inaugurarea n-a fost amînată! Mai ai puţină răbdare...

– Artizanilor le e foame şi sete, Kenhir.

Bătrînul scrib se ridică cu greu şi i se adresă preotului care, în fiecare zi, îi făcea ofrande *Ka*-ului reginei. Ritualistul acceptă să se ducă la palat şi să vadă ce se întîmplă.

În timp ce se îndepărta, întîlni o delegaţie care venea din capitală. După un scurt schimb de cuvinte, se reîntoarse la Kenhir.

– Maiestatea Sa nu poate veni, declară el. Vom fi nevoiţi să facem inaugurarea templului în lipsa ei.

– Dar de ce nu amînăm ceremonia? sugeră maestrul de operă.

– Ordinele Maiestăţii Sale sînt categorice.

Confreria se îndreptă către sanctuar încercînd să-i dea viaţă şi energie prin intervenţia femeii înţelepte. Dar această naştere ceremonială va fi suficientă pentru însănătoşirea suveranei?

Vila cea mare a generalului Mehy nu mai era animată, ca altădată. Bucătarul nu ştia ce să gătească şi nimeni nu îndrăznea să ceară indicaţii de la Serketa, căci stăpîna casei era într-o stare de nervi soră cu nebunia.

În cele din urmă, uşa camerei lui Mehy se deschise şi medicul-şef al palatului îşi făcu apariţia.

– Care e situaţia, doctore?

– Soţul dumneavoastră e salvat.

– Inima îi este grav bolnavă?

– Nu cred. Este vorba doar de un semn că de azi înainte va trebui să-şi restrîngă activităţile şi să se odihnească mai mult. I-am prescris nişte medicamente care-l vor pune pe picioare, cu condiţia să nu mai facă excese.

Fără să-i mulţumească medicului, Serketa dădu năvală în cameră, speriată de ideea că va găsi un soţ neputincios, incapabil să-şi continue drumul către tron. În acest caz, ar fi fost mai bine ca medicul să nu-l salveze. Dar va avea ea grijă să scape de această povară inutilă.

Dar iată că Mehy era în picioare, îmbujorat la faţă şi mîncînd smochine.

– Cum te mai simţi, iubirea mea?

– Mai bine ca niciodată şi mi-e foame! Fii liniştită, am o inimă tare ca granitul şi voi avea o viaţă obişnuită şi de-acum înainte. N-o să mă sperie pe mine un moment de slăbiciune.

Serketa se răsfăţa ca o fetiţă.

– N-ai vrea să mi-o dovedeşti?

Mehy îi frămîntă sînii.

– Nu vei întîlni un mascul mai bun ca mine, dar am să-ţi spun ceva urgent. Îmi trebuie aur pentru acel grup de mercenari libieni şi chiar astăzi îl voi primi din Nubia.

– Nu era destinat templului din Karnak?

– Bineînţeles că da, şi-mi voi respecta această îndatorire.

– Şi atunci?

– Prietenul nostru Dakter este un savant ilustru. El este cel care mă va ajuta să rezolv problema.

Sub conducerea generalului Mehy, un detaşament militar duse pînă la Tezaurul din Karnak lingourile de aur şi de argint destinate decorării sanctuarului. Marele preot îl primi pe general pentru cîteva clipe, felicitîndu-l pentru prudenţă. De cînd veghea asupra acestor materiale preţioase, nu avusese loc vreun furt sau vreun incident.

Aurul era destinat ornării uşilor şi a statuilor, iar cu argintul urma să se acopere solul sanctuarului, făcîndu-l să semene cu un lac primordial, din care izvorăsc forţele vieţii.

Ca de obicei, calitatea metalelor era verificată de un aurar din Karnak. De fiecare dată, acest control era făcut de un artizan bătrîn, aproape de vîrsta pensionării. Totul se petrecea repede, pentru că, niciodată, controlorii egipteni care munceau în Nubia n-ar fi trimis la Teba aur şi argint de proastă calitate.

Dar în acea dimineaţă, bătrînul era suferind. Îi ţinea locul un tînăr aurar, bine-cunoscut pentru exigenţa sa. Fiecare lingou era examinat cu atenţie înainte de a primi marca „bun".

– Vino să manînci, îl chemă un coleg. De cinci ore nu faci decît să munceşti, fara să ridici capul!

– Vin... Înca puţin!

– Grăbeşte-te, mi-e foame.

– Nu, nu se poate.

– S-a întîmplat ceva?

– Trebuie anunţat aurarul-şef.

– Doar n-o să-l deranjam acum!

– Lasă mîncarea... Este ceva prea grav.

Scribul Mormîntului taifasuia cu maestrul de operă, cînd Niut cea Neobosita îi întrerupse.

– Aurarul-şef din Karnak ar vrea să vă vorbească. Vă aşteaptă la poarta cea mare.

Kenhir şi Paneb se priviră, miraţi. Acest personaj important nu ieşea prea des din cetatea sfîntă a lui Amon şi nu trecea drept un apărător înfocat al Locaşului Adevarului.

Maestrul de operă îl ajuta pe scribul Mormîntului să se ridice şi îi dădu bastonul.

– Ar trebui să reluaţi tratamentul prescris de femeia înţeleaptă şi să îl respectaţi, spuse Niut, altfel va veţi transforma într-adevăr într-un moşneag.

Kenhir se grăbi să plece, ştiind că, dacă se isca vreo discuţie, nu el ar ieşi învingător.

Aurarul-şef din Karnak părea plin de el, dar Paneb simţea că sub aparenţa înfumurării se ascundea o reală îngrijorare. Se vedea că îi era greu să dezvaluie direct motivul pentru care venise în zona auxiliarilor.

– Nimeni nu trebuie sa ne audă, declara el, nervos.

– Haideţi să ne aşezăm la poalele dealului, la cîţiva paşi de aici, hotarî Paneb, acolo unde nu ne va deranja nimeni.

Kenhir avea o privire ghidușă. Fără îndoială, acest personaj orgolios avea nevoie de serviciile confreriei, poate de aceea îi era atît de greu să vorbească.

– Avem o mare problemă, mărturisi el.

– Vreun artizan necuviincios? presupuse Kenhir.

– Nu, nici vorbă… Este vorba despre o livrare suspectă.

– O livrare provenind din Nubia?

– Da, chiar așa.

– Imposibil, exclamă scribul Mormîntului, cei care verifică sînt necruțători!

– Așa gîndesc și eu. Am constatat-o întotdeauna… Dar, de data asta nu sînt prea sigur și aș avea nevoie de… o părere din afară.

– Cu alte cuvinte, ați dori să aflați și părerea lui Thuty cel Savant, aurarul Locașului Adevărului.

– Dacă ați putea să-l convingeți… Noi doi nu sîntem în relații prea bune.

Thuty părăsise Karnakul fără nici un regret, nemaisuportînd să fie obligat să asculte de un carierist mai puțin competent decît el.

– Doar aurarul vă poate da un răspuns, preciză scribul Mormîntului, satisfăcut. Maestrul de operă va interveni, dar nu vă promit nimic.

Nici Kenhir și nici Paneb nu aveau nici un chef să plece capul în fața oaspetelui lor. Dar Zelosul simțea că străinul era unealta destinului și că în nici un caz acest semn nu trebuia neglijat.

Thuty tocmai ieșea de la femeia înțeleaptă care, în cîteva ședințe de magnetism, reușise să-i elibereze canalele ficatului. Durerea de cap îi trecuse și nu se mai gîndea decît la dejunul copios de care avea să se bucure nu peste multă vreme cînd, deodată, se lovi de maestrul de operă.

– Am nevoie de o expertiză, Thuty.

– Se face… Despre ce este vorba?

– Despre nişte lingouri din metal preţios.

– Le-am verificat pe toate: sînt perfecte.

– Este vorba despre cele aparţinînd templului din Karnak, pe care ni le-a adus aurarul-şef.

Thuty cel Savant fu cuprins de furie.

– Tiranul ăla lăudăros şi incapabil? Să se descurce fără mine!

– Pentru el a fost o încercare grea să vină şi să ne ceară ajutorul.

– Nu cine ştie ce grea! Să urce mai întîi în genunchi toate potecile muntelui şi apoi mai vorbim.

– Eu sînt cel care-ţi cere să faci expertiza asta, Thuty.

– Vrei să spui… tu ca maestru de operă?

– Chiar aşa.

– Atunci, se schimbă treaba… Sper că nu va trebui să stau de vorbă cu mediocrul ăsta!

– Voi face eu pe intermediarul.

– Lingourile de aur ni s-au părut desăvîrşite, declară aurarul-şef cu o oarecare şovăială în glas, cu excepţia acestuia.

Thuty îl cîntări în palmă, îl zgîrie cu o daltă minusculă şi-l lipi de inima.

– Este din argint, ceea ce nu mi se pare anormal. Dacă m-aţi chemat aici să vă bateţi joc de mine, plec imediat!

– Nu, nu! îl imploră aurarul-şef, noi doi sîntem de aceeaşi părere. L-am certat pe noul nostru verificator, care are tendinţa să facă exces de zel. În schimb, în privinţa lingoului de argint, mă tem că aprecierea sa…

– Nu spuneţi mai mult, îi ceru Thuty.

De această dată, examinarea ligoului nu-i dădu satisfacţie.

– Trebuie să mă duc în atelier.

Thuty reveni după o oră şi-l privi drept în ochi pe fostul său şef.

– Ce părere are tînărul verificator?

– Lingoul i se pare ciudat, nu îndrăzneşte să-l declare „bun".

– Cu simţul pe care-l are, ar trebui să-l ridicaţi repede în grad, căci se pricepe bine la metale! Sînteţi victima unui falsificator de geniu, specialist într-o metodă pe care eu o credeam cunoscută doar de cîţiva oameni. Se ia staniu alb şi moale, se curăţă de patru ori, se amestecă şase părţi cu cupru alb de Galacia şi astfel se obţine un argint fals de cea mai bună calitate, care l-ar putea păcăli pe oricare tehnician experimentat.

În timp ce femeia înţeleaptă îl ajuta sa-şi vina în fire pe aurarul-şef din Karnak care leşinase, Kenhir îl alerta pe şeful Sobek.

Scribul Mormîntului, maestrul de operă, Thuty cel Savant, nubianul şi oaspetele lor, ale cărui mîini tremurau trădînd starea lui de tulburare, se adunară în biroul din fortul al cincilea.

– Trebuie trimis un om de încredere la mina din care provine acest lingou de argint, preconiză Kenhir, dar fără să anunţăm înalta administraţie din Karnak, pentru că şi ea ar putea fi implicată în trafic.

– Înseamnă că nu gîndiţi! se indignă aurarul-şef.

– Încetaţi să mai gîgîiţi ca o gîscă bătrînă, îi recomandă scribul Mormîntului. Ori există complicitate între acea mină şi Karnak, ori lingourile livrate sînt autentice.

– În acest caz, aprecie Paneb, este posibil ca lingourile să fi fost furate pe drum şi apoi înlocuite.

– Vor trebui verificate condiţiile transportului şi să fie cercetaţi cei care şi-au luat această răspundere, hotărî Sobek.

– Vei pleca imediat, cu doi dintre oamenii tăi şi cu Thuty cel Savant, ordonă Kenhir. Şi să vă întoarceţi doar cînd veţi afla ceva sigur!

67.

– Deşteaptă-te în pace, putere divină, imploră maestrul de operă în liniştea sanctuarului slab luminat.

Paneb scoase din locaşul său statuia zeiţei Maat, o parfuma, o împodobi şi îi oferi esenţele fine ale hranei, pentru a încheia încă o dată pactul între confrerie şi universul divin, în zorii unei noi creaţii.

După pronunţarea formulelor de cunoaştere, Paneb o înălţă pe Maat către ea însăşi, prezentîndu-i o statuetă din aur, înaltă de un cot, cioplită în piatra de lumină.

Deosebit de emoţionat de ritualul pe care tocmai îl trăise, colosul închise la loc uşile Divinei, nu înainte de a fi şters orice urmă a paşilor săi.

Strălucitor, soarele revenea la viaţă de după creasta Soarelui-Apune, luminînd chipul Clarei şi aducîndu-i pe buze un zîmbet blînd.

– Nu mă voi obişnui niciodată cu acest gînd, îi mărturisi Paneb cînd ieşiră din sanctuar: cum e posibil ca o fiinţă omenească s-o întîlnească pe Maat şi să nu dispară pe loc?

– Tu comunici cu zeiţa prin calitatea ta de maestru al operei, spuse femeia înţeleaptă. Să-i facem loc prezenţei lui Maat în această lume pentru a o desăvîrşi.

În curînd, satul deveni aproape pustiu, caci fiecare profita de ziua de odihnă acordată de Paneb pentru a face cumpărături pentru marea sărbătoare a lui Ptah, patronul artizanilor.

În timp ce soția sa cumpara stofe într-o piață, pe cît de plina de culoare, pe atît de animată, trădatorul se prefacea că se interesează de verdeața pe care o vindea o negustoreasă, al cărui chip, cu trăsăturile mascate printr-un machiaj de artă, se ascundea sub o perucă grea și grosolană.

– Am primit scrisoarea încifrată pe care mi-ați trimis-o, spuse în șoaptă trădatorul.

– Ai facut progrese? întrebă Serketa.

– Cred ca știu unde e ascunsa piatra de lumina, dar se ajunge greu la ea și nu vreau sa risc.

– Nu-ți schimba felul de a acționa. În curînd, te vom ajuta mai eficient.

– La ce v-ați gîndit?

– Vei vedea. Pentru moment, avem un necaz.

– Mă privește pe mine? întrebă trădătorul, îngrijorat.

– Nu, fii liniștit, dar am nevoie de o informație pe care numai tu o poți obține și care îmi va permite să ies din acest necaz.

Trădătorul îi dădu lămuriri Serketei.

Turcoaza se machie cu farduri amestecate într-o cochilie sidefie și își prinsese părul cu ace și cu un pieptene din lemn cu dinții fini. Apoi își dădu cu parfumul pe care Paneb i-l cumpărase din templul din Karnak. Era un produs de sinteză obținut dupa cincizeci de zile de muncă, al cărui amestec de arome o faceau pe Turcoaza și mai atrăgătoare.

Își îmbrăcă rochia lungă și roșie a preoteselor lui Hathor, iar la gît își puse un colier de perle din cornalină, alternînd cu pandantive reprezentînd rodii.

Plecă de acasă îndreptîndu-se către templu. Era atît de fermecatoare, încît femeile care o întîlneau pe drum, chiar și cele

mai rautăcioase, rămîneau mute de admirație. La cei patruzeci și șapte de ani ai săi, Turcoaza era de o frumusețe uimitoare.

Nu superba roșcată ajunsese ultima la adunarea confreriei, ci soția lui Casa, care trebuise, în ultimul moment, să-și schimbe rochia, din cauza unei bretele care nu voia să-i stea pe umăr.

– Sărbătoarea a fost organizată de Ipuy cel Iscoditor și de Uabet cea Pură, anunța maestrul de operă; ei vă vor face cunoscute diferitele etape ale desfășurării sale, deschiderea reprezentînd, ca de obicei, un omagiu adus lui Ptah.

Userhat Leul dezveli o impresionantă statuie a zeului, înveșmîntat în alb, și ținînd în mîini stîlpul „echilibrului" și sceptrul „puterii". Într-un singur glas, artizanii intonară un imn înălțat armoniei creației, după care urmă un concert dat de preotesele lui Hathor, care cîntau cu maiestrie la liră, la flaut și la harpă.

– Sărbătoarea începe bine, fu de părere Karo cel Posac, dar gîndul ne zboară la Thuty. N-ar fi trebuit să fie deja aici?

– Dacă ne gîndim la cîte verificări trebuie să facă, n-ar trebui să ne alarmăm. Şi nu uita că se află sub paza lui Sobek.

Liniștiți, artizanii pregătiră cu entuziasm primul banchet.

La căderea serii, Orătania Nesuferită dădu alarma, urmată îndată de Negruțu'. Cineva se apropia de sat.

– Du-te să vezi ce se întîmplă, Nakht, ordonă maestrul de operă.

Din fericire, tocmai luase sfîrșit ritualul de seară care celebra îndeplinirea Marii Opere de care depindea liniștea confreriei.

Nakht cel Puternic alergă la poarta cea mare. Cîteva minute mai tîrziu veni înapoi, cu chipul radios.

– A venit Thuty! Te așteaptă în biroul lui Sobek.

Paneb îi luă cu el pe femeia înțeleaptă și pe scribul Mormîntului.

– Doreai certitudini, îi aminti aurarul. Ei bine, le avem! Lucrătorii din mină nu ne-au primit prea bine dar, cînd le-am dezvăluit faptul că aparțin Locașului Adevărului, m-au privit

altfel. Am putut verifica lingourile, iar Sobek le-a pus întrebări controlorilor. Totul era în regulă.

– Înseamnă că v-ați interesat despre cei care au făcut transportul.

– Sînt soldați aflați în slujba viceregelui Nubiei. Şeful lor nu acceptă nici o manevră frauduloasă şi a ţinut să ne însoţească pînă aici pentru a jura în faţa lui Maat şi să scrie o declaraţie. Dacă vrei să discuţi cu el, îl găseşti în fortul al doilea.

Încă o dată, gîsca şi cîinele nu se înşelaseră: simţiseră o prezenţă neobişnuită.

– Cui i-a predat marfa? întrebă Paneb.

– Generalului Mehy în persoană, răspunse Sobek. Şi s-a mirat observînd un amănunt: în loc să facă livrarea imediat la Karnak, generalul a reţinut marfa o zi întreagă pe malul stîng. Mai mult, după cele declarate de un paznic, Mehy a fost văzut intrînd în depozit împreună cu Dakter, patronul laboratorului central.

– Dakter, un excelent chimist...

– Faptele vorbesc de la sine, spuse în concluzie Thuty: generalul i-a ordonat complicelui său Dakter să fabrice un fals lingou de argint şi apoi, împreună, au făcut substituirea.

– Înseamnă că Mehy avea nevoie de această mică avere pentru a plăti nişte mercenari, pe ascuns, spuse Paneb.

– Probabil că acest trafic durează de foarte multă vreme, adăugă Sobek. Generalul este un hoţ venal, care cumpără conştiinţele pentru a-şi păstra supremaţia în Teba.

– Din păcate, nu avem nici o probă concretă.

– Toate aceste date puse cap la cap nu sînt de ajuns? Am scris un raport amănunţit, la care se adaugă mărturiile culese.

– Toate ne conduc la Mehy, recunoscu scribul Mormîntului. Şi să nu uităm ultima sa tentativă de a-l discredita pe maestrul de operă.

– Să nu uităm nici bănuielile noastre, multe la număr, propuse Sobek cu îndîrjire. Hoţul ăsta n-o fi şi criminal? Trebuie convocat înaintea tribunalului şi convins să mărturisească. Cînd

Mehy va fi lipsit de prerogativele sale şi se va afla faţă în faţă cu judecătorii, îşi va arăta adevăratul chip: cel al unui laş.

– Fiind dată poziţia sa, preciză Kenhir, o singură persoană poate porunci ca generalul să fie arestat: regina-faraon Tausert.

– Mîine dimineaţă mă voi duce la palat, promise Paneb, şi îi voi relata tot ce am descoperit. Chiar dacă e bolnavă la pat, va şti ce hotărîre să ia.

După foarte mulţi ani, Sobek se simţi pentru prima dată fericit. În sfîrşit, generalul Mehy nu va mai putea face rău!

Datorită insistenţei şi puterii lui de convingere, maestrul de operă al Locaşului Adevărului depăşise aproape toate obstacolele. Mai rămînea doar unul: medicul-şef al palatului, care interzicea accesul în camera lui Tausert.

– Informaţiile pe care trebuie să le aduc la cunoştinţa reginei sînt de cea mai mare importanţă, îi spuse Paneb.

– Nu vă poate primi.

– Este vorba de apărarea Tebei, afirmă maestrul de operă. Lăsaţi-mă să-i vorbesc, doctore, dacă nu vreţi să fiţi considerat răspunzător pentru un eventual dezastru!

– Îmi este imposibil să vă ajut, regretă medicul.

– Pentru care motiv?

– Maiestatea Sa este în comă şi nu se va mai trezi.

68.

– A sosit o scrisoare, îl anunța Niut cea Neobosită pe Kenhir, care luau un mic dejun sănătos, compus din lapte proaspat, peşte uscat, smochine şi pîine caldă, abia scoasă din cuptor.

– Citeşte-mi-o.

În timp ce asculta, scribul Mormîntului simţi că se sufocă.

– Du-te şi cheamă-l pe Paneb!

La citirea acestui document extraordinar, maestrul de operă fu la fel de uimit.

– Este o provocare, spuse el.

– Şi dacă acest denunţător spune adevărul? În asemenea situaţii, se găseşte întotdeauna unul care, de teama consecinţelor, nu mai poate păstra secretul.

– Ce facem, Kenhir?

– Procedăm cum e mai simplu. Şi vom afla, poate, cine ne persecută de atîta vreme!

Serketa intră în depozitul de mobilă al lui Tran-Bel, ocupat cu tot felul de calcule, însa era atît de bine deghizată, încît devenise de nerecunoscut.

De cînd trădătorul din Locaşul Adevărului nu-i mai procura modele după care să fabrice obiecte, prezentate ca unicate, afacerile lui Tran-Bel mergeau foarte prost. Dar el nu credea decît

în puterea afacerilor, urmărindu-le evoluţia aşa cum o mamă urmăreşte creşterea în greutate a copilaşului său.

În ciuda numărului important al clienţilor săi şi a priceperii sale în a-i înşela, negustorul cîştiga mai puţin ca altădată. Avînd numai o pregătire de contabil, habar n-avea de prelucrarea lemnului de abanos, rarele sale idei ducînd întotdeauna la eşec. Cu toate acestea, trebuia să facă ceva pentru redresarea situaţiei sale financiare şi de aceea se hotărîse să se folosească de informaţia, mai mult decît confidenţială, care îi permitea să-i ducă de nas pe generalul Mehy şi pe soţia acestuia.

– Începusem să-mi pierd răbdarea, doamnă Serketa, şi mă întrebam dacă aveţi cu adevărat intenţia să mă luaţi ca asociat la măreţele proiecte pe care le-aţi gîndit.

– La cel mai mare dintre ele, prietene.

Tran-Bel îşi făcu sul papirusul contabil.

– Vorbiţi... vorbiţi serios?

– Cît se poate de serios. Dacă aşa vrea destinul, de ce nu ne-am uni forţele?

– Şi care este acest proiect?

– Cînd ţi-l voi spune, nu vei mai putea da înapoi, şi vom acţiona împreună, fără nici un gînd ascuns. De acord?

– Vă ascult, doamnă Serketa.

– După mulţi ani de căutări, am aflat în sfîrşit unde se află mormîntul lui Amenhotep I, fondatorul Locaşului Adevărului. Trebuie să-l jefuim.

– Păi... cum am putea noi pătrunde în Valea Regilor?

Serketa zîmbi cu dispreţ.

– Viclenia artizanilor ne făcuse să credem că acest mormînt, adevărat depozit de comori inestimabile, se afla în Valea interzisă. Acum însă am aflat că nu este aşa.

– Şi cunoaşteţi locul exact?

– La noapte vom pune mîna pe bogăţiile lui Amenhotep. Dacă vrei, poţi lua parte la această expediţie.

– Vreau chiar mult mai mult: s-o organizez eu însumi, împreuna cu oameni aleşi pe sprînceană.

Serketei părea sa nu-i convina propunerea.

– Îmi va fi greu să-l conving pe Mehy…

– Astea sînt condiţiile mele şi nu mă voi razgîndi. Unde se ascunde acest mormînt?

– După apusul soarelui, mergeţi la poalele colinei lui Toth. Îţi voi da un plan şi te voi aştepta chiar acolo pentru a împarţi prada.

– De acord, dar veniţi singura.

Însoţit de cei mai vechi funcţionari ai săi, trei la numar, tot atît de lacomi de cîştig, negustorul cercetase împrejurimile. Izolat, locul părea perfect pentru a ascunde un mormînt atît de important.

Cel ce făcea de pază o zări pe Serketa. Era singură.

– Aţi adus planul? o întrebă Tran-Bel, nervos.

– Iata-l.

Îi întinse un toc din piele, legat cu o sfoară groasă. Negustorul desfacu nodul cu greu şi scoase un papirus.

Luna îi oferea lumina de care avea nevoie.

– Nu e departe de aici… E chiar în spatele celei de a doua coline, catre vest.

– Avem cu ce să săpăm?

– Bineînţeles, iar uşa poate fi forţată fără mare efort.

– Hai, repede.

Grăbindu-se, cei patru hoţi se îndreptară către locul cu pricina, siguri că vor descoperi o avere imensă, fără a fi pedepsiţi. Tran-Bel se gîndea că-şi va însuşi cea mai mare parte din pradă.

Cînd se pierdură în întuneric, soţia lui Mehy se grăbi să plece. Dacă Tran-Bel scrisese cu adevărat acea scrisoare prin care-l denunţa pe general, făcuse greşeala s-o adreseze înlocuitorului vizirului, unul dintre cei mai buni susţinători ai lui

Mehy. Documentul acuzator fusese astfel distrus, în schimbul unei mari sume de bani oferită înaltului funcţionar.

Tran-Bel nu mai reprezenta o ameninţare, ci un pion folositor în partida dintre general şi confrerie.

– L-am găsit, spuse în şoaptă Tran-Bel; hai să săpam. Începura să sape şi dupa o vreme cei patru oameni descoperira nişte trepte.

Ochii lacomi ai negustorului zăriră uşa sigilată a unui mormînt.

– Ne-am îmbogăţit, băieţi!

Abia ridică Tran-Bel tîrnăcopul pentru a sparge sigiliul, că vocea impunatoare a lui Sobek îi opri gestul şi-i făcu pe hoţi să încremenească.

– Sînteţi prinşi în flagrant delict de violare a unui mormînt, declară nubianul. Nu încercaţi să fugiţi pentru că veţi fi ucişi de oamenii mei.

Fiecare dintre ei ştia că un delict atît de grav era pedepsit cu moartea şi că nici un judecător nu va putea hotărî iertarea lor.

Unul dintre hoţi încercă să scape, luînd-o la goană spre deşert. O săgeată i se înfipse în gît, căzînd mort la pămînt.

– Voi, ceilalţi, staţi pe loc dacă nu vreţi să aveţi aceeaşi soartă!

Aşadar, denunţul trimis lui Kenhir şi semnat cu numele unuia dintre angajaţii lui Tran-Bel nu era un fals. Solicitat de scribul Mormîntului, Sobek optase pentru o procedura de flagrant delict şi acum îşi freca palmele de mulţumire.

– Eu sînt Tran-Bel, un negustor binecunoscut printre oamenii onorabili! Aveţi grijă să nu mă atingeţi!

– E cam tîrziu să-ţi mai fie teamă, băiete! Puneţi-i cătuşe!

– Eu... Nu eu... Este...

Cu părul său negru lipit pe cap, cu trăsăturile schimonosite de suferinţă, cu pîntecele în flăcări, Tran-Bel întinse braţele către Sobek şi se prăbuşi, cu faţa la pămînt.

– Nici nu l-am atins, şefu', se mira un nubian.

Cadavrul mirosea deja a putred. Serketa alesese o otravă cu efect întîrziat, care să-l împiedice pe turnator să mai dezvăluie ceva. Acestora din urma, Kenhir, informat prin scrisoarea scrisă de ea însaşi, nu va întîrzia sa le ceară ajutorul pentru arestarea unui grup de jefuitori.

Dupa cum prevazuse, înainte de a arunca sfoara în nisip, Tran-Bel se chinuise s-o desfacă, neştiind ca fusese înmuiată într-o substanţa mortala. Otrava îşi făcea efectul după o jumătate de ora, adică atunci cînd Tran-Bel ajungea la uşa mormîntului, iar agonia dura numai cîteva secunde.

Kenhir era şocat.

– Să fi fost negustorul ăsta omul care dorea să distrugă Locaşul Adevărului?

– Sigur că nu, obiectă şeful Sobek, individul ăsta era doar un complice oarecare.

Femeia înţeleaptă şi maestrul de operă erau de aceeaşi părere.

– Incidentul de faţă nu e decît o tentativă de diversiune, continuă nubianul. Mehy nu mai trebuie pierdut din ochi. Tran-Bel a fost otrăvit. Cine cunoaşte această ştiinţă mai bine decît Dakter, patronul laboratorului central din Teba de vest şi prietenul generalului?

– Astea nu sînt decît presupuneri, răspunse Kenhir.

– Nasul meu îmi spune că, în curînd, Mehy va fi încolţit, insista nubianul.

– Este şi părerea mea, spuse calmă femeia înţeleaptă, şi va deveni tot mai periculos.

– Şi ce-am putea face, întrebă Kenhir, cuprins de panică, din moment ce Tausert nu-l poate opri?

– Să-l anunţăm pe regele Seth-Nakht, propuse maestrul de operă.

– Fără nişte probe concrete?

– Îmi iau eu această responsabilitate.

– Dacă Mehy simte că se duce la fund, va reacţiona cu violenţă, afirmă Sobek.

– Nu va îndrăzni totuşi să ne atace! se revoltă scribul Mormîntului, soldaţii tebani nu vor asculta de un ordin atît de nesăbuit.

– Voi fi cît se poate de prudent, promise nubianul.

– Iar trădătorul va încerca să-l ajute din interior, îi aminti Paneb.

69.

Kenhir îi dicta lui Niut cea Neobosită un lung raport destinat faraonului Seth-Nakht, pentru a-i face cunoscute bănuielile artizanilor din Locaşul Adevărului despre generalul Mehy. Hay, şeful echipei din stînga, îi întrerupse.

– Factorul Uputy ar dori să-l vadă pe scribul Mormîntului.

– Trebuie neapărat?

– După cîte spune, este ceva foarte important.

– Cînd o veni ziua în care să fiu lăsat în pace... bombăni bătrînul. Mai întîi raportul ăsta interminabil în care nu trebuie să fac nici o greşeală şi apoi plecarea mea în Valea Regilor! E cineva care îmi mai respectă vîrsta?

– Doar munca vă ţine sănătos, spuse Niut.

Sprijinindu-se în toiag, bătrînul scrib plecă, şontîc-şontîc, către zona auxiliarilor. Insistenţa factorului îl făcuse curios, aşa că, apropiindu-se, începu să se grăbească.

– Ştiaţi că Imuni a reapărut în regiune? îl întrebă Uputy.

– Şarpele ăla, la Teba?

– Din pacate, da, Kenhir. Şi a ţinut să-mi dea cu mîna lui textul unei proceduri prin care se anulează expulzarea lui din confrerie. Mulţumită ajutorului dat de un adjunct al primarului Tebei, un excelent jurist, e convins că va obţine reintegrarea şi că va deveni maestru de operă.

Kenhir cercetă imediat textul repunerii în drepturi.

– E grav? întrebă Uputy, îngrijorat.

– Mă tem că da… Sînt doar subtilităţi juridice, dar e bine să fie luate în serios.

– Viermele ăsta nu trebuie să cîştige!

– Vom lupta cu înverşunare, promise scribul Mormîntului. Dar să nu ne mai gîndim la parazitul ăsta, am să-ţi încredinţez o misiune.

Uputy luă o atitudine demnă.

– Sînt gata.

– Peste cîteva zile, îţi voi da o scrisoare pentru faraonul Seth-Nakht, pe care o vei duce chiar tu la Pi-Ramses.

– Sînt foarte onorat. Dar va trebui să-mi anunţ superiorii.

– Fii foarte prudent, Uputy.

– Voi lua corabia poştală rezervată corespondenţei urgente, ce mi s-ar putea întîmpla?

Dakter tocmai savura un enorm copan de gîscă, fiert la foc mic într-un sos de chimen, cînd generalul Mehy dădu năvală în sufragerie.

– La drum, Dakter.

Savantul era gata să se înece.

– Unde… unde plecăm?

– Pleci doar tu, la Gebel el-Zeit, împreună cu ajutorul meu şi cinci servitori în stare să-şi ţină gura.

– O călătorie extrem de obositoare…

– Tu eşti cel care cunoaşte locul şi ştii ce să-mi aduci, cît mai repede.

– Poate că nu eu sînt omul potrivit şi…

– Dimpotrivă, dragul meu Dakter, dimpotrivă! Eşti chiar singurul care poate duce la bun sfîrşit această misiune delicată, respectînd discreţia. La întoarcerea ta, vom porni la acţiune. Tu, care îmi ceri de atîta vreme să tai în carne vie, vei fi încîntat.

În timp ce echipele din Locaşul Adevărului, conduse de Paneb, lucrau la finisarea vastului mormînt al lui Tausert, şeful Sobek punea la punct un nou sistem de securitate în jurul satului. Temîndu-se tot mai mult de un atac, era convins că mercenarii lui Mehy vor evita pista principală, supravegheată în permanenţă. De aceea, nubianul dispusese pîndari în locuri neobişnuite.

Delectîndu-se, Sobek îl cerceta pe Mehy, începînd cu verificarea unui amănunt care nu-i fusese accesibil la momentul potrivit. Obţinînd un ordin de investigare semnat de scribul Mormîntului şi contrasemnat de delegatul vizirului, care nu îndrăznise să-i refuze lui Kenhir acest serviciu, Sobek era autorizat să consulte orice document din arhive privind transferurile diferitelor corpuri de pază.

Conform unui document explicit, clasat la numărul de propuneri refuzate de vizir, nu defunctul Abry, în vremea aceea administrator principal al malului stîng, dorise mutarea lui Sobek în poliţia fluvială, ci însuşi, generalul Mehy!

Ipocritul intenţionase să-l îndepărteze pe nubian, să numească în locul său o marionetă şi să lipsească Locaşul Adevărului de protecţie imediată. Înlăturîndu-l pe Sobek, îl împiedica să ancheteze, printre altele, uciderea unui nubian... Un asasinat al cărui autor era chiar el!

Cu inima bătîndu-i gata să-i sară din piept, Sobek traversă Nilul cu barca, apoi dădu pinteni calului pentru a junge cît mai repede în sat.

Anunţaţi de sosirea sa, maestrul de operă, scribul Mormîntului şi femeia înţeleaptă nu întîrziară să vină în biroul său.

– Nu mai încape nici o îndoială asupra vinovăţiei generalului, spuse el după ce le vorbi despre descoperirea sa, faraonul Seth-Nakht va fi tot atît de convins ca şi mine! Mehy este un asasin, i-a ucis pe toţi cei care l-ar fi putut denunţa, ca, de pildă, administratorul Abry, libienii plătiţi pentru a se strecura în sat şi mulţi alţii.

– Ni-l prezinți ca pe un adevărat monstru! spuse Kenhir.

– Alte fapte sînt și mai grave, continua paznicul. Iată scrisoarea anonimă prin care Nefer cel Tăcut era acuzat că l-ar fi omorît pe tînărul meu subaltern și iată scrisoarea lui Mehy prin care cere mutarea mea.

– Scrisul e identic! constată Paneb. Atunci...

Clara pălise.

– Generalul Mehy a încercat să ne facă să credem că asasinul lui Nefer era un auxiliar, le aminti Sobek. De ce a făcut-o dacă nu pentru a-și proteja complicele, artizanul trădător al confreriei, brațul înarmat al generalului, care urmărește un singur scop, acela de a distruge Locașul Adevărului și de a-i fura comorile?

Cuvintele nubianului fură urmate de o liniște adîncă. Femeia înțeleaptă închise ochii.

– Sobek nu se înșală, declară ea.

– Îl voi ucide pe Mehy cu mîinile mele! promise Paneb.

– Nu tu ești cel care trebuie să facă dreptate, obiectă Kenhir. Voi adăuga la raportul meu toate aceste elemente, iar Seth-Nakht va da ordin ca generalul să fie arestat.

Mehy își petrecuse dimineața la vînătoare de păsări în desișurile de papirus, dar, cum nu avusese prea mare succes, venise acasă foarte prost dispus și, ca de obicei, își vărsă focul pe servitori.

Chipul radios al Serketei, întinsă la soare pe marginea bazinului, îl liniști.

– Mica noastră problemă s-a rezolvat, îl anunță ea.

– Tran-Bel a murit?

– Cînd am mai dat eu greș, iubitul meu drag? Privește... un gradat ți-a adus un raport de la gărzi.

Generalul îl citi cu satisfacție.

– După cum ai prevăzut, șeful Sobek a prins în flagrant delict o bandă de jefuitori de morminte comandată de Tran-Bel.

El şi unul dintre angajaţii săi au murit, iar ceilalţi doi au fost arestaţi şi aruncaţi în temniţă.

– Sobek şi artizanii din Locaşul Adevărului nu vor avea nici o îndoială: duşmanul lor cel mai aprig a fost ucis. Deci vor coborî garda şi...

Intendentul se înclină.

– Sînteţi chemat de secretarul vostru particular, generale.

– Să vină în sala mea de audienţe, porunci Mehy.

Funcţionarul părea alarmat.

– Am veşti îngrijorătoare, generale.

– În legătura cu ce?

– Şeful Sobek face o anchetă amănunţită asupra activităţii pe care o desfăşuraţi şi asta cu încuviinţarea palatului. A sustras documentul prin care cereaţi mutarea lui, cu mulţi ani în urmă.

– Supărător, într-adevăr.

– Poate a descoperit altceva...

– De ce eşti speriat?

– Pentru că factorul Uputy trebuie să plece la Pi-Ramses, în misiune specială. Cu alte cuvinte, va fi trimis cu un mesaj important destinat regelui Seth-Nakht.

– Bănuieşti despre ce poate fi vorba?

– S-ar putea să vă privească, generale...

– Dacă mai afli ceva, anunţă-mă imediat.

Mehy se întoarse lîngă soţia sa.

– Încă un necaz, draga mea.

Stînd lungită în continuare, îl privi cu ochi lacomi.

– Care mai încearcă să-ţi facă rău?

– Sobek n-a renunţat încă... După întoarcerea lui Dakter, mă voi ocupa chiar eu de acest nubian. Iar tu vei avea grijă de Uputy.

– Nu e mare lucru...

– Scrisoarea care-i va fi încredinţată nu trebuie să ajungă la Seth-Nakht. O vei înlocui cu alta, care va fi găsită asupra cadavrului său şi care îi va fi dusă regelui. În această scrisoare

semnată de mine, îi voi denunţa pe Paneb şi pe artizanii confreriei, ca fiind organizatorii periculoşi ai unui complot împotriva preaiubitului nostru monarh.

– Minunată idee, aprecie Serketa.

70.

Lovită cu violență de Mehy pentru că vărsase o cupă cu vin, micuța servitoare nubiană fugi plîngînd să se ascundă în grajd. În timp ce intendentul o căuta în zadar, ea hotărîse să părăsească domeniul pe care suferea atît de mult.

Numai că ea, spre deosebire de celelalte slujnice terorizate de general, va avea curajul să spună adevărul. Servitoarea auzise vorbindu-se despre nubianul care asigura securitatea satului artizanilor, un compatriot considerat a fi incoruptibil. Se va duce la el și-i va mărturisi totul.

Pîndi momentul cînd putea să iasă și fugi, străbătînd cîmpul, pentru a ajunge la marginea deșertului, unde o țărancă îi arătă pe unde s-o ia.

Uitînd de oboseală, servitoarea merse pînă la primul fort. Un paznic nubian o opri.

– Unde fugi așa, fetițo?

– Vreau sa-l văd pe șeful tău.

– Ce ai să-i spui?

– Vreau să fac o plîngere contra generalului Mehy.

Garda ar fi trebuit să izbucnească în rîs, dar micuța părea atît de convingătoare, încît o luă în serios.

– O să-l anunțăm. Așteaptă aici.

– Vrei să-mi vorbeşti despre Mehy? întreba Sobek, a carui statură o impresionă pe nubiană. Îşi învinse totuşi teama, hotărîtă să meargă pînă la capat.

– Generalul m-a bătut adeseori. Mai am şi acum urmele.

Sobek constată că victima nu minţea.

– Este un delict extrem de grav, care-l va trimite pe general în temniţă.

– Cu atît mai bine!

– Vei avea curajul să-l înfrunţi în faţa tribunalului şi să repeţi această acuzaţie?

– Şi de zece ori, nu numai o dată!

– Atunci îţi voi scrie declaraţia şi apoi vom merge împreună la un judecator, să-ţi înregistreze plîngerea.

Generalul avea să fie întemniţat chiar înainte ca faraonul să fi examinat dosarul întocmit de scribul Mormîntului.

– Şi n-ar trebui condamnat numai el, adăuga nubiana.

– Dar cine ar mai merita-o?

– Nevastă-sa... O nebuna! Doamna Serketa face nişte crize de tremură pereţii, se tăvăleşte pe jos, mănîncă întruna, cîteva ore la rînd sau urlă! El o calmează, culcîndu-se cu ea, ca un animal în călduri. Şi pe urmă se deghizează...

– Nu înţeleg.

– Ea, care este atît de bogată, ascunde într-un cufăr haine de ţărancă şi chiar am văzut-o plecînd de acasă îmbrăcată ca o femeie amărîtă.

Sobek îşi aminti că o ţărancă fusese, cîndva, acuzată de crimă... O criminală care nu era alta decît Serketa, executoarea faptelor josnice ale lui Mehy!

– Odată, continuă servitoarea, au vorbit despre Locaşul Adevărului şi despre dumneavoastră cu un scrib mic, cu vocea mieroasă şi cu un cap de rozător.

– Ţi-aduci aminte cum se numea?

– Cred că Imuni.

Deci el era tradatorul! Confreria scapase de el, dar Sobek nu trebuia să piardă nici o clipă, pentru ca acest cuplu blestemat să nu mai poată face rău cuiva.

– Ţi se va da de mîncat şi de băut şi te vom proteja.

Micuţa nubiană îl saruta pe Sobek pe obraz. Mai emoţionat decît lăsa să se vadă, şeful dădu fuga pînă-n sat.

Cînd Kenhir ieşi, îi aduse la cunoştinţă tot ce aflase de la servitoare.

– De data asta generalul nu mai are scăpare, spuse scribul Mormîntului. Pacat că Uputy a plecat deja către Pi-Ramses, aş fi putut adăuga la raport toate aceste acuzaţii ale fetiţei... Dar vom mai avea prilejul s-o facem.

– A plecat deja... În cazul ăsta, e în pericol de moarte! Nu se va feri niciodata de o ţărancă!

Factorul Uputy îmbrăcase cele mai frumoase haine pe care le avea, îşi lustruise cu ceară toiagul cel greu al lui Thot, semn al misiunii sale, şi pusese raportul scribului în sacul său din piele albă.

Pe drumul către debarcader, întîlni doi scribi tineri, care îl salutară cu respect.

Lîngă un tamaris bătrîn, o ţăranca purtînd o perucă grosolană care-i ascundea, în parte, chipul se văita de durere.

Uputy n-ar fi trebuit să se oprească, dar n-o putea lăsa pe femeie să sufere în aşa hal. Şi apoi, barca nu va pleca fără el.

– Ce ţi s-a întîmplat?

– Cred că mi-am rupt piciorul, gemu Serketa, văicărindu-se.

– Mă duc să caut ajutor.

– Nu, nu, îmi e frică să rămîn singură... Ajută-mă să mă ridic!

– Nu e bine, rana s-ar putea agrava.

– Te rog, ajută-mă...

Strategia Serketei era pe cît de simplă, pe atît de eficace. Cînd factorul îi va întinde mîna, ea va scoate pumnalul din

tunica şi i-l va înfige în inima. Dar, pentru a se ridica şi a-şi gasi un unghi bun pentru atac, se sprijini în toiagul lui Thot.

– Nu-l atinge! se revoltă Uputy, dîndu-se repede înapoi.

În picioare, cu pumnalul în mîna, Serketa îşi ratase atacul-surpriză.

– Dar ce... Eşti nebună?

Urlînd de furie, soţia lui Mehy se aruncă asupra prazii.

Dîndu-şi seama că scrisoarea era în pericol, Uputy nu ezita. Se folosi de toiagul lui Thot ca de o bîtă şi-i zdrobi capul femeii.

Cu faţa plină de sînge, cu privirea fixa, cu degetele crispate pe mînerul armei sale, Serketa se clătină, prăbuşindu-se apoi moartă.

– Thot, zeu al cunoaşterii şi al cuvintelor sfinte, nu permite ca factorii să fie atacaţi, declară Uputy, în loc de rugaciune funebră.

Posedînd acel talent unic ce nu putea fi asemuit cu al nimănui, Paneb pictase un întreg şir de divinităţi: Hathor, purtînd un pshent albastru, deasupra căruia se înălţa un soare roşu, din care ţîşnea o cobră colorată în roşu şi negru; Ptah, în tunica sa de un alb strălucitor, învaluit în aripile lui Maat; Osiris, împodobit cu un colier de aur şi acoperit cu o capă roşie, aşezat pe tron, înaintea unui lotus pe care stăteau cei patru fii ai săi.

Dar marea sa capodoperă, pe care tocmai o finisa, era sala imensă a sarcofagului, ai cărei stîlpi erau decoraţi cu figuri zvelte, şi în care suporturile diferitelor elemente ale mobilelor funerare şi marele perete pictat cu o scenă uriaşa evocau transmutaţia alchimică şi pregătirea noului soare. Deasupra unui berbec gigantic cu două aripi pictate în verde cu roşu, doi oameni, însoţiţi de suflete-păsări, susţineau un disc solar roşu, ţesut de un scarabeu negru. Scena era completată de un copil solar, protejat de zeiţa Cer, care-l va face să se renască în lumina zorilor, creat în sînul universului.

Colosul folosise o cantitate enormă de opaițe, fără ca scribul Mormîntului să se opună în vreun fel. Iar Uabet cea Pură lucrase zi și noapte la confecționarea fitilelor. Însoțind finețea execuției cu munca îndîrjită, Paneb luminase mormîntul cu nuanțe vii, transmițînd forța spirituală a simbolurilor care aveau să mențină sufletul lui Tausert în inima eternității.

Nu dormea decît o oră, din cînd în cînd, încercînd să lupte împotriva morții care-i dădea tîrcoale reginei-faraon. Convins că o va putea face prin pictura sa, lucrase aproape fără încetare.

Toiagul lui Kenhir se făcu auzit pe treptele ce coborau în mormînt.

Bătrînul scrib se opri uluit în pragul sălii sarcofagului.

– Cine ești tu cu adevărat, Paneb, de poți fi în stare să creezi asemenea minunății?

– Nici mai mult, nici mai puțin decît un Servitor al Locașului Adevărului.

– De-a lungul vieții mele, n-am admirat prea multe și poate că n-ar trebui să ți-o spun... Dar mulțumesc zeilor că mi-au dat șansa să văd aceste picturi.

– Încă o dată, vom învinge moartea!

– Sobek ne așteaptă la intrarea în Vale. S-au petrecut evenimente grave.

– Factorul Uputy a omorît-o pe Serketa, soția generalului Mehy, le spuse șeful nubian. Era deghizată în țărancă și a încercat să-l ucidă cu pumnalul, pentru a distruge raportul scris de Kenhir către regele Seth-Nakht, înlocuindu-l cu o scrisoare semnată de Mehy, prin care confreria era acuzată de complot contra faraonului. M-am dus la vila generalului și la biroul său din cadrul administrației malului stîng, dar nu l-am găsit.

– Sînt sigur că s-a refugiat la cazarma principală din Teba, pe malul drept, spuse Kenhir.

– Asta este și părerea mea, dar din păcate nu sînt autorizat să-l arestez.

– Voi scrie imediat completarea la raportul meu, pe care o vei da lui Uputy.

– Factorul se află sub protecţia gărzilor şi aşteaptă ordinul să plece la Pi-Ramses. Şi încă o veste bună: datorită mărturisirilor servitoarei pe care o bătea Mehy, cunoaştem în sfîrşit numele trădătorului: fostul scrib-asistent Imuni.

– Imuni, asasinul lui Nefer cel Tăcut... spuse Kenhir, nedumerit. Cum o fi putut să facă aşa ceva?

Paneb rămăsese fără grai.

– Vă sfătuiesc să vă întoarceţi în sat şi să vă înarmaţi, le spuse Sobek, grav. Mă tem că generalul, ca orice fiară sălbatică aflată în pericol, va deveni şi mai crud.

71.

– Locaşul Adevărului se află sub autoritatea directă a faraonului, aminti comandantul de infanterie; fără un ordin explicit al Maiestăţii Sale, nici un soldat teban nu va ataca satul şi nu va varsa sîngele confreriei.

Această atitudine nu-l surprinse pe generalul Mehy. Dar ştia că Seth-Nakht nu va da niciodată un asemenea ordin.

– Să fim mîndri de cinstea oamenilor noştri, se umflă în pene Mehy; datorită ei, Egiptul va rămîne o mare putere. În curînd vom începe un exerciţiu cu armele cele noi fabricate de arsenal. Să fie depuse în prima rezervă.

Comandantul se înclină şi ieşi din birou.

De îndată ce Mehy aflase de moartea Serketei, traversase Nilul şi se refugiase în cazarma principală din estul Tebei, unde, pentru moment, era în afara oricărui pericol. Dar cînd decretul regal promulgat de Seth-Nakht va ajunge la Karnak, poliţia va avea dreptul să-l aresteze.

Locaşul Adevărului nu era încă victorios. Generalul ar fi putut triumfa prin violenţă.

Dakter întîrziase doar cu o zi faţă de programul prevăzut. Era tot atît de epuizat ca aghiotantul generalului şi cei cinci servitori, rupţi de oboseală din pricina marşului forţat.

– Ai tot ce trebuie?

– Da, generale: o cantitate bună de ulei de piatră!

– I-ai verificat proprietățile?

– Nu vă va parea rău.

– Nu ne mai rămîne decît să scoatem armele din prima rezervă și să ne alăturăm libienilor care ne așteaptă, ascunși într-un fort ruinat.

Gardianul se miră văzîndu-l pe Mehy în persoană, pe aghiotantul sau și civilii înarmați cu săbii, lănci, arcuri și săgeți, călarind niște măgari și părăsind cazarma în grabă. Dar un simplu soldat nu putea spune nimic.

Șase Degete aprecia, ca un bun cunoscător, lama săbiilor, lăncile ușoare și vîrfurile de săgeți, foarte dure.

– Este materialul nostru cel mai bun, explică Mehy, și asta nu e încă tot! Vom avea și o armă nouă cu care vom distruge Locașul Adevărului, după ce îi vom ucide pe paznicii nubieni care vor încerca în zadar să-l apere.

– Unde se află?

– În urcioarele astea.

Libianul deschise unul.

– Dar… nu este decît un fel de ulei care pute!

– Are însă o mare calitate, pe care o veți constata privind demonstrația prietenului meu Dakter.

Chimistul turnă puțin lichid pe unul dintre cuferele în care fuseseră transportate armele și, cu o bucată de cremene, îi dădu foc.

Intensitatea flăcărilor și viteza lor de propagare îi uimiră pe Șase Degete și pe oamenii săi.

– Cu acest ulei, spuse Mehy, vom arde orice, pînă și piatra!

Apucînd urciorul, îl stropi pe Dakter.

– Generale… ce faceți?

– Unui savant îi plac experiențele, nu-i așa? Să vedem dacă asta va reuși.

Mehy arunca asupra lui Dakter o bucata din cufărul în flăcari și nefericitul luă foc imediat. O luă la goană spre deșert, urlînd atît de sfîșietor, încît libienii simțiră că le îngheață sîngele în vine. Apoi se prabuși, un stîrv negru, pîrjolit.

– Iată cum vor sfîrși Servitorii Locașului Adevărului, profetiză Mehy. Șase Degete, acum scapă-mă de aghiotantul meu și de slujbașii ăștia tîmpiți. Vreau să șterg orice urmă a trecutului.

Doar aghiotantul încerca sa lupte, dar un pumnal îi fu înfipt în gît.

– Acest ulei care arde atît de bine nu înseamna nimic în comparație cu fabuloasa comoară pe care ne-o vom însuși, preciză generalul; prin ea, voi asigura victoria totală a Libiei.

Cînd totul părea cufundat într-o stare de calm, blana Fermecătoarei, enorma pisică pătată cu alb și negru, se zbîrli, Negruțu' mîrîi și Orătania Nesuferită începu să fugă pe ulița principală, bătînd din aripi.

Gardianul porții bătu cu putere, nerăbdător.

Avîndu-i în frunte pe Paneb și pe femeia înțeleaptă, artizanii ieșiră din sat.

– Unul dintre pîndarii mei a zărit vreo treizeci de oameni înarmați, le spuse Sobek. Am pus în alertă statul-major, dar, în lipsa lui Mehy, nici un ofițer nu-și va asuma nici cea mai mică răspundere.

– Noi nu sîntem soldați și nu știm să ne luptăm, regretă Pai Pîinică-Bună.

– Fie ca omul pașnic să devină un vajnic războinic dacă locurile sacre sînt amenințate, căci Dumnezeu nu va fi de partea celui care se ridică împotriva templului, cită Clara din scrierile unui înțelept. Daca va trebui, atunci cînd va trebui, voi cere sprijinul ajutoarelor mele de pe munte.

Kenhir scosese din camera fortificată săbii, lănci și pumnale fabricate de fierarul Obed.

– Dată fiind gravitatea situaţiei, spuse scribul Mormîntului, sînteţi liberi să folosiţi aceste arme.

– Echipa din stînga va veni cu mine, hotărî Paneb, iar cea din dreapta va rămîne în sat, pentru a asigura paza femeilor şi copiilor.

Sobek înţelese rostul acestei hotărîri: maestrul de operă nu credea că Imuni, fostul scrib-asistent, era adevăratul trădător. Dacă i-ar fi dat şi ticălosului o armă, acesta l-ar fi atacat pe la spate în timpul luptei.

Paneb îl trase de-o parte pe şeful echipei din stînga.

– Am toata încrederea în tine, Hay. Vei sta pe lîngă femeia înţeleaptă, o vei proteja şi-i vei da ascultare, orice ţi-ar cere să faci.

– Ai cuvîntul meu, Paneb.

Dacă trădatorul ar încerca să facă rău în interiorul satului, Clara l-ar vedea oare la vreme şi Hay ar reuşi să-l prindă cu ajutorul membrilor echipei din dreapta?

– Urmaţi-mă, îi ceru Sobek, o să vă explic ce trebuie să facem.

Paneb va folosi o singură armă: marele tîrnăcop marcat de focul ceresc. Cine altul decît Seth, stapînul furtunii, i-ar putea transmite forţa de a învinge?

Mehy evitase drumul obişnuit de acces, alegînd o potecă de-a lungul căreia Sobek nu punea niciodată pîndari. Libienii i-ar termina pe paznicii nubieni, iar generalul îl va străpunge cu sabia pe şeful lor, lăsîndu-l să îndure o agonie lentă şi dureroasă.

Va urma apoi masacrul. Nu va scăpa nici un sătean, libienii vor lua aurul alchimic, Mehy va pune, în sfîrşit, mîna pe piatra de lumină şi va turna ulei de piatră peste tot pentru ca focul să nu cruţe nici un petic de pămînt din Locaşul Adevărului.

Grupul mergea de-a lungul cîmpului cînd, deodată, primul libian se prăbuşi, cu gîtul străpuns de o săgeată.

Mehy nu apucă să vadă dincotro venise, că alți patru căzură.

– Acolo, pe colină! urlă Șase Degete, pornind de îndată în direcția arătată.

Mehy se simțea pierdut.

De ce avea loc acest atac atît de departe de sat, într-un loc pe care paznicii n-ar fi trebuit să-l supravegheze?

Alți libieni mușcară din țărînă și generalul înțelese că avea să urmeze un dezastru. Încercă să fugă peste cîmp.

Dar trei artizani ai echipei din stînga îi ieșiră înainte și-i tăiară calea. Mehy o porni către coline, cu speranța că va putea urca mai repede decît urmăritorii săi.

Se apropie de Șase Degete și de tovarășii săi care se luptau cu sălbăticie, încercînd să schimbe situația în favoarea lor. Doi nubieni fuseseră omorîți și mai mulți erau răniți.

Doi artizani erau gata să cadă sub loviturile adversarilor cînd, ca din pămînt, răsăriră cîteva cobre, repezindu-se la pulpele libienilor.

– Iată ajutoarele femeii înțelepte! strigă Paneb. Cu ele alături nu mai riscăm nimic!

Întărîtat, Șase Degete îl înfruntă pe Sobek, care se dezlănțuise. Încercă să-l lovească într-o parte, dar nubianul, mai prompt, îi înfipse sabia în piept.

Artizanii încetaseră lupta, căci cobrele se ocupau de ultimii libieni.

– Duceți răniții în sat, le ordonă Paneb membrilor echipei din stînga; Clara îi va îngriji.

Înfruntarea fusese pe cît de scurtă pe atît de violentă. Acum, pacea revenise peste colinele scăldate în soare. Nici un membru al comandoului libian nu scăpase cu viața.

– Șefu', nu găsim cadavrul generalului Mehy, se plînse un nubian.

– Să vezi că lașul ăsta a fugit în munți… Dar tot nu ne va scăpa!

Maestrul de operă, după ce-i respinsese pe libieni salvînd cîţiva artizani, abia îşi mai trăgea sufletul, sprijinit de o stîncă.

– Fereşte, Paneb! urlă Sobek.

Ţîşnind din ascunzătoare, Mehy se repezi la colos şi-i înfipse în spate un pumnal cu lama dublă.

Paneb simţi doar o înţepătură şi se întoarse fără să scoată nici măcar un geamăt.

Mehy era desfigurat.

– Nu se poate... Ar fi trebuit să fii mort!

– În toată viaţa ta blestemată, n-ai ştiut decît să loveşti pe la spate... Eu o fac în plină lumină, privind omul drept în ochi!

După cum îi promisese Clarei, Paneb înfipse cu toată forţa vîrful tîrnăcopului său în ţeasta generalului Mehy.

72.

În cele din urmă, Clara ieşi din camera ei de consultaţii.

– Ei bine? întreba Kenhir, înconjurat de toţi sătenii.

– Paneb traieşte, în ciuda ranii sale extrem de grave. Va avea nevoie de o lunga perioadă de odihnă.

Cu torsul bandajat şi cu faţa trasă de suferinţă, apăru şi colosul.

– Mă voi odihni mai tîrziu... Dupa tot ce am aflat, am de ispravit ceva urgent. Să ducem imediat sarcofagul în Vale.

– Ce nebunie! obiectă Hay. De ce nu-i dai ascultare femeii înţelepte?

– Haideţi, la drum!

Factorul Uputy adusese în Locaşul Adevărului doua mesaje: unul anunţînd decesul reginei Tausert, celălalt, decesul lui Seth-Nakht. Cei doi faraoni aveau sa fie înhumaţi în acelaşi loc de veci. Perioada de doliu începea, iar Egiptul trebuia să-şi aleagă un nou rege.

Trădătorul era fericit.

În timpul luptei de lîngă coline, se ţinuse de-o parte. Serketa şi Mehy nu mai existau, aşa că nu mai avea cui sa dea socoteala. În perioada agitată care va urma, va prinde el o ocazie să fure piatra de lumină şi să fugă din sat. Nu-i va mai aparţine decît lui şi numai lui!

Nimeni nu-l mai putea denunţa şi nu va mai fi pedepsit pentru asasinarea lui Nefer cel Tăcut.

Singur cu Clara în mormîntul lui Tausert, Paneb puse ultima pată de albastru în parul zeiţei Maat, ultima zeiţă pe care dorea s-o picteze. Din mîinile sale plecau doua linii frînte, simbol al lichidului vital pe care ea îl dăruia celor ce-i erau fideli.

Admirînd chipul sublim al divinei protectoare a Locaşului Adevărului, Clara înţelese că maestrul de operă îşi găsise, în sfîrşit, liniştea sufletească şi frumuseţea absolută a formei. De-a lungul carierei sale, Paneb pictase şapte locuri de veci, devenind unul dintre cei mai înzestraţi servitori ai lui Maat.

– Sa purcedem la însufleţirea sarcofagului, hotarî femeia înţeleaptă care părea îmbrăcată din cap pînă-n picioare în aur.

În partea din faţă a corăbiei de granit în care Tausert avea să plutească spre paradisul ceresc, se afla piatra de lumină.

Clara îngenunche, cu mîinile ridicate în semn de veneraţie, şi pronunţă formulele încărcate de magie.

– Aici se desăvîrşeşte opera plină de mister a transmutaţiei, în acest Locaş al Aurului, în care Văduva îl învie pe Osiris. Mama Cer se întinde pe corpul de lumină şi aşază spiritul printre stelele veşnice. Ţie, care ne vei conduce suverana pe frumoasele poteci ale lumii de dincolo, îţi dau ochii şi cu ei vei vedea!

Din piatră ţîşni o lumină blîndă şi intensă totodată, care învălui sarcofagul. Din acel moment, el nu mai era numai o sculptură monumentală, ci şi „dătătorul de viaţă".

– Piatra şi-a pierdut toată energia, spuse femeia înţeleaptă. Ia-o şi pune-o lîngă peretele cel mare.

Colosului i se păru că ridică un bloc de piatra fara greutate.

– Priveşte fix scarabeul, Paneb, fixează-l cu toată intensitatea privirii tale.

Maestrul de operă se concentră.

Deodată, din toţi sorii pe care-i pictase cu material alchimic, ţîşniră fascicule luminoase care pătrunseră în piatră.

Şi piatra îşi recăpătă puterea.

– Ceea ce faci tu te creeaza pe tine, adaugă Clara, şi cel mai mare secret al nostru este schimbul focurilor. Atîta vreme cît vom şti să pictăm soarele viu, piatra va străluci.

Kenhir se dădea de ceasul morţii. Mai întîi era îngrijorat pentru sănătatea lui Paneb, care riscase enorm mergînd în Valea Regilor, şi apoi nu înceta să se întrebe: care dintre artizani a putut, timp de atîţia ani şi ani, să ucidă, să-şi încalce jurămîntul şi să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de confrerie, lăsînd să se creadă că e un bun frate pentru toţi ceilalţi?

Casa Funie era uneori răzbunător; Fened Nasul era prea tăcut şi încă suferind după divorţ, Karo cel Posac îşi purta porecla cu cinste, Nakht cel Puternic exagera întotdeauna; Userhat Leul era prea orgolios, Ipuy cel Iscoditor era arţăgos şi irascibil; Renup cel Jovial ţinea prea mult la confortul său, Ched-Salvatorul se arăta distant şi trufaş, Gau cel Exact era riguros, dar lipsit de umor; Unesh Şacalul acuza pe toată lumea şi avea purtări ciudate; Pai Pîinică-Bună era de o naivitate care ar fi putut fi doar aparentă, Didia cel Generos se arăta domol şi de nepătruns; Thuty cel Savant, fragil şi rezistent totodată... Nu, nici unul dintre ei, oricare le-ar fi fost defectele, nu putea fi un monstru de teapa generalului Mehy!

Şi totuşi Kenhir acceptase planul propus de femeia înţeleaptă şi de maestrul de operă pentru a-l descoperi pe trădător.

Cortegiul artizanilor se opri înaintea templului lui Maat şi al lui Hathor.

– Opera noastră a fost dusă la bun sfîrşit, declară Paneb, care se lupta din răsputeri cu durerea. Astăzi nu ne mai ameninţă nimeni.

– Şi dacă noul faraon ne va fi ostil?

– Fiul mai mare al lui Seth-Nakht va fi proclamat rege în curînd, îi anunţă Kenhir, şi deja i se cunosc intenţiile: va asista la funeraliile tatălui său şi ale lui Tausert. Şi m-a asigurat

printr-o scrisoare că Locaşul Adevărului va fi în continuare la fel de preţuit.

La aflarea acestor veşti, artizanii scoaseră strigăte de bucurie.

Nakht cel Puternic observă că Paneb se clătina, pierzîndu-şi forţele, şi-l prinse să nu cadă.

– Avem cu toţii nevoie de odihnă, spuse maestrul de operă, cu o voce stinsă.

– Începînd cu tine, preciză Ipuy cel Iscoditor.

Artizanii se împrăştiară, dar trădătorul nu se duse acasă.

Ascuns după un colţ al templului, îl văzu pe colos ridicînd un obiect de formă cubică, învelit într-un voal, şi săltîndu-l pe umăr. Urmat de Kenhir care, în cîteva rînduri, întoarse capul în urmă, Paneb o luă pe poteca ce ducea la necropola principală a satului.

Desigur, transporta piatra de lumină. Trădătorul avea să-i afle în sfîrşit ascunzătoarea!

Cînd Paneb şi Kenhir intrară în curtea din faţa mormîntului bătrînului scrib, trădătorul crezu că va fi dezamăgit din nou; dar îl văzu pe Paneb căţărîndu-se pe platforma pe care se înălţa o mică piramidă ascuţită. Maestrul de operă dădu voalul jos. Lumina difuză a pietrei sclipea în întuneric, dar Zelosul o introduse în scurtă vreme în piramidă, printr-o mică deschidere de la baza ei.

Aceasta piramidă, simbol al razei primordiale de lumină, cea care crease universul… ce ascunzătoare perfectă! În zorii zilei, piatra primea puritatea noului soare, de aceeaşi natură cu ea. Adeseori, trădătorul privise alături de ceilalţi artizani mormîntul lui Kenhir, fără să bănuiască ceva!

Cei doi bărbaţi coborîră către sat.

Acum, trădătorul aflase.

– Ar trebui să rămîi culcat, îi spuse Clara lui Paneb.

– Ştii bine că nu se poate… Nu mi-am îndeplinit încă misiunea.

Întreaga magie a femeii înțelepte nu l-ar fi convins pe Paneb sa se odihnească. Așadar ea se mulțumi sa-i îngrijească rana cu unguente, să-i refacă bandajul îmbibat cu miere și să-i dea calmante.

Data fiind gravitatea rănii, nimeni altul decît colosul n-ar fi reușit sa se țină pe picioare.

Ridicîndu-se, se feri s-o deranjeze pe Fermecătoarea care, simțindu-și stăpînul bolnav, dormise pe patul lui.

– Mă lași să te ajut?

Vocea asta... Nu era Turcoaza? Turcoaza, la el?

– Tu?... Ești chiar tu?

– Îți pregatesc un mic dejun întăritor. Trebuie să-ți recapeți forțele.

Paznicii nubieni erau fericiți. În sfîrșit scăpaseră de starea permanentă de alertă! Se revenise la turele de gardă obișnuite și se puteau acorda zile de odihnă. Pe deasupra, scribul Mormîntului le oferise hrană, îmbrăcăminte și unguente, drept mulțumire pentru faptele lor eroice.

Mai ramînea sa se afle numele faraonului, dar zvonurile primite din capitală dădeau de gîndit. Desigur, fiul mai mare al lui Seth-Nakht era preferat atît de marele consiliul, cît și de popor, dar dacă el va fi cel ales, ce nume de încoronare va purta pentru a-și expune programul de guvernare?

– Astăzi va fi terminată livrarea apei, anunță Sobek, și vă veți odihni în zilele libere care vor urma, atît voi cît și artizanii și auxiliarii.

Magarii plecară, iar sătenii nu se mai treziră ca de obicei. Dupa frămîntările prin care trecuseră, gata-gata să-i răpună, își puteau permite, în sfîrșit, să doarmă pînă tîrziu, în timp ce Uabet cea Pură și alte două preotese ale lui Hathor îi onorau pe stramoși în numele întregului sat.

Pentru trădător sosise momentul să treacă la fapte.

73.

Multe ore la rînd, Paneb se zbătuse între viață și moarte și n-ar fi supraviețuit fără magia Turcoazei, care stătuse tot timpul la căpatîiul lui. Acum, femeia înțeleaptă nu-și mai făcea griji. De altfel, diagnosticul pus de ea fusese încurajator: un rău pe care îl cunosc și pe care-l voi vindeca.

– Turcoaza... de ce nu rămîi aici, cu mine? Doar sînt un om liber.

– Ai uitat de jurămîntul meu? Dacă l-aș încălca, n-aș mai fi demnă de iubirea ta.

– Eu, îi întrerupse Clara, sînt autorizată să te dezleg de acest jurămînt.

Paneb strînse cu putere mîna Turcoazei.

– Nimeni, și cu atît mai mult o preoteasă a lui Hathor, nu se poate opune hotărîrii femeii înțelepte! declară maestrul de operă, entuziasmat.

Din zîmbetul Turcoazei și din privirea ei luminoasă, Paneb înțelese că, din acel moment, își va petrece fiecare noapte alături de femeia vieții lui.

Kenhir, întinerit, intră în cameră ca o furtună.

– Am două vești nemaipomenite! Am reușit să termin *Cheia viselor,* din care Niut va face mai multe copii. Chiar dacă unii necunoscători îmi vor critica opera, ea va rămîne pentru posteritate.

– Și a doua veste? întrebă Clara.

– Aşa, a doua! Este tot atît de importantă, trebuie să recunosc: un decret oficial ne comunică numele faraonului.

Cei trei ascultau cu sufletul la gură.

– Ramses, al treilea cu acest nume.

Paneb sări în picioare.

– Ramses... Ramses domneşte din nou!

Un lătrat neobişnuit îi puse în alertă. Cu ochii vioi şi dînd din coadă cu frenezie, Negruţu' stătea pe prag.

– Ne rămîne de rezolvat o problemă gravă, constată maestrul de operă.

Hotărît lucru, trădătorul îşi asuma nişte riscuri. Dar paznicii parcă lipseau cu totul, satul dormea şi nu putea exista o ocazie mai bună pentru aflarea pietrei de lumină. Soţia sa stătea la pîndă lîngă poarta cea mică din vest. Plănuiseră să fugă împreună pe o potecă, de-a lungul Văii Reginelor.

Ajunse la necropolă şi se strecură printre morminte, pînă la platforma îngustă pe care se înălţa piramida, la locul de veci al lui Kenhir.

Nişte gheare se repeziră şi îi sfîşiară mîna.

– Fermecătoarea... Du-te de-aici, animal scîrbos!

Miorlăind ameninţător, cu blana de pe spate zbîrlită de parcă ar fi fost un dragon, enorma felină se dădu înapoi, prudentă, şi, pentru a evita o lovitură, sări pe un gărduleţ.

Nemaiţinînd seama de rană, trădătorul scoase piatra în formă de cub din piramidă. Era grea, dar el va avea destulă forţă să o ducă pînă la cea mai apropiată fermă, de unde va închiria un măgar. Înfăşură comoara într-o pînză de in şi porni către sat, beat de bucurie.

Paneb urmărise întreaga scenă.

Deci el era... El, artizanul din echipa din dreapta care declarase în locaşul confreriei: „Nu poţi scoate otrava din crocodil, din şarpe şi din omul cel rău". El, care nu încetase să-l împingă pe Aperti la

rău. El, desenatorul care falsificase documentele pentru a-l înşela pe maestrul de operă, determinîndu-l sa-şi acuze tovarășii. El, pe care-l îngrijise femeia înţeleaptă şi pe care-l iubiseră frații sai; el, care-l asasinase pe Nefer cel Tăcut. El, omul rece şi urît la chip, cu nasul prea lung şi cu trupul mare şi molatic, care nu încetase sa-şi încalce jurămîntul jucînd o comedie diabolica.

El, Gau cel Exact.

În fața portiţei din vest, trădătorul nu era aşteptat de soția lui, ci de maestrul de operă în persoana.

– Cea care-ţi este complice a fost arestată, Gau. Dar ce duci tu acolo, atît de preţios?

– Nişte... nişte obiecte personale.

– Te pomenești că ai găsit piatra de lumina!

– Nu ştii ce vorbeşti!

– De ce l-ai asasinat pe tatăl meu spiritual?

Gau zîmbi, dispreţuitor.

– Doar eu eram demn să-i iau locul! Deci era mai bine să dispară... Şi ce bine am făcut să mă aliez cu generalul Mehy! Datorită lui, puteam deveni bogat şi puternic.

– Laş, prefăcut, lacom şi criminal... Monstrul care îi devorează pe fiii întunericului, înaintea judecății, va avea un ospăţ pe cinste.

Gau se dădu cu un pas înapoi.

– Doar n-o să îndrăzneşti să... mă ucizi! Maat nu îngăduie aşa ceva!

– Şi tu, cum de mai îndrăzneşti să rosteşti numele zeiţei dreptăţii?

Furia colosului îl înspăimîntă pe Gau. Şi dacă avea de gînd să-i zdrobească ţeasta?

Avea o singură scăpare: potecuţa ce urca spre creasta muntelui.

Trădătorul începu să urce panta, strîngînd la piept piatra de lumină. Simţi că îi arde mîinile ceva şi îşi aduse aminte de oribila zgîrietură a motanului. Dar durerea devenea tot mai insuportabilă,

obligîndu-l sa puna piatra jos. Suferinţa deveni din ce în ce mai mare, de parcă mîinile îi luaseră foc.

Deodată, vederea i se încețoșă. Stîncile dimprejur crescură atît de mult încît deveniră diafane, pierzîndu-se într-o ceaţă deasă, în timp ce soarele dimineţii domnea, ca stăpîn absolut, pe cerul albastru.

– Ce mi se întîmpla? gemu Gau cel Exact. Or... orbesc!

Ducîndu-şi mîinile la ochi, îi arse chiar el, strigînd de disperare. Sperînd totuşi să scape de acest chin, o luă la fuga pe potecă, atît cît îl ţineau picioarele.

O cobră regala îi ieşi în cale, luînd poziţia de atac.

Şi iată că reptila, încarnare a zeiţei tăcerii, se aruncă asupra trădătorului şi-şi înfipse colţii în gîtul lui.

Nakht cel Puternic şi Didia cel Generos deschiseră poarta principală, lăsîndu-l sa treacă pe Ramses, a carui statură îi impresionă pe săteni.

Deşi cu torsul bandajat, Paneb reuşi totuşi să se încline înaintea stăpînului Locaşului Adevarului.

– Privilegiile voastre au rămas neschimbate, declară faraonul, iar pentru marile opere la care mă gîndesc va fi nevoie de iniţierea unor tineri artizani care vor auzi chemarea. Ocupă-te de asta, maestre de operă.

O femeie se îndreptă către Ramses. Admirîndu-i nobleţea şi atitudinea autoritară, faraonul înţelese pe dată că nu putea fi alta decît suverana confreriei.

Clara îi oferi monarhului o ramură de avocado, ruptă din marele copac de la mormîntul lui Nefer cel Tăcut, veşnic prezent printre ai săi.

Privind-o pe femeia înţeleaptă, Ramses era convins că doar aici, în acest loc unic, Locaşul Adevărului, protejat de creasta muntelui, va putea fi croit, şi de acum înainte, drumul luminii.

CHRISTIAN JACQ

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele vieţii

☥ ☥ Uneltirile Răului

☥ ☥ ☥ Calea de Foc

☥ ☥ ☥ ☥ Marele Secret

Locaşul Adevărului este în doliu...
Maestrul de operă Nefer cel Tăcut a fost ucis,
iar o umbră malefică se abate asupra satului
în fiecare noapte.
La Pi-Ramses situaţia e tulbure: regina Tausert
încearcă să menţină pacea, dar duşmanii Egiptului
se pregătesc de război.
Deşi Paneb cel Zelos se simte din ce în ce mai singur,
Slujitorii Locaşului îi recunosc autoritatea,
în timp ce trădătorul se apropie din ce în ce mai mult
de piatra de lumină.
Dacă Paneb cel Zelos îi abandonează,
cum va mai reuşi să dăinuie Locaşul Adevărului?
Ce se va întîmpla atunci cu măreţia
şi puterea eternă a Egiptului?

Seria *Piatra luminii*:

- *Nefer cel Tăcut*
- *Femeia înţeleaptă*
- *Paneb cel Zelos*
- *Locaşul Adevărului*

rao international publishing company

ISBN 973-576-819-4
9 789735 768195
www.rao.ro
www.raobooks.com